

⚡TRONKIUM

ČESKÉ
KOMIKSY

JIŘÍ KULHÁNEK

Jiří Kulháněk: Stroncium
Copyright © 2006 Jiří Kulháněk
Illustrations © 2006 Dorian Cleavenger
Publisher © Klub Julese Vernea Praha 2006

ISBN 80-85892-85-5

STRONCIUM

LUXOR

Vřískot se mi zakousl do lebky jako řetězová pila. Úplně jsem cítil, jak mi piliny mozku padají na ramena.

Piliny mozku?

Piliny mozku???

Pi-li-ny moz-ku???

Jsem k smrti unavený. Opravdu k smrti. Nespal jsem šest dní. Nebo deset? Nebo...

Znovu jekot. Dlouhý, stoupající k ultrazvuku. Proč mají ženské tak vysoký hlas? Až mi to rozostřílo zrak. Zamrkal jsem.

Dívám se totiž z okna.

Není nic hezčího než se dívat z okna.

Nad pouští se ženou černá oblaka s fialovými okraji, a vytí větru proniká i tlustými zdmi - není místo, kam se před tím neustávajícím vysilujícím zvukem skrýt. Poušť je zvlněná plochými dunami, mnohé mají sklovitý natavený povrch. Asi kilometr za hranicí Luxoru něco leží - letící písek kolem toho dělá duchovitý vír - já tvrdím, že je to věž amerického tanku abrams, které žár jaderného výbuchu utavil hlaveň, Carl tvrdí, že je to Mercedes Benz třídy M, který žár jaderného výbuchu přetavil na něco, co vypadá jako věž amerického tanku abrams bez hlavně. Pravdu se každopádně nikdy nedozvíme - radioaktivita za hranicí habitatu zabije vše živé během několika okamžiků.

Zas ten jekot.

Věž abramsů svítí jasně zelenou barvou druhotného záření - ve věčné noci je to hezké, a dívat se na zeleň je prý zdravé pro oči. Asi ano. Na obzoru oranžovozeleně světélkují trosky nějakého města - jakého, nikdo neví. Písek, který se s větrem žene nad pouští, také září - ten trochu do žluta. Jinak je tma. Kdo neviděl jadernou tmou, neví, co je tma. Někde tam nahoře za mraky prý existuje Slunce. Nevěřím tomu.

„Jiiiiááááá!!!“

Po těch dnech bez odpočinku jsem se před několika minutami dostal do svého pokoje, ke svému oknu, ke své zelené uklidňující radioaktivní věži. Nechápu, proč *zrovna ted'* musí *zrovna* za *mými* dveřmi někdo *ječ*et. Opravdu ne. Na vnitřní straně deseticentimetrového olovnatého skla se odráží můj obličej... Můj ? Shodit pět deka, kostlivec je proti mně rtuťovitý tlouštík. Zeleně zářících lebek je venku také spousta - vítr je kutálí od města... Ale tohle je můj obličej, poznávám ho. Bílý obrys respirátoru, okolí osmahlé dýmem ze střelného prachu, vrásky vyčerpání, šílené rudé oči... *Jiiiiááááá!!!!*“

„Copak jsem tu úplně sám?! Copak se na tu chodbu nemůže jít podívat někdo jinej?! Krucinál!“ Otočil jsem se a mířidla samopalů mi vyskočila před pravou zornici. Tohle má být můj domov, oáza klidu, nejbezpečnější místo na světě. Zvedl jsem nohu a špičkou boty zmáčkl kliku. Jekot zesílil.

Koutkem oka jsem zahlédl, že se na displeji mého počítače rozblíkal rudý pruh. Obrátil jsem samopal a strčil si hlaveň do úst. Strojní olej chutná štiplavě a mazlavě. „Jiiiiáááá... glo-glo... *chrrrrr!*“

Jen to, že mne zaujalo, proč se zvukové efekty tak náhle změnily, mi zabránilo stisknout spoušť. A přitom to bylo tak lákavé, *tak lákavé...*

Mrtvola se zvedla od ženy na koberci a podívala se na mě.

* * *

Krok zpět, zbraň do ramene. Dávka zařvala úzkým prostorem. Mrtvým se musí mířit na hlavu nebo na páteř - zastaví je pouze rozsáhlá destrukce nervového systému.

Musíte se ale trefit.

Zombie po mně sekla rukou a udělala mi čtyři hluboké šrámy na neprůstřelné vestě. Druhá dávka jí prolétla hrudníkem, pak míchou. Tělo se odrazilo ode zdi a padlo na koberec.

Světla na chodbě zakolísala.

„Longine! *Longine!*“ zařval mi interkom v uchu.

„Jiááááá!!!“ zařvala ženská, kterou se právě druhý mrtvý pokoušel vykuchat. Přes neprůstřelnou vestu mu to nešlo, a tak se frustrovaně popotahoval za vlastní vnitřnosti. Byl ke mně zády, tak jsem mu červenou tečku laserového zaměřovače opřel o krční obratle.

* * *

„Nechutné,“ odplivl jsem si strojní olej a pro jistotu přidal druhou dávku. Jak se mrtvý kácel, viděl jsem, jak stěly prošly zetlelými tkáněmi, a jak z vesty té ženy vylétly tři obláčky kouře.

Hopla!

Ale od toho máme neprůstřelné vesty, abychom se ne-postříleli navzájem, jinak jsou nám na...

„Longine!!!“ znovu interkom, „Okno! Sever!“

Jednu výhodu ta poslední dávka měla - když vás něco takového nabere na rohy, hlasitě nepromluvíte půl hodiny - natož ječet.

„Jaké nádherné ticho,“ řekl jsem a ke stropu stoupaly spirály spáleného střelného prachu. Vítr tlumeně skučel, světla na chodbě vypadla a vystřídalo je modré nouzové osvětlení - všechna energie jde do Štítu.

Nechce se mi dívat z okna - tím méně na sever.

„V pořádku?“ luskl jsem prsty, abych upoutal ženinu pozornost. Neznám ji: nováčků je tolik, že je člověk potká až za čas při jídle, v jídelně, a zas *tolik* se jich toho *za čas* nedožije. Marně jsem zavzpomínal, kdy jsem naposledy jedl, natož v jídelně.

„Do...“ chrrr-kuck „... dobrý.“ Trochu chrčela. Hodně chrčela. V modrém světle vypadala jako mrtvola, ale přesto mi neušlo, že je docela hezká. Docela dost, uvážím-li, že ve vlasech měla zamotaného něco jako cizí spodinu lebeční.

„Longin.“

„Dominica.“

To už jsem byl zpět v pokoji, díval se oknem na sever, na displeji počítače blikaly tři rudé pruhy, na jazyku pálil strojní olej a litoval jsem, že jsem si ten mozek nevystřelil.

Velký Červ je jediná životní forma, která je schopna přežít radioaktivní peklo, v které se proměnila stará dobrá kulatá Země. Co *přežít*, libuje si v tom.

„To je...?“

„Velký Červ, jo.“

Dominica stála vedle mě a hnilobně páchla zbytky mrtvého.

„Zajímavé,“ řekla a v odrazu na skle jsem viděl, jak se jí oči zaleskly zájmem. Takže vědec - všichni nováčci jsou buď vědci, nebo vojáci.

„*Zajímavé* asi není *to slovo*, které bych použil,“ řekl jsem a zatínal ruce do vroubkovaných pažbiček zbraně - aby nebylo vidět, jak se mi třesou.

Velký Červ je kompozitní organismus složený z buněk schopných autonomního života. Každá z buněk je přibližně metr deset dlouhá, má průměr pětáctýřicet centimetrů a váží osmdesát kilo. Buňky obvykle žijí samostatně, ale někdy - občas - často - se ve společném zájmu shluknou ve většího či ještě většího Červa. Ten společný zájem je - a dnes už výhradně - útok na Luxor. Dva předchozí útoky jsou důvod, proč jsem nespal deset dní, a už také chápu, proč na displeji blikají tři červené pruhy a proč hlas v interkomu nemá daleko k hysterii.

Jestliže byli dva předchozí Červi *velcí*, tak tenhle...

* * *

Miliony tun nenávisti duněly pouští rychlostí expresního vlaku. Vzdušný vír od gigantického čela páral v mracích dlouhou výduť.

Jestliže je Dominica vědec s tím jejich věčným „zajímavé“, tak já jsem voják, s tím naším věčným „zastavit“. Zastavit Velkého Červa. A množné číslo - bohužel - není přesné, protože zastavit Velkého Červa není na *nás*, ale na *mně*. A říkám-li na mně, *pak jen a jen na mně*.

Zapadl jsem do křesla v centrálním velínu; do *svého* křesla. Unaveně zavrзло a z loketní opěrky se udrolil další kus černého pěnového plastu. V hlavě jsem měl takový jasný křišťálový pocit - *prázdnost* se mu říká. Přesto, když jsem před okamžikem rozrazil dveře, dokázal jsem se povzbudivě usmát. Ostatní totiž měli v očích čirou hrůzu - já i oni, všichni jsme si byli vědomi, že je to největší Červ v dějinách Luxoru, Červ daleko přesahující Walkerovu mez monstrozity, přesně ten Červ, který by jediným úderem mohl ony dějiny ukončit.

* * *

Přehlédl jsem obrazovky.

Zbytky severních bezobslužných palebných pozic už usadily záměrné kříže na čele monstra.

„Fajn,“ řekl jsem.

Lidmi ovládané zbraňové systémy ožívaly jeden po druhém, jak je obsazovali muži v těžkých protiradiačních skafandrech. Věděl jsem, že ani jeden nepřežije příštích šedesát minut.

Oni to věděli také.

„Fajn,“ řekl jsem.

Nejdůležitější displej jsem si nechal nakonec. Je nejmenší ze všech a ukazuje jen jedno jediné číslo: Množství energie, kterou můžu použít na úder. *Na jeden jediný úder.*

Polkl jsem.

„Profesore Hainzi,“ znovu jsem polkl a odkašlal si, „potřebuju do pěti minut minimálně sto jednotek. Jinak si můžeme obléct černé obleky a začít zpívat gospely.“

„Vím. Dostaneš je, Longine. Dostaneš svých sto... Na doraz, Mozesi... Já vím, že to může vybuch...!“ spojení se ukončilo.

Přepnul jsem na veřejný okruh: „Tak,“ přinutil jsem se k vesele optimistickému tónu, „profesor nám slíbil jednu pěknou prdu - takže signál přijde do pěti minut.

Hlaste se.“

Červ na obrazovkách byl stále větší.

A větší.

Jednotlivé palposty začaly hlásit, že jsou připravené. Otočil jsem se doleva a na okamžik se zahleděl na Carla, jak se sevřenou tváří organizuje přísun munice, pak doprava na Ráchel, jak si s neméně sevřenou tváří přehrává alternativní scénáře obrany. Až vypálím, Ráchel převezme velení, a pak už bude jen na ní, jak to zvládneme - čili kolik nás přežije.

Mrkl jsem na displej - číslo právě začalo utěšeně narůstat. To je naše jediná šance - Štít. V běžné situaci naše hlavní ochrana před radiací, ve Velké situaci naše jediná ochrana před Červem: Štít se na několik nanosekund zkoncentruje do plochy o průměru Červa - je to jediná věc, která ty nekonečné megatuny dokáže zastavit. Jediný problém je, že se udrží přesně jen těch pár nanosekund - nejdéle sedm - takže, když namíříte moc před, Štít zmizí, než do něj Červ narazí, když moc dozadu, Štít se v hmotě obludy nematerializuje a naše kreví vykoupená energie mu jen trochu zvedne teplotu.

A právě od přesného míření jsem tu já.

* * *

Červ měl průměr *něco málo* přes kilometr - všechny monitory už ho byly plné - do obou stran stříkala křídla radioaktivního písku a vše se stále intenzivněji třásl. Ze škvír v klávesnicích stoupaly obláčky prachu, lžička v hrnku s lógreem zvonila. Ráchel ji vyndala a opatrně položila na pult. Červ byl tak velký, že by jedním jediným průjezdem srovnal Luxor se zemí - a to naprosto *doslova*.

Miluju zodpovědnost.

„Vymáčknete z toho ještě něco?“ řekl jsem s pohledem upřeným na displej.

„Ani náhodou,“ hlas profesora Hainze zněl vesele, „právě jsme roztavili jádro.“ Jeho veselí jsem chápal - na sebevraždu tu myslíme všichni a jen povinnost k ostatním nám brání odejít. Všichni závidíme radioaktivním lebkám, že se musí jen kutálet s větrem a nemusí bojovat o Existenci Lidské Civilizace.

Nenávidím civilizaci.

Nenávidím lidi.

Ne...

Bylo by hezké nechat se zalisovat do pouště, bylo by to *snadné*. Jenže... jenže přece neprohrajeme s horou růžového koloidu, o kterém ani není jasné, jestli je živý. Kdybychom měli dost energie, mohli bychom žít v klidu a pohodě, možná i vymýšlet, jak dekontaminovat Zemi nebo jak se přestěhovat na jinou planetu. Takhle jen stále vylepšujeme reaktory, reaktory se nám odměňují stále větším výkonem a stále větší nestabilitou, a Červi jsou stále větší a větší a všichni jsme stále unavenější a unavenější...

„Longine!“ Ráchel mi zatřásla ramenem a vypadala vyděšeně.

„Pohoda,“ zamrkal jsem, „nespal jsem, neboj,“ usmál jsem se, takže hladina zděšení ještě stoupla.

...a kdybychom měli dost štěpného materiálu, mohli bychom na Červy zkusit jaderné zbraně. A kdybychom... Znovu jsem zamrkal.

„První salva, sto před,“ řekl jsem do mikrofonu a Ráchel dlouhým skluzem zajela do křesla.

* * *

Hlavně všech děl se v synchronním pohybu pootočily a vychrlily smršť trhavých a zápalných granátů.

V mozku se mi rozsvítily řady ledových číslic.

Pravým palcem jsem odcvakl kryt nad černým (osudovým) tlačítkem. Nevím jak, ale dokážu naprosto přesně určit časové průběhy i velmi rychlých procesů.

Velmi rychlých.

Jedna řada číslic odtikávala dobu letu granátů.

Druhá rychlost Červa.

* * *

Zaměřoval jsem levou rukou - naprosto mimovolně. Někde ve mně něco ví, že člověk nemůže odhadnout časové úseky s přesností na nanosekundy, jenže já to nějak dokážu.

CVAK.

Člověk ani nemůže zaznamenat jev trvající zmíněný nekonečně krátký interval - přesto bych se vsadil, že jsem duhové zatetelení koncentrovaného Štítu zahlédl.

* * *

„Přesně do koulí,“ řekla Ráchel.

* * *

Ještě jsem si dopřál pohled, jak se kilometrové čelo nestvůry rozstříklo do stran - profesor Hainz jednou spočítal, že mnohé z cárů překonají první kosmickou rychlost, takže ty, které letí nahoru, skončí na oběžné dráze.

Přesně v tom okamžiku dopadla první salva granátů a proměnila poušť v bílou výheň.

„Pal,“ řekl Carl, který převzal řízení dělostřelectva.

Podlaha se otrásla. Seskočil jsem z křesla a cítil, že mám kombinézu pod neprůstřelnou vestou úplně propocenou. Ráchel zvedla oči a usmála se na mě. Občas spolu spíme - udělal jsem na ni známé gesto vystrčeným prostředníčkem.

Carl taky zvedl oči a všichni jsme se na sebe usmáli.

Budeme žít přinejmenším dalších osm minut.

* * *

„Pane, tady,“ podal mi mladý voják deset zásobníků do samopalů. Mladý voják... byl asi tak stejně starý jako já, akorát že na něm neleží to nanosekundové trefování. V dobách, kdy byli Červi malí a energie bylo víc, bývalo i deset pokusů, popřípadě jeden, kdy se ale koncentrovaný Štít držel třeba minutu.

Bylo nebylo.

Nastrkal jsem zásobníky do sumek a vyběhl na chodbu.

* * *

„Dominiko!“ zavolal jsem na vyděšenou dívku, která se s talentem vlastním všem nováčkům pletla pod nohy jednotkám spěchajícím do pozic.

„Longine! Co se...?!“

„Vojíne!“ zařval na ni voják, který mi donesl zásobníky, „nadrženého oslovujte *zásadně pane!*“

„Ano, pane!“ zařvala a ruka jí vylétla k přilbě - všichni nováčci mají vojenský výcvik.

„Sežeň si samopal,“ ukázal jsem bradou k výdeji zbraní a dotahoval si řemení, „a drž se za mnou. Střílíme takový velký hnusný růžový věci - jestli střelíš mě, meješ tři měsíce záchody.“

„Ano, pane!“ Ruka jí zas vylétla k helmě.

Utáhl jsem si podbradník na té své, zkontroloval závěr a rozběhl se podél červených šipek na zdech.

To, že Velkého Červa necháte rozplesknout o Štít, rozhodně neznamená, že zastavíte útok - *rozhodně ne*. Červ je kompozitní organismus, takže se rozpadne na menší červy - a říkám *menší*, ne *malé*. Ale menší červi už zdaleka nejsou tak velcí, aby srovnali Luxor se zemí - i když prorazit pětimetrovou železobetonovou zeď jim nedělá problémy.

Proto máme dělostřelectvo.

* * *

Ráchel nás nasměrovala na střední shromaždiště - takzvané Rudá 1 - zatím nebylo jasné, kam červi udeří. Vojáci mi uvolnili místo u okna.

* * *

Velký Červ se po nárazu do Štítu rozpadl na velehoru zničené tkáně a na asi sedmdesát menších a nepočítané malých červů. Čtyři měli průměr přes padesát metrů - ti byli nejrychlejší, nejnebezpečnější a na ty se soustředila palba.

* * *

Ten nejbližší právě schytl přímý zásah z baterie dvě-stědvacítek. Zkroutil se a v ostrém záblesku se rozlétl do stran.

„Jóóó!!!“ zařvali vojáci. Taky jsem zařval „Jóóó!!!“ Vzápětí se zpoza druhého padesátimetráka vymrštil útočný červ - ti jsou na svou délku výrazně tenčí a při poškození se nedokážou rozložit na jednotlivé buňky - tuto nevýhodu kompenzuje doslova *nesmírná* energie, kterou disponují - tenhle prolétl čtyři sta metrů vzduchem a zachytil se na výstupku u baterie dvěstědvacítek - pak udělal to, co dělají všichni červi - od Velkého po jednotlivé buňky - napřímil se a čelem udeřil jako perlíkem. Útočný červ téhle velikosti vede úder trojnásobkem rychlosti zvuku.

Viděl jsem, jak se obsluha baterie rozstříkla do stran. Výbuch munice obludu roztrhal na kusy, ale byla to naše poslední baterie dvěstědvacítek.

* * *

V hale kolem bylo ticho. Dominica se mě chytila za rukáv, a voják, co mi přinesl zásobníky, se na ni přísně podíval. Víím, že se vojáci, s kterými sloužím, střídají, a nejméně jeden mi vždy kryje záda - to znamená, že v bezvýchodných situacích za mě vždy nejméně jeden zemře. Ne že bych byl jediný, kdo umí zacházet se Štítem, ale panuje názor, že jsem nejlepší. Proto se na Dominiku díval nepřátelsky - nechtěl, aby se mu nějaký zajíc pletl pod nohy.

Carl zatím rozdělil palbu osmaosmdesátek na dva bližší padesátimetráky: rozervané buňky z nich jen létaly, bezobslužné rychlopalné kanóny jim páraly boky dávkami výbušných granátů, ale giganti to snad vůbec nevnímali. „Odpočítávám, na *jedna* zavřít oči,“ ozval se nám ve sluchátkách Carlův hlas.

„Deset.“

Červi byli dvě stě osmdesát metrů před hranicí Luxoru - tedy před místem, kde Štít držený záložními akumulátory stíní radiaci.

„Devět.“

„Co chce dělat?!“ vojáci na mne obraceli úzkostné tváře.

„Osm.“

Tvářil jsem se klidně a neproniknutelně. A stejně neproniknutelně jsem měl sevřený i zadek.

„Sedm.“

Sto šedesát metrů.

„Šest.“

Ke zdem Luxoru je to o pětadvacet metrů dál.

„Pět.“

Osmasmdesátky z červů stále trhaly kusy a stále to nestačilo.

„Čtyři.“

„Jestli se dostanou...,“ polkl voják vedle mě.

„Tři.“

Carlův hlas byl velmi klidný - jen poslední čtyři čísla vzal trochu rychleji.

Někde v hlubinách obrovské stavby se něco uvolnilo - všem nám z náhlé změny tlaku zalehlo v uších.

„Dvě.“

Dominica mi místo rukávu tiskla ruku, až mi vrzaly kosti.

* * *

Spatřil jsem dva obrovské stříbrné tvary snášející se shůry.

Zavřel jsem oči.

„Jedna,“ řekl Carl.

* * *

Člověk by mýsl, že katapulty jsou dobré tak do středověku. A ano, pokud tedy nejsou fakt velké a pokud v nich nejsou nabitě obrovské cisterny z předválečných tahačů.

Cisterny plné pyrogelu.

Když jsem si troufl pootevřít víčka, po padesátimetrácích nebylo stopy - jen bažina bílého ohně a bublajícího koloidu. Byl to od Carla riskantní kousek - ty katapulty nejenže nejsou vyzkoušené, nejsou ani dokončené - a kdyby cisterny padly k patě Luxoru, nebo dokonce na stěnu, zpopelnil by osmdesát procent naší živé síly.

Včetně mě.

* * *

V radosti nad zásahem si jen málokdo všiml, že útoční červi zatím zlikvidovali téměř všechny spodní baterie. Horní palposty se je pokoušely krýt, ale červů bylo přespříliš: útočili po obou stranách ohně jako růžové řeky. Vpředu teď byly tak desetimetrové průměry - bezobslužné zbraně odvedly dobrou práci. A protože vpředu jsou vždy ti největší, větší než desetimetroví nezbyli.

Při tomhle útoku.

Zaplat' pánbůh, že se buňky neumějí spojovat rychleji - kdyby se dekomponovaný Velký Červ dokázal složit třeba během dvaceti minut... Tak už by mne podobné myšlenky netrápily a vítr by kutálel mou zeleně zářící lebku do dalekých krajů.

„Oční štíty dolů, respirátory nasadit,“ zavelela ze sluchátek Ráchel.

Ozvalo se mnohonásobné zabzučení mikromotorů a před očima se každému z nás rozsvítila taktická mapa s přesným místem, kde musí být. Klepl jsem Dominice do vypínače na přilbě a synchronizoval její rádio se svým.

„Takže Zelená chodba... kdepak ji máme,“ rozhlédl jsem se a zachytil požadovanou barvu - masa vojáků se hladce dělila a rozbíhala do přidělených pásem.

Chodby jsou klikaté, aby červi nedokázali nabrat rychlost, s kluzkými podlahami, aby se nedokázali tak odrážet, a se sníženými stropy, aby se nedokázali pořádně rozpřáhnout... Stejně máme jen málo šancí.

* * *

Podrážky bot hlasitě pleskaly - do mé pozice bylo převeleno ještě devatenáct dalších vojáků.

Zaklekli jsme podél zdí. Teď byly naše životy v Racheliných rukou - zcela závislé na její předvídavosti a organizačních schopnostech.

Vypadlo i nouzové osvětlení (Štít musí odstínit radiaci za každou cenu), takže jediné světlo byly baterky pod hlavněmi zbraní. Dvacet kruhů bílého světla na hrubém betonu.

* * *

„Je to tady,“ řekl jsem zároveň Ráchel i Dominice. Té první, aby věděla, že na našem úseku už to začalo, té druhé, aby se nevyděsila a nepustila mi dávku do zad. Zuby jí cvakaly jako kastaněty, ale zatím mířila přibližně správně.

* * *

Byl to jeden z desetimetrových.
Na proražení zdi mu stačilo sedm ran.
Půltunový kus železobetonu mi doklouzal k nohám.
„Pal,“ řekl jsem.

* * *

Chodba se naplnila řevem samopalů a stroboskopickým blikáním ústových plamenů. Otvorem ve zdi se neprodíral desetimetrák (ten se do chodeb nevejde), ale spousta menších červů - teď budou nejnebezpečnější ti s průměrem kolem jednoho metru, ale hlavně dlouzí útoční.

Smršť střel vířila oblaka narůžovělé tkáně.

* * *

„Zrychleně!“ zařval jsem.
Palce překlaply voliče na zbraních a z rachocení se stalo kvílení - trhání plamenů zmizelo - teď to bylo jednolitě světlo.
Špatné je, že to samopaly dlouho nevydrží.
Zamával jsem a v podřepu se rozběhl dozadu - Dominiku jsem táhl za límec - po kluzké podlaze jela jako sánky a na všechny strany rozhrnovala vystřílené nábojnice.

* * *

Třetí řada zaklekla, čtvrtá se postavila za ni, a tak se smršť oceli ani na okamžik nezastavila. Nešlo netrefit.

„Zásobník!“ zařval jsem na dezorientovanou Dominiku a sám ten svůj dorazil dlaní. Dominica si právě ošklivě sežehla prsty o rozžhavenou hlaveň - jak to, že nemá rukavice?! - z přiškvařených cárů kůže se kouřilo. To už se za nás prosmekla další řada.

Zaklekl jsem a zmáčkl spoušť.

* * *

„Posily,“ řekl jsem do mikrofonu, „a nějakou těžkou zbraň.“

„Jo,“ řekla Ráchel.

Po třech výměnách nám začaly selhávat přehřáté automaty. Nejdřív dvě trojbuňky a pak i pětimetrový útočný červ pronikli palbou a dostali se do kontaktní vzdálenosti - rázem všude byla spousta krve, vnitřností a končetin.

„Pěnu!“ zařval jsem.

Pěnové granáty vybuchly a proměnily podlahu v kluziště, přes které se červi nedostanou - za okamžik pěna nabobtná, ztuhne a zašpuntuje chodbu. Jenže desetimetrák ji bez problémů rozbije.

Dominica zaječela tak neuvěřitelně, že to přehlušilo i všepohlcující, omračující kravál. Trhl jsem hlavou a čelo trojbuňky místo do mého zátylku narazilo do zdi. Z železobetonu se zaprášilo. Můj samopal se zmohl na tři poslední rány.

Voják, který mne hlídal, mi zachránil život.

Pak zemřel.

Pak se ozval zvuk, který přehlušil i Dominičino ječení - desetimetrák roztránil strop a s ním i pěnovou ucpávku. Škoda, že jsou pěnové granáty tak vzácné.

* * *

„K zemi,“ řekl ze sluchátek neživý elektronický hlas. Zamrazilo mě. Jestli mám z něčeho větší hrůzu než z červů, pak to jsou naši bitevní roboti. Něco tak nevypočitatelného svět nespátlil.

To už jsem okusoval barvu z podlahy a nad zády mi svištěly granáty ze dvou spřažených třicítek.

* * *

Na jednu stranu mne palebná síla robota potěšila, na druhou je to s námi pěkně nahnuté, když Ráchel nasadila i tuhle mechanickou hrůzu.

* * *

Než se robot rozpadl, zničil desetimetráka, a co jsem postřehl, snad ani nezabil nikoho z nás.

„Hmm,“ řekl jsem uznale.

Zásobovač mi hodil nový samopal a brašnu se zásobníky. Z dvaceti nás zůstalo sedm, ale chodba byla doslova ucpaná růžovým koloidem.

Z vraku robota se kouřilo.

„Longine, přesun do Žluté 3 - rychle!“ Rachelin obvykle klidný hlas zněl napjatě.

Doběhli jsme na poslední chvíli - poslední dva členové zmasakrované jednotky sváděli nerovný boj s desítkami jedno - až trojbuněk. Přestože máme speciální podrážky, aby nám to neklouzalo, je-li na podlaze pět centimetrů krve, klouže to vždycky.

Zapnul jsem laserový zaměřovač a krátkými dávkami začal z černí a stroboskopického blikání lovit jednotlivé červy. Tihle malí jsou sice pomalejší na větší vzdálenosti, ale zato velmi mrštní zblízka.

Z mých sedmi lidí zbývalo pět.

* * *

„Světlo, nebo jsme skončili!“ zařval jsem do mikrofonu. V tom okamžiku mne někdo zezadu zasáhl do vesty - dávka mne srazila přímo pod trojbuňku. Dva a půl metráku koloidu se rozpráhlo.

* * *

Červi nemají oči - přesněji, nemají žádné smysly, takže nikdo neví, jak se orientují a podle čeho útočí. Nicméně, útočí *přesně*.

Samopal tentokrát neselhal, tak jsem trojbuňku rozstřelil po stropě.

„Ústup! Ústup!“

Z mých lidí zbyli jen tři - a to i s posledním vojákem, který přežil z předchozí jednotky. Kupodivu, i Dominica stále žila.

* * *

Žlutá 3 byl poslední přístupový koridor, který jsme drželi - červi z ostatních chodeb nám málem odřízli cestu.

Zatímco jsme sprintovali přes Rudou 1, proplétaly se kolem svítící střely z těžkých kulometů a kosily červy za námi. Jedno uklouznutí, jeden krok stranou, a máš žaludek vydlážděný bílým fosforem. Vojáci u kulometů nám udělali místo.

Dokázali jsme to všichni.

Všichni čtyři.

Ze čtyřiceti.

* * *

„Zbraň!“ hodil mi zásobovač další samopal - už ani nevím kolikátý. „Novej model, nový střelivo,“ dodal, a vzápětí ho dvojbuňka rozmázla po stěně. Kulomety už jsme dávno ztratili a červi nás tlačí chodbou k velínu.

Nový model samopalu má na konci hlavně magnetický vychylovač. Znamená to, že se střely při opuštění ústí roztočí, a jejich dopady způsobí v červích tělech hydraulické rázy, které jim úplně zničí vnitřní strukturu a promění je ve šplouchance kapaliny a

trochu pletiva. Tedy měly by - do dneška vychylovače nikdy pořádně nefungovaly.

A skutečně, jedna rána nyní dokáže zničit dvojbuňku, a krátká dávka i středně velkého útočného červa.

Naskočila světla.

Okamžik oslnění nás stál pět mužů, ale pak jsme začali postupovat.

Pak světla zas vypadla. Pak začaly selhávat vychylovače na nových zbraních, a nové střely byly naprosto neúčinné.

Pak přidrnčeli další dva roboti s dvojicemi třícítek.

Pak...

* * *

Brodili jsme se tou chodbou tam a zpátky tři dny. Jediné, co se měnilo, byla tloušťka vrstvy zmasakrovaných červů a lidských těl.

Od Ráchel jsme věděli, že bitva se stejnou zuřivostí probíhá ve všech severních chodbách. Kdyby v jediné obrana povolila, Luxor padne.

* * *

Nespál jsem třináct dní, možná víc, a nejedl pět, možná sedm, a to za stálého vypětí na hranici možností - to člověk nemůže přežít.

Přestože jsem věděl, že to není možné, přesto jsem žil (a střílel) a přesto kolem žili (a stříleli) lidé, kteří na tom byli úplně stejně.

Čtvrtého dne nás červi zatlačili k hranici obytného prostoru. Takhle hluboko se zatím nikdy nedostali.

* * *

Co zatlačili - zahnali.

Když jsme utíkali kolem velínu, rozkázal jsem Ráchel, ať zmizí s námi.

„Ne. Když stihnu zorganizovat obrannou linii, zachráníte se... a možná vyhrajete.“

„To byl přímý rozkaz!“ odsekával jsem do mikrofonu.
„To mě *fakt* trápí,“ kostěně se zasmála.
„Do dvou minut je po tobě.“
„Těším se.“

* * *

Ráchel ještě dokázala zkoordinovat rozprášené jednotky, pak se z hlubin červího moře ozvalo osamocené rachocení samopalů. Netrvalo to dlouho.

* * *

Ale její oběť nám dala přesně těch pár desítek minut, které rozhodly.

* * *

Pětibuňka se napřáhla. Odevzdaně jsem ležel - na kobercích v obytné části to červům neklouzalo, nám ano. Půl vteřiny a utrpení skončí. Najednou mě někdo přeskočil. *Něco* přeskočilo.

V obou rukou to mělo kovové tyče s ozubenými koulemi na konci - stačila jedna rána a pětibuňka se rozprskla jako balónek s vodou.

Byl to Sam McSwan, na čemž by nebylo nic divného, krom toho, že je přes měsíc po smrti.

Mrtvola otočila hlavu a přejela mne senzorem, který měla místo levého oka. Pak otočila hlavu zpět a pustila se do červů jako sněhová fréza.

* * *

Věděl jsem, že v T-labu experimentují s mrtvými, kteří se vracejí od sirén, ale že jsou *takhle* daleko...

„Jděte mrtvým z cesty - hlavně po nich proboha nestřílejte, nebo se pusť i do nás,“ zakřaplala sluchátka hlasem šéfa T-labu, „vůbec, stáhněte se - zřejmě se do nás pusť i tak.“

* * *

Za dvě hodiny bylo po všem. Patnáct mrtvých vytlačilo červy z Luxoru, servisní čtyřky zalily otvory ve zdech rychlobetonem, a žádný z červů, kteří zbyli, už nebyl tak velký, aby prorazil nové.

* * *

Když servisní čtyřky začaly odvážet *biomasu*, odkráčel jsem: nohy jsem měl toporné, jako bez kloubů. Vyhodil jsem filtr z respirátoru, prošel dekontaminační sprchou, schytl tři tlakové injekce, dva nespoknutelné prášky a pár doktorských moudr. Promočená kombinéza mi nevadí - spíš by mě překvapilo, kdybych ji měl někdy suchou.

Před dveřmi mého pokoje se válela dvě mrtvá těla. Pomalu se mi začaly vracet vzpomínky. Bylo to před třemi dny? Čtyřmi? Pěti? Byla tu taky jedna...

Stín ženy s obrovskými očima, který se opíral vedle mých dveří, nebyl přízrak, byla to Dominica.

Upřímně mne to překvapilo.

* * *

Ukázalo se, že jí přidělili pokoj hned vedle mého - po Tobiasovi. Tobias zemřel... už si nevzpomínám kdy. Takže bydlí mezi mnou a Carlem. Pokoje naproti jsou prázdné i prázdné taky zůstanou - zdaleka tu není tolik lidí, aby je naplnili, a navíc je tam zpěv sirén slyšet až příliš hlasitě. Prý.

Zvedl jsem samopal, ale potácející se postava nebyl další mrtvý, byl to Carl. Beze slova prošel kolem, zapadl do svých dveří, hned zas vyšel, naši poslední láhev whisky v ruce.

„Zvu vás,“ příšerně se zašklebil - podle všeho schytl šikmý úder jednobuňky - rozlámaná spodní čelist mu klapala a po bradě mu v krvavých hlenech tekly střepy zubů.

„Nevypadáš dobře, chlape,“ řekl jsem a cítil, jak mi odněkud z hloubi plic bublá smích.

„Vy také ne, pane,“ řekla Dominica, a asi narážela na to, že jsem se čtyřmi prsty na levé ruce přišel i o půl dlaně. Zbyl mi jen palec.

„Longin, jen Longin,“ řekl jsem a zmrzačenou rukou udělal na Carla císařské „palec vzhůru“.

Seděli jsme u mě v pokoji na koberci, oknem pronikalo běžné radioaktivní přitímí a na displeji svítilo zelené usměvavé sluníčko. S Carlem jsme věděli, že máme tak týden klid - vždy, když se nám povede něco jako dnes T-labákům s řízením mrtvých, Červi na čas dají pokoj. Navíc zbrojní laboratoř téměř dotáhla ten magnetický vychylovač, tak by to mohlo být i čtrnáct dní. Nikdo neví, proč to tak je, ale dokud to tak je, nikoho to *proč* nezajímá.

„Neměli byste si zajít k doktorovi? Oba?“ Dominica, místo aby vychutnávala prastarého glenfiddicha, sledovala trosku mé levé ruky, popřípadě zvláštní způsob Carlova pití, kdy se snažil, aby mu vzácná tekutina nevytékala z rozdrcených úst.

„Pohoda, za pár dní se to zahojí,“ znovu jsem udělal „palec vzhůru“ a Carl mi vyprskl kus stoličky na kalhoty. Byl jsem tak strašně unavený, že jsem na spánek neměl ani pomýšlení. Whisky se rozlévala vnitřnostmi a hřála.

„Pohoda?“

„Ach jo,“ řekl jsem. Kdyby nováčci měli alespoň takovou životnost, abych to nemusel vyprávět každý týden dvakrát.

„Jo pohoda,“ pomohl mi Carl.

„Dík, Carle.“

„Ale...!“

„Jo. Je tady v Luxoru pár divných věcí. Například: Co si pamatuješ, než ses objevila před Portálem?“

„Pamatuju si všechno,“ Dominica pokrčila rameny a zvedla obočí, „sice nechápu, jak to souvisí s tvým zraněním, ale...“

„Co všechno?“

„No... Jaderná válka. Luxor, poslední obyvatelné místo na planetě. Povinnost každého položit život za...“

„Nemyslím kecy, myslím, co si opravdu pamatuješ. Třeba kdes byla hodinu předtím, než ses objevila tady.“

Pohledná tvář se stáhla usilovným soustředěním: „Upřímně řečeno, nevím,“ řekla nakonec udiveně, „ale *víš* nic.“

„Jako všichni - a jako chytrá hlava bys měla pomalu tušit, že třeba už jen to s tím ‚posledním obyvatelným místem na planetě‘ trochu nesedí. *Trochu*. Někteří jsme tu celé roky a o tom, jak jsme se sem dostali - a hlavně odkud, víme stejně málo. I nám připadá divné, jak rychle se hojí těžké rány a dokonce i amputace, ale nevíme o tom také nic - jen že se to *fakt* hojí. Nevíme nic o Červech – jen to, že se nás snaží vyhladit. Nevíme...”

„Ale...”

Už mě s tím *ale* štve.

„Ty jsi vědec, že?” řekl Carl.

„Fyzik” řekla Dominica hrdě.

„Jak příhodné,” usmál jsem se a hodil Carlovi míček. Obyčejný malý gumový míček. Carl ho chytil a vyhodil až do stropu. Míček se třikrát odrazil od koberce a zůstal ležet.

„A?” Dominica vypadala ještě zmateněji. Carl jí míček přistrčil nohou: „Hoď ho tamhle do rohu, doleva, vedle lampy.”

„Proč?”

„Neptej se - házej,” řekl jsem.

Dominica zvedla míček a nešikovně hodila.

Míček se odrazil od stěny, spadl na koberec a odrazil se asi metr vysoko. Spadl na koberec a zas se odrazil asi metr vysoko. Spadl na koberec a odrazil se asi metr vysoko. Spadl na...

„To není možné!” Dominica třestila oči.

„Neber to jako nějakou nemístnou nabídku,” řekl jsem, „ale pokud tu budeš častěji, můžeš se natáhnout na postel a nechat ho skákat, jak dlouho chceš - jednou jsme ho takhle nechali... kolik? Carle?”

„Půl roku?” nakrčil Carl čelo.

„Asi tak.”

„Ale to není možné!” Dominica sice tiše, ale zaječela. „Zákon zachování energie je univerzální!”

„O tom se s tebou nikdo nepře. - Je univerzální, jistě - až na levý zadní roh mého pokoje,” zazubil jsem se.

Carlovi se vyvrátily oči, zachrčel a svezl se na stranu. Stáhl jsem z postele přikrývku, hodil ji na něj, a sám si nalil další lampu hnědého zlata. Nalil jsem i Dominice.

Bylo ticho, jen Carl začal trochu chrápat, míček pravidelně pleskal a radioaktivní odlesky měňavěly po stěnách. Pak se ozval slabý zpěv. Obvykle se mu říká „čarokrásný“.

„Co je to?“ Dominica užasle otočila hlavu a začala se zvedat.

„To je siréna. Sed’!“ rozkázal jsem a Dominica dosedla, až to žuchlo. Abych se vyhnul dalšímu Ale...!, začal jsem sám: „Ve středu Luxoru je deset kilometrů čtverečních hyperdžungle - poslední zeleň na planetě, poslední přirozený zdroj kyslíku - *našeho* kyslíku. Velmi hezké místo - nebýt sirén. Nikdo pořádně neví, jak vypadají. Prý tělo lva, ženská hlava, hadí zuby. Prý chodí po zadních a místo předních tlap mají ruce. Co je ale víc než jisté,“ zvedl jsem prst, „kdo se nechá zlákat zpěvem a odejde, zemře opravdu ošklivou smrtí - nikdo neví jakou, ale někteří při tom řvou i tři týdny. Co zajímavějšího, ti kdo zemřou v hyperdžungli, se pak vracejí - ano, třeba ti dva, jak jsme se seznámili.“

Dominica polkla.

„Ale na druhou stranu, z hyperdžungle byli i ti mrtví, co nám po úpravách v T-labu - dneska... včera? zachránili zadek,“ zmlkl jsem a zaposlouchal se: „Tahle je zatraceně blízko, takhle nahlas by to tady nikdy být slyšet nemělo,“ otočil jsem do sebe whisky a za hlasitého skřípání kloubů vstal.

„Na,“ hodil jsem Dominice ocelová pouta.

Podívala se na mě - mírně řečeno - *tázavě*.

„Jestli si chceš zašpásovat, seženu nějaký důtky, trafo a lubrikáč - ale pozdějc,“ zachechtal jsem se, „ted’ se přicvakni k posteli - ten zpěv je hypnotickej.“

„Pfuf,“ řekla uraženě.

„Centrálo?“ řekl jsem do mikrofону, „někde v obytné zóně je siréna. Asi je tu nová díra do džungle - před útokem se tu objevili i dva mrtví.“

„Chceš někoho, Longine?“

„Dobrý. Když se do hodiny neozvu, napište mi hezkej nekrolog.“

* * *

Počkal jsem, až se Dominica připoutá, připoutal Carlovi nohu k druhé straně pelesti a přistrčil mu k ruce samopal. Když tak ho vzbud’.“

Trochu jsem Carlovi spánek záviděl - fakt divný, po tolika dnech bych se mohl konečně vyspat, a najednou nejsem ospalý.

* * *

Na chodbě byl zpěv mnohem hlasitější - je zvláštní, že každý slyší něco úplně jiného: každý slyší své kouzlo.

Když se to nahraje, i tak každý slyší to své. Záznam je tak složitý, že ho nedokážou rozložit ani nejvýkonnější z našich počítačů.

„Siréna! Bacha!“ zařval jsem do chodby, ale vyjma Dominiky nebyl v doslechu žádný nováček. A mazáci se zamknou k postelím snad i ve spánku - a ti, kteří ne, si to dobře rozmysleli - je to sice nejstrašnější způsob sebevraždy, jaký lze v Luxoru spáchat, ale zároveň jediný, kdy odejdete se ctí - mrtví se vždy vracejí, a v T-labu jich mají trvalý nedostatek. Podíval jsem se na dvě rozstřílená těla, která z chodby pořád nikdo neuklidil, a cítil se provinile. Jestli mě siréna dostane, smaže se to.

* * *

Jednou rukou se špatně mění zásobník, ale zvládl jsem to.

Kudy mrtví přišli, bylo celkem zřejmé. Asi dvacet metrů za Carlovými dveřmi sice končí osvětlení, ale přesto bylo vidět, že je červená požární uzávěra prohnutá a vmáčkklá dovnitř.

Dvoucentimetrová ocel, mrtví mají páru.

Zpěv sirény sílil.

* * *

Devadesát osm procent Luxoru je neobydlených - a dnes už i neobyvatelných. Odhaduji, že stavba byla určena snad až pro dva miliony lidí - nás se tu ztrácí kolem deseti tisíc. Po poslední vlně útoků spíš osm. Sedm.

Připnul jsem si baterku na bok helmy a rozsvítil.

* * *

Po vydrolených betonových zdech stéká vlhkost, koberec se krabatí světélkující plísni a všechno je zarostlé takovými křehkými, průsvitnými vlákny. Bylo v tom krásně vidět, kudy mrtví šli.

Světlo baterky poskakovalo po oloupaných stěnách a zkřížených dveřích, o přilbu pleskaly kapky, a plesnivý běhoun čvachtal pod nohama.

Stopy najednou skončily - přesněji - začaly uprostřed chodby. Rozhlédl jsem se a někde ve tmě za mnou tiše zavrzaly panty. Posvítil jsem si nahoru: díra ve stropě, jasně.

Chvilí jsem tahal hnijící nábytek z hnijících pokojů, smrad zkázy dráždil ke kašli, a zdálo se mi, že v černi za hranicí dosvitu vidím oči.

Po kluzké pyramidě jsem se vydrápal do dalšího patra – jen jsem blahorečil své kombinéze, jinak bych si třískou dlouhou jak pravítko probodl stehno. S jednou rukou mi to drápání moc nešlo, ale jsem vytrvalej. Hnijící překližka smrděla a sypaly se z ní bledé larvy.

* * *

Nahoře to vypadalo stejně jako dole. Vlhko, plíseň, puch.

Šel jsem po stopách mrtvých a míjel desítky a stovky nabobtnalých, zavřených dveří. Ty dveře mě znervózňovaly - zpěv sirény byl stále hlasitější, ale podle zpěvu sirénu nenajdete. Je to, jako by jednu chvíli byla daleko před vámi, druhou, jako by vám seděla za krkem.

Mohla být kdekoli - za kterýmikoli z těch dveří, protože po sirénách žádné stopy v plísni nezůstávají.

Do zpěvu se ozvalo něco jako pravidelné výdechy.

Jako když dýchá obr.

* * *

Za okamžik jsem došel k díře ve stěně, kterou prorazil strom. Zhluboka jsem se nadechl - čerstvý vzduch vonící džunglí chladil. Po tom stromu se mrtví dostali dovnitř, a zpěv sirény mi pomalu zastíral mysl.

Soustředil jsem se na ty výdechy - nebyl to samozřejmě živý obr, ale pneumatické kanóny - servisní čtyři jimi vystřelují biomasu do hyperdžungle. Biomasa jsou červi a naši padlí. Není to zrovna pietní, ale hnojit se musí. Navíc začínají docházet předválečné zásoby jídla, takže budeme muset zkusit pěstovat...

Ve větvích stromu vyvalených do chodby se něco pohnulo.

Uvědomil jsem si, jak strašnou hloupost jsem udělal. Jít na sirénu. Sám. Jedna z teorií o tom, jak zabíjejí, je, že vám vstříknou do těla jed, který vás pomalu zaživa rozkládá. *Dost* pomalu a *dost* zaživa.

Podlaha se otřásla těžkými kroky.

Zpěv ustal.

* * *

Siréna nebyla ve větvích, ale v chodbě mezi mnou a cestou domů. „A kurva!“ řekl jsem.

Neměla tělo lva, ale zato měla ruce jako buldozer. I jinak vypadala jako velký člověk, a přestože její kroky skutečně otřásaly podlahou, stopy v pláni nezůstávaly. Ani s tou ženskou hlavou bych to nehnal - na druhou stranu, za takové zuby by se nestyděl ani *fakt-hodně-velký* had.

Zvedl jsem samopal.

A taky bych nikdy nečekal, jak rychle se umí pohybovat.

A jakou má sílu.

Samopal bříinkl o stěnu s tak výmluvným zvukem, že výmluvnější už být nemohl. Jinými slovy, samopal se právě odebral do samopalového nebe.

Zazubil jsem se a začal couvat.

Siréna se taky zubila, ale na náhlý nával sympatií to nevypadalo. Na hrotech jehlovitých horních špičáků se leskly kapky. Když spadly na koberec, zasyčelo to, vyrazily obláčky kouře, a plíseň v rychle se rozšiřujících kruzích pohasla.

Najednou jsem nějak neměl kam ustoupit - beton za zády byl studený a betonově definitivní.

Siréna byla o hlavu a půl vyšší než já a dost smrděla. Nejdřív mi roztrhla neprůstřelnou vestu, pak mi servala vršek kombinézy a pak mne přirazila ke zdi, že jsem se nohama nedotýkal podlahy. To mi ani tak nevadilo jako to, že mi zlomila šest žeber. Dalo se to hezky počítat podle křupání.

Jedové zuby se blížily.

Siréna má modré lidské oči.

* * *

Ten zvuk jsem nechápal. Znělo to, jako když praskne pružina - velká a silná pružina. Něco studeného mi cáklo do obličeje.

Zamrkal jsem.

Drtivý stisk povolil.

* * *

Tam, kde měla siréna před okamžikem hlavu, teď neměla nic. Z pahýlu krku stříkala... krev to není: je to studené, a na holé kůži to chemicky pálí.

„Tohle se nestává,“ řekl jsem a rychle si otíral tváře. U protější zdi leželo něco jako dlažební kostka: deset krát deset krát deset. Byla obalená mozkiem a svrchu na mne civělo blankytně modré oko. Otočil jsem se a podíval se na stěnu, asi o dvacet centimetrů výš, než mne před chvílí siréna tiskla. Jak jsem čekal, v litém betonu kus chyběl: deset krát deset krát deset.

„Tohle se prostě nestává.“

Jak jsem se díval na zeď, beton se začal boulit.

* * *

V bledém přísvisu plísně to bylo zcela zřetelné. Uhnul jsem, ale zbytečně - tentokrát žádná létající dlažba, ale písmeno. Velké tiskací „L“.

* * *

Objevovala se vždy dvě vedle sebe - zatraceně pomalu, ale vytrval jsem. Betonový mail byl totiž pro mě:

LONGINE, PŘILBU, OČNÍ ŠTÍT.

Kdo by neposlechl.

* * *

S šesti zlomenými žebry se shýbá dost obtížně, ale nakonec jsem přilbu zvedl. Měla přetržený podbradník, baterka byla rozbitá, ale jinak OK. Mikromotor očního štítu zabzučel a na stínítku se začala objevovat standardní taktická mapa. Kdyby se ovšem v běžných bojových situacích objevovala takhle pomalu, mohli bychom válčit tak maximálně proti spojeným silám slimáků a lenochodů.

Asi za půl hodiny jsem přesně věděl, kam mne chce ten někdo, kdo mi zachránil život a kdo umí hýbat betonem, dostat.

* * *

Což o to.

Po kmeni stromu se právě vydrápali tři mrtví a můj samopal je opravdu zničený.

Z cesty zpátky si moc nepamatuju - jen světélkující tmu a jak mi po zádech hmataly ledové prsty. Pak vylomené požární dveře, pak bylo světlo a pak dva vojáci se zbraněmi na vystřelování sítí. Nechápu proč, ale sejmul mi taky. Jak jsem se kácel, zahlédl jsem Dominiku, jak leží na chodbě, pěnu u pusy. Silná holka, dotáhla postel až ke dveřím - vsadil bych se, že se při tom Carl ani neprobudil.

Omdlel jsem.

O šumění lékařských přístrojů se říká, že je uklidňující. Nevím. Na intenzivní péči jsem byl sám - nepočítám-li Dominiku, která se opírala o mé lůžko a povzbudivě se usmívala. Na mě. Druhá věc, kterou jsem zjistil, byla, že jsem připoutaný tlustými polstrovanými popruhy. Pravda, zdály se mi nějaké divoké sny.

„Ahoj,“ řekl jsem, a jak jsem se nadechl, bodlo mě na hrudi.

„Ahoj,“ řekla Dominica a pomalu mi přejela ukazováčkem po holém předloktí: „Důtky? Trafo? Lubrikační gel?“

„Nerozumíš vtipu?“ zamlel jsem se.

„Vtipu? Znělo to docela lákavě. A uvážím-li situaci... *Tvou* situaci...“

„Doktor! Doktor!“ zařval jsem.

„Klid,“ Dominica si odfoukla kadeř z oka - v pohledu jí jiskřil smích. Na ruce, kterou byla přicvaklá k posteli, měla obvaz.

„Jak dlouho tu jsem?“

„Tři dny - zhruba.“

„Co Červi?“

„Ani jeden... nechceš bažanta?“

„Pane bože! Odšroubuj mě - okamžitě!“ Kupodivu poslechla a rolny v přezkách kovově zazvonily. Dominica mi pomohla sednout a urovnala mi nemocniční noční košili. Sice mne tu a tam píchlo, ale žebra byla v pořádku a levá ruka jako nová.

„Malý zázrak. Velký,“ opravila se a sledovala směr mého pohledu. Sevrhel jsem pěst - prsty poslouchaly jako dřív:

„Zvykneš si.“

„Myslela jsem nejdřív, jestli nejsi nějaký mutant nebo upír nebo tak něco, ale podle všeho jsi naprosto normální člověk,“ rozhlédla se po přístrojích a pultech s odstředivkami a zkumavkami.

„Člověk jako já. Jako všichni tady.“

„Myslel jsem, že jsi fyzik,“ opatrně jsem kroutil hlavou - praskalo mi v páteři.

„Fyzik, biolog, genetik, chemik, lékař...,“ skromně pokrčila rameny.

„Dominica da Vinci,“ masíroval jsem si zátylek.

„Maluju trochu hůř,“ usmála se. Má krásné pravidelné bílé zuby. Žádný jed.

„Co ta ruka?“ ukázal jsem na obvaz, „tobě se to nehojí?“

„Ale ano. Jen jsem trochu experimentovala... s nožem. A pilkou na železo.“ Polkl jsem. O důtkách a trafu už nikdy vtipkovat nebudu - natož s cizíma holkama.

„Pravý vědec.“

Sedla si na postel vedle mě; příjemně voní: „Co tam nahoře - nebo kdes to byl - našels sirénu? Nebo něco jiného?“ Tentokrát si kadeř z oka odhrnula malíčkem a zase se usmála. Tam vzadu v hlavě, tam kde se mi vždy objeví čísla při zaměřování Štitu, něco zablikalo. Malá červená lampička. Těmi jedovými zuby už si nejsem tak jistý.

„Jasně - našel jsem sirénu a navíc i nezměrnou hromadu vlastní blbosti,“ sesmekl jsem se z postele, „můžeš si stokrát myslet, že jsi proti jejich zpěvu odolná, a přitom jim vkráčíš přímo do chřtánu. Teď mne omluv, jestli nevlezu do sprchy, umřu.“

Už oblečený jsem se nahlásil do služby a dostal za úkol běžnou dozimetrickou kontrolu chodeb.

Takže jsem se procházel Luxorem a interkomem klábosil se známými a zjišťoval situaci. Ztráty byly ještě vyšší, než jsem odhadoval - ke třem tisícům, ale zase přišlo patnáct set nováčků. Navíc se po posledním útoku vědcům povedlo pěkných pár kousků - největší profesor Hainzovi: Když s Mozesem roztavili jádro reaktoru, tak v té smrtící tmě, kdy život všech odtikával s úbytkem energie v záložních akumulátorech Štitu, dostal vpravdě geniální nápad... ne že bych chápal ty nadšené přehršle indexů a integrálů, ale výkon nového jádra chápu velmi dobře.

Kráčel jsem chodbami, kde před pár dny zuřil boj, a světla zářila jasnou žlutou barvou a ani jednou nezakolísala.

Kolem druhé po poledni jsem se konečně dostal do míst, kam mne poslala taktická mapa z říše záhad. Po všech těch šocích jsem pomalu věřil, že to byla halucinace způsobená zpěvem sirény nebo vyčerpáním. Jenže...

Jenže.

* * *

Byl to všední zlom všední obranné chodby - zelená pískavá podlaha, nízký strop, kulkami omlácený beton - prostě nic nápadného. Snad jen to, že to byl hodně odlehlý zlom hodně odlehlé chodby - kdyby někdo šel, slyšel bych ho z dálky.

„Hola,“ řekl jsem tiše a najednou si připadal pěkně hloupě - kdo by taky ne, mluvit do zdi - chtěl jsem se otočit a odejít, jenže v tom okamžiku zavrčel mikromotor v přílbě, aniž bych k tomu dal příkaz.

* * *

Oční štít sjel dolů, a tentokrát přenos rozhodně nebyl nic pro slimáky - tak tak jsem stíhal kombinace textu a obrazů vnímat.

Byla tam spousta odpovědí na záhady z deníčku záhad - jediný problém byl, že každé z vysvětlení připsalo minimálně dvě nové stránky. Pak stínítko zajelo do helmy a v betonu chodby se objevil nápis:

LONGINE, NIKOMU NEVĚŘ. HLÍDAJÍ TĚ.

Nápis zmizel.

Pohládl jsem stěnu, ale pod prsty jsem měl jen hrubý, léty vyvrálý beton.

Stručně: mám se dostat o dvě stě pater výš, do nikdy neobývané Modré zóny. Dveře 753. A tam... Inu, kdo viděl gumový míček půl roku skákat do metrové výšky, ten něco takového čeká.

Zpěv sirén může mít tisíce podob.

PARCHANT

Přepadení banky se moc nepovedlo. Tři chlapi v kuklách mířili na skupinu rukojmích a mlčeli. Peníze ven sice dostali - počítače to dovedou rychle - problém byl, jak ven dostat vlastní prdel.

„Dobře,“ tiše řekl jeden z lupičů. V levé ruce měl velkou černou berettu, v pravé malý černý telefon. Poslepu stiskl tlačítko.

„Ano?“ ozval se hlasitý poslech.

„Nastraž mozek, policajste. Jestli nám nepůjdete z cesty, začneme popravovat rukojmí.“

„Vy víte, že vám nemůžeme ustoupit. Co nějaká jiná - rozumná - domluva?“ řekl telefon.

Jestli to v hloučku sedících a ležících rukojmích při zmínce o popravách zašumělo, po policistově odpovědi to zašumělo *významně*.

Muž s berettou je ještě jednou přepočítal - osm lidí. Devět, opravil se. Sice nejdřív nechtěl, ale popravit osmiletou blondátou holčičku by v pravou chvíli mohl být ten pravý krok. Ledové modré oči v průzoru kukly nebyly očima lháře; většina rukojmích se zatím snažila zachovat důstojnost, jen malý tlustý chlapík tiskl tvář k zemi a skučel: „Nechci zemřít! Ne, nechci. Ne!“ Po bledé pleši mu tekly čůrky potu, a zbytky šedých vlasů nad ušima měl rozčuchané a vlhké.

Muž s berettou je ještě jednou přehlédln a vytáhl si štíhlou mladou ženu v kostýmu, s drdolem a ostře řezanými brýlemi. Byla vyšší, než čekal, ale to je jen dobře - čím větší kryt, tím lépe. Podle dokonalé postavy vytvarované stovkami hodin tuhého cvičení a desítkami hodin plastických operací, a podle pleti, na které nebyl ani stín po běžných omrzlinách či chemických spáleninách, to musela být žena z vyšších pater. Možná i z Horních pater.

„Kdopak jsme?“ přejel jí ústím hlavně po rtech. Kolikpak takovéhle rty asi stojí, napadlo ho. A kolikpak asi stály ty tak módní zelené oči. Ty jí ale zcela určitě platili rodiče - před pětadvaceti lety a devíti měsíci, odhadem. Žena se bála, ale stoprocentně se kontrolovala: „Jmenuji se slečna Hayesová. A musím vás varovat, *pane*, že mám smluvní vazby *přímo* na rodinu Austen-Rohrer!“

„Hm, jak impresivní. To starýmu Lloydovi kouříš péro?“ S ženou vulgarita ani nehnula - jen dva zelené blesky za brýlemi by bohatě nahradily podstatnou část městského lasergridu.

„Dobře. Velmi dobře,“ kukla se zavlnila úsměvem. Lupič potřeboval přesně někoho takového - nemohl si dovolit, aby ve vypjatém okamžiku omdlela a nechala ho nekrytého. Tahle neomdlí.

Všichni tři lupiči se dívali na ženu a představovali si, co všechno je pod vypasovaným kostýmem, tak na okamžik přestali dávat pozor na dveře.

Zabiják v černém plášti proklouzl dovnitř tak rychle, že i tomu největšímu troubovi muselo být jasné, že je nacpaný posilovači od hlavy ke špičkám těžkých bot.

* * *

Na druhou stranu, chcete-li být (byť i nepříliš úspěšný) bankovní lupič, nesmíte na sobě také moc šetřit.

Zabijáka zarámovaly tři hlavně - beretta byla nejmenší zlo - nejhůř vypadala zkrácená automatická brokovnice.

V bance pořád hrála tichá uklidňující hudba - snad proto měl zabiják zbraně ve svěšených rukou a usmíval se.

* * *

Dvě pistole, blesklo hlavou pana Beretty, to znamená dva nezávislé zaměřovací systémy. My jsme ale tři. A já nejsem zrovna snadný cíl. Přitiskl si slečnu Hayesovou ještě pevněji k tělu a jemná vůně parfému mu naplnila nos.

Zabiják měl zrcadlové brýle a pan Beretta cítil, jak ho skrz ně skenují pokročilé senzory. Tím nesnadným cílem už si nebyl tak jistý. Navíc ho trochu rušil dokonalý zadeček, který se mu tiskl do klína.

„Promluvme si,“ řekl zabiják. Z brokovnice, která mu mířila na hrud', si zřetelně nic nedělal.

„Není o čem,“ pan Beretta držel tvrdou linii.

„Ale je. Nemáte šanci uniknout, nemáte šanci přežít. Ale když budete spolupracovat, můžete alespoň zabezpečit rodiny.“

„Hele, počkej, hele!“ hlaveň brokovnice klesla, „zatím sme nikomu neublížili!“

Pan Beretta si tiše povzdechl - neměl s sebou Erika brát. Trouba zůstane troubou, i když má upilovanou brokovnici.

Zabiják se znovu usmál: „To sice ne, jenže tady pan kolega,“ kývl na pana Berettu, „vám zabouchl dveře, jak se, hm, poněkud *expresivně* vyjádřil o panu Lloydovi Byronovi, druhém baronovi Austen-Rohrer VM.“

„To je ale kurevsky dlouhý jméno,“ řekl pan Beretta.

„Úctyhodné jméno, řekl bych já,“ zabiják opřel senzory zpět o Erika, „a jistě víte, že by vám za jistých okolností mohlo být prominuto leccos - ale urážka rodu Austen-Rohrer...“

Eric zamrkal a ukřivdění se podíval na pana Berettu. Naštěstí nic neřekl.

„Doufám, že vás to bude *bolet*“ řekla slečna Hayesová. Pan Beretta jí stiskl břicho, až hlasitě vydechla.

Jenže i zabijáci nacpaní posilovači dělají chyby. Tak se soustředil na pana Berettu a na Erikovu brokovnici, že posledního muže podcenil.

A základní pravidlo zní: nikdy nepodceňujte tiché typy.

* * *

Poslední z lupičů měl krátký samopal s dlouhým zásobníkem, a na skenu se zdálo, že nemá žádnou elektronickou nadvýbavu.

Měl ji.

Vypnutou.

Doted’.

* * *

Záměrný paprsek se zabijákovi usadil na čele a v tom samém okamžiku už první střely paraly vzdych.

Krční svaly ovládané neuroposilovači přesto dokázaly zareagovat a natočit hlavu na výhodnější dopadový úhel.

* * *

Pan Tichý Typ pro změnu netušil, že střílet zabijáky do hlavy není nejlepší nápad - většina z nich si může dovolit - alespoň na obličej - alespoň trochu základních kosmických technologií - jednoduchou balistickou mikromembránu, například.

Kulky byly asi v půli cesty, když všichni v bankovní hale ucítili... dalo by se to nazvat *vlna nevole*.

Pan Beretta ucítil, jak se mu zhroutily všechny elektronické systémy, ale než mu vypadlo rozšířené periferní vidění, zahlédl, že se Eric i George kácejí k zemi.

* * *

Kulky zabijákovi zničily černé brýle, a přestože jim nastavil čelo hodně zešíkma, švihly s ním nejprve o zeď, pak i podlahu.

Pan Beretta otáčel hlavu - nejrychleji, jak mohl - přesto věděl, že je to pomalu.

V hloučku sedících rukojmích, tam, kde se ještě před okamžikem k syntetickému mramoru tiskl zavlhlý tloušťík, bylo pouze několik loužiček potu. Lupič zahlédl jen něco jako stín - když vjem za několik zlomků sekundy vnikl do vyhodnocovacích center mozku, krátkodobá paměť mu přehrála malého tlustého muže, v kterém jako by se pohybovala ocelová kostra - tuk na něm doslova vlál.

Mimochodem, ten tloušťík mu vytrhl zbraň.

* * *

Zabiják si uvědomoval tři věci: v hlavě mu dunělo, uklidňující hudba ustala a elektromagnetická pole kolem všech kamer a mikrofónů v místnosti vymizela.

Pan Beretta si uvědomoval jen jednu věc: že ještě žije. Upřímně ho to překvapovalo. Díval se do bledězelených, jakoby mrtvých očí malého tlustého muže a cítil, že mu povolil řitní svěrač.

„Fuj“ řekla slečna Hayesová.

Tloušťík ji vzal za loket a postrčil k vytřeštěné skupince rukojmích.

Zabiják vstal, sklepl z nosu úlomky zrcadlového plastu a cítil se trapně - taková malá tlustá nula vyšachuje jeho!

Podíval se na svůj odraz v kouřovém skle dveří - na obličej měl tři šmouhy po střelách.

„Fajn, pidimuži,“ otočil se zpět do místnosti, „dík za pomoc, ale teď to přebírám já.“

„Pidimuži?“ Přestože tloušťík mluvil k zabijákovi, dál se díval do očí panu Berettovi. Ten už si jen přál, aby byl konec - aby byl mrtvý a aby to moc nebolelo. Ty bledězelené oči byly strašné. Pak tloušťík promluvil na něj: „Vy víte, co chci vědět, že?“

„Tak hele!“ řekl zabiják. Chtěl říci ještě něco, ale najednou ho zamrazilo do hloubi všech elektronických obvodů. Čelisti mu hlasitě sklaply.

„Vím,“ řekl šťastně pan Beretta a řekl tloušťíkovi časový kód k systému anonymních putujících účtů, do kterého před pár minutami přelili ukradené peníze.

„Hodnej,“ řekl tloušťík, usmál se a poplácal ho po rameni. Poslední myšlenka pana Beretty byla, že by to třeba mohl i přežít.

* * *

„Tak tohle byla vražda. Chladnokrevná vražda,“ zabiják našel ztracená slova.

„Vražda?“ řekl tloušťík a díval se na páchnoucí zakuklenou mrtvolu, která se mu skládala k nohám. Zabijáka trochu znepokojovalo, že neviděl, jak to malý muž udělal. „Aha - vražda. Ano, mohlo by být. Kdyby tu byli nějací svědci,“ tloušťík se rozhlédl po mramorové hale. Světla tlumeně svítila a umělé palmy byly optimisticky zelené.

„Svědci?! Dělaš si srandu?!“ zabiják zavrtěl hlavou a podíval se na rukojmí.

Najednou zapolykal.

„Té holčičky je mi líto... Tak moc zas ne,“ tence se usmál tloušťík. Holčičce stékala z čela malá kapka světlé krve. V očích měla prázdno a trochu šilhalo.

„Vypláznout jazyk a celá Britney, co?“ Tloušťík se vesele plácnul do břicha: „Zpět k obchodům - deset procent ze všech. Berete?“ pravou rukou lovil z kapsy uváleného světlého saka telefon.

„Zbláznil ses?!“ Zabiják na tlustého muže mířil oběma zbraněmi. „Budu mít sto procent - i z tebe!“

„To mládí, to mládí nezralé...,“ zavrtěl tloušťík hlavou a přiložil si telefon k uchu: „Ahoj Jonasi, mám pro tebe dvanáct kousků... Jak, kdo volá?! Aha, špatný signál. Coreen, přece.“

Zabijákovi vypadly pistole z rukou. Možná je upustil, ale spíš mu opravdu vypadly:

„Pane, pane Cor..., pane, ne... nechci nic. Všechno je vaše, nic jsem neviděl. Neslyšel. Nic.“

„Jonasi? Jsi tam ještě? Třináct.“ Tloušťík sklapl telefon, schoval ho do kapsy a zamyšleně se podíval na zabijákovu mrtvolu: „Nikdy nedávám dvě šance. A nemám rád, když mi říkají *pidimuži*.“

* * *

I zabijákovi - jako ostatně všem mrtvým v místnosti - vytékala z čela kapička světlé krve. Prostřelit pengunem i nejjednodušší balistickou mikromembránu chce asi tak patnáct ran do místa o ploše půl milimetru čtverečního.

* * *

Policisté se na malého tloušťíka dívali vyloženě nepřátelsky. Zaprvé proto, že každá z mrtvol už na čele měla fosforeskující razítko, zadruhé, že se jim zřetelně vysmíval. Odůvodnit zabití třinácti lidí tím, že hrozily „nenahraditelné škody na veřejnospoločenském majetku“ se i policistům zdálo přespříliš.

Jenže tloušťík si do klopky zapíchl zlatý čip sociálního vykonavatele Úřadu pro správu lidských zdrojů (*pravý zlatý čip*), a podle brokovnice a samopalu škody na veřejnospolečenském majetku skutečně hrozily.

„Zabil i dítě!“ tiše řekl policista v černém exoskeletu úderné jednotky. Neřekl to ale ani zdaleka tak tiše, aby to tloušťík neslyšel.

„A zabil bych i psa, kdybych to považoval za nezbytné.“ Přestože byly strašlivé zelené oči ukryty za tmavými brýlemi s umělohmotnými obroučkami, policista už neřekl nic.

„Pane sociální vykonavatel, budete muset s námi do...“, detektiv v civilu se tvářil komisně.

„Promiňte, hovor,“ tloušťík vytáhl vibrující telefon. „Ano?“ odvrátil se od detektiva.

Detektiv měl posílený sluch, takže zcela jasně slyšel i hlas na druhém konci vlny: „Pane Corghene, mám problém,“ řekl, a detektiv se postavil do pozoru a tak tak, že nezasalutoval. Všichni v Majesty *ten hlas* s archaickým, vytahaným, jakoby zdvojeným přízvukem znají, ale jen málokdo ho slyšel naživo. - Opravdu *málokdo* slyšel naživo hlas Lloyd Byrona, druhého barona Austen-Rohrer VM.

TITAN

Dvě stě pater, co to je, řekl by někdo. Radši ale pět Velkých Červů naráz než tohle.

Trvalo mi to týden, a sirény byly to nejmenší, co mi stálo v cestě. Kilometry a kilometry chodeb sinavějících plísni, nohatí tvorové, o jakých nikdy nikdo neslyšel (nohatí a *zubatí* tvorové), bledé oči vznášející se ve tmě, halucinace způsobené sporami hladových mečů, nekonečný smrad hnijící překližky, čvachtavé mokro, nedostatek kyslíku, ubývající náboje, třicetivteřinový spánek... A stále vpřed a vzhůru.

Nejhorší ale je, že po mně jde někdo od nás, někdo, s kým jsem bojoval proti červům, někdo, komu jsem mnohokrát zachránil život a kdo mnohokrát zachránil život mně. Vymizel jsem sice tak, abych získal co největší náskok, jenže... Slyšel jsem o adaptivním maskování, jenže nikdy pořádně nefungovalo - ten, kdo po mně jde, ho má - a víc než funkční. A je *dost* nepříjemné, když po vás vztáhne ruce sama tma.

Nahnilé mrtvolky, které si ze mě občas pokoušejí ukousnout, jsou proti stínu celkem fádni. Kdyby mi nepomáhal ten, kdo mi pomáhá, byl bych dávno mrtvý: kusy betonu létající ze zdi jsou tou příjemnější částí repertoáru, který mi kryje záda. Někdy jsem slyšel bolestné vyty stínu i přes tři patra: není příjemné, když vás betonové zdi zaživa lisují na masový koncentrát. Ale o to nepříjemnější je, když se ten koncentrát zase sebere a jde po vás. Po mně.

Od stého patra už jakákoli normalita skončila. Cáry tmy s rudýma očima, poloshnilí červi, bažiny koberců, zuby a hlad a zuby...

Když jsem se prodral dalším schodištěm a uviděl na stěně oprýskaný modrý pruh, málem jsem se nevěřícně zhroutil

* * *

„Sedm set padesát tři, sedm set padesát tři,“ opakoval jsem si magickou cifru dokola a dokola. Číslo na dveřích byla setřená, chodby byly plné trosek a stín mne doháněl. O samopal jsem přišel už dávno. Než jsem o den později přišel i o levou ruku, naštěstí jsem

si z věšáku, řetězu a několika přiosťřených šroubů vyrobil palcát. Přišel jsem také o pravé oko - spolu s kůží z pravé strany obličeje. Na odhalené lebce se usadila svítící plíseň. Oslňuje mě. A včera mi něco jako půlmetrová žába ukouslo prsty na noze i s půlkou chodidla. Třaslavé zbytky té věci mám stále namotané na hrotech palcátu. Smrdí to.

* * *

Nejde se mi dvakrát dobře.

* * *

Věci, v které už nevěříte, se obvykle nestávají. Vyjma nám klikařům.

„Sedm set padesát tři,“ otřel jsem plíseň, která mi lezla do zbývajícího oka. Dveře s čarovným číslem byly stejně zpuchřelé, a stejně zkřížené jako miliony jiných dveří, které jsem v uplynulém týdnu minul. A nešly otevřít. Stín byl patnáct metrů za mnou.

* * *

Dvě rány palcátem, a zámek se vylomil. Z pantů se vysypala vlhká rez. Stín byl pět metrů za mnou.

„Ne! Přece jsem se nemořil takovou dobu, abych teď...!“ otočil jsem se, palcát před sebou. Od sto šedesátého patra pomoc neznámé síly ustávala, až posledních deset pater ustala docela. Mé oko, uvyklé chorobnému šerosvitu, sledovalo měňavění prostoru, kudy stín procházel. Těžké kroky mlaskaly a krom ťukání nekonečných kapek a mého dechu to byl jediný zvuk.

Mokrý rez páchla po krvi.

„Vzdej to, Longine.“ Stín se zastavil a palcát mi vypadl z ruky - čekal jsem kohokoli, nejvíc Dominiku, ale jeho ne.

„Carle?!“

„Nechci tě zabít, Longine... Sice to občas bolelo, ale už dlouho jsem se nebavil jako poslední týden - jsem ti za to víceméně vděčný - za tu změnu. Tak si to nepokaz a vzdej to.“ Carl vypnul maskování a usmál se. Taky nevypadal dvakrát dobře, ale proti mně byl více méně kompletní: „Upravíme ti paměť, na všechno zapomeneš, všechno bude jako dřív.“

„Kdo jsme to *my*?“ řekl jsem.

„*My*? No přece *my*,“ řekl Carl.

Lampička v mém mozku blikala jako červený maják.

* * *

Palcát mi neupadl až tak na zem, ale na zmrzačenou nohu. Trhl jsem kolenem, ohlazená rukojeť vklouzla do dlaně a naostřené šrouby zasyčely.

Carl byl neuvěřitelně rychlý.

Jenže, když umíte zaměřit Štít, nebylo to zas tak hrozné.

* * *

Na šroubech ke zbytkům zubaté žáby přibýlo Carlovo ucho s podstatnou částí skalpu. Mezi plochými rudými svaly na temeni mu bíle svítila lebka - už jsme si co do vzhledu neměli co vyčítat.

Protože klečel, vši silou jsem ho kopl do obličeje. Pravda, měl jsem si lépe rozmyslet, kterou nohu použiju.

Tou ukousnutou to *trochu* bolelo.

* * *

Ležel jsem na zádech a díval se na strop. - Ten mi právě zakryla Carlova hororová hlava. Po mém superkopu mu moc zubů nezbývalo.

„Zas ta čelist - smůla, co?“ zachechtal jsem se a začal se pozadu plazit pryč. Po lopatkách to moc rychle nejde, jenže Carl nevypadal, že by měl náladu na vtípkování - popravdě, vypadal tak, že bych se po lopatkách pustil klidně i přes poušť.

Díval se na mě a já pomalu lezl hlouběji do pokoje 753.

Nevím, co jsem čekal - fanfáry, potlesk, červený běhoun, šampaňské... Pokoj 753 vypadal stejně jako milion jiných pokojů v neobývaných zónách Luxoru: vlhká plíseň a zmar.

Shnilý koberec se mi roloval pod zátylkem a nějaká malá slizká stvoření padala za límec.

Carl pořád stál na chodbě, díval se, jak se snažím, a pohupoval si svým palcátem. Když se mezi veřejemi protáhla i špička mé zbývající boty, asi si řekl, že pasivní zábavy stačilo, zatočil zbraní a vykročil.

* * *

Ten žlutý blesk, který ho ve futrech zasáhl do hrudi, určitě nečekal.

* * *

Můj blesk byl pro změnu modrý.

* * *

Kdo nezažil, jaké to je, když vás hodí do strojku na špagety, semelou, natáhnou na deset kilometrů a zas upletou nazpátek, tomu to nemá smysl líčit.

První vjem byl hlas. Ženský hlas. Příjemný ženský hlas.

„Longine! Musíš se sebrat! Máš dvě minuty... Minutu padesát osm. Longine!!!“

Příjemný jsem říkal?

„Longine! Vstaň! Jestli zemřeš řed', je to naposledy!“

Jedna věc je strojek na špagety, druhá smrt. Přestože nikomu nevěřím, jí jsem věřil. Jen si ještě chvilku zdřímnu...

„Longine!!! Minuta čtyřicet tři!“

Otevřel jsem oči.

* * *

A skutečně obě.

Carl zmizel, pokoj 753 zmizel, plíseň zmizela...

Byl jsem nahý a ležel jsem v nakloněném, anatomicky tvarovaném lůžku - než lůžko to bylo spíš něco jako pokročilé zubařské křeslo, a kolem byla typická hi-tech laboratoř mimo pracovní dobu: přítmí, tlumený svit přístrojů, šumění klimatizace.

Měl jsem nejen obě oči, obě ruce a obě nohy (na to jsem ostatně zvyklý), ale... jak to říct - zarážela mě jiná věc: ne že bych ještě dnes ráno měl nějak malý penis - nebo dokonce *zanedbatelný* penis - teď jsem ale byl vybaven orgánem, jakému se i v drsných pornofilmch říká „WOW!“.

„Minuta dvacet jedna.“ Žena na mne mluvila z malé měňavé koule vznášející se v prostoru - něco takového jsem v životě neviděl - podle všeho to je pokročilý hologram. Byla z ní vidět jen tvář, a zajímalo mě, jestli vidí i ona mne. Asi ano.

„Co se děje? Kde to jsem?“ Trochu jsem chraptěl a hlas jsem měl trochu hlubší, než si pamatuju.

„Nepamatuješ si nic?“

„O čem?“

„O všem.“

„O čem všem?“

„O všem všem.“

„Nemáte trochu problémy s vyjadřováním?“ řekl jsem.

„Ani ne - jen tě chci upozornit, že si už dvacet let tykáme.“

„Aha,“ řekl jsem - v životě jsem ji neviděl.

„Padesát devět sekund - všechno ti řeknu později. Teď musíš zmi... Sakra! Zaměřili mě! Zachraň se!“ Měňavá koule se rozplynula.

V té poslední větě bylo něco - řekl bych - *naléhavého*.

* * *

„Zachraň se, zachraň - ale jak?!“

Byl jsem v lůžkokřeslu připoutaný - zas taková ta pouta, aby si člověk sám neublížil, jenže tahle byla trochu... předimenzovaná. Podíval jsem se na svou pravou ruku, a jak jsem zaostřil, najednou jsem zíral na obrovský kožní pór, vedle kterého rostlo něco jako špičatý černý bambus. Zamrkal jsem - ne že bych dnes ráno viděl nějak špatně (na to, že jsem měl jen jedno oko), ale mikroskopik jsem rozhodně nebyl.

Sice zajímavý poznatek, ale to o těch padesáti devíti sekundách říkala žena z hologramu před dobrou čtvrtminutou.

Udělal jsem to jediné, co zbývalo.

Zaťal jsem biceps.

* * *

Ne že by silný popruh praskl nějak snadno, ale nakonec praskl on a ne můj sval. Teprve pak to šlo *snadno*.

První věc, které jsem si všiml, když jsem se postavil, že jsem o dobrých deset centimetrů vyšší.

Druhá, že místnost má dvoje dveře.

Třetí, že mi zbývá čtrnáct vteřin.

Za jedněmi dveřmi se ozýval hluk - něco jako rvačka.

Čas odtikával s obvyklou neodvolatelností: tři, dva, jedna...

... zaťal jsem pěsti a...

A nic.

Hluk rvačky ustal a pořád nic.

Svěsil jsem ruce.

Ženské vždycky přehánějí.

* * *

Za druhými dveřmi byla malá, ale luxusně zařízená ložnice - spíš než ložnice nemocniční pokoj pro boháče. Ve vestavěné skříni byl široký výběr obleků - že byly šité na míru pro mé tělo, mne nějak nepřekvapovalo. Oblékl jsem si sněhobílou košili, černé kalhoty, černou vestu s perleťovými knoflíčky a černé sako. K tomu černou kravatu. Boty sice moc neladily, ale jinak byly hezké - šněrovací, do

půl lýtek. Můj nový zrak mi přiblížil mikropřísavky na podrážkách - to neuklouzne ani na ledu... Led? Kde by se na světě vzal led jiný než do whisky? Navrch raglán s vysokým límcem a nízký cylindr. Klobouk byl velmi lehký a měl v sobě kompozitovou přílbu.

O ničem z toho, co se děje, jsem zatím nechtěl přemýšlet, jenže o jedné věci jsem pro změnu nemohl nepřemýšlet: o svých očích - o tom, jak vypadají. Místo pohledu, kterým se lámou ženská srdce, jsem měl dvě mrtvé tůně něčeho, co vypadalo jako rtuť. Jestli se někde něco opravdu *hodně* nezměnilo, tak s takovýmhle kukučem nemůže být o nenápadnosti řeč... V náprsní kapse saka jsem nahmatal černé brýle.

Někdo tady myslí dopředu.

Brýle byly z mé strany dokonale čiré - buď tak, nebo si mé oči poradí i s jinými věcmi než s mikroskopií. Znovu jsem se podíval do zrcadla - nejen žena z hologramu mi byla naprosto cizí - i můj obličej byl.

Jednoduchými garderobními úkony jsem zatím zaháněl naprostý zmatek, a jednoduché cíle byly přesně to, co jsem byl schopen zvládat.

„Zachraň se, říkala,“ řekl jsem svému odrazu a pořád jsem nepoznával ani svůj hlas.

* * *

První dveře vedly na chodbu, a první věc, která mi za nimi došla, byla, že *nejsem v Luxoru*.

Přidržel jsem se stěny.

O šok víc nebo méně...

Elektronika nepříliš vzdáleného skleněného turniketu mne začala skenovat, tak jsem i šoky odložil na později; nenápadnost, hlavní věc, chcete-li si zachránit život - to platí všude.

Nevím, jak jsem to udělal, ale odpověděl jsem turniketu přesně tím, co očekával. Asi jako když vás někdo pozdraví a vy bez přemýšlení zadobřýdenujete - akorát že jsem neodpověděl pusou, ale nějak jinak. Medový hlas řekl: „Dobré dopoledne, pane,“ a kontakty vysokonapětového knockauteru se zatáhly ochrannými kryty.

Prošel jsem - „skla“ měla přes dva centimetry a zastavila by i průbojnou palbu z kulometu.

* * *

V chodbě za turniketem právě dva vazouni v proužkovaných oblecích a černých brýlích drželi malého tlustého chlapíka - každý za jednu nohu, hlavou dolů. Chlapík se marně snažil dosáhnout na telefon, který mu vypadl z kapsy. Došel jsem k výtahu a výtah také řekl: „Dobré dopoledne, pane.“

* * *

Lift byl naprosto luxusní, byl jsem v něm sám a díval se na displej s modelem budovy. Skutečně *nejsem* v Luxoru. Ani Luxor nemá dvanáct set pater. U Zelené zóny o čtyři sta padesát poschodí níž byla nalepena malá reklamní plocha - reklama zrovna přeskočila na: NAVŠTIVTE ZÁBAVNÍ ZÓNU - NAVŠTIVTE BAR RAKETA V PĚTISTÉM PÁTÉM! OTEVŘENO DVACET ČTYŘI HODIN DENNĚ, SEDM DNÍ V TÝDNU. Zábavní zóna znamená spoustu lidí. Spousta lidí znamená anonymitu. Anonymita znamená život.

„Pět set pět,“ řekl jsem.

* * *

Nejdřív mne napadlo, že se výtah utrhl, ale asi to je normální cestovní rychlost. Uklidňující hudba mne moc neuklidňovala, a protože se mi během volného pádu špatně přemýšlí s hudbou i bez, alespoň jsem mohl odložit úvahy o svých *drobných* problémech na jindy.

Brzdné efekty jsem také ustál a dveře se otevřely do propletence skla, leštěného nerezů a jasných světél - podchody, eskalátory, průchody, mostky - vše plné pestrobarevného hlučícího davu šťastných a bezstarostných lidí.

* * *

Až do tohoto okamžiku jsem pestrobarevný dav nikdy neviděl - natož šťastných a bezstarostných lidí. Všechny davy, které jsem kdy viděl, na sobě měly unifikované bojové kombinézy a neprůstřelné vesty - v jídelně jsme si sundávali přilby.

Opřel jsem se o stěnu vedle výtahu.

„Jste v pořádku, pane?“

„To ten výtah, nikdy si nezvyknu,“ řekl jsem a muž v modré uniformě se servilně usmál. Vlevo na hrudi měl blýskavý odznak s nápisem CHRÁNIT A SLOUŽIT - POLICIE, VÁŠ NEJLEPŠÍ PŘÍTEL. Měl u sebe i tři zbraně: Jedna byla sice smrtící, ale poměrně směšná malorážová pistole, druhá elektrický obušek a třetí sprej se slzným plynem...

„Promiňte, pane, ale skenovat policisty je přísně zakázáno,“ zamračil se.

„Budu zvracet,“ řekl jsem a policista rychle odkráčel - nevím odkud, ale věděl jsem, že policisté k smrti neradi řeší jakékoli problémy. Vyrazil jsem na druhou stranu a lidé se přede mnou tak nějak automaticky rozestupovali - potkal jsem ještě dva další muže oblečené jako já - velebně mi pokynuli, tak jsem jim pokynul taky - i před nimi se lidé rozestupovali.

* * *

Modrý neon BAR RAKETA sice divoce blikal a rotoval, ale v okolním světelném smogu nebyl příliš nápadný. Za kouřovými skly a těžkými závěsy se temněly intimní boxy - zatočil jsem do raketových dveří a zasunul se do toho nejvzdálenějšího a nejtemnějšího.

* * *

Cestou kolem baru mne proskenovalo sedm skrytých přístrojů - od reklamního emitru po lokální obranný systém. Věděl jsem, že bych skeny mohl zarazit, ale tušil jsem, že by to nebylo to pravé - při

pokusu o splnutí s davem. Pod stropem visel rozměrný model kosmické rakety a na boku měl nápis NA TITAN!

* * *

„Kup si mě! Kup si mě!“ skočila na stůl malá svítící koule a snažila se mi podprahovým útokem prodat vše od plenek po návštěvu Domu bolesti. Vida, reklama. Strčil jsem do ní prstem, ale ten jí projel jako vzduchem - zase hologram. Krátkým soustředěním jsem ji dematerializoval.

„To nesmíte, pane! To je bránění volnému obchodu!“ Servírka na mě pohoršené mířila ručním skenerem. Byla pohledná, ale v životě jsem takový typ člověka neviděl - úzké šikmé oči, vystouplé lícní kosti, žlutě bronzová pleť.

Usmál jsem se a zároveň skeneru odpověděl číslem, z kterého bronzová slečna hlasitě vydechla.

„Jistě, pane. Nic se nestalo, pane,“ uklonila se.

„Máte whisky?“

„Dvanáctiletou - z nejlepších řas za celá léta!“

„Řasy? Myslel jsem spíš na ječmen a tak.“ Slečna se hlasitě rozesmála a odkráčela - naprosto jsem nechápal, čemu se směje.

* * *

Whisky byla opravdu z řas. Šikmoočka se na mne povzbudivě usmívala, tak jsem řekl, že *je fakt výborná*.

Když odešla, opatrně jsem sklenici odstrčil na opačnou stranu stolu - kdyby to destilovali z plesnivého koberce, nemohlo to chutnat hůř. A smrdět. Navíc to mělo volume sotva jako slabé pivo.

Brrrr!!!

„Tak si to shrneme,“ oslovil jsem sám sebe. Jsem ve víc než třiačtvrťkilometrové budově plné šťastných lidí, kde panuje řád a kde se nesmí skoro nic, co mi umožňuje mé nové tělo. Fajn. Mohl bych být v místě, odkud se do Luxoru dostávají nováčci. Fajn. To by znamenalo, že jsem tu už kdysi byl, a tomu by i odpovídalo, že mne zná ta žena z...

„Longine?“ řekla sklenička s whisky.
„Ahoj skleničko,“ odpověděl jsem.

* * *

„Longine!“ řekla sklenička trochu nakvašeně, „neblbni a otoč tu skleničku!“ Poslechl jsem - kdo by neposlechl. Na opačné straně whiskyvky byl malý reklamní displej a místo reklamy na prací prášek na mě zírala právě ta žena, co si tykáme už dvacet let.

„Ahoj,“ řekl jsem.

„Ahoj. Fajn žes jim utekl... Už sis na něco vzpomněl?“

„Ne - a k tomu utíkání - normálně jsem odešel. To tvoje odpočítávání byla jen taková malá neuróza. Psychóza.“

„Ne. Jen jsi měl kliku... Dívej se sem,“ v malinké ruce na dvoupalcovém displeji se objevilo něco jako baterka.

„Co je to?“

„Transmitter... To si nevzpomínáš ani na *transmítéry*?“

„Transmitter?“

„Pustím ti nějaké obecné informace - snad se pak rozpomeněš na víc.“ Baterka začala blikat a na sítnici pravého oka se mi rozsvítil indikátor přenosové rychlosti.

* * *

Po pěti minutách se vedle mého stolu někdo zastavil.

Zase ženská.

„Dobrý den, pane,“ řekla. Měla takový zvláštní plochý hlas. Napil jsem se whisky, a když jsem skleničku položil, na displeji rotoval ostrý, dvakrát lomený symbol. Byl mi hodně povědomý - odněkud mi vytanulo, že je to starogermánská runa sowulo.

Žena byla skutečná krasavice - jak měla plochý hlas, tak byla všude jinde oblá, a to takovým způsobem, že okamžitě přiskákaly reklamy z celého baru a začaly jí nabízet vše od řasenky po práci v Domu bolesti.

Mně na ní něco připadalo divné. Měla černé brýle, drdol a velmi bledý obličej.

Netrvalo nijak dlouho, než jsem pochopil, co mi na ní připadl divné.

Ta žena byla mrtvá.

* * *

Malého holohlavého tloušťíka už jsem jednou viděl - to visel za nohy v drapácích proužkovaných goril.

Předklonil se, opřel se rukama o stůl a usmál se:

„Dovolte, abych vám představil slečnu Hayesovou. Tamto je pan Zet, tamto pan Tichý Typ.“

Dva velmi bledí muži stáli mezi mnou a východem.

„Víte, příteli, nevím sice proč, ale někdo si s vámi chce promluvit - někdo *důležitý*,“ malý muž si sundal umělohmotné brýle, a bledězelené oči se mi opřely o obličej.

Používal něco jako subliminální hypnotický generátor - fungovalo to na podobném principu jako zpěv sirén, a než se mi to povedlo odstínit, málem jsem se podělal.

* * *

„Pane, k nám nesmíte vodit tézet! A už vůbec ne obtěžovat vážené hosty!“ servírka do tloušťíka zabodla rozhořčený pohled: „Okamžitě odejděte, nebo zavolám policii!“

„Jsem sociální vykonavatel a...!“

„Vím, že jste sociální vykonavatel, jenže tady je území Šógunátu, tady nemáte žádnou pravomoc. Odejděte, prosím! Okamžitě!“

„Šógunát?! Tady?! Vždyť jsme v Centrální budově AR!“ tloušťík vypadal vážně vyjeveně.

„Obchod nezná hranic. Odejděte! *Prosím!*“

Tloušťík se na ni usmál, krátce se zamyslel, přihladil si zbytky šedých vlasů nad ušima a vytáhl z kapsy telefon: „Jonasi? Máš hodně práce?“

Laser na stropě vzal tlustý směr, ale než stačil vystřelit, zakouřilo se z něj a zmrtvěl.

„Zničil jste majetek Šógunátu,“ řekla servírka temně a reklamy začaly červeně blikat a objevil se na nich nápis: VŠICHNI K ZEMI!

* * *

Servírka tasila kratičkou zbraň s velmi tenkou hlavní a pan Zet ji na oplátku zarámoval dvojicí zaměřovacích systémů.

Slečna Hayesová sekla zápěstím a zlomila servírce obě předloktí. Zbraň s tenkou hlavní proděravěla koberec.

„Tézet bez pojistných mechanismů na území Šógunátu. Poplach,“ řekl model rakety pověšený pod stropem.

„Proč se vždycky všechno musí *tak* komplikovat?“ řekl tloušťík. Nejvyšší čas se pohnout, řekl jsem si já.

* * *

Odhodil jsem stůl a vši silou kopl slečnu Hayesovou do břicha. Jen na mne otočila hlavu - z úst jí byl cítit formaldehyd.

Tak jsem pozadu proskočil skleněnou stěnou na ulici.

* * *

Než jsem stačil odrušit všechny zaměřovací systémy, dvě kulky mi prolétly hrudí.

„A kurva!“ řekl jsem. Nejdřív mne vyděsilo, že umírám, za okamžik, že nikoli. Průstřely byly sice nepříjemné, ale nic hrozného.

Deníček záhad utěšeně tuční.

Lidé kolem ječeli, kryli se a prázdný kruh se rozšiřoval. Také se ke mně hnali dva policisté s tvrdými výrazy ve tvářích. Jako na zavanou - zbraň potřebuju - pan Tichý Typ si právě prorazil vlastní průchod sklem. Chytl jsem prvního poldu za opasek a vrazil ho panu Tichému Typovi do obličeje - to už jsem měl obě policejní pistole.

* * *

Nechápu, co tady mají s těmi malými rážemi - čtyřipě-tadvacet - co s tím?!

Tentokrát slečna Hayesová kopla mě. Budu muset poslat své páteři blahopřejný telegram.

Zmáčkl jsem spouště a vzduchem zavířily cáry decentního kostýmku. Z metru pistole docela ujdou.

* * *

Slečna Hayesová vrávorala a kolem ní ječeli a vířili šťastní lidé - ti méně šťastní leželi a byli velmi tiší. Pan Tichý Typ měl také dvě pistole, ale jeho zaměřovací systémy se stále potýkaly s úderem, který jsem mu uštedřil policejním důstojníkem.

Červená lampička v mozku mne neopustila. Uhnul jsem, a stín, který se kolem mihl, byl ten tlouštík. Kupodivu udržel rovnováhu.

„Pán je *chytrák*,“ podíval se mi zespodu do očí. Bledězelená hrůza mne zasáhla jako beranidlo, ale tentokrát jsem hypnouder instinktivně odrazil - tlouštíkovi se zakouřilo z levé lícní kosti a po zádech odlétl do RAKETY.

Další díra ve skle.

Ze sloupu vyskočil zatím největší laser, jaký jsem kdy potkal. I jeho elektroniku bych asi zvládl, jenže bych musel mít víc času.

Přestože nepořádek dělali hlavně *oni*, kupodivu střílel jen po *mně*.

* * *

První tři paprsky mne minuly - zrovna jsem si říkal, jak jsem dobřej, když mi čtvrtý prolétl ramenem.

Divný pocit.

Slečna Hayesová mi zasadila tvrdý direkt na solar a pan Tichý Typ už se taky zastřílel.

A nejen on.

Z mého raglánu létaly cáry na všechny strany – mezi desítkami senzorů jsem nedokázal vyhmátnout a vyrušit ty pravé.

* * *

Taktický ústup je osvědčená cesta k vítězství. Všiml jsem si, že si laser na sloupu dává úzkostlivý pozor, aby nezasáhl nikoho jiného, tak jsem chytil dalšího poldu a použil ho jako praktický protilaserový štít.

CHRÁNIT A SLOUŽIT - POLICIE, VÁŠ NEJLEPŠÍ PŘÍTEL.

* * *

Blahořečil jsem mikropřisavkám na podrážkách, že drží i na zakrváceném mramoru. Co mne ale opravdu překvapilo, jak snadno se mi sprintuje s metrákovým chlapem v rukou.

Jenže kam utéct, jste-li v pětistém pátém patře. Odhaduji, že během několika posledních sekund vůči mně výtahy ztratily veškerou vstřícnost.

Každá budova má ale okna.

* * *

„Hop,“ řekl jsem a prohodil policajta sklem. Bylo to velmi tlusté sklo, a tehdy to začalo být opravdu zajímavé - myslel jsem, že s rozmyslem vylezu na římsu nebo tak, jenže jsem nečekal, že venku bude takový podtlak. Takže než stačily zajet bezpečnostní štíty, vycuclo mě to do prázdna.

* * *

Venku bylo šero hraničící s tmou a vzduch byl plný černého kouře - a i kdyby ne, stejně jsem nechápal, co to kolem sebe vidím - co jsem ale chápal velmi dobře, že poldovo tělo odpařil intenzivní bílý záblesk. Hned nato sevřely tři záměrné paprsky i mě.

Vzduch hučel, jako by se jím hnal Velký Červ.

Vnutil jsem čidlu laserového děla, že letím někde trochu jinde, takže velmi úspěšně zasáhlo druhé laserové dělo, které mne zaměřovalo z betonové věžičky na boku vedlejší budovy. Boků gigantických staveb kolem bylo tolik, že jsem měl pocit, že padám spíš výtahovou šachtou - budovy byly pospojované zastřešenými

mosty, pasážemi, některé obtočené galeriemi, tu a tam houpavé lanovky...

Kolik je to na zem, se nedalo ani odhadnout, ale že nakonec dopadnu, byla jedna z mála jistot mého mladého života.

Odražil jsem se od kabiny lanovky a to křupnutí v kříži neznělo hezky. Na metr jsem prolétl kolem zastřešeného mostu a na střechu dalšího dopadl.

* * *

Kdyby to byla plochá střecha, řekl bych, že jsem v pohodě. Tahle byla - mírně řečeno - sedlová. Přestože se mi zpod nehtů kroutily kovové špony, klouzal jsem - teď už mne mělo laserových věží patnáct.

Sedmnáct.

Dvacet tři.

* * *

Zachránily mě boty s mikropřísavkami.

Zjistil jsem, že s trochou cviku se v nich dá chodit i po kolmých zdech a že vůbec nevádí, že je všechno slizké rozmáčenými sazemi.

Další zjištění bylo, že lasery pálí jen po padajících věcech - jakmile jsem přestal klouzat, přestaly si mne všímat. Jak jsem přežil dopad na střechu, který ze mě měl udělat krvavý cákanec, tak o tom jsem raději nepřemýšlel.

Servisní poklop fungoval jako přetlaková propust, tak jsem se spustil do temné chodby, aniž bych zahájil další katastrofu.

Oblečení jsem měl na cáry, cylindr zmizel a ty saze byly nejen mokré a mastné, ale i zatraceně černé. Brýle mi zůstaly, jen sklouzly na špičku nosu, tak jsem si je postrčil zpátky.

Byl jsem v nějaké technologické zóně: slabá modrá světla, zaprášený stůl, nepořádek, nikde nikdo. Na hrnečku se zaschlou plesnivou sedlinou se statečně rozblikal malý reklamní displej. Zas ta rotující runa, sowulo. Displej byl vyrudlý, ale tentokrát jsem za rotujícím znakem uviděl duchovitá písmena AR. Ta runa... *jako*

blesk, jako zkrocený blesk... Jako blesk mne zasáhl obraz pochodujících mužů: tmavé ocelové přilby, odhodlané brady, tvrdé oči - na přilbách byla tatáž runa, ale černá v bílém poli a zdvojená. Pochodující proud se stáhl do malého čtverečku a do popředí vystoupil obraz uhlaženého televizního moderátora. Přestože jsem termín „televizní moderátor“ nikdy neslyšel, přesně jsem věděl, o co jde:

„... tehdy byl symbol Slunce hanebně zneužit. Dnes, v čase návratu k tradicím,“ pochodující muže nahradila zlatá rotující runa, „bude opět znamenat život - stejně jako v dávných dobách. A stejně jako tehdy, i dnes *je to* život - náš život - ale už nikoli Slunce, *nýbrž Stroncium!*“

Zamrkal jsem - pořád stojím v technologické zóně a pořád civím na reklamní displej na špinavém hrnečku. Nic z toho, co jsem právě viděl, ale nemělo s hrnečkem cokoli společného - pohled na runu zřejmě aktivoval část informací, které mi do hlavy přelila ta žena v RAKE...

„PROTEKTOR! Nejlepší prezervativ na světě! Kupuj! Kupuj! Kupuj!“ začala vedle mě skákat malá reklama a modře blikala. Přestože je prostor opuštěný, zřejmě se tu občas někdo mihne.

„Dva centy jeden! Tři centy, koupíš-li dva! Koupíš-li tři, dostaneš čtvrtý PROTEKTOR ZDARMA!“ Zkusil jsem reklamu nakopnout, ale hologram nenakopneš.

Bylo mi divné, že mohu ovládat spoustu elektroniky, ale že nemám nic, čím bych mohl monitorovat rádiový provoz. I ten hrneček má vlastní přijímač - já nic. Přestože jsem nemohl poslouchat, bylo jasné, že je po mně shánka - že by někdo uvěřil, že mne usmažily lasery, to ani náhodou. Ale na druhou stranu asi nevědí, do které budovy jsem vlezl, a i kdyby ano, neznají patro, a i kdyby znali, než mne ve spleti chodeb najdou... Takže nemělo smysl schovávat se na záchodě nebo v přístěnku na smetáky - jen jsem si stoupl do rohu, do hlubokého stínu (a že modrá světla umějí hluboké stíny): viděl jsem na obě strany a mohl na obě strany i utíkat.

Reklamě jsem vnutil představu, že se výtahem blíží skupina lidí, tak mne opustila a začala nedočkavě skákat před jeho dveřmi.

Potřeboval jsem klid, protože jsem cítil, že jedna část mého mozku chce něco naléhavého té zbývající.

Stačilo zavřít oči.

* * *

Když v červenci 2015 začalo v Evropě sněžit, lidé nevěřicně vycházeli do ulic a TV zpravodajství bylo plné koulujících se dětí, zasněžených plováren a nabouraných automobilů.

Stále sněžilo.

A sněžilo.

Za první týden zemřelo deset milionů lidí.

A sněžilo.

Ted' už na celé planetě.

Do konce srpna zemřely čtyři miliardy lidí. Mnozí se v mnohametrových vrstvách sněhu prostě udusili.

V polovině září ožily sopky na většině tektonických zlomů. Prý to bylo prudkou změnou zátěže kontinentálních ker. Jestliže doted' se od bělostného povrchu většina slunečních paprsků odrazila, nyní popel a dým ve stratosféře zatáhly oponu nadobro.

Teplota klesla na průměrných devadesát stupňů Celsia pod nulou.

* * *

Když přestal sněžit popel, začal opět snít.

* * *

Koncem září žilo na Zemi asi dvacet milionů lidí a svět byl velmi tichý - až na kvílení větru a praskání ledu. A byl to právě led, kdo se ujal vlády: ledovce se jako gigantické řeky vydaly na cestu kolem planety. Ale byly to právě ledovce, které lidstvo nakonec zachránily: čirou náhodou se dva největší stýkaly na tom jediném vhodném místě - dnes už nikdo neví, kde na původním glóbu bylo - jisté ale je, že tam sice mírná, ale dostatečná vulkanická činnost neumožnila sněhu vytvořit smrtící poklop, a jisté také je, že tam ledovce - jak na

sebe narážely - daly vzniknout něčemu, čemu by se v řece říkalo ostrov. Ostrůvek. A ledovce na onen ostrůvek krom megatun kamene nahrnuly i města. Ne mnoho, asi jen čtyři, ale stačilo to - jako obrovské buldozery je seškrábly z povrchu, a části jejich železobetonových mrtvol vyvrhly na ostrovní tišinu.

* * *

Začátkem prosince žil na Zemi poslední milion lidí.

* * *

Když se to vezme prakticky, bylo to štěstí - bez zeleného rostlinstva, které by produkovalo kyslík, by se početnější lidstvo udusilo.

Tito lidé měli stroje, v kterých propátrávali nekonečné bílé prázdno, a tak našli ostrůvek, který dostal jméno Majesty a dva silné vůdce: Lloyd Byrona, prvního barona Austen-Rohrer (tehdy ještě nikoli VM) a šóguna, pana Micuhide Tokugawu.

Prvních deset let všichni pracovali spolu - měli totiž jediný cíl, přesněji, jedinou možnost: přežít. Nebylo kam utéci, nebylo kam se schovat. Ledovce byly stále vyšší a vyšší a tiskly se k sobě stále těsněji a těsněji a zem pod nohama bublala a chvěla se.

Lidstvo čítalo kolem půl milionu duší.

V roce 2025 došlo k obratu.

Následující scénu už jsem znal - pochodující muži v přilbách a televizní moderátor. Teď jsem se ale dozvěděl, že to není televizní moderátor, ale sám Lloyd Byron, první baron Austen-Rohrer - tři roky předtím, než se stal VM.

Stroncium - nečekané, ale o to mocnější palivo do nové generace reaktorů dalo lidstvu energii.

To byl první velký objev.

Tézet druhý.

V oficiální terminologii se jim říká „techničtí zaměstnanci“, v neoficiální „technozombie“ - ano, nová lidská civilizace je postavena na práci mrtvých. Před vnitřním zrakem jsem viděl

přízračné postavy, jak se plouží po mořském dně a sbírají něco jako kameny. Pod tím běžel optimistický titulok: TĚŽBA HLUBOKOMOŘSKÝCH FEROMANGANOVÝCH KONKRECÍ VZROSTLA O ŠEDESÁT PROCENT! V obraze blikala podprahová výzva: *Dbej o své tělo! Dbej o své tělo!*

V roce 2028 začal poprvé růst počet obyvatel, byla dokončena první výšková budova (tradičně nazvaná „mrakodrap“), zrodil se základ lasergridu, byl vydán zákoník a Lloyd Byron a jeho nástupci získali ctihodný dědičný titul VM.

Znamená to *Vlastník Médii*.

V listopadu 2029 zahájil šogun (pod heslem SMRT MEDIOKRACII!) první (a poslední) občanskou válku. O několik měsíců později byl... nedá se říci poražen, ale jeho moc se zúžila na čtvrt', které bylo přiděleno jméno Malé Japonsko. Na instruktážním záznamu se objevila 3D mapa, kde žlutě zablikal příslušný (malý) prostor. Mapa byla vůbec zajímavá: vpředu, na soutoku ledovců, je čtvrt', která se jmenuje Čelo; modrý chobotnicovitý tvar zabírající většinu zbývajících prostoru se jmenuje AR.

Výmluvné.

Pak následovaly informace sice ne tak profesionálně zpracované, ale o to zajímavější: První baron Austen-Rohrer se proslavil větou: *Milion lidí do zadku nenakopeš ani za deset let - ukecáš je za deset minut*. Proto si nechal uzákonit trvalé a monopolní vlastnictví všech sdělovacích prostředků v Majesty - pro sebe a své dědice. Radě Soudců za to byl uznán takzvaný soudcovský rok se čtyřiařdvaceti měsíci a příslušným počtem platů. V tentýž den byly uzákoněny i veřejnoprospěšné popravu.

„Longine?“ oslovil mne displej na hrnečku.

Zamrkal jsem. Na to, že byl můj dosavadní život zcela postaven na hlavu, jsem se necítil nijak zvlášť zle. O radioaktivní poušti, globální jaderné válce a Luxoru ani slovo. Zahihňal jsem se.

„Jsi v pořádku?“ řekla žena z displeje starostlivě.

„Dík za optání.“ Znovu jsem se zahihňal. Nemohl jsem si pomoci.

„Už sis projel ta data?“

„Skoro.“

„A vzpomněl sis na něco?“

„Ani ne. Ne.“

„Krucinál!“ Žena se zatvářila zklamaně. „Vyprali tě líp, než jsme čekali... No nic,“ zvedla transmitter, „takhle to bude trochu drsné, ale nemůžeme jinak.“

„Drsné? Nemám pocit, že by mi scházelo zrovna něco *drsného*.“

„Nebud' padavka, Longine. Máme málo času... *tak* málo... Vem si ten hrneček do ruky, prosím, a drž si ho co možná u očí... Připraven?“ Nebyla to otázka.

„Jo. Ne - jak se jmenuješ? Když už se známe taková léta?“

„Taky se dozvíš.“

Na sítnici se mi rozsvítil indikátor přenosové rychlosti.

* * *

Současnost je o sto let starší.

Přestože se za těch sto let podařilo mnohé, mnohé se nepodařilo a mnohé se podařit ani nemůže. Ledovce jsou tři a půl kilometru vysoké, a nebýt lasergridu, Majesty už dávno neexistuje. Následoval obraz sítě oslnivých bílých paprsků, proti nimž se sice pomalu, ale s nekonečnou vytrvalostí valí nesmírná masa ledu - ledovec vlevo je do zelena, ten vpravo spíš do modra. Oblaka páry, proudy horké vody...

Led nad městem vytváří něco jako protáhlou kopuli - lasergrid ji pečlivě tvaruje. V nejvyšším bodě je oválný otvor - asi dvě stě metrů na sto (nápaditě se mu říká Ovál), v kterém je hyperaerogelový poklop (kterému se neméně nápaditě říká Poklop) - tudy jsou vypouštěny zplodiny. Viděl jsem gigantické bloky ledu odlamující se z lesklé báně a řítící se na špičky mrakodrapů. Viděl jsem počítače řídící systém laserových děl, která led drtila na kroupové přehánky. Kdybych tohle věděl před hodinou, z okna bych nikdy, *nikdy* nelezl. Za městem se ledovce svírají jako čelisti monstrózního svěráku.

Největší problém roku 2129 ale je - celkem nečekaně -přelidnění; přelidnění plus ztráta perspektivy. Město se celé století nemohlo rozrůstat nikam než vzhůru a ledová kopule už je plná - žádný další

mrakodrap, žádný další cíl. Navíc, odolávat ledu a zásobovat stále rostoucí populaci je energeticky stále náročnější a životodárného stroncia v konkrétech stále ubývá - mrtví už dávno vybírali nejvydatnější hlubokomořská plata. Když se tento problém před patnácti lety skutečně vyhrotil, tehdy Lloyd Byron, už druhý baron Austen-Rohrer VM, vystoupil ve svých médiích a dal lidstvu nový směr:

Titan.

* * *

Při archeologickém průzkumu trosek předledových měst byly objeveny tuny poničených záznamových médií, a zaměstnancům Archeologického ústavu se je podařilo (a stále daří) zčásti rekonstruovat. Proto už dlouho známe filmová díla předledové doby jako Star Wars, Matrix, Tarzan & Jane, Killhead, Alien versus Predator, Spider-Man versus Predator, Ježíš versus Predator, Predator versus Go-dzilla, Ježíš versus Godzilla, Ježíš versus Adolf Hitler, Adolf vrací úder, Ježíš & Predator versus Waffen SS, Tarzan versus Jane... v archeologické nomenklatuře se tomuto období říká Pozdní kultura versus filmů. Ale několik měsíců před zlomovým vystoupením Velkého Lloyda se archeologům povedlo objevit něco nečekaného - *skutečný vesmír*.

Přes sto let nikdo neviděl Slunce ani hvězdy - prach z dávných sopečných erupcí bude sedat tisíc roků, možná víc, tak málokdo z prostých obyvatel uvěřil, že něco takového jako kosmický prostor *skutečně* existuje. Naprostá většina si začala klepat na čelo a Velkému Lloydovi začali říkat Lloyd Skywalker.

Ale baron Austen-Rohrer se nevzdal - všem ukázal malou, blankytně modrou kuličku obíhající kolem obrovské žlutohnědé koule s prstenci, která prý zas obíhá kolem Slunce. Prostí lidé se ale dál smáli a v tůtku do čel se začalo ozývat popraskávání základů AR impéria. A tehdy vystoupila Britney Spears a řekla, že si na vesmír pamatuje a že Titan je náš jediný cíl.

Snad proto, že při tom nevyplázla jazyk ani nezašilhala, lidé jí uvěřili. A nebo spíš proto, že poprvé veřejně prozradila svůj věk.

Britney... S tím jménem se objevily mé první skutečně vlastní vzpomínky: jasně že jsem si nahoře v zábavní zóně všiml dokonalé blondýnky, která cenila břicho z každé druhé reklamní plochy. Nešlo si nevšimnout.

Jméno a blondýna se spojily.

Britney Spears, šógun Tokugawa a druhý Velký Lloyd jsou jediní tři lidé, kteří žijí od předledové doby - k tomu se váže další zlomový objev, ten, který následoval krátce po tézet: Dlouhý věk, chemikálie, která téměř zastavuje stárnutí. Fajn věc, chtělo by se říci, jenže i stroncium je proti ní levné a dostupné, a to zejména proto, že Dlouhý věk je *japonský* objev - to, že si Japonci udrželi výrobní tajemství, je přesně tím, co po prohrané občanské válce zachránilo Šógunát před absolutní zkázou: jinými slovy, Dlouhý věk je tím jediným, čím Japonci dodnes drží Austen-Rohrery pod krkem. Takže jen několik nejbohatších lidí v Majesty si může dovolit nezbytné pravidelné dávky - absolutní stálice médií Britney Spears samozřejmě také, takže nikdo přesně neví, kolik jí je - datum jejího narození je (spolu s výrobním postupem na Dlouhý věk) nejpřísněji střeženým tajemstvím na světě.

Jedna věc je ale zastavené (silně zpomalené) stárnutí, druhá, dokonalá vizáž - pokud vám bylo před nasazením Dlouhého věku šestačtyřicet, sice už prakticky nestárnete, ale pořád vypadáte na šestačtyřicet. Proto Britney používá cosi, co astronauti používají jako vnitřní skafandr - tak zvaný kinetický mikrooblek: průrazuvzdorný (a když už ne, zatáhne otvor), několik mikrometrů silný (takže zcela průhledný), zcela elastický (ale vybavený tvarovou pamětí) a ke kůži zcela přilnuvší (přesto zajišťující kožní respiraci). Britney dozajista zajímá hlavně ta tvarová paměť - co astronauty chrání proti zlomeninám a vykloubeninám, ji chrání proti povislinám a vyvrásnělinám - lidé z Kosmických sil skafandru říkají *šprcka*, Britney *mladá léta*.

Tohle opět byly mé vlastní vzpomínky, ale - pravda - raději bych si vzpomněl na něco zásadnějšího než na Britney Spears a její estetické problémy.

* * *

Takže lidé neuvěřili Velkému Lloydovi, neuvěřili autentickým záběrům dávných sond, neuvěřili dokonalým počítačovým simulacím, ale když Britney veřejně připustila, že jí je přes sto, tehdy v Slunce, hvězdy, ale hlavně v Titan uvěřili. Všichni.

Od toho okamžiku se rozjel grandiózní vesmírný program, a dnes už jsou lety do kosmu celkem všední: na oběžné dráze je flotila satelitů, na Měsíci obrovská stanice. A není to až tak stanice jako továrna - téžet v ní vyrábějí základní infrastrukturu, bez které se začátky lidstva v Novém domově neobejdou.

Proud informací pokračoval reklamou, v níž postava v zaprášeném skafandru kráčela oslnivou stříbročermou planinou, hvězdy plály nad hranou kráteru, a postava nesla obrovský kovový dílec a neměla dýchací přístroj. DBEJ O SVÉ TĚLO! Teď už byl program *Zdraví pro život, síla pro smrt* oficiální a veřejný. Mrtvých bylo potřeba stále víc a víc.

* * *

DBEJ O SVÉ TĚLO - ZEMŘI ZDRÁV!

* * *

Pak byly v Lagrangeových bodech L4 v soustavách Země -Měsíc a Titan - Saturn umístěny portály - Zrcadla - transportní zařízení založená na čtvrtém zlomovém objevu: technologii umožňující výrobu umělých, tak zvaných NMD prvků - prvků, o jakých se Mendělejevovi ani nesnilo, prvků, kterým se na rozdíl od všedních umělých prvků začalo říkat *nemožné* nebo *nemendělejevovské* - NMD. Z toho (víceméně) přirozeně vyplynul nález pátého skupenství hmoty, von Haberovy fáze, z které jsou Zrcadla vyrobena. Let k Titanu rázem trval jen pár dní nutných na cestu k a od portálu, a mediální masáž dosáhla nejvyšších intenzit - *Vše pro Titan!*

V Majesty zatím umírali lidé. Nikoli hladem - nezbytné minimum potravy má zaručeno každý zákonem (aby bylo jeho mrtvé tělo schopno práce), ale továrny na kyslík už nebyly tak spolehlivé jako dřív, led občas propadl lasergridem, aniž byl dostatečně rozdrčen, horká voda z Čela občas přetekla z retenčních nádrží, hyperaerogelovým Poklopem v Oválu občas pronikl mrazivý odkysličený vzduch... *Vše pro Titan!*

Tohle opět nebyly oficiální informace. Naopak by se dalo říci, že byly tak neoficiální, že se stačilo jen zmínit, a vaše tělo už těžilo konkréce.

Úbytek obyvatelstva ale nikdo nevnímal: obrovské slumy zavrtané pod patami budov dál bobtnaly lidmi, odpadem, lidmi, sopečnými plyny a zase lidmi. Řeky splašků, závěsné noclehárny, zločinnost... Hustota obyvatel dosáhla nesnesitelného půl metru čtverečního na osobu. Oficiální údaj se udával v optimistických metrech krychlových, ale kdo někdy spal v závěsné noclehárně, ví, že ani duté míry nejsou to pravé.

Zamrkal jsem. Modrá světla pořád zápolila se stíny a reklama pořád skákala u dveří výtahu. Transmitter blikal. Následovala další ryze soukromá vzpomínka:

Bydlím v rotačním patře a jednopokojový byt se mnou sdílí dvě děti. Bratr a sestra - můj bratr a má sestra. Dvojčata. Těla rodičů už dávno budují světlé zítřky, a tak, protože jsem o šestnáct let starší, obě děti živím. Rotační patro ušetří spoustu místa, ale má jednu zásadní nevýhodu: do bytu a z bytu můžete jen v intervalech, kdy jsou vaše dveře proti chodbě. U nás to vycházelo jednou za dvě hodiny.

Další vzpomínka byla velmi detailní:

Vracím se z kyslíkárny, kde jsem organizoval práci deseti tézet, která z ledu a vody vybírala předměty, které přinesl ledovec -jsem pomocný archeolog s nadmíru dobrou nadějí na povýšení.

Protože jsem se zdržel při třídění meteoritů (všichni boháči je sbírají - pro ně je to symbol spjatosti s vesmírem, pro mne ona naděje na povýšení), věděl jsem, že nestihnu dveře, tak jsem se zastavil na povinnou pětiminutovku v UV tunelu (VŠE PRO ZDRAVÍ! NEDOSTATEK VITAMINU D PŮSOBÍ MĚKNUTÍ

KOSTÍ! U DĚTÍ KŘIVICI!), pak na pivo. Pivo se vyrábí z překvašených řas dochucených bakteriálním koncentrátem - v nižších patrech ho pijí všichni. Alkoholu v tom moc není, ale nic ostřejšího se pít nesmí - aby mrtvolý vydržely pracovat co nejdéle, potřebují mozek v co nejlepším stavu.

Při druhém pŕllitru mi zazvonil mobil. Volala sestra. V bytě vedle našeho začalo hořet.

Zamrkal jsem a ohnul se, jak mne stará bolest zasáhla do žaludku. Modrá světla se zařezávala do sítnic a měl jsem pocit, že se zhroutím. Přenos vypadl a žena na hrnečku vypnula transmitter: „To je ono drsné, předpokládám. Vzpomněl sis na bratra a sestru?“

Paměť mi v jasných barvách přehrávala, jak jako šílený běžím chodbami a telefonem řvu na obsluhu rotačního patra, ať okamžitě vyjede náš byt. Jak jsem běžel, vrazil jsem do policejní hlídky - zatkli mne za napadení veřejného činitele. Napadnul jsem je ale až pak.

* * *

Správce rotačního patra odsoudili k veřejnoprosspěšné popravě za to, že jeho vinou došlo k „nenahraditelným škodám na veřejnospolečenském majetku“. Tím byli myšleni můj bratr a sestra a jedenáct dalších lidí, jejichž zuhelnatělé mrtvolý se nehodily ani na náhradní orgány.

Mne k veřejnoprosspěšné popravě odsoudili také - jenže v nepřítomnosti. Tu zapříčinila Renny, kterou znám už strašně dlouho, tak od čtyř od pěti, takže je opravdu velmi pravděpodobné, že si tykáme už dvacet let.

„Renny, ahoj,“ řekl jsem hrnečku.

„No konečně,“ ušklíbala se.

Nejenže si tykáme, je to mnohem důvěrnější - přesto jsem ji ale až do onoho vzdáleného těžkého okamžiku znal jen velmi, velmi málo, vlastně vůbec: nebyla v nějaké trapné odbojové organizaci (organizované obvykle provokatéry AR jako vítaný zdroj pracovní síly) nebo v ještě trapnějším dělnickém svazu - Renny byla nefalšovaný agent Šógunátu.

Ne, že by policejní jednotky AR měly v Malém Japonsku nějak omezenou pravomoc, to nikdy, ale měly tam z různých neovlivnitelných důvodů podstatně nižší účinnost *a podstatně* vyšší ztráty.

Po dramatickém úniku mne Renny zavedla někam pod základy Tokio Tower a rozloučila se.

Pak jsem jel dlouho výtahem, byl veden chodbami, a první věc, kterou jsem spatřil, když mi sundali kápi, byla řada velkých, vkusně ozdobených a tlumeně nasvícených akvárií, v kterých - nabodnuty na tyčkách a zality čirou konzervační kapalinou - tkvěly lidské hlavy. Vlasy jim v tekutině trochu povlávaly a jejich pohledy byly... výmluvné.

„Pane Kandinsky, rád vás poznávám,“ uklonil se mi malý vrásčitý muž v černém kimonu - nemluvil japonsky, ale standardním eintopfem. „Jmenuji se pan Takeši a rozhodnu, jakou funkci v naší organizaci zaujmete.“

Místnost měla luxusní dřevěnou podlahu a na čelní zdi dva starobylé obrazy: vlevo strom s bílými květy, vpravo hora tvaru komolého kužele s bělostným temenem.

„Funkci? V organizaci?“

„Ano,“ usmál se. Po desetiminutovém přátelském rozhovoru mi stejně přátelsky oznámil, že ze mne *nebude* tézet. Usmál se a kapalina v akváriích zabublala.

„Budete se muset mnoho naučit, ale budete platným členem šógunovy tajné služby.“

Nevěřicně jsem na něj zíral: „Nechci být členem *žádné* tajné služby,“ zatvářil jsem se tvrdě. Ať ví, kdo jsem. Bylo mi ostatně dvacet čtyři let.

„Ano,“ usmál se pan Takeši, „jak si přejete. Bude z vás i dobrý dárce orgánů.“ Tleskl, a během okamžiku mne drželi dva Japonci s rukama jako svěráky, a během dalšího jsem byl připoutaný na nerezovém chirurgickém stole a dva lékaři v zelených pláštích se bavili o charakteristikách mé sleziny. Mluvili také eintopfem a jejich hlasy byly přes roušky trochu zkreslené. Sestra mi do žíly na

předloktí zavedla kanylu s výživou - nejlepší prý je, když jsou zbývající orgány uchovávány v živém těle - vydrží tak nejdéle.

Začal jsem řvát.

Vyšší chirurg mi na žebra nakreslil tlustou čáru a spokojeně řekl, že to půjde dobře, protože mám málo podkožního tuku.

Pořád jsem řval.

Pak přišel pan Takeši a zeptal se, jestli jsem nezměnil názor na práci v šógunově tajné službě.

* * *

Výcvik byl něco strašného: Mnohokrát jsem si přál vrátit se na nerezový stůl - tu slezinu bych si vyoperoval sám.

Za tři čtvrtě roku jsem dostal slavnostní černé kimono a během strohého, ale působivého obřadu se stal vazalem pana Takešiho.

Pan Takeši mi dal dlouhý a krátký meč a řekl, že jsem si vedl dobře. Cítil jsem velký vděk a na znamení úcty se čelem dotkl chladných dlaždic.

* * *

Všichni členové tajné služby jsou vazalové pana Takešiho - kdyby došlo k diskreditaci, pan Takeši by na sebe vzal veškerou vinu a spáchal seppuku - na šóguna by tak nepadl ani stín podezření. Raději bych ale tisíckrát zemřel, než aby mou hanbu musela smýt krev pana Takešiho. Jsem si jist, že to tak cítí všichni agenti.

Zamrkal jsem a vzpomněl si, že se mi při onom strašlivém výcviku poprvé rozblikala má varovná červená lampička. Také jsem si vzpomněl, že Renny je jako délesloužící agent má nadřízená. A také mi přišlo úsměvné, jak jsem se v RAKETĚ domníval, že jsem nikdy neviděl nikoho s úzkýma šikmýma očima a žlutě bronzovou pletí - vzhledem k počtu kostí zlomených při výcviku jsem orientálců viděl *víc než zdrávo*.

„Takže už víš, kam jít?“ řekl hrneček. Věděl jsem nejen to, ale i, že přenos musíme okamžitě ukončit, protože přístroje tajné služby AR nás mohly zaměřit před dobrými deseti minutami.

„A taky zaměřily,“ usmála se Renny. „Náš pán ale chce vědět, co v tobě zůstalo - a hlavně, co je v tobě *nového*.“ Přestože jsem ji kdysi míval opravdu rád, teď už si tím nejsem vůbec jistý.

* * *

Vzdušnou čarou není v Majesty nic daleko - jenže vzdušná čára není mezi děly lasergridu to pravé. Na druhou stranu, odhad délky všech chodeb, koridorů, šachet, galerií, schodišť a tunelů, kolektorů, stok a vůbec přesahuje neuvěřitelných několik milionů kilometrů. To znamená, že se špatným orientačním smyslem můžete jít roky a nedojít nikam.

Ocelová lana ve výtahové šachtě zabzučela a reklama se natěšeně rozblikala.

Zjevně budu potřebovat zbraň.

* * *

O policejní pistolky jsem přišel, a nikde kolem nic vhodného nebylo. Položil jsem hrneček na stůl, přesně na kolečko bez prachu, a otočil ouško do výchozí pozice.

Výtah hučel.

Zaťal jsem pěsti.

* * *

Dveře se rozjely.

Tohle nebyli obyčejní policisté.

Černé lamelové exoskelety, přilby s očními štíty, velmi rychlé zaměřovací senzory.

„PROTEKTOR SPECIÁL! Zesílený prezervativ vhodný i pro skupinový homosexuální styk! Mnohonásobné použití zaručeno!“ Reklama je na rozdíl ode mě vyhodnotila špatně.

Vzpomněl jsem si, že se černým jednotkám říká rezníci.

Jsou to jediní lidé, kteří nemusí tak úzkostlivě dbát na „nenahraditelné škody na veřejnospolečenském majetku“.

Jejich automatické zbraně na to vypadají.

* * *

První černá přilba dekomponovala reklamu - ta se slabým vypísknutím zmizela. Se vzpomínkami se mi vrátily i instinkty nabyté v tajných polygonech Malého Japonska.

První věc, kterou jsem zjistil, byla, že exoskelet pěstí neprorazím. Ovšem, ráz přenesený pancířem rozdrtil policistovi hrudník takovým způsobem, že mu z úst vystříkla krev i s kousky plic.

Samopal mi vklouzl do dlaní s tím nekonečně známým pocitem, s nímž jsem ho svíral každičký den uplynulých mnoha let. I pažbičky jsou stejně hrubé.

Střílel jsem do nechráněných obličejů pod očními štíty.

Zasažená hlava vždy (víceméně) vybuchla, osvobozená přilba se odrazila od stropu a dopadla na betonovou podlahu, kde chvíli poskakovala. Všude bylo strašně moc zubů.

Proti červům je šest poldů zanedbatelný problém.

Bylo.

Vzal jsem si dva samopaly, dvě velké černé automatické pistole, všechny zásobníky, plus pár kousků speciální výbavy.

* * *

Z výtahu nebyl přístup do veřejných prostor - byla to servisní zdviž, takže jedno patro za druhým vypadalo jako to, do kterého jsem vlezl zvenčí. Nikde nikdo - po ztrátě šesti těžkooděnců policie zobražitelů.

Servisní zónu jsem mohl opustit až spojovacím koridorem ve sto dvacátém patře - nedělal bych to, ale jiná cesta nebyla. Ani jsem nepotřeboval svou červenou lampičku, abych si dával zatracený pozor.

* * *

Na těžkých odstřelovačských puškách je složité, že projektily létají daleko rychleji než zvuk - je to složité hlavně pro cíl. Tyhle pušky byly navíc elektromagnetické, takže žádný záblesk, žádný kouř.

Jenom trhavé nárazy do hrudi. Tři naráz.

* * *

Kinetická energie střel mne zvedla do vzduchu, a ani rána zády do zdi nebyla nic, co bych si chtěl zopakovat.

Nejpřekvapivější na tom bylo, že stále žiju.

* * *

„Krucinál,“ řekl jsem tiše. Až na pár kapek nikde žádná krev, jen v kdysi bílé košili přibýly tři díry a v hrudi podivný pocit lehkosti. Dokonce ani žádná dýchací nedostačivost - jenom to proti zásahům z pistole citelně bolelo.

* * *

Hrát mrtvého jsem zvládl docela přesvědčivě. Odstřelovači, když ke mně opatrně došli, nic hrát nemuseli. Policejní beretty na ně bohatě stačily.

Zvedl jsem elektromagnetickou pušku - vážila snad pětadvacet kilo - a elektronickým dalekohledem si prohlédl složitou strukturu místa: obludné výztuže roznášející zatížení, řada hrubých betonových sloupů, prach, stíny, tma.

Byli tam ještě dva pozorovatelé - měli by být tři, každý střelec by měl mít jednoho. Viděl jsem jejich termické obrazy skrz beton.

„Tak se ukaž,“ pevně jsem zapřel zbraň do ramene a přepnul volič intenzity magnetického pole na maximum.

* * *

Dvě rány, a pŕlmetrový nosník to vzdal. Z chlapa zbyly jen cáry. Hydraulický ráz na něj působil stejně jako na červy v Luxoru. Druhý chlap zpanikařil, tak jsem ho trefil do zad.

„Nikdy neutíkej,“ řekl jsem utržené hlavě, když jsem kolem ní procházel. Třetího pomocníka jsem nehledal, a protože výtah nereagoval na přivolávací tlačítko, použil jsem pušku jako brzdu a spustil se po laně do tmy.

A do tmy jsem klesal jak skutečně, tak obrazně: v „suterénu“ začínají slumy a končí pravidla.

* * *

Protože jsem po laně jel docela rychle (kdo by ne, když nahoře odstřelili kabinu), hlavě pušky nevydržela. Pažba stačila na to, abych dole vypáčil dveře - jeden krok, druhý stranou a z šachty vyrazil vír trosek a prachu.

Byl jsem pod povrchem, v Substrátu, jak se někdy říká. Betonové základy mrakodrapu byly jediným souměrným tvarem na dohled.

Strop nepravidelného koridoru se leskl mapami vysrážených solí, kapalo z něj, a pach moči, výkalů a mizerného jídla byl téměř vidět - všude bylo neuvěřitelné množství povykujících lidí, a ani zdaleka nebyli tak veselí a šťastní jako ti nahoře v zábavní zóně. Na každém druhém velkoplošném displeji byla sice také Britney, ale na každém prvním byla reklama na sexuální služby nebo na sázkové kanceláře.

I na slum jsem vypadal trochu potrhaně a zchátrale, a pobíhat se dvěma samopaly také není zrovna nenápadné, ale vetešnictví se střídala s bary a bordely v tak pravidelném rytmu, že koupit kabát nebylo nic složitého. Byl mi o dvě čísla větší, měl roztržené rukávy, zatuchle smrděl, ale měl správnou barvu, která splývá s pozadím, a hezky zakryl zbraně.

„Za ty boty dám deset liber,“ zakašlal vetešník za neprůstřelnou skleněnou přepážkou. Ze všech stran mne skenovaly senzory. „A kdyby ses chtěl zbavit nějaký bouchačky, беру taky.“ Zase zakašlal. Kouření je přísně zakázané, protože znehodnocuje vzduch (a hlavně budoucí tézet), ale tady pach narkotických řas vítězil i nad nahnědlým smradem zvenčí. Bylo mi jasné, že když mu neprodám,

co chce, okamžitě mne práskne - už jen kvůli tomu kouření musí být s policií jedna ruka. Obhlédl jsem neprůstřelné sklo - bylo zasunovací, a přestože mělo elektroniku stíněnou víc než dobře, zámky zaklapaly a zajelo na stranu. Vetešník vypadal překvapeně.

* * *

„Moc hezké oči,“ řekl jsem a chytil ho za bradu. Protože jsem ho za ni i zvedl, ani nepřikývl - jen se snažil, aby ochablé krční svalstvo udrželo páteř pohromadě. „Opravdu hezké oči. Japonci věří, že vezmeš-li někomu oči, vezmeš si všechno, co viděly. To samé o uších. O nose.“ Trochu jsem s ním zakýval a obratle zavrzaly. „Aby něco nepřehlédli, berou si obvykle celou hlavu.“ Postavil jsem ho - myslím, že velmi přesně pochopil, co jsem mu chtěl říct.

Odešel jsem a stoupl si za roh. - Takže zklamání - nepochopil. Někdy jsou komunikační bariéry vyšší, než prostý člověk dokáže překročit. Přes vřavu odrážející se koridorem jsem z obchodu jasně oddělil vzorec vetešníkova hlasu. Stačil říct jen: „To jste vy, agente Ka...?“ - pak jsem odpálil mikronálož z policejních zdrojů, kterou jsem mu nepozorovaně přilepil na límec.

Taková malá špinavá příhoda.

* * *

V baru o půl kilometru a dva příčné koridory dál jsem se připojil k veřejnému terminálu a zorientoval se. Jakmile znáte bod, ve kterém jste (a máte-li výcvik šógunovy tajné služby), není na orientaci v Majesty nic složitého.

Většinou.

„Hej!“ Servírka mě přejela omláceným skenerem. „Porušuješ zákon, chlape!“

„Ano?“ řekl jsem a sevřel pažby pistolí v kapsách kabátu.

„Dvanáct nula sedm, a neměls ani jedno rajče!“ Sáhla do plastového pouzdra vedle závěsu na skener a hodila mi centimetrovou červenou kuličku v průhledném obalu: „Paragraf tři tři dva o povinné veřejné výživě. A když jsem na tebe tak hodná a

nehlásím to, moh by sis tu i něco koupit! K jídlu! I k pití!“ Nekompromisně ukázala k baru. Zašklebil jsem se na ni (docela přátelsky) a začal se prodírat páchnoucím lidstvem.

Když je řasové pivo málo alkoholické, musíte ho do sebe nalít opravdu hodně, abyste se sjeli jako někteří zdejší zákazníci. U stolu hned vedle dveří na záchod sedělo několik neuvěřitelně tlustých a stejně neuvěřitelně opilých lidí - mužů i žen. Židle měli postavené na pletivu, aby mohli močit rovnou pod sebe, a na čelech a bradách (podbradcích) měli kaligraficky vytetovaný nápis LOS LIPIDOS. Vzpomněl jsem si, že je to náboženská sekta propagující právo na tloušťku - tukové vrstvy jsou jejich vykoupení i spasení - a přestože z nich jsou téměř nepoužitelná tézet, AR je nechává na pokoji a obrátě je používá jako důkaz své svobodomyšlnosti a demokratičnosti.

Procpal jsem se k pultu, schytl několik nadávek, rozdal několik dloubanců lokty, ale stál jsem pohodlně a na obou. Za barem visela oficiální listina s nutričními hodnotami jídel, hned vedle rozpis, kolik joulů musí denně sníst muž či žena toho a toho pracovního zařazení a kolik musí vážit ten či ta při té a té výšce. Vše v rámci programu DBEJ O SVÉ TĚLO!

Barový skener mne přejel a výstražně zablikal.

„Máš patnáct kilo podváhu, chlape. To je měsíc kalorického kriminálu, pak rovnou budovat Titan.“ Barman se na mne díval, jako se vždy dívají ti, co si myslí, že mají navrch.

„Dám si dvojitou KALORICKOU BOMBU,“ ukázal jsem na ceduli; nejdražší jídlo široko daleko.

„Trojitou říkal?“

„Jo.“

Přestože i reklamní obrázek jídla vypadal jakkoli, jen ne vábně, zjistil jsem, že mám opravdu *velký* hlad. Když jsem ten pocit analyzoval, zjistil jsem, že se poprvé objevil těsně po zásahu odstřelovačskými zbraněmi. Když jsem v zrcadle za řadou lahví zahlédl svůj obličej, docela jsem se lekl - těch patnáct kilo jsem musel shodit během uplynulé půlhodiny.

„Tady to je - a hezky dojídat!“ Barman přede mě položil plastovou mísu s... podle tykadel to byli drcení švábi s dušenými

bílými řasami. Správně by to mělo být sterilizované, jenže to by některé švábí kousky nesměly hýbat nohama.

„Inu,“ mlaskl jsem a zvedl lžící, „dík.“

Až na ty nožičky lechtající na patře mi to docela chutnalo. Jako dezert jsem si dal kvasinkovou polévku (které tu intimně říkají „mydliny s hleny“), na dojedení dvě řasové žemle BUG-MAC (chvíli jsem přemýšlel, že si dám raději McBUG, ale BUG-MAC je BUG-MAC) a nakonec si vybalil rajče - jinak též povinný vitaminovo-minerálový komplex, rozžvýkal ho a zapil litrem řasového piva.

Při placení jsem dal deset procent navrch, tak mne třeba neprásknou.

Přemýšlel jsem, jak to, že umím něco, co je naprosto, ale naprosto nemožné - měnit číslo účtu, z kterého převádím peníze. Je to sen všech v Majesty, a to tak, že sen nesplnitelný: každý má v hrudní kosti (už od narození) nastřelený biočip, který svým číslem identifikuje nositele a zároveň i jeho účet v některé z bank (jasně, každý může mít účtů, kolik chce (tajit peníze před manželkou se hodí vždycky), ale právě jen z tohohle jednoho jediného jdou provádět platby). A neexistují výjimky - i Britney má jeden, a dokonce i Velký Lloyd. Bionika nerozeznatelně sroste s kostními buňkami a je napájena (lépe vyživována) metabolickými procesy jako přirozené části organismu. Kdyby vám někdo kost s čipem odoperoval, čip okamžitě odumře - nikdo jiný by ho nemohl použít a vy byste neprošli jedinými elektronicky ovládanými dveřmi, aby se nespustil poplach, protože nečitelný čip (přesněji zastíněný čip) mají pouze zločinci, kteří se chystají k páchání temných činů.

Jenže - když vaše tělo ustojí tři zásahy z elektromagnetických odstřelovačských pušek, když dokážete za bradu zvednout chlapa a když vám chutná mačkanice ze švábů a dušených bílých řas, je toho s vámi divného víc.

* * *

Hloupé je, že do Malého Japonska nemůžu jít příliš okatě. A neokaté kanály pod Majesty nejsou zrovna roztomilé místo.

Že se tam přepouští nevyužitá voda od Čela, je to nejmenší zlo: občas tam proniknou vulkanické plyny, občas migrují švábi. A vzhledem k tomu, že švábi jsou krom lidí, psů, vší a blech jediní živočichové, kteří přežili nástup ledu, je celkem přirozené, když lidé jedí šváby, že švábi jedí lidi.

Kdyby nebylo řas a bakterií, byl by tento problém daleko vyhocenější, a nevím nevím, kdo by se prožral na vrchol potravního řetězce.

* * *

Našel jsem si nejohavnější závěsnou noclehárnu v koridoru - byla to jedna z tak zvaných ZÁCHOD V CENĚ! „Osm hodin - osm centů,“ řekl počítačový hlas, když na mne přišla řada. Nečekal jsem dlouho, protože jsem našťěstí nechytl konec směny, kdy se přivalí vyspat námezdní dělníci. Dva chlapi mi pomohli utáhnout systém plastových popruhů páchnoucích dezinfekcí, zahákli kotvu na ocelové lano a už jsem jel tmou na své místo.

Závěsná noclehárna není nic pro tlust'ochy - sousedy vlevo a vpravo sice ze zákona musíte mít mimo dosah, ale oddělovací deska vpředu a vzadu je dost blízko. Druhá nevýhoda je, že když si zaplatíte osm hodin, dřív než za osm hodin vás nevytáhnou - technicky to nejde.

Kotva najela do zámku, zámek cvakl a displej na oddělovací desce (přímo před obličejem) se rozzářil - povinná půlhodinka reklam; když už každý v Majesty musí platit mediální daň, ať za své peníze dostane produkt. NAŠE TELEVIZE DÁVÁ VAŠEMU ŽIVOTU SMYSL! Soused vlevo už spal, zprava zatím nikdo nejel. Pohupoval jsem se na kotvě a snažil se nevnímat rachotání a cvakání ocelového lana v poničených ložiskách a opotřebovaných kladkách, a hlavně morový puch stoupající zespodu - tam všude je ten slibovaný ZÁCHOD V CENĚ! - a ani to nejde jinak, visíte-li dlouhé hodiny bez možnosti pohybu. Závěsné noclehárny jsou také oblíbeným místem na *hnusné* a *asociální* sebevraždy živlů, které odmítají věnovat tělo ve prospěch společnosti. V těchhle velkých vždycky někdo hnije.

Nemůžu provést, co chci, dokud nepřijede a neusne i soused zprava, tak mi nezbyly než reklamy. Barevná smršť se zakousla do sítin. Dozvěděl jsem se, že se pozítří letí letošní pátá Velká cena propagačních ploch. Je to oblíbená, široce sledovaná zábava: lehká aerodynamická křídla vybavená nadupanými lihovými motory závodí na složité dráze mezi budovami. Drah je dvanáct, na každý měsíc jedna, a vždy se v nich vypne lasergrid. Vtip je v tom, že jen a jen v nich - kdo vylétne mimo, má smůlu - byť se na okamžik stane nejoblíbenějším (nejzářivějším) obyvatelem Majesty. Populární jsou také nárazy do zdí, srážky, selhání motorů... Reklamní dopad každého závodu je obrovský, sázky také. „Přejete si vsadit?“ zeptal se mě můj displej a podprahový útok mne přesvědčoval, ať vsadím všechny úspory. Když jsem neodpověděl, následovala další reklama: Blíží se tradiční nábor řidičů traulerů - výborně placená práce pro mladé lidi s nadprůměrnými reflexy. V třiadvaceti jsou z nich sice bohaté, ale slintající trosky - tedy z toho nevelkého procenta, co se třiadvaceti dožije - přesto u náborových kanceláří stávají nekonečné fronty. Také jsem v šestnácti jednu vystál a dokonce mne vzali (berou jednoho ze sta, možná dvou set tisíc), jenže se to dozvěděl můj otec a velmi důrazně mi vysvětlil, proč studovat a stát se zaměstnancem Archeologického ústavu. Až do jeho smrti jsem s ním nepromluvil - dodnes mne to mrzí. Traulery vozí do Majesty konkrece. Oceány jsou samozřejmě pokryté mnohasetmetrovou vrstvou ledu - přesněji zbytky oceánů - a samozřejmě, že jsou pěkně daleko od města, takže se ty statisíce tun materiálu musí nějak dopravovat. Za starých časů se mrazivou pustinou plazily konvoje pásových vozidel s vleky, pak, před pětatřiceti lety, kdy populační exploze začala být nesnesitelná, opustilo Majesty třicet tisíc členů církve Svobodného života - všichni se nechali (ilegálně) geneticky upravit tak, že jejich organismy produkují nemrznoucí látky, takže snesou i stopadesátistupňový mráz, plus úprava dýchacího systému, která zaručuje, že jim stačí zbytkový kyslík a sirné plyny, kterých je v atmosféře po dávné sopečné činnosti stále uspokojivý nadbytek. Co však nějak nedomýšleli, že venku je krom svobody, ledu a sopečného prachu už jen sníh. Takže se - jak už to tak bývá - rozhodli, že za jejich materiální nedostačivost můžou ti, co zůstali v

Majesty, a začali krást konvoje a zabíjet jejich posádky. Zabíjet a jíst. V jedení lidského masa ostatně mají (podle oblíbených dokumentárních pořadů v TV) dlouhou praxi - už od začátku Svobody těží těla těch, kteří zemřeli při nástupu ledu.

Traulery byla naše odpověď: obrovské pásové stroje z NMD materiálů se dokážou hnát ledovou pustinou až třisetkilometrovou rychlostí. Problém je, že se dost špatně ovládají, ale na druhou stranu, jen máloco se jim dokáže postavit do cesty. Jeden trawler uveze cisternu se čtyřmi tisíci šesti sty tunami rozemletých konkrecí.

Záběry gigantických kovových monster dunících šerými ledovými dálavami jsou přesně to, co plní náborová střediska - vztah k nikdy neviděnému volnému prostoru a nikdy nezažité rychlosti je v lidech tak nějak zakořeněný. Stejně jako vztah k pionýrským dobám - pionýrské doby jsou ostatně to, proč se trawlerům říká trawlers: „Trawler“ se před ledem říkalo rybářským lodím, takže když krátce po založení Majesty udeřil hladomor a když Arthura Sperryho napadlo, jak všechny zachránit, začalo se strojům, které za nepředstavitelných podmínek dovážely ryby, říkat právě tak. A Austen-Rohrerové toho tradičního jména chytře využili i pro giganty vozící konkrece, takže běžní konzumenti jsou hrdí na své děti, které v šestnácti odejdou z domova, v třidvaceti mají vypálený mozek a v čtyřidvaceti jsou mrtvé.

Z pionýrských dob nám zůstal Rybí den (výročí, kdy dorazil první konvoj pratraulerů) a Rybí muzeum, kde jsou v lihu naloženi nevidaní (a hlavně nejedlí) mořští tvorové. Když totiž s nástupem ledu oceány ztratily devadesát procent objemu, všichni živočichové v koncentrované solance zemřeli - a protože zbytky vody velmi rychle překryl ledovec, byli dokonale konzervováni - a přesně tohle napadlo Arthura Sperryho - záhy *lorda* Arthura Sperryho.

Má uprostřed Rybího muzea sochu v nadživotní velikosti.

Se zařinčením kotvy se dostavil spáček zprava. Smrděl pivem a tiše si zpíval: „Oouuu bejbý bejbýýýý!“ Britney se kdysi tenhle nesmrtelný (nemrtvý) šlágr pokoušela prosadit jako státní hymnu, ale Radou Soudců tehdy prošlehl jeden z mála záblesků rozumu a nechala zkomponovat Ledovou symfonii. Spáček zprava začal močit, a močil a močil a pořád si zpíval.

Církev Svobodného života to samozřejmě s nástupem traulerů nevzdala a od té doby na Pláních zuří regulérní guerillová válka. Všichni řidiči traulerů vědí, co je čeká, když je Svobodní zajmou živé, a vědí, co v tomto případě čeká jejich rodiny, takže je to opravdu ostré. Svobodní totiž krom lidských těl těží i předledovou techniku, takže mají sice zastaralé a nespolehlivé, ale přesto zbraně - a přestože traulery mají také výzbroj, Svobodní nahrazují kvalitu kvantitou. Jediné štěstí je, že nedokážou zprovoznit předledové nukleární rakety.

Soused zprava přestal močit. Vzpomněl jsem si, že jsou závěsné noclehárny, které mají krom záchodu i „sprchu“ - tam se nocležníci věší ve více řadách nad sebe.

Jen pro otrlé.

Stejně jako to, co se právě chystám udělat já.

* * *

Když chlap začal chrápat, schoval jsem brýle do kapsy a začal se odpoutávat. Teoreticky by to nemělo jít, jenže kdo prodělal výcvik šógunovy tajné služby, ten to zvládne více méně snadno. Stejně jako to, co bude následovat - to ale spíš *více méně než snadno*.

Nadechl jsem se a pustil se.

* * *

Poslední, co jsem zahlédl, byla reklama na novou řasovou tyčinku SUPERENERGIT, pak jsem dopadl na slizký rošt. Někdo by se ušklíbal, ale fekálie jsou cenné, protože na nich rostou řasy.

SUPERENERGIT: VYROBENO Z LÁSKY.

Zahákl jsem prsty za lepkavou mříž a nadzdvihl ji. V takovýchhle situacích nesmíte přemýšlet, co máte na rukou - nemá to smysl, protože za chvíli do toho skočíte celí.

Podsmekl jsem se pod roštem, okamžik na něm visel, a skočil.

* * *

Ne že by mi vadila tma - konstrukce fekálních svodů pod závěsnými noclehárnami je unifikovaná a z výcviku ji znám nazpaměť. V té nepopsatelně páchnoucí černi jsem ale ke své radosti objevil, že mé oči mají i rozmanité funkce nočního vidění, takže jsem se v sem-tam-fotonu fosforeskujících mikroorganismů potěšeně rozhlížel.

Ne že by bylo na co.

* * *

Ve sračkách se musí umět plavat - můj instruktor s oblibou říkával, že nejlepší trénink by bylo vstoupit do politiky, ale že na to nemáme čas.

Taky občas říkával: *Hlavu dolů!*

Pomalými tempy jsem doplul ke svodům, sklouzl do lokální sběrné nádrže a vylezl na chodníček vedle. Nikdy nesmíte zblbnout a sklouznout až do vyhnívacích mezinádrží - tam se sbírá bioplyn, a trochu vzduchu potřebuje sebetvrďší agent.

Ted' doleva. Mé kroky bahnivě pleskaly, a lepkavé, prosáklé oblečení ohýbalo ramena. Žebřík, ještě jeden, rezavá oddělovací propust a byl jsem ve vodovodních stokách. Jak prosté.

Sračky ze sebe musíte smýt co nejdřív - speciální rozkladné bakterie se někdy dostanou i do horních jímek, a pokud jsou pod vrstvou fekálií, kde k nim nemůže smrtící kyslík, začnou vám trávit kůži.

Chytl jsem se česlí na hrubé nečistoty a vyvěsil se do proudu vody - měla asi pětatřicet stupňů - přebytky od Čela. Proud ze mě strhal všechno, co se na mě navěsilo, nalepilo, namotalo a naklížilo.

Nádrž s dezinfekcí do pitné vody byla nedaleko. I zředěný chlor je svinstvo, ale nejde to jinak, na chvíli musíte potopit i hlavu. Kupodivu, dnes žádné pálení, nic, bylo mi v nažloutlé, ostře páchnoucí kapalině docela příjemně. Z chloru zpět do vody a je z vás zase člověk.

* * *

Stál jsem na chodníčku vedle žbluňkajícího proudu, nade mnou se klenul nízký strop a ždímal jsem si věci. Ne že bych nemohl jít v mokrému, jenže do stok občas proteče vzduch zvenčí - tím myslím úplně *zvenčí* - obvykle má tak minus osmdesát, což je samo o sobě dost nepříjemné, natož když na vás šaty zmrznou na ledový krunýř.

Oblékl jsem se a nabral japonský směr - tady už bylo osvětlení - stoky jsou docela frekventované, musí se často kontrolovat, protože jakýkoli problém s odtokem by mohl Majesty pohrbit v hovnech - a to doslova.

* * *

Vyhýbat se tézetkům v oranžových kombinézách není třeba - ta o vás nevědí. Spíš než kombinézy jsou to skafandry - uvnitř je napuštěný formalín, protože jinak by mrtví v agresivním prostředí stok rychle podléhali zkáze.

„Zas utíká chlor, sakra, smrdí to tu jako...!“ dva lidé netušili, že cítí mě, tak odpěchali k dezinfekčním nádržím. Pustil jsem se trubky, doskočil na chodíček a pravidelným klusem se vydal vstříc Malému Japonsku.

* * *

Po hodině proplétání chodbami a kolektory, lezení po žebřících a skákání přes srágorie jsem to měl už docela blízko - odhadoval jsem, že k podzemí Tokio Tower dorazím v deseti minutách.

Najednou jsem si všiml, že ve stoce, podél níž běžím, něco plave. Byla to hlava v oranžové přilbě a ještě mrkala - v průvanu byl cítit formaldehyd. Za okamžik plula ruka a obě nohy. Ničit tézet je vážný zločin a zároveň značná hloupost. Nikdo to nedělá, kromě sekty *Právo na odchod*, ale co ti by zas dělali tady.

Červená lampička zablikala.

Sevřel jsem pažby samopalů.

* * *

Postava, která se přede mnou objevila, rozhodně neměla neprůstřelnou vestu s kolárkem a plamenný meč.

Strnul jsem jako sloup.

První myšlenka byla otočit se a zdrhat a zdrhat a zdrhat. Druhá taky. Lehké kroky za mnou naznačily, že to nemá smysl.

* * *

Bytost přede mnou neexistuje. Vždy jednou za čas se objeví palcové titulky, že ji někdo zahlédl, mediální průmysl vychrlí další díl *Dershocku*, oficiální místa se zmíní o hysterii vyvolané přílišným sledováním filmů a je klid.

Jenže to, co se ke mně blížilo, byla bez vší pochyby bitevní zombie.

* * *

Legendy říkají, že kruh bitevních zombií hlídá na povrchu kolem Oválu, aby se Svobodní nedostali dovnitř. AR tvrdí, že tam jsou vojáci - geneticky upravení specialisté.

Protože jsem viděl všechny Dershocky, vím, že bitevní zombie má na povrchu těla složitý rozvod kompozitových hadic, kterými se do každého kloubu přivádí mazací a zároveň nemrznoucí směs. Ruce jsou prodlouženy o padesát procent, svaly nahrazeny biopolymery, oči zaměřovacími systémy, a ovladač v čelním laloku je nabit zuřivostí. To vše je potažené vrstvou zušlechtěného (rozuměj značně neprůstřelného) maskovacího elastomeru. Obličej tak nemá ústa ani nos, jen ty zaměřovací systémy. A co jsem viděl před sebou, tak Dershock nelhal. I za sebou.

* * *

Střílet v metanové atmosféře není dobrý nápad, a po neprůstřelných umrlcích už vůbec. Neprůstřelných a velmi rychlých umrlcích.

Vše, co jsem se naučil o japonských bojových uměních, mi bylo na nic - všechny rány a kopy více méně předpokládají, že váš soupeř cítí bolest, popřípadě ho lze omráčit nebo mu alespoň zpřerážet kosti.

Na bitevní zombie neplatilo nic. A to jsem jednou minul a pěstí vyrazil díru do cihlové stěny. V okamžiku, kdy jsem první zombii praštil do druhé, a ta mi, než odlétla, utrhla zápěstí, nic jiného než zkusit samopaly nezbylo. Samopal.

Metan nevybuchl.

* * *

Temný prostor se stroboskopicky rozblíkal a na maskovacím elastomeru začaly naskakovat černé kouřící čmouhy - odražené střely hvízdaly a vyrážely ze stoky působivé lepkavé gejzíry.

Metan stále nevybuchl.

Najednou mi přes hlavu přelétly dva tmavé tvary a cinkly zombiím u nohou.

„Výjimečná práce, pane Longine,“ řekl pan Takeši a pěnové granáty vybuchly s oním mnohokrát slyšeným zasyčením.

Bitevní zombie dopadly jako kterákoli dvojbuňka nebo trojbuňka - jen za sebou neměly desetimetráka, který by je ze ztuhlé pěny osvobodil.

Bez ohledu na těžké zranění (které bolelo jako *těžké zranění*) jsem se panu Takešimu uklonil. Kolem proběhlo několik mužů v kimonech, krátké meče v rukou, odsekali zapěněné zombie a stejným kvapem zmizeli.

„Dnes je pro Šógunát velký den, následuj mě,“ kývl pan Takeši vějířem, otočil se a rozvážně odkráčel. Potácel jsem se za ním, pravou rukou si tiskl levý pahýl a nemohl se odhodlat k průzkumu, kolik paže mi zbylo.

Na konci nenápadné odbočky bylo bezobslužné palebné stanoviště, za ním pancéřové dveře, za nimi dezinfekční propust (spousta fičícího ozonu), další pancéřové dveře, výtah.

* * *

Vyjeli jsme o dvě stě dvacet dva pater výš. Pan Takeši mlčel, já také.

Nahoře jsme prošli mezi třemi dvojicemi stráží v kimonech a hrudních pancířích; tmavé oči mne zlověstně sledovaly. Dál byla chodba prázdná, až na tlumená světla a podlouhlé obrazy.

„Fantastický organismus,“ řekl pan Takeši a naše kroky vrzaly po koberci. Nevěděl jsem, co má na mysli, tak jsem dál mlčel.

„Tvoje levá ruka, pane Longine.“

Pochopil jsem, že má silně rozšířené periferní vidění, ale proč se mám dívat na svůj pahýl, jsem nechápal. Další věc, kterou jsem nechápal, bylo, jak to, že si odsud nic nevybavuju - dříve jsem to tu musel znát víc než důvěrně.

Poslechl jsem a podíval se.

„Kurva fix!“

„Velmi trefně řečeno,“ řekl pan Takeši. Tam, kde jsem před patnácti minutami neměl nic, jsem nyní měl bezchybnou dlaň i s prsty. Zahýbal jsem jimi a skutečně tam byly - *po patnácti minutách*. V Luxoru by se něco takového hojilo celé dny. Bylo by vrcholně nezdrovité ptát se, jak je to možné, tak jsem se nezeptal, přestože jsem si málem ukousl jazyk a přestože to pan Takeši zjevně věděl. *Fantastický organismus*. Aha.

U stolku vedle vyřezávaných dveří seděla mladá žena s bíle nalíčeným obličejem a třiceticentimetrovým nožem umně vetknutým do černého drdolu. Jak jsme se blížili, vstala a v hluboké úkloně čekala, až k ní dojdeme.

„Tvoje služebná Minako, pane Longine. Dřív jste se velmi dobře znali - pomůže ti..., hm,“ zmáčkl si pan Takeši nos a krátce se zasmál.

„Následujte mě, pane,“ Minako mi pokynula. Zdá se, že si toho odsud nevybavuju *spousta*.

Zavedla mě do pokoje, kterému říkala „váš starý pokoj, pane“, čili byl můj asi docela dlouho - nikdy jsem tu nebyl. V držáku na zdi ale byl dlouhý a krátký meč, katana a wakizaši, dohromady daišó - a byly to přesně ty zbraně, které jsem dostal od pana Takešiho, když jsem se stal agentem.

Vida, přece něco.

Minako mi připravila lázeň se spoustou voňavé pěny. Nijak to nekomentovala, ale dobře jsem si všiml, jak se jí rozšířily oči - mne ostatně také docela vyděsilo, že se má muskulatura prorýsovala ze stavu „kostlivec“ do stavu „chřestící kostlivec“. Žebra mi napínala kůži, pánev se skoro prodírala ven a kolena vypadala jako míčky na hůlkách. Po zásazích z pistole, laseru ani elektromagnetických pušek ani stopy.

Fantastický organismus. Aha.

Potopil jsem se do pěny a Minako se do mne pustila kartáčem - protože pořád krčila nos, dovolil jsem jí, ať mi oholí vlasy.

Divná věc: mýdlo na mně nepěnilo, a také z vody zmizely veškeré bubliny - a nemohla za to jen vysrážená špína. Nakonec mi Minako podala osušku a úplně nakonec kimono a sandály. Viděl jsem, jak se mocí mermo snaží udržet oči buď na kachlové podlaze, nebo nad mým pasem. Jak *důvěrně* jsme se asi znali, napadlo mě, a vůbec ne poprvé.

Minako ie kus.

* * *

Pan Takeši na mne čekal v místnosti s hlavami - ta byla stejná jako v mých vzpomínkách. I obrazy stromu a hory byly stejné - *sakura* a *Fudži* - ta slova jsem ještě před deseti minutami neznal.

Ta paměť.

Uklonil jsem se a posadil se na polštář proti panu Takešimu. Hlavní světla byla ztlumená, tak se nejvíc záře linulo z akvárií. Byl tam ještě třetí polštář - vzápětí přišla Renny, v rukou táč s malovanou keramickou konvičkou (ze které stoupala pára), s malovanou keramickou krabičkou (ze které stoupala vůně šlechtěných čajových řas) a s trojicí neméně malovaných čajových misek (ze kterých nestoupalo nic). Kývli jsme si - před nadříceným nejsou projevy emocí vhodné. Trvalo asi pět minut, než Renny metličkou řasový čaj našlehala.

Miskám se říká *čawan*.

Ta paměť

Pan Takeši se slavnostně napil.

I já s Renny jsme se slavnostně napili.

Světla ještě pohasla a ve zdech se rozeběhly silné elektronické rušičky - nic se nemohlo dostat dovnitř, nic ven.

„Vskutku obdivuhodné,“ řekl pan Takeši a přes kouřící čawan se podíval na Renny, „pan Longin přežil útok dvou bitevních zombií a přišel jen o levou ruku.“

„Obdivuhodné,“ přitakala Renny.

Já pochopil, že ty zombie nebyla past AR, ale test pana Takešiho. Uklonil jsem se na znamení díků, že mi něco takového umožnil. V duchu jsem ho proklel od hlavy k patě a zpátky.

„Gratuluji ke splnění první části úkolu, pane Longine. Protože si nic z toho důležitého nemůžeš pamatovat, paní Renny ti nejprve vrátí i tuto část vzpomínek,“ kývl a Renny ze záhybů kimona vytáhla transmitter.

Tentokrát mi na sítnici probliklo PLNÁ RYCHLOST, a vzpomínky jely, jako bych to prožíval znovu - v barvě, i s vůněmi. Věděl jsem sice, že sedím na polštáři před nízkým stolem s konvičkou, ale zároveň jsem stál v Osaka Tower, u tajného průchodu do zábavní zóny v AR West Tower.

„Doufám, že nezklameš, pane Longine,“ pan Takeši si zakrýval tvář vějířem, „spoléhám na tebe. *Spoléháme* na tebe.“ Otočil se a odešel.

Můj první úkol v tajné službě byl celkem prostý: proklouzl jsem do AR zábavní zóny tak, aby ani stín nenaznačil, že jdu z Malého Japonska.

* * *

Procházel jsem se mezi restauracemi, biografy a luxusními masážními salony, kolem bublaly davy a vřely reklamy, vsadil jsem si na Velkou cenu reklamních ploch, vyzdvihl si povinné rajče, stávil se v UV lázních - prostě jsem se choval jako běžný středopatrový AR zaměstnanec po práci. Jenže já běžný středopatrový zaměstnanec nebyl - byl jsem hledaný zločinec odsouzený k veřejnopros-pěšné popravě.

Kód mého identifikačního čipu ze sázkového automatu, výdejny rajchat i lázní už zpracovávaly počítače - v Majesty se traduje, že pokud vydržíte na útěku rok, vyřadí vás z evidence a můžete se vrátit.

Je to lež, stejně jako mnoho jiných tradovaných pravd.

Řezníci na mě čekali v úzkém koridoru mezi obchodem se suvenýry a chromovaným fastfoodem. Po výcviku v Malém Japonsku bych jich pěkných pár poslal na Titan, jenže v okamžiku, kdy na mne zaútočili, jsem aktivoval posthypnotický příkaz, který mi přemazal japonskou část paměti - přesně na tento okamžik jsem se připravoval poslední čtvrtrok. Ta část paměti musela být nejen dokonale vynulována, ale také dokonale přepsána falešnými vzpomínkami na život ve slumech plný skrývání, švábů a zápachu.

Tam u misky vonící čajovými řasami mne pojal zvláštní pocit rozdvojení - mé vzpomínající já vědělo, že jsem zapomněl, mé prožívající já znovu zapomnělo.

Řezníci mi nijak neublížili - vyjma slzného plynu, ale ten mi hned na ulici vypláchli z očí. Za bezdůvodné poškozování veřejnospoločenského majetku jsou trestáni i oni.

Zbytek dne jsem strávil na vyšetřeních - AR lékař mi svítil do uší, přikládal snímače, klepal do kolena a spokojeně mlaskal.

„Je to přesně to, co potřebujeme - má reflexy jako stroj,“ řekl hubenému chlapíkovi v černém obleku - znal jsem ho, a kdo by ne - byl to nejznámější vědec v Majesty, objevitel NMD prvků a pátého skupenství hmoty, sám profesor von Haber.

„Výborně, doktore, *výborně*“ zamnul si profesor von Haber ruce a já z toho dostal husí kůže.

Večer, přesně o osmé, mne měli popravit. Zbytek dne jsem trávil v cele smrti a přemítal, jak mne mohli po roce skrývání ve slumech tak snadno dostat. Příjemné bylo, že tolik a tak dobrého jídla jsem neměl už léta - natož poslední hmyzí rok.

Vůbec - všichni na mě byli hodní.

Za deset minut osm (úředně devatenáct padesát) už jsem ležel na popravčím stole. Zástupce Rady Soudců mi přečetl rozsudek, pokáral mne, že jsem se rok skrýval před spravedlností, a s

radostným úsměvem mi sdělil, že mé mladé tělo bylo zařazeno do kosmického programu, a to přímo na Titan.

„Buďte pyšný, hochu,“ řekl ctihodný Soudce, „já se toho zřejmě nedožiju, ale vy se do Nového domova dostanete už příští týden!“ Nějak mu nedocházelo, že *já* se toho nedožiju taky.

Lékař mi upnul hlavu do silné polstrované svěrky, přes bradu a kořen nosu utáhl elastické řemeny a zeptal se, jestli to neškrťí. Řemen přes nos zakrýval i oči, ale instruktážní film o veřejnoprospěšných popravách se promítá už dětem ve třetí třídě: středem čela se vbodne dlouhá dutá jehla, a skrz ni vám hluboko do čelního laloku implantují ovladač, což vás okamžitě zabije a zároveň z vás udělá tézet. Ti nejlepší sociální vykonavatelé dokážou ovladač vstřelit pengunem z jakéhokoli úhlu.

Ani jeden způsob popravy prý nebolí.

Říkají živí.

* * *

Na okamžik jsem zemřel, ale pak se mé vzpomínky oddělily od mého mrtvého vzpomínkového těla.

Nikdy nezapomeneme, problikl přenosem Rennyin úsměv - fakt *divný* smysl pro humor. Obraz mého mrtvého těla zmrtněl, stáhl se do malého čtverečku v rohu a nahradila ho Renny sedící za stolem, černé kimono ovázané rudou šerpou: „Tohle je známá věc: mrtví jdou do ekonomiky. Co ale známé není,“ naklonila se ke mně, „občas tam odchází i... i... není to *duše*, je to - řekněme - elektromagnetický sken. Proto jsme ti museli přemazat paměť, protože jinak by AR doktoři poznali, že jsi šógunův agent.“ Renny vystřídal schéma, jak jehla proniká lebkou a jak zlomek okamžiku předtím obalí hlavu neviditelná síť ze tří senzorů ukrytých v popravčím stole.

Sken osobnosti se na schématu jevil jako zelená kulička, postupující po symbolických drátech do symbolu počítače, na němž bylo napsané PRAČKA. „Tady,“ vrátil se obraz Renny, „se od osobnosti oddělí všechny vzpomínky, ale zachovají se vědomosti, instinkty, schopnost řeči i myšlení... prostě všechno ostatní. *Vypere*

se, stručně řečeno. Dál... víš, co je tohle?“ Renny nahradil nekvalitní obrázek takové, takové... vypadalo to jako kulatý obláček mlhy, která bůhvíproč drží u sebe. Bylo vidět, že na obláček ze tří stran svítí ultrafialové lampy. Renny si odpověděla sama: „To je jediný snímek von Haberovy fáze, který máme. Je jí asi čtyři sta gramů, přestože se tvrdí, že jí neexistuje víc než dva mikrogramy - jeden v portálu tady, druhý v portálu u Titanu. Jistě - víme, jak astronomickou cenu má, jenže její schopnosti vše vyváží - přesněji, vyváží to Lloydovi Byronovi, druhému baronovi Austen-Rohrer VM.“

Začínal jsem tušit, na co se to dívám - co ten obláček ve skutečnosti je.

„Ano,“ potvrdila mou úvahu Renny, „je to - řekněme *počítač*.“

A já už věděl, kde jsem strávil posledních deset let.

* * *

Renny vypnula transmitter. Zamrkal jsem - celý přenos trval asi tři vteřiny reálného času. Slovo si vzal pan Takeši: „Ten stroj - slovo *počítač* ani zdaleka nevystihuje jeho schopnosti - se jmenuje Cerberus. AR ho nemá příliš dlouho, tak v něm běží zatím jen dva proj...“

„Musí ho mít přes deset let,“ řekl jsem.

„I k tomu se za chvíli dostanu,“ pan Takeši se napil a spokojeně kývl - Renny umí vážně dobrý řasový čaj. „První projekt se jmenuje - jak už asi sám tušíš - Luxor. Je to vlastně pokročilá metoda těžby dat: myšlenkové skeny jsou vybaveny velmi realistickými avatary, a za ztížených podmínek nuceny vymýšlet nové a zdokonalovat stávající technologie, které, jsou-li dotaženy, přebírají konstrukční kanceláře AR. Velmi efektivní postup.“

„Ztížené podmínky...,“ čajová miska se mi začala třást v rukou, „ztížené podmínky!“ Před očima mi běžely mnohadenní bitvy s červy, smrtelné vyčerpání, umírající přátelé, vědci zmasakrovaní uspěchanými experimenty...

„V Luxoru se i za tu nedlouhou dobu podařilo racionalizovat spotřebu stroncia o pěkných pár procent - městu to dalo nezanedbatelná léta života,“ řekla Renny. Kdyby lasergridu došla

energie, ledovce smažou Majesty za dva dny - to se učí už ve druhé třídě.

„Proč jsem tam ale byl?! A proč jste mě tam nechali deset let?! *Deset let!*“ Díval jsem se panu Takešimu do očí, přestože je to od podřízeného velmi nezdvořilé, a střepy z rozmáčklé misky zazvonily o podlahu.

* * *

„Klid, Longine,“ položila mi Renny dlaň na rameno a přitlačila mě k polštáři.

Ovládl jsem se.

„Byl jsi měsíc v pračce - z toho si nepamatuješ nic - v Luxoru jsi byl pouhých jedenáct hodin reálného času.“

„*Jedenáct... jedenáct hodin???!?!“*

„Jistě by bylo neekonomické, aby čas v simulaci běžel skutečnou rychlostí,“ řekl pan Takeši, „avataři to nepoznají a vytěžování dat je velmi efektivní.“

„Vy jste to věděli, a stejně jste mě tam nechali?! Takovou... *takovou... ?!*“

„Pozor!“ teď zvýšila hlas Renny, „udělali jsme to nejrychleji, jak to šlo - zemřelo šest agentů a ztratili jsme skoro všechny výzvědné pozice ve vědeckých kruzích AR - jen kvůli tobě!“

mlčel jsem.

Znovu jsem se ovládl.

„Tos byla ty, ty nápisy na stěně a betonové kostky?“

„Ano. Komunikace s Luxorem je obtížná - zvenčí se nemůžeš nabourat, kam chceš, a navíc je problém se synchronizací časů a množstvím přenesených dat - aby to v AR někdo nezachytil.“

Opatrně jsem zkusil úsměv, a slovo si vzal pan Takeši: „Krom energetických zdrojů jsou hlavními výzkumnými cíli zkvalitnění mrtvých, vývoj zbraní a bojových robotů, a protože produkce řas přestává stačit, zřejmě začne i agrovýzkum.“ Pan Takeši mluvil zcela nezaujatě - nedovedl si představit, jaké to bude, ke všem hrůzám trpět v Luxoru i hladem. „A opravdu jsme tě nemohli trans-

portovat dříve,“ vzal Renny za pravou ruku a vyhrnul jí rukáv: kůže na paži až k lokti měla trochu jiný odstín: „Kyselina - a dlouho. Když jsme paní Renny dostali z detenčnicely...”

„Nemusí vědět všechno,“ řekla Renny a shrnovaná látka zašustila. Chvilí bylo ticho.

„Vyšetřovatelé chtěli vědět, co přesně víme o Cerberovi, proto jsem přežila.“ Znělo to, jako by se omlouvala. Sevřela a otevřela pěst.

„Tobě v té době zbývalo ještě čtrnáct dní v pračce... děkuji,“ poděkoval pan Takeši Minako, která mi přinesla nový čawan, „my jsme mezitím museli zachránit paní Renny, podplatit nové agenty z technického personálu... těch jedenáct hodin bylo absolutní minimum.“ Renny mi našlehala řasový čaj: „V Luxoru jsi byl jedenáct hodin, ale - pro změnu - co jsi z něj odešel, uplynulo dva a půl měsíce,“ zvednutím ruky zarazila otázku: „Celou tu dobu jsi byl zamaskovaný ve vyrovnávací paměti - museli jsme počkat, až... ty to vlastně ještě nevíš, takže jinak: druhý Cerberův projekt má kódové jméno Hell, a věř mi, nechtěl bys vědět, co se zkoumá *tam*. Důležité je, že poznatky z Hellu vedly AR inženýry k vytvoření tohoto,“ Renny mi poklepala na koleno.

* * *

„A to byl první cíl naší operace: získat *prototyp*,“ vzal si slovo zas pan Takeši. „Proto těch dva a půl měsíce ve vyrovnávací paměti - čekali jsme, až tě bude možné bezpečně přenést... Doufám, že to nebylo nijak nepříjemné?“

„Děkuji za starostlivost,“ vzpomněl jsem si na strojek na špagety a zdvořile se uklonil. „... ale moment,“ narovnal jsem se, „jak jste mohli vědět, že mi prostě nevypálí ovladač do čelního laloku, a navždy sbohem, elektromagnetický skene, navždy sbohem, Longine?!“

„Předně nikoli *jak jste mohli vědět*, ale *jak jsme mohli vědět* - se vším jsi souhlasil, vše bylo dobrovolné. A vědět jsme to mohli kvůli tvým reflexům - že si jich určitě všimnou a že si něco takového

nenechají ujít. Hm,“ pan Takeši se napil, „na osmdesát devět procent.“

„Osmdesát devět procent. A dobrovolně,“ řekl jsem a vzpomínal na dobrovolnost, s níž jsem vstoupil do šógunovy tajné služby.

„Nezapomeň, že jsi prošel testy na řidiče trauleru - tvé schopnosti prostě nemohli přehlédnout. A nepřehlédli,“ Renny se poprvé usmála - řekl bych až zářivě - má výrazně bělejší zuby než dřív. Výslech se zřejmě neomezil jen na leptání ruky.

Začal jsem si připadat trochu jako skuhral. Ale jen trochu.

„Říkal jste, že to byl první cíl operace,“ řekl jsem.

„Ano,“ pan Takeši položil čajovou misku: „Druhý - hlavní - je totiž Titan.“

* * *

Pan Takeši vyslal k ovladači ve stěně příkaz a rušičky ještě přidaly. Já jsem asi měl říct něco jako: „Titan?! *Titan?!*“ Neřekl jsem nic.

„O tomhle jsi dřív pro jistotu vůbec nevěděl - já ostatně také ne,“ řekla Renny.

„Rizika spojená s prozrazením byla příliš vysoká, následky příliš závažné - ani teď to krom nás tří neví mnoho lidí,“ pan Takeši se tvářil osudově.

Stále jsem tázavě mlčel.

„Obrovské zdroje z Majesty jdou na tak zvaný kosmický program - a jedinými výstupy jsou slova, která mohou být lží, a obrazové záznamy, které mohou být propaganda.“

Neřekl jsem nic: léta budování Nového domova jako produkt AR studií? - uvěřitelné.

„Šógunát nebyl přizván - krom neúnosného zvýšení daní, samozřejmě. Takže zbyly jen postranní cesty, jak se dobrat pravdy. Hm. Proniknout do raketoplánu je nemožné. Není dost vysoký úplatek, není dost tvrdý nátlak - prostě to nejde. Nejde se dostat ani k těm, kteří údajně byli na Titanu, nejde se dostat k přímým, ověřitelným informacím - dosud jsem to musel interpretovat jako své selhání,“ pan Takeši přísně kývl. „Nyní ale máme prototyp - *tebe*

- ty budeš náš první astronaut, tvůj mozek má schopnost uložit obrazový záznam skutečnosti, ty nám přineseš pravdu.“

Zase jsem nic neřekl, ale tentokrát jen proto, že jsem usilovně polykal.

„Tvoje současné tělo je totiž technologický zázrak,“ řekla Renny, „možná sis v Luxoru zvykl na regeneraci amputovaných končetin, jenže tady to není tak snadné. A rychlé. A bezbolestné.“

„Přežiješ bez kyslíku - v nouzi zcela bez dýchání, nevádí ti kosmický chlad, jsi prakticky nesmrtelný. Jsi rychlejší a silnější než jakýkoli člověk, máš posílené smysly a... a jsi velmi, *velmi* drahý. Opravdu velmi. A hlavně jsi *jediný*“ pan Takeši se odmlčel, „proto tě lidé z AR budou chtít zpátky.“

Nemohl jsem si nevšimnout, že právě tohle mu dělá značné starosti.

Mně by asi také mělo.

Na druhou stranu, kdo by se nechtěl podívat do vesmíru.

* * *

„Co přesně bude mým úkolem?“

„Je to docela prosté - zjistíš a zdokumentuješ, jestli program Nového domova skutečně existuje. Pokud ano, zajistíš veškerý možný prospěch pro Šógunát - jakýmkoli prostředky. Je to - mohla by to být,“ opravil se, „poslední možnost, jak znovu vztyčit vlajku s rudým sluncem,“ oči mu zaplály, „vlajku svobody. Pro celé lidstvo, nejen pro jednu degenerovanou rodinu a její patolízaly.“

Japonci se nikdy nesmířili s porážkou v občanské válce. Celkem je chápu - žlutých tézet těžících konkrece je pořád nejvíc - a přitom se dřívější schopnosti bílé rasy rozpustily v mediálních masážích, zahálce, kariérním pohodlí a přenosu odpovědnosti na vládnoucí rod... Zamyslel jsem se, jestli zrovna tohle jsou skutečně *mé* myšlenky. Renny si pořád pohrávala s transmitterem a má červená lampička slabě žhnula. Napil jsem se čaje.

„Jestli program Nového domova neexistuje, zdokumentuješ i to - nic by AR impériu nezlomilo vaz spolehlivěji než zveřejnit, že Titan je lež,“ pan Takeši mi ostře pohlédl do očí.

Zase jsem se napil: „Problém je ale pořád stejný - jak nahoru? Do raketoplánu se nedostanu ani takhle.“

„Právě,“ poposedla si Renny a polštář zavrzel, „tohle tělo vydrží start i cestu nejen *uvnitř*, ale i *na povrchu* raketoplánu.“

Pozvednutím obočí jsem naznačil *mírný* zájem.

„Žádný strach - máme dokonalý plán a ty projdeš dokonalým výcvikem: nejen jak plán uskutečnit, ale i jak ovládnout tělo a využít všechny jeho zdroje.“

Zájem byl pořád *mírný* - roztomilost vesmírného letu na povrchu raketoplánu si dovedu představit i bez zdejšího *dokonalého* výcviku a mnohoslibného „*nejen - ale i*“.

„A nemáš jinou možnost, pane Longine,“ konečně řekl pan Takeši hlavní argument. Ano, když se dá myšlenkový sken přehrát dvakrát, nepochybně se dá přehrát i třikrát. A Japonci jsou trestáním neposlušnosti proslulí. Hell se jmenuje ten druhý projekt? V Šógunátu by se jistě našlo pár liber, aby tam dostali jednoho odbojného chlapíka.

Pan Takeši a Renny se na mne dívali a já už věděl, že budu nejlepší astronaut v dějinách. Je fajn, když si člověk může vybrat.

Usmál jsem se: „Asi byste mi o tom tělu měli říci co nejvíc.“

„Vlastně proto jsme se tu sešli,“ řekla Renny.

* * *

Pan Takeši vyslal signál, lasery ve dveřích přešly z aktivního do pohotovostního režimu, přicupitala Minako s chromovaným laboratorním podnosem, položila ho vedle mě, uklonila se a odcupitala. Měl jsem intenzivní pocit, že svou křehkost jen hraje - někde z hlubin paměti se mi nořily obrazy výcviku bojových umění... Nebo to byl japonský sex?

Na podnosu byla miska s ledem a v ní velká ampule s čirou tekutinou; vedle misky prázdná lahvička se zabroušeným hrdlem.

„Vypij to, prosím,“ Renny počkala, až Minako odejde a až se aktivuje obrana. Kapalina v ampuli nevypadala dvakrát povzbudivě, ale pan Takeši vypadal vyčkávavě. „Ještě okamžik,“ Renny si vzala mou pravou ruku a udělala mi kolem předloktí kruh zeleným fixem.

„Žádný strach,“ očima jí blesklo pobavení - takže o slezinové příhodě ví. Pak mi podél čáry pečlivě změřila obvod svalů. „Můžeš.“
Odlomil jsem skleněný vršek, nadechl se a otočil to do sebe.

* * *

Nebylo to zrovna tonikum - podle intenzivní hořké chuti to byl kyanovodík.

* * *

Vytřeštil jsem oči.
Pan Takeši a Renny se na mne se zájmem dívali.
Věděl jsem, že při takovémhle množství mám asi dvě vteřiny, pak mi povolí svěrače, pak selžou plí... Zamlaskal jsem. A ještě jednou.
Kupodivu jsem zjistil, že mi kyanovodík chutná.

* * *

Po minutě ticha pan Takeši řekl: „Je to pravda.“
„Fantastické,“ řekla Renny. „Ta dávka by zabila tisíce lidí... Mohl bys to prosím dát...,“ ukázala na lahvičku se zabroušeným hrdlem. Z ampule se trochu kouřilo.

Cinklo to.

Renny mi znovu změřila obvod ruky: „O deset milimetrů víc - téměř okamžitě. *Fascinující*.“ Rozhrnula mi kimono na hrudi a ze svého kimona vytáhla malý projektor a zapnula hologram jedna ku dvěma - byl jsem to já, nahý - nasníмали mě, když jsem šel do lázně, ale na ztrátu soukromí si mezi Japonci zvyknout prostě musíte.

„Vidíte, pane,“ poklepala mi na hrudník, „jak se mu obnovují tkáně?“ Podíval jsem se také a po kostlivém vzhledu už skoro nebylo potuchy.

„Umíš teď asimilovat potřebné látky téměř z čehokoli.“

„I z pěny do koupele. Všiml jsem si.“

„My také,“ řekl pan Takeši.

Asi jsem se zatvářil trochu namyšleně, tak se Renny trochu zamračila: „Ale nemysli si, že jsi *úplně* nesmrtelný - je pravda, že se jakákoli tvoje buňka dokáže změnit v jakoukoli jinou buňku, kterou organismus právě požaduje, jenže na to spotřebuje spoustu energie, takže velmi rychle ztrácíš hmotnost - ztráty částí těla jsou ještě nebezpečnější. Nevíme to jistě, ale domníváme se, že od určitého energetického deficitu upadneš do komatu.“

„Zhoubná anorexie?“

„Kdo ví. Já bych to tak daleko zajít nenechala.“

Na tom něco bude.

„Proč mi ale ten kyanovodík ale chutná?“

„Podle jedné z našich teorií může být atmosféra Titanu převážně kyanovodíková.“ Pan Takeši to nechal vyznít. „Naznačují to zlomky artefaktů z našeho soukromého archeologického výzkumu.“

„Austen-Rohrerové by jistě nevyrobili tělo pro každého člověka z Majesty,“ řekl jsem.

„Představ si, Longine,“ Renny si točila čajem v misce, „mít celou obrovskou planetu jen pro sebe a své přísluhovače. A mít někde daleko město, kde na tebe všichni musí dít, odkud není úniku a kde život *všech* záleží jen a jen na tobě. Na tvé libovůli. Představ si být prakticky nesmrtelný a plynout si na jachtě po blankytném benzínovém oceánu, nad hlavou metanové mraky, kyanovodíkový vítr ve vlasech.“

Nic jsem si představovat nemusel - z Majesty by se stal Luxor naživo.

Budu zanícený astronaut.

* * *

„Vidím, že jsi naše cíle přijal za své!“ pan Takeši se plácl do stehů zkřížených nohou.

„Ano,“ uklonil jsem se.

„Saké!“ vykřikl pan Takeši, lasery se deaktivovaly, a znovu Minako s podnosem.

Japoncům se před ledem povedlo zachránit několik hrstí rýže, kterou dodnes za nepředstavitelných nákladů hydroponicky pěstují. Ke škodě všech spřátelených Nejaponců.

Tentokrát na podnosu stála keramická, umělecky opletená láhev a nízké šálky. Pan Takeši nalil, zvedli jsme si šálky k čelu, odlili na podlahu bohům a na ex to do sebe obrátili.

Zlaté řasy. Zlatí švábi. Zlatý kyanovodík.

„Nyní si odpočihn, pane Longine - doplň tělu energii. Za třináct hodin začne výcvik.“

„Ano,“ odložil jsem šálek. Bude to posledních třináct hodin klidu na hodně, *hodně* dlouho.

* * *

V pokoji už jsem měl připravený rozsáhlý potravní sortiment. Zjistil jsem, že v lidském jídle je energie velmi málo, zato syntetický benzín, to je jiná. Kyselina solná nic moc, kyselina sírová výrazně lepší, kapalný propan taky, ale když mi Minako řekla, že ty chutné zelené válečky jsou turbolit, začal jsem být trochu opatrnější při kousání.

Snímalo mne pět kamer a skoro jsem vnímal údiv operátorů na druhé straně. Turbolit je nejsilnější známá výbušnina - mé tělo si z něj dokázalo vzít opravdu spoustu sil, v půli druhého roubíku jsem si začal připadat přejedený. Minako mi podala ubrousek a misku s vodou na ruce a sklídila ze stolu.

Napříště budu místo servírky potřebovat pyrotechnika.

* * *

Protože jsem necítil únavu, rozvalil jsem se po polštářích a pustil si TV. Ve zprávách stále dokola opakovali to, co novináři pojmenovali „Incident RAKETA“.

Rozmazané záběry bezpečnostních kamer byly interpretovány jako „bezprecedentní útok na svobodu a život obyvatel Centrální budovy AR“. Škody na veřejnospolečenském majetku jsou „nevyčíslitelné“ - následovaly detailní záběry roztrhaných těl.

„Kdo si mohl dovolit něco takového?“ moderátorka měla skoro slzy v očích, „naši pradědové zažili první a jedinou občanskou válku v Majesty - a všichni víme, kdo ji rozpoutal! A separatisté z Malého Japonska se nikdy nevzdali snahy o znásilnění našich svobod! Nikdy! A terorista zaútočil právě z restaurace v dobré víře prodané právě Japoncům! Po reklamní přestávce bude následovat přímý vstup lorda Thomase Kaluzy, velitele pro mimořádné operace. Zůstaňte s námi.“

„KUP SI COFOLU - VYHRAJ MRTVOLU!“ zařval z obrazovky unifikovaný veselý bezstarostný chlapík: „Každý, kdo pošle do AR POTRAVNÍ výpis o koupi deseti dvoulitrů AR COFOLY, bude zařazen do soutěže o vlastní soukromé tézet! Formalín na dva roky zdarma! NEVÁHEJTE!“ Unifikovaný veselý bezstarostný chlapík vycenil krční mandle.

Ucítil jsem, jak se podlaha lehce zachvěla.

Velitel Kaluza na to šel zostra: „Šógun a jeho tajná služba se snaží rozbít klid našeho státu. Není náhoda, že jejich snahy zesílily právě nyní, kdy je Nový domov na dosa...!“ V Tokio Tower vypadl proud. Okamžitě naskočily záložní zdroje, světla zamrkala, ale s dalším (nyní zřetelnějším) zachvěním podlahy vypadly i zálohy.

Zřejmě jsem cestou nebyl tak opatrný, jak jsem si myslel, a Austen-Rohrerové zřejmě chtějí mé tělo víc, než kdo předpokládal.

* * *

Mému zraku stačily fosforeskující rafičky nástěnných hodin. Zul jsem si sandály a obul se do bot s mikropřísavkami. Utáhl jsem šerpu kimona a zastrčil za ni dlouhý i krátký meč. Jeden samopal a jedna pistole budou stačit.

Zkontroloval jsem zásobníky.

Z chodby se ozvalo zaječení.

* * *

V přízračném mihotavém svitu baterek bojovala stráž patra proti několika postavám. To zaječení byl muž v kimonu, kterému jedna z postav utrhla levou půli hrudníku.

Nebyla to postava - byla to slečna Hayesová.

* * *

Tady se mrtví nemuseli nijak brzdít, takže v další vteřině už ze strážných byly jen cáry na koberci a cákance na zdech.

Tézetka nikdy nebyvala takhle rychlá.

Tasil jsem krátký meč, ale vtom se ze dveří vedle výtahu vyvalil proud mužů v kimonech - ke svému zdraví byli naprosto lhostejní, ale přesto se jim povedlo trojici mrtvých zpomalit, pak i zastavit.

Vše probíhalo v tichu rušeném jen praskáním čepelí, kostí, a vlhkými pády orgánů.

„Longine!“ Renny mne chytla za rameno, už když jsem se rozbíhal. „Tohle není tvoje práce.“ Mužů v kimonech padlo za těch pár chvil ke dvaceti. „Jejich ano.“

„Ale...!“

„Ani ty nemáš šanci. Tuhle technologii museli v Luxoru objevit, ještě kdyžs tam byl,“ to už jsme odcházeli - neutíkali jsme, *odcházeli*, to je rozdíl.

„Ano,“ vzpomněl jsem si na mrtvé, kteří nás zachránili při posledním útoku Velkého Červa - jenže během mého dvouapůlměsíčního špagetového pobytu ve vyrovnávací paměti Luxorští s vývojem mrtvých zřetelně pohnuli.

* * *

Vojáci v exoskeletech se museli prořezat z vedlejší budovy -jinak by se sem nikdy nedostali tak snadno a rychle - to znamená, že pod útokem je i Ósaka Tower, a to znamená, že to není žádná rychlovka, ale že právě probíhá dlouho připravovaná, do detailu vypilovaná akce. Já jsem byl jen záminka, rozbuška.

Tasil jsem oba meče.

* * *

Máte-li dvojitý zaměřovací systém, jde s úspěchem použít i s chladnými zbraněmi.

„Ne,“ řekla Renny, „ani tohle není naše práce.“ To už před nás proklouzl drobný stín: Minako si krátkým mečem - takovým pomalým hypnotickým pohybem - rozpárala šaty od boku dolů. Vojáci na ni nechápavě svítili baterkami pod hlavními samopalů.

Pak se zdálo, že Minako zmizela, a po zemi se začaly kutálet hlavy v černých přilbách.

Takže to asi bylo bojové umění, v té zasuté vzpomínce, ne sex.

Na další křižovatce jsme se dali doprava a ozvěny boje ustaly.

* * *

Utíkali jsme.

Ted' už ano a už docela dlouho.

Probíhali jsme chodbami, které vypadaly civilizovaně, i chodbami, které vypadaly jako jatka z předledových dokumentů. Přestože to trvalo víc než dvacet minut, zatím jsme s Renny nezabili jediného nepřítele.

Pak naskočila světla a zároveň se na všech displejích, monitorech a holografických reklamách objevil jeden jediný obraz.

* * *

Byl to přímý přenos z hlavní haly Tokio Tower. Obklíčen masou vojáků v exoskeletech tam vzpřímeně stál malý vrásčitý Japonec, kimono bez poskvrny. Proti němu stál velitel Kaluza, přilbu v podpaží.

Malý Japonec se uklonil: „Veliteli Kaluzo, není třeba pokračovat v zabíjení. Veškerá vina padá na mou hlavu. Hanebně jsem zneužil důvěru a dobrou vůli šóguna, mého pána,“ Japonec se uctivě dotkl čela, „a zradil jsem nejen jeho, ale i pana Lloyda Byrona, druhého barona Austen-Rohrer VM. Je to neodpuštělné.“

Pan Takeši vytrhl z rukávu krátké tantó a dlouhým řezem si otevřel břicho. Dlažbu zalila krev.

* * *

Renny zbledly rty.

„Zachránil Šógunát,“ řekl jsem.

Renny beze slova nakročila, ale už nedošlápla.

* * *

Vyšponovaná dlaň prorazila stěnu i Rennyinu lebku. Renny se roztřásla, pak se z dlaně sesmekla a padla na podlahu.

Dveřmi přede mnou do chodby vstoupili pan Tichý Typ a pan Zet. Slečna Hayesová se s dveřmi nezdržovala a probourala se zdí.

* * *

Červená lampička zablikala, sehnul jsem se a nad zády mi sykly tři šakeny - letěly snad nadzvukovou rychlostí.

* * *

Pan Tichý Typ přesto uhnul, panu Zet ten jeho sklouzl po čele, jen slečna Hayesová přišla o levou tvář. To už mě Minako přeskočila a její zakrvácená čepel přehradila chodbu.

* * *

Vypadá to divně, když někdo po někom švihne mečem a ten po zbrani chňapne rukou. Přesto slečna Hayesová ocel zastavila, aniž ztratila jediný prst.

Minako ji strašlivým kopem zasáhla do krku a kinetická energie funguje i na mrtvé, takže slečna odlétla vzad, v dlani řez až na kost.

To už ale pan Zet zamkl Minako do svých zaměřovacích systémů a jeho palce natáhly kohouty těžkých pistolí.

* * *

Já zrovna přemýšlel, jestli už tohle je moje věc, když jsem za sebou zaslechl zvláštní zvuk. Chodbou jako by běželo nějaké zvíře - zřetelně jsem slyšel rychlé dopady předních a zadních nohou.

Dvě zvířata.

Krom psů o velikosti rukavice přitom žádná čtyřnohá zvířata nežijí už sto čtrnáct let.

* * *

Pan Zet začal střílet.

Vzduch se naplnil kouřícími plastovými nábojnicemi.

Kupodivu nestřílel po Minako. Ani po mně.

* * *

Strhl jsem Minako k zemi v poslední chvíli - bitevní zombie by se asi neobtěžovaly někoho přeskakovat.

* * *

Předpokládal jsem, že to vezme víceméně jasný konec.

A také že ano.

* * *

Když pan Tichý Typ jedné bílé příšeře zničil rozvod mazací kapaliny, bylo rozhodnuto.

To už jsme s Minako utíkali. A tentokrát opravdu ze všech sil. Nikdy bych nevěřil, jak drtivou budou mít moderní luxorské technologie převahu.

„Kampak, kampak?“ řekl malý plešatý tloušťík - přesně onen malý plešatý tloušťík z RAKETY.

„*Kampak, kampak?! Kam se dereš ty, podměrečný při-pozmrde!*“ řekl voják v exoskeletu a mířil na něj samopalem: „Tyhle dva jsou naši!“

„Ale? Skutečně?“ tloušťík měl v ruce jen malé kulaté razítko a mobilní telefon - nelidsky páchl laciným deodorantem, světlý oblek měl flekatý potem a na levé líci bílou čtvercovou náplast.

Zřetelně se bavili o nás.

Nesl jsem Minako na rameni - měla zlomenou levou ruku a proseklou česku v levém koleně.

„*Skutečně*“ řekl voják a cvakl pojistkou zbraně. Neviděl (já ano), že si tloušťík prudce zvyšuje teplotu (nejednou se mu nad rameny tetelil vzduch) - proto tolik potu.

Něco *tak* cinklo a oba vojáci se začali skládat k zemi.

„Jonasi? Další dva - byli to zrádci,“ řekl tloušťík do telefonu, sundal mrtvým přilby a pečlivě jim na čela otiskl svou ochrannou známku.

„Půjdete dobrovolně, pane Kandinsky?“ narovnal se, protáhl si záda a dýchl na razítko.

„*Neee!*“ zasyčela Minako a sklouzla mi z ramene. Nic nebolí tak strašně jako poraněné koleno, přesto stála, byť na jedné noze, ve zdravé ruce můj dlouhý, byť zlomený meč.

„Statečná dívka. Pozoruhodné,“ řekl tloušťík. „A rychlá,“ dodal, když Minako čepelí vykryla výstřel z pengunu. „A pohledná.“

Byli jsme patro nad jedním z tajných východů - tenhle vede ven, a to skutečně *ven*, ne do jiné budovy. Minako mne tam směřovala od druhého střetu se slečnou Hayesovou, a navíc mi prozřetelně prozradila, jak ho najít.

„Zachraňte se, pane Longine,“ řekla, „jste naše poslední šance.“ Rty měla rozkousané bolestí, ale v očích odhodlání, jaké tak dobře znám z Luxoru. Byl jsem bez nábojů, a pravidelné kroky za zády naznačovaly, že mrtvá trojka dotahuje.

Ano, shledal jsem, že Minako má pravdu.

Nebyl to útek, ale taktický ústup: dva skoky a vyrazil jsem dveře nejbližšího výtahu.

* * *

Sklouzl jsem o patro po laně, chvíli hledal, a když jsem našel, dostihl mne první z mrtvých - pan Zet. Vpálil jsem mu ocelové protipožární dveře do ksichtu, a že jsem se *rozmáchl*.

* * *

I vně budov se dá v Majesty žít.

Kyslíkárny vypouštějí část produkce do volného prostoru, protože dehermetizace je víc než obvyklý problém. Pravda, není to na dechová cvičení, ale přežijete. Pokud nezmrznete. Nebo se neotrávíte zplodinami. Ale pokud kyslík nepotřebujete vůbec... Ten východ měl jednu zásadní nevýhodu: byl v dvousetdvacátém prvním patře.

* * *

Lezl jsem po nosnících, skákal po technologických nástavbách, sunul se úzkými mezerami mezi vnějšími plášti budov a ze zřejmých důvodů jsem docela spěchal. Problém byl, že nemohlo být nijak dlouho, co hyperaerogelovým Poklopem v Oválu pronikl vzduch z Plání - takže všechno bylo pokryté ostrou hlubokozmrazenou jinovatkou a všude byla spousta zmrzlých klouzavých švábů.

* * *

Na druhou stranu, to že jsem si dokázal (prudce) snížit teplotu na úroveň jinovatky a švábů, mne ukrylo před senzory vojenského křídla, které se znenadání objevilo v architektonické spleti pode mnou.

Nepříjemné překvapení.

Pokoušel jsem se splynout s rezavou traverzou a vnímal, jak stroj vždy třikrát kontroluje, zda elektronika nejbližších laserových věží skutečně pochopila, že není uvolněným kusem ledu ani útokem Svobodných ani ničím jiným, co přichází z nehostinných Plání a co vyžaduje laserovou pozornost. Sice jsem se snažil jednu z věží přesvědčit, aby je odsmahla, ale nedokázal jsem přebít nadřazené vojenské příkazy.

Křídlo (křídla - bylo jich tu najednou docela *hodně*) byla jedna věc: jak se ale přelilo studené povětří, vytlačilo teplé vrstvy nahoru, a to vždy znamená, že začne povolovat ledová klenba. Určitě to vědí i vojáci, jenže na mé dopadení byla asi vypsána taková odměna, že navzdory smrtelnému nebezpečí dál piglují luft.

BENG! zablesklo se někde nahoře a vzápětí v uších bodla tlaková vlna. Nejbližší křídlo se smýklo pod obludnou trubku chráněnou špičatou střechou - zbytečně, přeprška rozdrceného ledu zarachotila daleko vlevo. Proto se dodnes dělají klobouky s přilbami, je to taková životodárná tradice.

* * *

Během dvou hodin to křídla vzdala, a že bylo na čase.

„Plááááánnn, potřřebuju plááááánnn,“ řekl jsem nahlas, abych si rozhýbal čelisti. První dvě věci byly jasné - potřebuju se někde schovat a potřebuju doplnit energii. Při řeži v Tokio Tower mi docela vytrávil.

* * *

Nakonec jsem zalezl pod stříšku nad vyústěním ventilace na úrovni dvousetdvacátého patra - teplý kuchyňský puch se srážel na páru, všechno bylo pokryté silnou nahnědlou krustou a všechno bylo ještě vlhké, studenější a sliznatější než i tak vlhké, studené a sliznaté okolí. Co tady má vydržet, musí být buď z pěnobetonu, nebo potažené titanem - bakteriální film jinak pozře cokoli. Vida vida, jak se mi vzpomínky hezky vybavují.

Přičichl jsem ke krustě: železo, síra, mangan - vonělo to docela chutně - obzvlášť síra. Položil jsem na to obě dlaně a nechal si chemikálie pronikat pokožkou - šlo to sice pomalu, ale zase jsem to nemusel přezvykovat - vzápětí jsem se málem zřítil do dvoustadvacetipatrové hloubky: Kdyby byly AR policejní a AR vojenské složky účinné jako AR reklamní, neměl bych šanci.

* * *

Emitor musel být strašně starý - zřejmě ho tu zabetonovali při nějaké pradávné opravě: placatý 2D hologram byl menší než dětská pěstička, měl roztržené okraje a nabízel *nejnovější hit - ČOKOLÁDOVÉHO SANTA KLAUSE*.

Muselo to být starší než padesát let - vyprávěl mi otec, že mu vyprávěl děda, že jednou skutečně jedl *pravou* čokoládu - záhy se ale provalilo, že zásoby kakaa už dávno došly a že se čokoláda dělá z krve mrtvých. Mrtvých lidí. Od té doby cukrovinkářský průmysl poněkud upadl - jedna věc je drčený šváb, druhá SANTA KLAUS pro ghúly. Na reklamě bylo dobré, že zastaralý emitor neměl ochra- nu ani proti nejprostším posilovačům, takže jsem ho bez problémů přinutil, aby mi místo SANTY pustil Channel I - čtyřiaadvacetihodinové reklamy prokládané zpravodajstvím.

* * *

.....černý den, jinak se dnešek nedá nazvat!“ Kupodivu nešla inzerce, ale zprávy. Dole běžel titulek MIMORÁDNÉ VYSÍLÁNÍ, a moderátor i moderátorka se tvářili ustaraněji než obvykle. Je to standardní metoda, vzbudit v lidech pocit bezprostředního ohrožení - pak sledují TV pozorněji a reklamy mají větší dopad. „.... *černý den*. Přes devatenáct set tézet bylo buď zcela zničeno, nebo nenávratně ztraceno. Podle prvních informací se Svobodným podařilo zasáhnout cisternu s rudou v okamžiku, kdy stoupala na povrch,“ stříh, a na animaci byl vidět tlustý stříbrný válec, stoupající svislým tunelem v bílé mase - válec byl zasažen červenou tečkou a obrovská exploze šlehla tunelem dolů, do oceánu. „Co horšího, byl zničen i

podmořský důl - všichni pozůstali po zaměstnancích HERZ 2 dostanou kondolenční list podepsaný samotným druhým baronem Austen-Rohrer VM,“ moderátorka se odmlčela, pak národu zpřímá pohlédla do očí: „Tím těžba konkrécí poklesla o jednu třetinu, to znamená, že zásoby stroncia budou již jen ubývat.“ Slovo převzal moderátor: „Jsou vyzýváni všichni se sebevražednými sklony, ať se neprodleně dostaví do kanceláří Úřadu pro správu lidských zdrojů. Vaši spoluobčané vás potřebují! Vaše rodiny vás potřebují! *Civilizace* vás potřebuje!“ I on se podíval kameře zpřímá do očí.

Tak tohle není dobré. Už léta zásoba stroncia spíš stagnuje, než aby rostla - říká se, že v Majesty ho je k okamžitému použití asi osmnáct kilo, plus dalších šest v nezpracované rudě. Je hloupé, že ze sta tun konkrécí je jen třicet sedm kilogramů stroncia, a ještě hloupější, že v reaktorech se dá použít pouze stroncium 84 - nejméně zastoupený izotop - takže z těch třiceti sedmi kilo zbude směšných třináct deka.

„Právě jsem dostal důležitou informaci,“ moderátor něco četl z malého displeje před sebou: „Ano... Poprvé v dějinách Majesty byly zavedeny povinné odvody - s okamžitou platností. Každý desátý obyvatel Spodních pater mezi osmnácti a třiceti osmi lety - muž či žena - bude zařazen do speciálních oddílů pro boj se Svobodnými. Trest za odmítnutí je okamžitá veřejnoprosspěšná poprava. Podepsán Lloyd Byron, druhý baron Austen-Rohrer VM,“ moderátor přísně nakrčil obočí - zřetelně se s rozkazem vrchního šéfa stoprocentně ztotožnil.

Následovala krátká hypnoreklama pro sebevrahy: Ježíš odtrhl pravou ruku od kříže, namířil ukazovák do kamery a se smutným, ale odhodlaným pohledem řekl: „Zemři a povstaň jako já!“

„Další zprávy,“ moderátorka se také tvářila přísně: „Bandité a povstalci z Malého Japonska byli rázně potlačeni - státní orgány prošetřují možné souvislosti s dnešním útokem Svobodných. - Co si o tom myslíte, pane veliteli?“ Obraz se rozdvojl a druhou půli zabrala tvář velitele Kaluzy. Stál v očouzeném exoskeletu někde v nedefinovatelném blikavém prostředí: „Je to vysoce, vysoce pravděpodobné, omluvte mě,“ sklapl hledí, samopal do ramene, a zmizel. Tyhle vstupy se předtáčejí v AR studiích patřičně dopředu.

Moderátorka zase zabrala celou plochu: „Malému Japonsku byla za trest - a na úhradu škod - s okamžitou platností odebrána Osaka Tower a horních pět set pater Kjóto Tower. Micuhide Tokugawa, který měl doposud právo nosit symbolický titul šógun, byl neprodleně předvolán před Radu Soudců.“ Strih na mohutného orientálce.

Rozjel se reklamní blok, a nic než AR zboží nemělo šanci, i kdyby mělo tisíckrát předplaceno - tuhle příležitost si AR propagační oddělení prostě nemohlo nechat ujít.

Probral jsem kanály, ale na všech teklo to samé. Půl hodiny se nedozvím nic jiného, než jak AR zvednout obrat, tak jsem hologramu stáhl zvuk. Začal rozčileně poskakovat.

* * *

Svět se sice chvěje a naklání, ale člověk musí především myslet na to nejdůležitější - na sebe. Vyhlédl jsem zpod stříšky a mrkl nahoru do temného oparu - první separační vrstva se vlnila asi o třicet metrů výš, a po vlhkém pěno-betonu se klikatily špinavé kapky.

Seznam možností na zbytek života není široký: můžu žít mezi divokými šváby a žít se sirnou rzí. Můžu žít na Pláních se Svobodnými a žít se mrtvolami. Můžu se vzdát, čímž problémy společenských styků i obživy prudce ustanou.

A nebo Titan.

* * *

Premýšlel jsem, jak to, že z dřívějšíka znám tak málo lidí. Z dětství Renny, z Archeologického ústavu nikoho, z šógunovy tajné služby jen Minako a pana Takešiho... minulý čas slovesa „znát“ by byl případnější.

Reklamy skončily, a první, co jsem v dalším zpravodajském vstupu uviděl, byl můj rotující obraz a výše odměny za informace vedoucí k dopadení. Byl jsem pyšný na svou předvídavost, že jsem

do předchozího výčtu nezahrnul slumy - za deset tisíc liber by mě prásknul i... Červená lampička zablikala.

Rozhlédl jsem se.

Nic.

Žádné nebezpečí.

Pořád blikala a v tom světélku se objevilo jméno: Otvírák Piklen.

* * *

Otvírák Piklen. Zřejmě někdo, koho jsem dřív také znal -naprosto nevím kdo, naprosto nevím kdy, ale vzhledem k tomu, že se mi to vybavilo přesně v okamžiku, kdy jsem celou lidskou společnost zařadil mezi práskače, a vzhledem k tomu, že se moje světélko (zatím) nikdy nemýlilo, asi bych se po něm měl poohlédnout: stejně jsou jen dvě možnosti - buď mi pomůže, nebo mě udá. A vzhledem k tomu, že všichni ostatní, jejichž jména se mi vybavila, jsou mrtví, tak v případě druhé eventuality nic nebrání pokračovat v nastoupeném trendu.

* * *

Použil jsem vysílač reklamního emitoru a připojil se k standardnímu rozhraní AR-OOS. Na požádání jsem předal falešné identifikační heslo a falešný přístupový bod - simuloval jsem veřejný terminál (pořád jsem trochu udivený, jak snadno mohu věci, které jsou považovány za nemožné). Vyhledávacímu systému jsem zadal termín „Otvírák Piklen“, a písmena posílal stejně pomalu, jako bych je psal na mizerné klávesnici terminálu.

Vlastně se nic nestalo, rozhraní odpovědělo standardním: *Vyhledávám...*, jenže tak velmi se má červená lampička nerozblíkala už pěkně dlouho. Možná nikdy.

* * *

Každý ví, že AR-OOS je hlavní fízl v Majesty, že monitoruje a analyzuje veškerou komunikaci, byť AR informační oddělení zarytě

tvrdí, že soukromí občanů *nadevše* a že svoboda vyjadřování je *základní a nezpochybnitelné* lidské právo.

Všichni tomu věříme.

Sousloví „Otvírák Piklen“ asi mezi *základní a nezpochybnitelná* lidská práva nepatří.

„Kurva!“ řekl jsem. Mám tři minuty, než policie zjistí, že nestojím u terminálu v baru, kde jsem před pár hodinami dostal rajče. Až to zjistí, OOS mne začne aktivně vyhledávat - to znamená „neomezené zdroje“, a to znamená, že po mně půjde každá reklama, každý senzor. Doteď jsem byl jen uprchlý zločinec, agent šógunovy tajné služby - čili střední ryba - jistě nikdo nerozhlásil, že jsem ukradl supermoderní technologii. To by neušlo Malým Šéfům v Deutschlandtower a Francouzských patrech, kteří by se mě zcela určitě pokusili Austen-Rohrerům vyfouknout.

To až teď je ze mě podvodník „ohrožující ekonomickou stabilitu“, což opravňuje vyhrazení zdrojů OOS bez vybuzení nežádoucích německých a francouzských podezření. A OOS najde i můj prastarý reklamní emitor během dalších dvaceti sekund.

Kdybych měl vlasy, zježily by se mi - člověk dělá osudové chyby tak jakoby mimochodem, nenápadně. Ochrana emitoru byla naštěstí *tak* zastaralá, že jsem ho dokázal přesvědčit, že má poruchu, takže se sám vypnul. Další minuta k dobru. Možná.

Otřel jsem si rez z rukou.

„Jen vzhůru, lide odvážný!“ povzbudil jsem se reklamou zvoucí sebevrahy k budování Nového domova.

Vojenská křídla mne dostihla, než jsem se dosoukal k hranici separační vrstvy. Tentokrát jsem lampičku nepotřeboval - bzučení vytočených lihových motorů stačilo.

* * *

První salva z gluegunu mi prolétla podél pravé ruky. Přestože nosník, po kterém jsem lezl, neuvěřitelně klouzal, lepivý gel ze zbraně se přilepí k čemukoli - přesněji: přilepí *cokoli* k *čemukoli* -, a pokud nemáte mikrovlnný deaktivátor a neznáte správnou frekvenci, už to neodlepíte.

O samopal jsem přišel v Tokio Tower a do pistole nemám náboje, tak jsem se mohl jen dál soukat po nosníku. Voják v křídle pochopil mou bezmoc a pomaličku splul trochu vlevo a s mírným pohupováním zastavil. Z takovéhle pozice nemohl minout, a to, že zatím nepálil, znamenalo, že se začíná bavit. Převáhl jsem se na druhou stranu nosníku a dál se soukal.

* * *

Druhé křídlo mne se stejným pohupováním zaměřilo z druhé strany - teď už jsem se neměl převáhnout kam. Podíval jsem se dolů, ale skoků mezi laserovými věžemi pro dnešek stačilo.

A že je to dnes po čertech *dlouhý* den.

Ze separační vrstvy se vynořilo další křídlo - na boku nenápadnou francouzskou trikoloru a nápadný novinářský emblém. Aha! Na tohle vojáci čekají: nejenže dostanou peníze, ale ozáří je i sláva mediálních reflektorů.

Takže asi nejen mne trochu překvapilo, když se vedle kamery vysunula hlaveň poctivého staromódního kulometu a dvě dávky poctivých staromódních střel jim proděravěly fazónu.

* * *

Z křídla vlevo vycákla nejprve krev, pak hořící líh a pozadu se propadlo do zkázy. Druhému křídlu ulétla levá nosná plocha a zřejmě mu odešla elektronika, protože ho všechny laserové věže v okolí rázem vyhodnotily jako akutní nebezpečí a odpařily ho.

Ve vzduchu páchlo hořící maso a hořící kov a voněl hořící alkohol.

„Longine! Hodláš se věnovat výhledu, nebo letíš se mnou?!“

* * *

Křídlo s novinářským emblémem viselo kousek od mého nosníku a vyklopenými dveřmi na mne zíral vychrtlý padesátník v staromódních brýlích.

„Nezírej a nastupuj! Za pět vteřin jsou tu další vojáci a ty lasery taky neoblbnu nadlouho!“

Měl jsem tři svobodné možnosti: dál se soukat vzhůru, skočit dolů, nebo věřit brejlounovi.

* * *

Zabouchl jsem za sebou a motorek křídla se překvapeně rozječel, jak najednou musel udržet dvojnásobnou hmotu. Moc se mu nedařilo, tak zatímco jsme padali, přemýšlel jsem, jestli třetí možnost byla ta správná.

„Kurva! Kurva!!! *Kurva!!!*“ vedl pilot klidný letecký monolog - čím jsme byli níž, tím klidněji.

Vzduch hučel, a stále hlasitěji.

* * *

„*Zakloň seééé!*“ zařval pilot, když už jsem rozeznával šváby přimrzlé na trubkách - na trubkách *pod námi* -, zaklonil jsem se, motorek vydal divoký kvil, pilot přitáhl knipl, a křídlo za nevídaných vibrací přešlo z pádu do prudké svičky. Díval jsem se okénkem na levou nosnou plochu - jak se prohýbá o dvacet, dvacet pět, třicet centimetrů a jak se po ní šíří jemné prasklinky, a už jsem si byl skoro jistý, že jsem měl skočit rovnou.

„*Brejte! Spadly mi brejte!*“ přeřval pilot ječení motorku i řev vzduchu - naprosto neochvějně jsme se řítili do spleti nosníků mezi Ósaka Tower a Commercial Tower. Pořád tam dohořívaly trosky vojenských strojů, a co jsem viděl, všechny laserové věže v okolí nás držely ve středu zaměřovačů.

„Přitáhni a vlevo,“ řekl jsem a šmátral mu kolem bot.

„*Brejlééééé!!!*“ pilot (trochu) ztrácel klid. Přitáhl, ale místo *vlevo* to vzal *trochu moc vlevo*, takže jsme spodkem škrtli o odvětrávací komínek. Křídlo poskočilo, v draku křuplo a přetažený motorek škytl. Pak jsem konečně nahmatal tlustá skla. Otřel jsem je o potah sedačky a nasadil, kam patří.

* * *

Pilot (když viděl) nebyl zas tak špatný. Minul Commercial Tower (potlesk) a spirálou vlétl do proudu horkého vzduchu nad větráním nějakého strojního zařízení, takže jak jsme před chvílí padali, tak jsme nyní svištěli vzhůru, takže jsme se do separační vrstvy dostali, než nás vyhmátla vojenská křídla.

Separací vrstvy jsou čtyři - jsou uměle udržované (po dvoustechtřiatřeti patrech jedna) a slouží jako rozhraní, která v Majesty eliminují to, čemu se dřív říkalo „počasí“. Hyperaerogel je tak ušpiněný kouřem, že jsou neprůhledné i pro zaměřovače - to je první důvod, proč je lasergrid rozmístěn odshora dolů; druhý, aby pravidelným zahříváním udržoval separační vrstvy v aerostatické rovnováze: každé ráno na ně svazky laserových paprsků promítají reklamy - a jistěže ne kvůli reklamám, ale kvůli lidem - lidé ranní světlo potřebují, aby si udrželi přirozené biologické rytmy, a přirozené biologické rytmy potřebují, aby byli zdraví. DBEJ O SVÉ TĚLO!

* * *

Udivovalo mne, kam se brejlovec tak žene - i já jsem viděl sotva metr před křídlo. Trochu znepokojeně jsem si poposedl a pilot na mne mrkl ve zpětném zrcátku: „Klid, Longine - mám s sebou *Mašinu*.“ To velké „M“ skutečně vyslovil.

„Aha,“ řekl jsem.

Mašina byla taková neskutečně otřískaná a odřená věc... vzpomněl jsem si, že jsem trosky něčeho takového viděl mezi archeologickými nálezy, ale hlavně jsem si vzpomněl na funkční vzorky v předledových filmech: za minulé civilizace se tomu říkalo „notebook“. To znamená, že Mašina je přes sto čtrnáct let stará.

Fakt jsem se *uklidnil*.

* * *

Na vyrudlém displeji se pohyboval křížek, a po složité a dlouhé trajektorii mířil k průsečíku tří čar. Vlevo nahoře se měnila čtyři čísla - pochopil jsem, že to jsou naše souřadnice a rychlost.

Letěli jsme a letěli, pořád v separační vrstvě, pořád poslepu - pardon - poMašině.

O to víc mne překvapilo, když se za okny rozlil tlumený žlutý jas a když pilot řekl: „Jsme doma.“

* * *

Křídlo s drncnutím dosedlo, brejlovec otřel ruce o stehna a tak až intimně poplácal Mašinu. Myslel si, že ho v klesajícím kvilu motorku neslyším, ale mně rozhodně neušlo, jak onomu *artefaktu* řekl: „Hodná.“

Byli jsme v standardní betonové propusti - větráky už odsály zbytky špinavého hyperaerogelu a napustily vzduch, takže po vyklopení dvířek byl víceméně cítit jen horký motor a spálený líh. Protáhl jsem si záda a říkal si, že není zlé mít pevnou zem pod nohama.

Při bedlivějším pohledu ale betonová propust nebyla až tak standardní a zem až tak pevná - pěticentimetrové praskliny ve zdech nejsou zrovna populární bytový doplněk. I křídlo bylo spíš létající vrak než stroj, a jeho majitel... Ten právě vystoupil, Mašinu v podpaží. Z vlasů mu zbýval šedý lem kolem uší, ale o to je měl delší - stažené do ohonu. Vychrtlý bledý obličej rozrytý vráskami, k tomu ty strašné (uhmatané) brýle, potrhaná bunda ze syntetické kůže sešitá barevnými dráty...

„Otvírák Piklen,“ podal mi ruku.

„Myslel jsem si to... My jsme se dřív znali, Otvíráku?“ opatrně jsem mu stiskl dlaň.

„Jak se to vezme,“ v úsměvu vycenil velké žluté zuby.

„Tomu říkám všeríkající odpověď,“ řekl jsem. „Kde to jsme?“

„To je mé sídlo, mé doupě, můj hrad,“ rozpráhl paže -zřetelně má sklon ke květnatosti: „Zombie Tower.“

„A sakra!“ divoce jsem se rozhlédl - hledal jsem dveře. Tahle budova se původně jmenovala docela jinak - je to jedna z prvních v

Majesty - ale po *drobných seizmických problémech* musela být opuštěna. Po těch problémech také dostala jméno, přesněji, po komoditě, která zde byla dlouhé měsíce těžena. Tenkrát nechali troskami budovy proudit vzduch z Plání, aby se nic nezkazilo. Dnes je pod ZT poslední volný stavební pozemek v Majesty, takže AR jen vyčkává, který národ víc přihodí - Poláci, Švýcaři, Francouzi... mít vlastní Tower je velkým snem mnoha Malých Šéfů.

„Je to tu bezpečné?“

„Jak se to vezme.“ Další jasná a konkrétní odpověď. „Pojď, Longine, dělám si vlastní palivo do křídla - musíš ochutnat.“

Chodba za dveřmi byla trochu zavalená, místo schodiště byl trochu žebřík a místo stěn trochu praskliny ucpané pěnobetonem, ale jinak to vypadalo útulně. Za svitu baterek jsme došli ke zkrouceným veřejím, za kterými byla ocelová vrata ukradená z nějakého požárního systému, pozdravili jsme laserové dělo ukradené z lasergridu a byli jsme doma.

* * *

„Není to dělo trochu moc? Na nezvané hosty? Kdyby vystřelilo...,“ významně jsem se podíval na provizorní hermetizaci.

„Asi jo - ale zase: nerozmyslel by sis to, lízt sem bez pozvání?“

„Určitě. Určitě.“

„Udělej si pohodlí,“ Otvírák zamkl a systém závor rezavě zaskřípal. Byli jsme v obrovské místnosti bez oken, zato s mnoha betonovými sloupy a stejně betonovou podlahou, která se zřetelně svažovala ke straně.

„Žádný strachy,“ Otvírák si všiml mého pozdviženého obočí, „monitoruju to, nehejbe se to - pořád devět stupňů - a když sem zateče, zas to odteče.“

„Aha.“

Krom sloupů a podlahy byla místnost pozoruhodná naprosto neuvěřitelnými hromadami haraburdí všeho druhu: elektronika, chemické aparáty, pytle se suchým pěnobetonem, role izolace, součástky z křídel, z nějakých předledových strojů, zdi oblepené plesnivými celulózovými plakáty...

„Tady,“ podal mi Otvírák hrneček. Nebyl to hrneček, ale *trošku* uhmataná sklenička. Opatrně jsem přičichl k obsahu, a opravdu, bylo to palivo do křídla.

„Jestli teda aspiruješ na tézetko, tak to nepij,“ řekl uraženě.

„Na zdraví,“ ťukl jsem do jeho skleničky a otočil to do sebe.

„Co tomu říkáš?“ řekl Otvírák.

„Fajn pití,“ řekl jsem a cítil, jak můj organismus vstřebává výživné toxiny a vysokoreaktivní molekuly. Zatočil jsem zbytkem na dně - sklenička byla zevnitř trochu poleptaná: „Otvíráku, jaks věděl, kde mě najít?“

* * *

„Monitoroval jsem vojáky, už když šli na Malý Japonsko - to víš, musím bejt ve střehu,“ ukázal na svazky drátů a hroudy elektroniky, vše pospojované kolíčky na prádlo. „To je můj špionážní systém,“ řekl hrdě na můj tázavý výraz, „příliš pokročilá technologie, než abys to pochopil,“ dodal přezíravě.

„Aha,“ řekl jsem.

„A když Corgen hlásil, žeš mu zase utek, skočil jsem do éra, že se po tobě mrknu - a seš tady.“

„Aha,“ řekl jsem.

Otvírák se mi podíval do očí - můj rtuťovitý pohled ho nijak neznepokojoval: „Jak myslíš, že ses dostal z Luxoru? A jak myslíš, že ses dostal k tomuhle luxusnímu tělu?“

O tomhle by vědět neměl.

Odpověděl si sám: „Určitě sis myslel, že Japonci? Že jo? To zrovna - kdyby to byli oni, tak už v tyhle chvíli Malý Japonsko neexistuje a všichni žluťasové s šógunem v čele těžej konkrece. Na takhle choulostivý věci se vždycky najímá nezávislej odborník. *Nejlepší* nezávislej odborník. *Já*,“ zdůraznil Otvírák skromně.

„Aha,“ řekl jsem.

To už jsme se posadili do křesel, jejichž vyhřezlé vnitřnosti byly zakryty flekatými přehozy. Křesla měla zařízlé nohy, stejně jako stoly plus všechno, od čeho se žádá vodorovnost - uprostřed toho neuvěřitelného skladiště totiž bylo něco jako obývací koutek. Krom

tří křesel a sofa tam byl i vykuchaný reklamní emitor upravený na TV.

Útulné.

„Jsem jedinej člověk v Majesty, kterej Austen-Rohrerům neplatí mediální daň,“ řekl Otvírák hrdě.

„Aha,“ řekl jsem.

„Taky jsem postřehnul, že ses po mně sháněl přes oficiální vyhledávací služby OOS - hezkej způsob, jak na sebe odpálit kompletní AR spravedlnost. Fakt hezkej.“

„Vybavilo se mi tvoje jméno... A sháněl jsem tě, protože potřebuju pomoc.“

„Všichni potřebujou od starýho Otvíráka pomoc. To je normální,“ dolil mi a vyčkávavě zmlkl.

Já jsem zatím přemýšlel, do jaké míry mu můžu věřit. Na jednu stranu věděl o Luxoru - to znamená, že něco s Japonci opravdu měl, na druhou stranu, i kdyby ne, padesátiletého vychrtlíka zabiju trhnutím zápěstí. Usmál jsem se: „Dostal jsem od pana Takešiho úkol. Poslání. A přestože je pan Takeši mrtvý...“ pietně jsem se odmlčel.

„Ano?“ řekl Otvírák.

„Titan,“ zvedl jsem hlavu a můj pohled se odrazil ve vytřeštěných brýlích.

* * *

„Ale ne, sedni si,“ zamával jsem rukou. „Tyhle idiomy... nechci tě zabít, já se na Titan potřebuju dostat - s tím potřebuju pomoci.“

„Aha,“ zvolna dosedl. „Ale...!“

„Radši poslouchej,“ zarazil jsem ho a pověděl mu všechno, co mi řekl pan Takeši a Renny. Skoro všechno.

„Tak takhle,“ díval se na mne trochu ohromeně, „to mi nikdo neřek, že je to tělo odolný až *tak*. Normálně bych to považoval za *absolutní* nesmysl, ale jestli je pravda, co říkáš, tak ty bys to skutečně moh dokázat. Týýý jo! Raketoplán... Zrcadlo... A kdo mi zaplatí, když ti pomůžu?“

„Japonci? Japonci.“

„Ti teď maj dost starostí sami se sebou, natož platit... a nebude to nic levnýho!“ zvedl obočí.

„S tím se - myslím - počítá.“

„Jestli šóguna donutěj, aby vydal recept na Dlouhej věk, už jim toho moc nezbude, po dnešku.“

„Dlouhý věk určitě nevydají - určitě ne - a v nejhorším jim zbudu já,“ poklepal jsem si na hrud', „a tohle nějakou cenu má.“

„Jo. To jo,“ řekl Otvírák a už připojoval Mašinu k té změti drátů a kolíčků na prádlo. Zpod stolu vytáhl deštník, rozevřel ho a zahákl do oka nad Mašinou: „Občas tu kape ze stropu.“ Vzal ze stolu láhev s palivem, dolil si, pak pomocí malého trychtýře natankoval tak dvě deci do Mašiny: „Musel jsem si udělat palivovej článek,“ lóknul si: „Phááá!“

Protože jsem se mu díval přes rameno, s nevolí se otočil: „Hele, tohle nesnáším! Pust' si TV nebo spi nebo tak, ale nevočumuj!“

„OK.“ Zapadl jsem do křesla a nohy si dal na konferenční stůlek - i z křesla jsem displej Mašiny viděl docela jasně. Pořád si na výkon svých očí nemůžu zvyknout. Mašina zablikala a...

„Co je to?“ řekl jsem udiveně.

„Operační systém jinej než OOS,“ řekl Otvírák, „přece si nemyslíš, že bych se jinak k něčemu dostal?!“

„Jiný operační systém než OOS? To existuje?“

„Nevěř všemu, co říkaj v TV,“ zatímco mluvil, jeho prsty běžely klávesnicí, „před ledem byla spousta operačních systémů, každej si moh dokonce naprogramovat svůj.“

„To šlo... To se smělo?“

„Jo.“

Zakroutil jsem hlavou. O něčem takovémhle se nevědělo ani v Archeologickém ústavu. Anebo vědělo, ale neříkalo všem.

„A...“

„Hele, říkal jsem ti, ať mi necivíš přes rameno! A nežvaň furt! Pust' si TV!“

* * *

Chytil jsem Channel 1 - bylo dvacet minut před hlavním večerním zpravodajstvím a zrovna běžely *Fredovy laskominy* - Fred v bělostném kuchařském bluzónu předváděl, jak nejlépe připravit nový druh geneticky modifikovaného maxišvába: „... musíte si dát pozor!“ Fred zvedl prst: „Broučka je třeba držet za záda... takhle,“ lapnul dvaceticentimetrového žlutohnědého tvora a otočil ho nožičkami do kamery. „Teď musíte rychle, protože nikdo nechceme chudáčka trápit,“ rychlým řezem mu oddělil hlavičku, „tááák, teď už ho nebolí nic,“ utrhal nohy, a zbytek brouka zasadil do ledu v servírovací míse. „Podíváme se, jak vypadá kvasinková omáčka... Mmmmm, ta voní!“ nadzvedl pokličku a po obličeji se mu rozlil slastný úsměv. „Ještě ji chvíli necháme táhnout a zatím si připravíme další broučky,“ začal je jednoho po druhém lovit z velké skleněné nádoby s těžkým víkem, v kterém byl otvor pro ruku. Na nádobě byl nápis AR POTRAVNÍ a obrázek růžového boubelatého batolete.

Nerezová miska na odpad se rychle plnila mávajícími tykadly a štětinatými, bezcílně cvičícími končetinami.

„Tak. - Dnes s námi bude večeřet známá mediální hvězda pan Hardy Long a neméně známý závodník pan Speedy John - prosím ke stolu, pánové!“ Fred, ubrousek přes loket, postavil doprostřed tabule mísu s ledem a šváby - talíře a příbory už byly připravené, asistentka do malých ohřívačů rozlila kouřící kvasinkovou omáčku.

„Málem bych zapomněl,“ Fred do kamery zvedl dlouhou a zvláště zahnutou lžičku, „tohle je velmi důležité - speciální jídelní náčiní - jinak s broučky budete spíš zápasit než si pochutnávat.“

Všichni si popřáli dobrou chuť a při tom už v rohu běžely ukázky z nejnovějšího Hardyho filmu - Hardy ukazoval lžičkou a vysvětloval své vnitřní stavy při jednotlivých scénách, jejich emocionální zvýraznění a svůj umělecký vklad. Jak mluvil, občas si na bradu vyprskl hnědožlutý kousek švábích vnitřností, vždycky řekl: „Promiňte,“ a bradu si způsobně utřel. Když ale prohlásil: „... všimněte si, jak křehkost této pasáže organicky kontrastuje s výmluvným sarkastickým podtextem jednotlivých střihů...“ začal jsem mít pocit, že mu přestávám rozumět.

Pak se Fred bavil se Speedym o pozítřejší Velké ceně AR Central Tower a Speedy vyprávěl, jak je tato Velká cena nejnebezpečnější, nejpoutavější, nejzábavnější a nejlepší ze všech Velkých cen - říká se to vždy před každou. Když začal standardní rozklad o vzdušných proudech (závodníci u toho vždy zaníceně mávají rukama), začal jsem si prohlížet plakáty na stěnách. Většinou byly na předledové filmy, dokonce jsem zahlédl i jeden na Kmotra - vytanulo mi, že to byl můj největší archeologický úspěch - našel jsem rozlámaný nosič právě s tímhle filmem, a jsem jedním z mála, který ho i viděl - hlavouni z AR to mezi lid samozřejmě nepustili... Zarazil jsem se - tyhle vzpomínky jsem před hodinou rozhodně neměl. Najednou se mi vybavily tváře, jména, bílé pláště, restaurátorské laboratoře...

Hardy s Fredem a Speedym házeli vyjedená článkovaná tělíčka na nerezový tác - dutě to cinkalo a trochu se to hemžilo.

„Netušíš, jak je to s mojí pamětí, Otvíráku?“

„Říkal jsem, ať mě nerušíš! Krucinál!“

„Je to důležitý.“

Otvírák se neotočil, ale ten povzdech jsem stejně viděl: „Je to složitý - nemáš lidskej mozek, ale nějakou napodobeninu. Trochu dokonalejší - v jistým směru, trochu nedokonalejší - v jiným směru. Takže se ti můžou vybavovat věci, který z tvýho skenu vyprali v pračce, ale nemusej se ti vybavovat věci, co ti do kebuly nahrála Renny. A naopak. A dohromady.“

„Jinými slovy o tom víš stejnej prdlajs jako já,“ řekl jsem.

„Dívej se na Hardyho Longa a nech mě bejt. *Chytráku*,“ klávesnice se uraženě rozklapala.

* * *

V hlavním zpravodajství jen upřesnili ztráty tézet u zničeného podmořského dolu, sbírka Malých Šéfů odsoudila hnusný teroristický čin Svobodných, obyvatelstvo má být přes vážný stav klidné, a dále se pátrá po nejnebezpečnějším zločinci v dějinách Majesty. Reklamy.

„Tak poslouchej,“ Otvírák si protahoval záda a aerobicky kroutil hlavou, „taky bys moh nalejt - já tady dřu a ty jen civíš!“

„Promiň,“ nalil jsem palivo a to jeho mu podal.

„Dík,“ složil se do křesla, zamyšleně se podíval na emitor, vypnul zvuk a pustil hudbu. Kupodivu nikoli Britney - hned mi byl o kousek sympatičtější.

„Takže jak na Titan,“ klapl dálkovým ovladačem a místo řasového jogurtu se objevil 3D plán raketoplánu: „Na povrchu je to hloupost - to nemá šanci vydržet ani tohle tělo. Dovnitř do kabiny nebo obytných prostor se nedostaneš, jako nikdo před tebou, takže...“ odmlčel se.

„Takže?!“ Lidé se zálibou v dramatických pauzách mi lezli krkem odjakživa.

„Takže zbejvají palivový nádrže,“ další dramatická pauza. „Můžeš si vybrat: buď palivo, nebo okysličovadlo. Ten chlad by ti neměl vadit, chemický složení by ti naopak mělo prospívat, takže zůstávaj dva problémy: nesmíš ucpat přívod ke tryskám a musíš se tam nějak dostat... Netrpíš klaustrofobií, náhodou?“

„Ne-e... Jen si nejsem jistej, jestli je to dobrej nápad.“

„Ty chceš na Titan.“

„Nemyslím cestu na Titan, myslím kraulování v tekutým kyslíku.“

„Nekrauloval bych v tom, to rozhodně ne. A pokud můžu doporučit - palivo - vodík - bych bral raději - v kyslíku stačí něco trochu mastnýho a místo na Titan letíš rovnou na Pluto, a to tak, že prdelí napřed,“ Otvírák se zachechtal - už mě s tím štve.

„Palivo je jen vodík?“

„Pro hlavní motory jo. Na manévry a stabilizaci je tam monometylhydrazin a oxid dusičitej - ale do toho bych se moc nehrnul.“

„Naopak - to bude přesně ono.“

„Inu... tvoje volba.“

„Jak se ty nádrže plní?“

„Tak to jsem bohužel nenašel - asi pancéřový hadice.“

„To bych *fakt* neuhod.“

Otvírák po mně šlehl pohledem, ale pokračoval kupodivu konstruktivně: „K těm nádržím musí bejt přístup ze servisních pater

- když je raketoplán v doku - navíc do nich musej bejt průlezy - technici je musej prohlížet i zevnitř.“

„To by šlo - bude to chtít akorát nějaký nářadí plus úpravy, aby se to dalo otevřít, ale hlavně zavřít zevnitř.“

„No problemo - pro mě,“ ukázal na velký omlácený stroj u stěny - soustruh se tomu tuším říká.

„Takže by neměl bejt ani problém najít detail toho poklopu a šroubení.“

„Jak říkám - pro mě ne.“

„Tak proč už nesoustružíš?!“

* * *

Otvírák se pomocí Mašiny dostal až k podrobným plánům raketoplánu, takže zjistil počet šroubů (osm), jejich rozměry i materiál.

„To víš,“ nadul se, „oni prostě nepočítaj, že by někdo moh použít jiný prostředky než prostředky OOS - tak to nemaj zabezpečený. Jako když máš hlavní dveře pancéřovaný, a místo zadních igelit.“

„Aha,“ řekl jsem.

To už se Otvírák přehraboval v rezavých tyčích a dělal do nich rýhy malým pilníkem, až řekl: „To by šlo.“ Obavy o jeho šikovnost jsem měl zbytečně - soustruhu stačilo dát materiál a poslat nákres šroubu plus úpravy a bylo.

„Tady máš klíč a imbusklíčku. A pořádně to utáhni - kdyby unikaly páry, zrušej let. Tankovat se začíná čtyři a půl hodiny před startem - to už musíš bejt uvnitř.“

„Dík,“ nasypal jsem si horké kusy kovu do kapsy a ovladačem v druhé ruce hledal v textovém zpravodajství letový řád raketoplánů: „Pozejtří v šest odpoledne, hele. Další až za čtrnáct dní.“

„To aby ses hnul - nebude snadný se tam propasírovat tak rychle.“

„Neboj, ráno vypadnu,“ pochopil jsem narážku.

„Nic osobního, ale kdyby kvůli tobě odhalili můj doupe, tak...“

„Chápu. Neomlouvej se.“

„Jak tě napadlo, že se omlouvám?!“

„Už ti někdo řek, že seš vážně sympaták? Otvíráku?“

Otvírák na mě udělal prostředníčkové gesto, a palivo zaklokotalo ve skle. Do pŭlnoci jsme vypili dvě lahve a Otvírák usnul - přemýšlel jsem, jestli ho mám zlikvidovat nebo ne - a nejen proto, jak chrápal. Deset tisíc liber je deset tisíc liber i pro asociála.

Stáhl jsem světla, popíjel palivo a díval se na starší film Hardyho Longa. Emocionální zvýraznění, umělecký vklad ani sarkastické podtexty jsem nějak nepostřehl - podle mě celé dvě hodiny jenom píchali.

* * *

„Tak, Otvíráku, díky - napiš si účet, a až se to uklidní, skoč k Japoncům.“

„To se neboj,“ Otvírákův hlas zněl přes dýchací masku tlumeně - stav venkovního kyslíku je dnes výrazně nižší než včera. Otevřel mi vnější dveře propustí a já skočil do černých útrob zemětřesením rozervané budovy.

* * *

Žádná sebevražda - byl jsem na navijáku s bržděným ocelovým lankem - Otvírák říkal, že je to stoprocentně spolehlivé a že to brzdí automaticky.

Padal jsem volným pádem a některé pokřivené nosníky svištěly nehezky blízko. Otvírák také říkal, že bych se neměl moc rozhoupat.

Tomu o té automatické brzdě pomalu přestávám věřit.

Vzduch jen fičel.

* * *

„Kurva,“ řekl jsem, jak se blížila má přistávací plocha - byl na ní fosforeskující kruh, do kterého bych se měl trefit. Kroužek. Malý. Maličký. Na *maličké* části propadlé podlahy, která se nepropadla.

V okamžiku, kdy už jsem byl opravdu nervózní, lanko zabzučelo, ruce i nohy mi ztěžkly a přistál jsem jak do pěny. Jestli Otvíráka ještě někdy potkám, tohle mu vrátím. Odepnul jsem si postroj, který začal okamžitě stoupat, a srovnal si klopy kimona. Teď bych měl jít vlevo a najít starou odvětrávací propust a...

Plesk-plesk-plesk.

Tři zásahy lepivým gelem mne přimlaskly ke stěně, že jsem mohl jen koulet očima.

* * *

„Pane Kandinsky, už jsme se vás nemohli dočkat,“ řekl chlap v těžkém armádním exoskeletu; dýchací přístroj tiše syčel a dýchací přístroje dalších sedmi tiše syčely kolem. Všichni měli na přilbách vševysvětlující znak (modrobílo-červeného galského kohouta) a všichni měli v rukou glueguny. Jasně, byla by bláhovost domnívat se, že Otvírák může být úplně nezávislý. Pomohl mi - a dostane za to zaplacen od Japonců; prásknul mě - a za to dostane zaplacen od Francouzů.

Rozený ekonom.

„Možná bychom se mohli domluvit,“ řekl jsem.

„To jistě ano - my se budeme ptát, vy budete odpovídat. Nebudete-li - inu - nikdo neví, že vás máme.“ Ten hlas se mi ale vůbec nelíbil.

* * *

Frantíci mikrovlnným deaktivátorem rozpustili gel (který se nejprve zajímavě rozvláknil, pak ještě zajímavěji rozpadl na mikroskopický prach), přes aktivní odpor mne svázali, hodili na nosítka, a za tou propustí na nás čekalo velké dopravní křídlo - za dvacet minut už jsme přistáli ve Francouzských patrech v Trezor Tower.

Jak prosté.

* * *

Mám sice výrazně větší sílu než běžný člověk, ale než osm vojáků se svalovými posilovači, navíc v armádních exoskeletech, ne.

„Škubne se parchant,“ řekl jeden z nich eintopfem.

„Ono ho to přejde, a *na dlouho*“ řekl druhý.

Já jsem si řekl, že francouzština mi byla milejší - nerozumím ani slovo.

Nesli mě nejprve strohými betonovými chodbami, pak chodbami s koberci, pak chodbami s koberci a obrazy, nakonec opět strohým betonem. Skončil jsem připoutaný na chirurgickém stole ve vykachlíkované místnosti se zvukotěsnými dveřmi.

* * *

„Rád vás poznávám, pane Kandinsky. Víte, kdo jsem?“ Do zorného pole mi vstoupil usměvavý podsaditý chlapík - musí trávit spoustu času v UV lázních, protože je opálený, až jeho zuby vypadají jako z bílého leštěného porcelánu.

„Pan Franklin, nemýlím-li se. Šéf francouzské zpravodajské kanceláře.“

„*Služby*, nikoli *kanceláře*,“ zamračil se. Pan Takeši říkal, že je na jisté věci nesmírně háklivý - kdo by nebyl, když nemají ani vlastní budovu, kterou by mohli pojmenovat French Tower. Takže alespoň říkají deseti lidem *zpravodajská služba*. Inu Frantíci.

Posupně jsem se usmál a pan Franklin vycvakl nůž a usekl mi malíček na levé ruce.

„Au!“ řekl jsem. Háklivější než háklivý.

„Co o tobě vím od Otvíráka, měl by ti bez problémů dorůst. Počkáme. Rozmysli si zatím své postoje - hlavně komunikační vstřícnost,“ sklapl kudlu, „bolest určitě cítíš, a když ti všechno zas doroste, dává nám to spoustu zajímavých možností k neméně zajímavým experimentům.“

Polkl jsem. Abych pravdu řekl, bolelo to *docela dost*.

* * *

Sledovaly mne dvě kamery, takže když mi za sedm minut malíček dorostl, přišla s panem Franklinem i taková vysoká štíhlá éterická dívka s půvabným obličejem a zasněným pohledem. Usmála se, a mě zamrazilo.

„Slečna Camille - naše specialistka na výsledky.“

„Ahoj Camille,“ řekl jsem.

„Ahoj pane Kandinsky,“ pohladila mne po ruce a prohmatala čerstvý malíček. Má dlouhé a útlé, ale překvapivě silné prsty.

„Takže, když už se všichni známe, popovídáme si,“ pan Franklin se uvolněně rozvalil na polstrované židli a povolil si kravatu. Ve skutečnosti se nejmenuje Franklin, ale kdo si má ta francouzská jména pamatovat - říkají mu tak stejně všichni, i jeho lidé. Camille si zatím na pojízdném pulťáku vedle mé hlavy chystala nástroje. Rozšířené periferní vidění je fajn věc, ale někdy ne.

Kovově to cinkalo.

„Lis na varlata,“ ukázala mi jednu obzvlášť ošklivou chromovanou věc.

„To byste přece neudělala,“ řekl jsem, a na emocionální zvýraznění mého hlasu by byl pyšný i Hardy Long.

„Naopak. Vzrušuje mě to,“ olízla si rty.

Rozhodl jsem se rychle.

„Co chcete vědět?“ podíval jsem se na pana Franklina.

„Chvályhodný přístup,“ zamnul si ruce a Camille vypadala zklamaně. „Chceme vědět všechno - o Luxoru, o zapojení Japonců, o tom tělu, ale hlavně o plánech a cílech AR.“

„Není problém,“ řekl jsem trochu hlasitěji, než jsem musel -

možná měli posílený sluch, a nechtěl jsem, aby slyšeli to, co já. Z chodby.

* * *

Ozval se zvonek. Zaklepání by přes zvukotěsné dveře neproniklo.

„Kdo to sem sakra leze?!“ Pan Franklin vypadal popuzeně, „přece jsem jasně rozkázal...“ Protože se ozvalo další zazvonění, vstal a odešel ke dveřím. Camille zastínila kameru a zkušeně mi sáhla do rozkroku.

„Hummmmpf!“ řekl jsem.

Sklonila se ke mně, až mne její vlasy zalechtaly na tváři: „Nechcete alespoň trochu lhát? Nebo zapírat? Pane Kandinsky?“

„Pro vás sice cokoli, Camille, ale nemám důvod. Opravdu ne.“

„Škoda,“ Camille smutně zavrtěla hlavou a dlouhé řasy se ublíženě zatřepaly.

Klaply zámky. Přes Camille jsem neviděl, co se děje, ale dobře jsem si všiml, že někdo se zcela mimořádnými posilovači vyřadil i velmi dobře chráněné záznamové systémy v místnosti.

„Frankline, Frankline, vy se nikdy nepoučíte.“

* * *

Ani nemusel mluvit, cítil jsem ho, jen se otevřely dveře.

„Nepoučíte se, ale na druhou stranu vám musím poděkovat, že jste mi ušetřil čas. Ne sice mnoho, ale přece.“

Camille tak zvláště hnula zápěstím a do dlaně jí sklouzla tenká čtyřhranná dýka. Odvrátila se ode mne, takže jsem získal přehled: Pan Tichý Typ držel pana Franklina za krk, pan Franklin se nedotýkal podrážkami země, modral a z koutku úst mu tekly sliny. Slečna Hayesová měla tvář příšitou zpátky, a pod trochou pudru si stehů nikdo ani nevšimne. Camille zaútočila na ni.

* * *

Výsledkem útoku byla dýka zvonící o kachlíkovou podlahu. - Slečna Hayesová držela Camille za předloktí a bez námahy ji stlačila na kolena.

„Mám ráda silné ženy,“ řekla Camille a olízla si rty.

„Pane Kandinsky,“ pozdravil mne můj malý oblíbený tlouštík - jak mu to jen Otvírák říkal - Corgen. „Na zem s ním.“ To bylo na pana Tichého Typa - a tak tak.

„Phááááá!“ nadechl se šéf francouzských agentů a vypadal nevýslovně šťastně. Hned se ale důstojně narovnal: „Corgene, tohle ti nikdy, nikdy neprojde - nikdy se odsud nedostaneš živý.“

„Ach Frankline, Frankline - myslíte, že by mi někdo utekl? A dvakrát? Natož někdo, koho chytíte i vy? Všechno je naplánované, nalinkované, předem dané... Ale vaše role už skončila. *Všechny role*, obávám se.“ Franklin sebou tak divně trhl a začal se pomalu skládat - ani já jsem neviděl, jak to Corgen udělal. Klapl mobilní telefon: „Jonasi? Další.“

* * *

„Slečna Camille, nemýlím-li se,“ zaostřil Corgen na klečící výslechovou specialistku. Ta stále netušila, že je slečna Hayesová mrtvá, tak na ni dělala růžově-vyzývavá gesta jazykem. Anebo naopak tušila.

Má zatraceně dlouhý jazyk.

„Nic ti neřeknu, Corgene, ani kdybys mě mučil sebevíc, ani kdybys mi třeba roz...“

„Žádné detaily, prosím. Pálí mě z toho žába,“ Corgen si srovnal kravatu. „Problém je, slečno Camille, že nevíte nic, co nevím já. Takže žádné mučení. Je mi líto.“

Camille vypadala, že se rozpláče.

„Hlavu vzhůru, taková pohledná dívka... Jonasi? Další. A slečno Hayesová, zastrčte jí ten jazyk - vypadá to... *ordinérně*“

* * *

Zase jsem ležel na nosítkách, jenže Francouzi nás nechtěli pustit. Nesli mě pan Tichý Typ a pan Zet, a než že mne *nesli*, spíš jsme *stáli*. Corgen mluvil a slečna Hayesová také stála a prsty na pravé ruce měla lesklé Camillinými slinami. Corgen páchl deodorantem, že se to téměř nedalo vydržet.

„Vaše tak zvaná zpravodajská služba se dopustila velezrady. Víte, co to znamená!?“ zvedl Corgen hlas. „Vaše národnostní enkláva bude zrušena, a budete-li klást odpor zákonné moci, poneseť i veškeré další následky!“ Corgen měl v klopě čip sociálního vykonavatele, ale na druhou stranu na nás mířilo asi dvacet vojáků v exoskeletech.

„I sociální vykonavatelé umírají,“ řekl voják s třemi proužky na hrudi, „nešťastné náhody se stávají dnes a denně.“ „Pokud budete nadále klást odpor, musím vás upozornit, že neprodleně podstoupíte veřejnoprospešnou popravu. Stejně tak i vaše rodiny - děti do osmi let přejdou do vlastnictví AR,“ řekl Corgen.

„Chtěls to sám, smraďochu,“ řekl Tři proužky a palec na pojistce samopalů cvakl. Přesněji - cvakla ta pojistka.

* * *

To už jsem padal na koberec.

Dobře si vzpomínám na luxorskou bitvu mrtvých s červy - zřetelně tam ale den ode dne pokračují ve výzkumech, a Corgenova Trojka - stejný den ode dne - podstupuje upgrade.

* * *

Corgen chtěl ostatní obyvatele Francouzských pater zastrašit, tak se dopustil jistého (jistě omluvitelného) plýtvání veřejnospolečenským majetkem - stejně jako v Tokio Tower pustil mrtvé ze řetězu. Nejzajímavější na tom bylo, že jsem zachytil elektromagnetický signál, kterým to udělal.

* * *

Viděl jsem už hodně masakrů, ale tohle ne - bylo to jako rudá vlna, z které létaly končetiny, kusy exoskeletů, hlavy a tak. Myslím, že dva z těch dvaceti dokonce stihli vystřelit.

„Jeden by na první pohled řekl *tři obyčejná tézet*“ Corgen hlasitě mlaskl.

„Souhlasím - nemohli by mě ale zvednout? Rychle?! Je tady dole trochu vlhko.“ Ne že bylo nějak nepříjemné ležet v krvi - byla hezky teplá, ale zas to nebylo ani nic, v čem bych si dvakrát liboval.

* * *

Až k propusti jsme došli bez jediného problému - nenávisti v očích byly sice spousty, ale tím galský odboj skončil. Když jsme nastoupili (v mém případě *byli nastoupeni*) do velkého křídla, Corgen zabouchl dvířka a řekl: „Stejně to mají spočítané - bude spousta, *spousta* francouzsky mlčících sběračů konkrací - velezrada se neodpouští. Jste pašák, pane Kandinsky. Dobrá práce,“ poplácal mě po rameni.

* * *

Jestli jsem nevěděl, co tím myslel, tak za dvacet hodin třicet minut už ano. Těch dvacet hodin třicet minut jsem strávil ve spodní zásuvce velkého trezoru, do zad mne tlačila sbírka meteoritů, ale teď jsme zpátky v té laboratoři, kde jsem se probral po úniku z Luxoru. Já polepený elektrodami a připoutaný v lůžkokřesle (dnes připomínalo spíš lůžko než zubařské křeslo), *oni* stáli okolo:

Mladá lékařka s tak inteligentním pohledem, až jsem se bál, že něco zapálí.

Corgen.

A sám Velký Lloyd Byron, druhý baron Austen-Rohrer VM.

* * *

„Řekněte, pane Córghene, nebyl to dokonalý plejn?“

„Ano, pane, byl,“ řekl Corgen.

„A vymhyslel jsem ho sám - skouro,“ připustil Velký Lloyd. Zmlknul, ale pak se neovládl - prostě nám to musel převyprávět. Mně:

„Zaprvý jsme zničili japonskou tajnou službu, Takeši spáchal seppuku, Japhíci přišli o půl majetku, a navíc jsem se málehm skácel smíchy, když se přede mnou starej Tokugawa klaněhl až k podlauze. Zadruhý: Frantíkům jsme tak zjednodušili sčítání lidhu, že jsou skoro minulost - a všechno legálhní a čisthé jako sníh - *a za dhen a phũ! Za pitomhej dhen a phũ!*“ Velký Lloyd si zamnul ruce a plácl doktorku po zádech. Zářivě se na něj usmála. „Navíc jsme při tom dokonale otestovhahli protoutyp, a ten se osvědčil nad

očekávání - vydržehl, přežil. *Fantastický, fantastický*. Dokončete to tady, miss doktor a... vy víte co. Jdem, pane Córghene, musíte mi vyprávět o všech těch nov..." dveře zaklaply a já osaměl s doktorkou a jejím ohnivým pohledem.

* * *

„Takže to byla celý bouda? Od začátku do konce? Ano? A co bude se mnou?“ řekl jsem.

„Ne *bouda* - Istimý plán Velkého Lloyda. A ty půjdeš do pračky a zpátky do Luxoru - dostaneš nového avatara - běžná recyklace duší, jako se všemi, co tam zemřou.“

„Běžné peklo,“ řekl jsem.

„Ne, peklo ne,“ doktorka se nade mne naklonila a oči se jí leskly ještě leskleji, „proti peklu je Luxor rajska zahrada. Věř mi.“ Vzpomněl jsem si na projekt Hell a věřil jsem jí.

„Luxor je pro tebe odměna,“ začala mi přejíždět rukou po hrudníku. Trochu mne to znepokojovalo, protože jsem byl nahý. Pěstěná ruka mi sklouzla na břicho, a měl jsem neodbytný pocit, že se nezastaví. Kupodivu ano. Byla to *horká* pěstěná ruka. Doktorka pohodila vlasy, hlasitě vydechla a odešla. Zase jsem si pokusil uvolnit paže, ale pouta tentokrát držela. Doktorka došla ke dveřím, kradmo se rozhlédla, pak tiše - tak potajmu - zamkla, přejela prsty po klávesnici, světla pohasla a senzory v místnosti osleply. Tušil jsem nějakou nekalost.

„To je *tělo*,“ vrátila se a znovu mi začala přejíždět rukou po hrudníku, a místo inteligence měla v očích něco, o čem tak plasticky mluvívá Hardy Long. Rozepnula si horní knoflíky pláště, sklonila se, a tam kde předtím jela rukou, rozjela jazyk.

„To je *tělo*!“ nadzvedla hlavu a její vlasy hrozně lechtaly. Taký jsem si zrovna (skromně) říkal, že by závistí zblednul i sám velký Hardy.

Doktorka se sehnula a známý elastický zvuk napověděl, že si stáhla kalhotky.

„Není to znásilnění?“ řekl jsem, když na mne nasedala.

„Ne, protože nejsi člověk. Jsi jen věc. Vibrátor s hlasovým - áááhhh! - výstupemmm!“ Doktorka zavřela oči, zaťala zuby a zatímco propadala rytmu, já se nějak nemohl vžít. Není divu: za hodinu - pro mě za hodinu - se proberu v Luxoru, a kdybych mohl říci, že tam budu až do smrti, byl bych šťastný.

Doktorka hlasitě sténala a rušila mě z úvah.

Navíc mě dost šťve, když mne někdo *používá* - ať už jako nástroj zkázy nebo jako vibrátor... I když, doktorka není vůbec špatná, vezme-li se to kolem a kolem. Navíc jsem dostal nápad.

Dobrý nápad.

* * *

Mám pocit, že ke konci na chvíli omdlela. Když se probírala, začala mne vášnivě líbat - vibrátory si žijou, to jsem netušil.

Nejlepší čas na realizaci dobrých nápadů:

„A to nic nebylo - kdybyste mne odvázala, to byste teprve viděla,“ odmlčel jsem se: „Mám neuvěřitelně dlouhý jazyk.“ Doktorky se musí kout, dokud jsou žhavé.

„Nemůžu tě odvázat, to nejde,“ horce mi dýchla do ucha a okusovala mi lalůček.

„Proč? Velký Lloyd stejně čeká výsledky až ráno - a ode mě se to nikdo nedozví. A jestli do Luxoru přijdu o pár hodin dřív nebo později...,“ protože mne začala líbat na ústa, předvedl jsem jí *jak* dlouhý jazyk mám.

To rozhodlo.

Není nad jazykové schopnosti.

Kolik jazyků znáš, tolikrát jsi člověkem.

Vibrátorem.

* * *

„Neutečeš? Slib mi to!“ Ruce na poutech se zarazily. Musím říci, že to byly rozechvělé ruce. Velmi rozechvělé.

„Slibuju,“ řekl jsem a pouta povolila. Vstal jsem, protáhl se a objal ji. Pevně: „Jak může někdo tak inteligentní věřit slibu od

věci?“ zašeptal jsem do jemného, jemně zarudlého ouška. Pak jsem ji vzal za bradu a za zátylek a trhnul.

Zřejmě už začínám chápat, co Hardy Long myslel těmi sarkastickými podtexty.

* * *

Mrtvá doktorka mi poslintala rameno, tak jsem ji položil, zvedl odložené kalhotky a oťel se.

„Hm, měla vkus,“ zapružil jsem gumičkou a zakryl jí blednoucí obličej. Pak jsem stál nahý mezi blikajícími přístroji a přemýšlel: ještě že jsem jen věc, být člověk, měl bych obavy, že jsem trochu deprivovaný. Usmál jsem se na svůj odraz ve skle. Je fajn vědět, že nejste člověk, můžete se vykašlat na spoustu věcí.

„Ale ne na přátele - ani když jsou mrtví,“ řekl jsem a myslel na Renny a pana Takešiho. A na Minako. A jediné, jak mohu uctít padlé, je, že splním slib.

Titan.

* * *

Tentokrát jsem si neoblékl šaty a cylindr, ale vzal si běžnou šedomodrou zaměstnaneckou kombinézu - výběr v ložnici byl široký. Problém je, že nevím, kde skončilo moje staré oblečení s imbuskličkou a šrouby k poklopu.

Trocha noční detektivní práce ale nezaškodí. Nasadil jsem si nové černé brýle.

Nápis NERUŠIT! na dveřích labu už rozsvítila doktorka, tak jsem jen zamkl.

Přes pozdní večer (spíš velmi časně ráno) tentokrát v chodbách panoval čilý ruch - posledně mi zřetelně vyčistili cestu.

Přemýšlel jsem, za koho se vydávat, a nakonec se ukázalo nejpraktičtější hrát tézetko - nenápadnost nade vše. Našel jsem si krabici s nějakými nesmysly, shrbil se, snížil si teplotu a trhavě se rozplouhal chodbami - choval jsem se jako mrtvý, který zapomněl rozkaz.

Bez problémů jsem procházel mezi strážemi i senzory a dostal se například k experimentální lince, kde dle výsledků luxorského bádání dělali z mrtvých nemrtvé. Strnule jsem se postavil k rohu stolu, krabici v rukou - technici v bílých pláštích zrovna pracovali na Camille: nebyl to moc hezký pohled, jak se ploché svaly napínají k prasknutí a jemná tvář až neuvěřitelně krouť. Na čele měla Corgenovo kulaté fosforeskující razítko a pořád jsem si musel opakovat, že je mrtvá.

„Ted’ tohle,“ vzal holohlavý inženýr něco jako nastřelovací kladivo, rozhrnul jí vlasy a s ostrým pneumatickým zvukem jí ono „tohle“ vpálil do mozku. „Testovací režim,“ zvedl oči na kolegu u počítače. Zachytil jsem proud informací, i jak elektronika v Camillině hlavě odpovídá.

„Fajn - zamykám,“ řekl chlap od počítače, a další informace už byly jen nesrozumitelný kódovaný chaos.

„Co tu děláš?!“

„Kra-bi-ce-pa-ne,“ řekl jsem jako tézet s hlasovými funkcemi.

„Už aby šli tihle staří na konkrece,“ holohlavý muž nakrčil čelo: „To je odpad, troubo - do recyklovny! Jdi do recyklovny!“ Protože jasně formuloval rozkaz, otočil jsem se a vyrazil a v duchu si nadával, že mne recyklovna nenapadla dřív - kam jinam by tak asi mé zakrvácené kimono odnesli.

* * *

Než jsem se do recyklovny dostal, velmi časně ráno přešlo v časně ráno a to v obyčejné ráno. V recyklovně nebyly senzory krom požárních, a u fluidních kotlů, kde se spalovaly nerecyklovatelné zbytky, se otáčela tézet v stříbřitých žáruvzdorných kombinézách - bůhvíproč se jim říká téčka a jsou běžně nasazována při požárech.

Kimono jsem našel skoro hned, po čichu - zapařená krev smrdí opravdu charakteristicky. Zahodil jsem krabici a s hrstí šroubů se přesunul do nejbližší umývárny. Zaschlá krev v závitech není to pravé.

* * *

„Co tu děláš?! Jen pro živé!“ Svalovec v uniformě Ochranné služby si zapínal poklopec a tvářil se rozhořčeně.

„Pro-mi-ňte-pa-ne, ale meu tu šrouby,“ úderem na levou stranu hrudníku jsem mu zastavil srdce. Vyvalil oči, zalapal po dechu a z pusy mu vyhrkla pěna. Je zajímavé, že lidé ještě chvíli po zástavě žijí - tenhle to dotáhl skoro na čtyři vteřiny. Donesl jsem ho na záchod a vzal mu zbraně - měl jen tu malinkou pistolku a elektrický obušek. Pistolku jsem si nechal. Pak mě napadlo, že v uniformě Ochranné služby se dostanu leckam.

„Jenže to by ti nesměly povolit svěrače, prasáku,“ ohrnul jsem nos.

Pečlivě jsem šroubům vypucoval závity (kartáčkem na ruce) a osušil je ručníky z recyklovaného řasového papíru.

Raketoplán mi letí za jedenáct hodin.

* * *

A protože jsem byl v té správné budově, asi hodinu jsem pochodoval chodbami a stoupal servisními výtahy, až jsem se propracoval nahoru k dokům. Tam jsem zjistil, že mne k vesmírné lodi nepustí ani jako tézetko - bez elektronického pověření.

Kupodivu, ani zfalšovat něco tak nezfalšovatelného mi nedělalo větší problémy.

* * *

Koberce veřejných AR chodeb skončily a nahradila je strohá funkčnost protiskluzových podlah, strážních stanovišť a barevných trubek po zdech - plus hučení strojů a všudypřítomná vůně techniky.

Zrovna jsem se pokoušel projít třetí kontrolou, když začala blikat červená světla - všechna, nejen to v mé hlavě.

„Stůj!“ řekl strážný. „Co se děje?“ houkl na kolegu, který zíral na displej.

„Někdo tady v budově utek - zatím není jasný kdo, ale je nebezpečnej. Zabil jednoho z topvědců... a sakra, samotnou doktorku Grayovou. Průser!“

„Doprdele, to bude mela!“ řekl první strážný a hlas mu zněl trochu našťavaně a hodně vyděšeně. Já jsem stál v typicky mrtvé poloze - tak nepohodlně, že člověk by se za deset vteřin skácel v křečích.

„Během pěti sekund přecházíme do červenýho režimu!“ řekl strážný u displeje.

„Rovnou červenej! Kurva! Kurva! Kurva!“ uvolnil si první strážný pouzdro s velkou berettou.

„To... A počkej! Taký se začaly bouřit Francouzský patra - bejvalý Francouzský patra,“ opravil se.

„Dvě kurvy! Tři kurvy!“ nadaně předvedl svou slovní zásobu první strážný. Protože se pootočil, udělal jsem onen kritický krok přes paprskovou zábranu. Při červeném poplachu už bych neprošel a...

„To je on!!!“ zařval někdo za mnou.

A zrovna jsem si začínal říkat, jak mi to jde.

* * *

„Dík,“ řekl jsem strážnému okamžik předtím, než pochopil, že mu děkuju za to otevřené pouzdro, i okamžik předtím, než pochopil, že jsem mu vlastní těžkou pistolí přestřelil páteř.

Otočil jsem se, a chlápek, který na mne stále mířil prstem, chytil druhou střelu do pravého oka.

„Neříkala ti maminka, že se na lidi neukazuje?!“

Saltem vzad jsem přeskočil strážného u displeje a trefil ho buď nějak špatně, nebo měl výrazně víc mozku, než bývá zvykem.

„Fuj!“

Pistolka po panu Ochrankovi mi při saltu vypadla, ale dvě beretty po strážných plus pár zásobníků bude stačit. Bude muset stačit. Všichni vojáci v docích byli napumpovaní adrenalinem rudého poplachu, a přeslechnout, kde se střílí, nešlo.

* * *

Kulky páraly vzduch a odrážely se mezi trubkami. I strážě pochopily, že zrovna tady by samopaly nebyly to pravé - někde tu teče i monometylhydrazin do raketoplánů.

Takže beretty.

A i ty jsou na pováženou.

* * *

Někteří strážní měli implantáty, které jim - byť laciné a jednoduché - umožňovaly střílet docela přesně.

Plesk.

„Sakra!“ cítil jsem, jak mi střela vytrhla kus tkáně z levého stehna. Voják podruhé nevystřelil, jen vykašlal trochu krve - trefil jsem ho do zubů, takže měl v řezácích úhledný kroužek.

Běžel jsem směrem, kde jsem tušil startovací rampu, přeskakoval těla, ale bylo stále hůř.

* * *

„Sbohem,“ řekl sociální vykonavatel okamžik potom, co mi prostřelil hlavu.

Zezadu.

Srab.

* * *

Byl to divný pocit.

Vypadlo mi vidění levého oka, pravé šlo jen černobíle. Taky jsem ztrácel rovnováhu a nemohl ovládat pravou ruku. Levou víceméně ano.

Zaměřovací systémy ale nesehaly, takže vykonavatel ke svému velkému překvapení zemřel. Měl sice balistickou mikromembránu na obličejí a neprůstřelnou vestu pod sakem, ale krk je krk.

* * *

Potácel jsem se chodbou a mocí mermo se snažil, aby mi nevyklouzla pistole z pravé ruky. I můj organismus se snažil - černobílou začínaly problikávat barvy.

Plesk-plesk-plesk.

Z hrudníku mi vycákly tři kusy látky.

Tu kombinézu už nikdo nezaštupuje.

* * *

Padal jsem na beton a v letu se obracel, takže ještě než jsem dopadl, střelec to měl za sebou. - Jak jsem ho trefil do kořene nosu, krev mu vystříkla z uší.

* * *

Vstávalo se mi zatraceně těžko, navíc jednou rukou nedokážu vyměnit zásobník.

„Takhle to nejde,“ řekl jsem nahlas - spíš zamumlal než řekl. Pravý koutek úst mne neposlouchal, a jazyk také ztratil mnoho ze své mrštnosti.

Zjistil jsem, že podle hmotnosti zbraně přesně vím, že mám poslední dvě rány - mé tělo má opravdu netušené funkce.

„Plán. Chce to plán,“ pobídl jsem se k přemýšlení a zároveň k chůzi. Tělo po posledních třech zásazích začínalo selhávat, ale silou vůle jsem se udržel v chodu. Plán, plán... Předtím, ještě od strážního stanoviště, jsem viděl skupinu mladých povykujících lidí - odhadl jsem to na exkurzi - prověření studenti z Horních pater jednou za čas do doků můžou. Kampak se jen schovali?

* * *

Byl jsem ve velké členité technologické prostora, přes kterou se do raketoplánů vozí náklad, popřípadě nejrozměrnější náhradní díly. Krom několika zavřených vrat tam byly čtyři dveře.

Ty třetí byl velín a celá exkurze se tam mačkala jako švábi v konzervě. Ne že bych se tam dostal tak snadno, jak to zní: krom

jiného jsem přišel o černé brýle - i s nosem. Střelec přišel o bradu - i s mozkem.

Rozhlédl jsem se po vytřeštěných očích a pobledlých tvářích:

„Ty,“ řekl jsem a namířil na jednu z dívek. Podle oblečení a opálení byla z velmi bohaté rodiny, navíc mi byla povědomá a navíc byla velmi pohledná - po těch se poldům střílí obzvlášť blbě.

Místo zamýšleného „Ty“ ze mě vypadlo něco jako „Chy-yyy!“ Bez nosu se mluví špatně, to by jeden neřekl.

Všechny dívky v místnosti začaly ječet, div mi nezkolabovaly sluchové systémy - vyjma té, na kterou jsem mířil. Nedodal jsem nic, jen jsem neodvolatelně trhl zbraní. Dívka zbledla o další dva odstíny, ale poslechla.

Naznačil jsem, ať se přede mnou otočí, a levou rukou jí svou pravou přehodil přes rameno. Trochu podklesla v kolenou a má dlaň s černou berettou jí visela mezi řadry. Na osmnáctku je měla solidně vyvinuté - bezvládná ruka se mi aspoň hned tak nesesmekne. Zbytek exkurze na mě stále třeštil oči, i zaměstnanci velínu na mne stále třeštili oči.

Usmál jsem se.

Zase začali vrískat.

„Jfdefmeee,“ řekl jsem a u zbytku nosu mi praskaly bubliny.

* * *

Otevřela dveře, já se o ni pajdavě opíral, takže nám to docela šlo. Levou ruku jsem měl položenou na jejím levém rameni a mířil tu na toho vojáka, tu na jiného - zatímco jsem byl ve velínu, obsadilo jich technologickou prostoru snad třicet. Nestříleli, protože dobře věděli, co by se jim stalo, kdyby - byť omylem - zasáhli dívku z Horních pater. Čekali na nějakého vykonavatele s profesionálními zaměřovacími implantáty, takže jsem se potřeboval co nejrychleji dostat z relativně otevřeného prostranství někam do chodeb.

„Vchlevchooo,“ zamumlosyčel jsem.

* * *

Sledovali jsme lesklé ocelové koleje zapuštěné v betonu a vojáci i dva vykonavatelé nás kupodivu nechali projít. Překvapivé, ale příjemné. Nepříjemné pro změnu bylo, že po těch zásazích do hrudi skoro ustala regenerace smyslů - poškození byla vážná (podle toho, jak to bolelo víc než vážná): potřebuju „Pchalhivooo!“

Jenže střelit do silnostěnné trubky se řvavě kontrastním nápisem MONOMETYLHYDRAZIN, která se s mnoha jinými trubkami táhla po stěně chodby, by asi nebyl dobrý nápad. Otázka ovšem je, co v téhle situaci je dobrý nápad.

Za zády jsem slyšel lehké kroky vojáků, ale pořád nikdo nestřílel. Znervózňovali mě. Nejvíc mne ale znervózňoval ten poslední náboj - kdybych vypálil, závěr se zachytí v zadní poloze a to je docela nápadné. Proklet jsem se, že jsem si ve velínu pistole neprohodil.

„Vchlevchooo,“ znovu jsem poručil, a dívka otevřela dveře s nápisem ÚKLID.

* * *

Měl jsem kliku - vedle smetáků, mopů a kýblů stála na rozbitém uklízacím robotovi načatá láhev dezinfekce na záchody.

„Jmchénoo?“ sundal jsem dívce ruce z ramenou a odstrčil ji ke zdi.

„Anika,“ přitiskla se zády k betonu, „Anika Bouchon.“

K tomu, aby se mi podívala do obličej, nenašla odvahu, tak se dívala na podlahu.

„Achaaa,“ zašklebil jsem se - už vím, proč mi byla povědomá a proč si netroufli střílet ani vykonavatelé - měl jsem vyloženě šťastnou ruku. Na nikoho z rodiny Bouchon nikdy nikdo střílet nebude. Šéf Rady Soudců by smrt dcery nesl nelibě.

„Podchívejjj se mchi dcho očhí, Achnikooo!“ Poslechla. „Bchud'rchouzzzumná a nchiccc se tchi nchestaneeee. Techd' se achni nechiiii!“ usmál jsem se, a můj zmasakrovaný obličej zřejmě získal další stupeň neodolatelnosti, protože pevně stiskla víčka a ztuhla jak plastprkno. Položil jsem pistoli na robota a zvedl láhev s dezinfekcí.

Pilo se mi fakt špatně - nemohl jsem pořádně zavřít pus, navíc mi to bublalo zbytkem nosu ven, a tekl mi i prostřílený hrudník. A navíc to nebylo zrovna vydatné.

„Tomchuhle říkají dezinfekce?! Šejdíři!“ řekl jsem a Anika na mne zase třeštila oči: v dezinfekci byla i nějaká kyselina, tak se mi z pahýlu nosu a z kombinézy na prsou trochu kouřilo.

„Zabijete mě?“ řekla iracionálně.

„Mělch bych?“ odříhl jsem si.

„Ne, prosím ne!“ zkřížila ruce před obličejem. Zavrtěl jsem hlavou a znovu se napil - nerozumí vtipu, kvasinka?

„Longine Kandinsky! Okamžitě propusťte rukojmí a vzdejte se!“ ozvalo se z chodby.

„Na,“ podal jsem Anice pistoli, „záschobník mám v kapsce,“ cítil jsem, že se mi ksicht rekonstruuje a už mi při mluvení ani tolik neutíkal vzduch.

Dezinfekce na hajzly zabírá i na mě.

Anika zručně vyměnila zásobník a natáhla závěr (zbraně a střelba je v Horních patrech povinný školní předmět) a držela velkou pistoli ve svěšené ruce. Nastavil jsem dlaň, zamrkala a způsobně mi ji podala pažbou napřed. Střelbu do lidí asi ještě nebrali.

„Dík.“

„Proč... proč to děláte? Taková hrůza, tolik mrtvých!“

Tolik mrtvých? Nakrčil jsem čelo - zas *tolik* jich nebylo. Aha, tihle boháči prý jako služebnictvo používají živé lidi, na tézetka prý klidně nenarazí, jak je rok dlouhý. Jo, zavřít oči je snadné - navíc Bouchonové jsou prý tak bohatí, že si mohou dovolit i Dlouhý věk. To pak člověk na smrt zapomene jak na smrt.

„Proč to dělám? Znásilnili mě. Mám z toho trauma.“

* * *

„Chudáčku. Ve vězení?“

„Ale ne - nejdřív Velký Lloyd, pak doktorka Grayová.“

„Tu ale někdo zavraždí...!“ Vyděšeně si připleskla ruku na ústa, druhou na jedno ucho a určitě litovala, že nemá třetí - i jen

poslouchat takovéhle řeči o Velkém Lloydovi je nebezpečnější, než by kdo čekal.

„I na Lloyda jednou dojde... to jsi ráda, žes mi tu pistoli vrátila, co?“ Zamrkal jsem, jak mi v pravém oku naskočily plné barvy.

„Zabijete mne také?“ zase začínala otravovat, „prosím, nezabíjejte mě!“ teď začala i fňukat.

„Nebál bych se - pokud mne teda neznásilníš,“ dezinfekce mi vracela dobrou náladu - i ze zásahů do hrudníku už pomalu přestával syčet vzduch.

Zdraví má člověk jen jedno.

* * *

„Longine Kandinsky! Propust'te rukojmí! Pan vrchní Soudce, jeho Ctihodnost lord Bouchon, je ochoten přistoupit na jakékoli vaše požadavky!“

„Tatík je snaživý,“ řekl jsem a obličej už mi fungoval skoro jako dřív - v duchu jsem se dezinfekci omluvil, „nebyl to náhodou on, kdo prosadil doktrínu o nevyjednávání s únosci?“ Odmlčel jsem se - kde se mi v paměti zase vzalo tohle?!

„Táta je čestný a spravedlivý člověk!“ řekla Anika rozhořčeně. Nevěřicně jsem na ni zaostřil, ale myslela to vážně. Neuvěřitelné - řekl bych, že v osmnácti na rodičích vidí něco hezkého jen málokdo.

Věděl jsem, že se mne vojáci snaží ukolébat, a že sem v pravý okamžik vpadnou - už chvíli jsem vnímal tápavé paprsky skenerů, které sondovaly rozložení sil. Potřeboval jsem co možná urychlit regeneraci, a protože jsem dopil dezinfekci, utrl jsem zámek na skříní s čistícími prostředky.

„Nabij i tuhle,“ hodil jsem Anice druhou pistoli, „dej náboj do komory a doplň zásobník.“

„Ano.“

* * *

Jedl jsem práškový chloramin, a protože se špatně polykal, míchal jsem ho s tekutým mýdlem. Anika mi vrátila zbraň, a má fakt velké oči: „Otrávíte se!“

„Sebevrazi jsou přece ti oblíbenější lidé ze Spodních pater, není-liž pravda?“ Zastrčil jsem pistoli do kapsy.

Našpulila pusu: „A jak to, že se vám tak rychle hojí zranění? A co ty oči? To není možné!“

„Zeptej se svého spravedlivého tatíka,“ z pusy mi vylétl obláček chloraminu a Anika si zamávala rukou před nosem.

„Ale...!“

„Říkal jsem *tatíka*. Teď si lehni támhle,“ ukázal jsem ke stěně co nejdál ode dveří.

„Ale...!!!“

„Netěš se - žádný znásilňování nebude - jen až sem vpadnou vojáci, ať tě nezastřeje.“

„Ale...!!!“

„Já vím, co říkali - prostě nesmíš všemu věřit,“ bodl jsem rozkazovačně prstem a Anika poslechla. V očích jsem zahlédl cosi jako obdiv - to se rukojmím stává.

Světlo zhaslo přesně v okamžiku, kdy se mi černobíle vzpamatovalo i druhé oko.

* * *

Nebyli to vojáci.

Ale že bych slečnu Hayesovou viděl nějak dvakrát rád...

* * *

Vystřílel jsem zásobník tak rychle, že to znělo jako dávka - poslední kulka vylétla, ještě než první plastová nábojnice dopadla na zem - jenže od bitvy v Tokio Tower se někdo velmi poučil, tak slečna dostala astronautská mladá léta.

S jednou rukou a jen částečně regenerovanými poškozeními jsem neměl nejmenší šanci. Slečna mne loktem přirazila ke zdi - za krk -, a to tak, že jsem na podlahu nedosáhl ani špičkami.

Až teď jsem postřehl, že Anika ječí jako siréna.
Světla se rozsvítila.

* * *

„Škoda, že ji nemůžu... zpracovat,“ točil si Corgen razítkem a díval se na vřískající Aniku. „Pane Kandinsky, jste příjemný jak plíseň na nohou. Už vám to někdo řekl?“ Vedle Corgena stál pan oblíbený Tichý Typ a z druhé strany pan neméně oblíbený Zet.

„Chrrrr!“ řekl jsem přes promáčklý hrtan.

* * *

Někdo by si možná mýsl, že mě dostali příliš snadno - jenže - jak už to tak bývá - v okamžiku, kdy vypadlo světlo, kdy mi naskočilo oko a kdy slečna Hayesová rozkopla dveře, stalo se ještě něco čtvrtého - těmhle shlukům náhod se říká pravděpodobnostní atraktor.

To něco byl výkřik:

„Pane Longine!“

Byl jsem si zcela jist, že to nešlo skrz uši, a to jednoho vyvede z míry.

Hlas pokračoval, co jsem střílel - jasně jsem ho slyšel i přes hřmot pistole - pokračoval, když mne slečna Hayesová narazila na zed' a pokračoval stále.

Byla to Minako.

* * *

„Slyším tě! Slyším tě!“ odpověděl jsem tam někde uvnitř.

„Duchové předků necht' jsou pochváleni! Konečně!“

Přece nemám implantovaný přijímač... zarazil jsem se - jak jsem tedy mohl ve Francouzských patrech zachytit ovládací signály pro mrtvé? A u výrobní linky proud testovacích informací pro Camille? A všechny ty skenery? A...?

„Nemáte - nemáte žádný implantát - vše jsou přirozené schopnosti vašeho organismu - vašeho mozku,“ Minako mne kupodivu slyšela, „funkce se vyvíjejí podle potřeb, a podle potřeb se i přizpůsobují - je prý nesmírně důležité, abyste to věděl - nesmírně - , musela jsem vám to říci za každou cenu - poslední rozkaz pana Takešiho.“

„Poslední...? Pan Takeši je přece mrtvý, ne?“ Blesklo mi, že smrt v AR TV by mohla být stejně pravdivá, jako vše ostatní v TV.

„Ano, bohužel ano, je mrtvý... Aha, jistě, oni vám nestihli obnovit všechny vzpomínky. Jak bych jen... Nevzpomenete si na zadní vrátka v OOS? Ani na systém elektronických mrtvých schránek?“

„Schránky? Mrtvé?“

„Je to způsob výměny informací bez dohledu AR. Je to... V jedné z mých byl ten rozkaz - časové razítko bylo jen o pět minut starší než čestný čin našeho pána - byl to jeho poslední skutek v tomto světě. Předposlední.“ Hlas zakolísal. „Je prý pro vás *životně* důležité, abyste to věděl. A nejen pro vás - i pro *nás*. O tom vývoji a přizpůsobování.“

Tak *životně*.

A pro *nás*.

Tehdy jsem Corgenovi řekl to „Chrrrr!“

„Díky, Minako,“ vložil jsem do svého nehlasu sympatií, co se vešlo, a protože krom chrčení přes loket slečny Hayesové jsem se v reálu nemohl na nic, pokračoval jsem v konverzaci: „Kde jsi?“

„Corgen mne prodal do Lesbodromu,“ hlas Minako zazněl smutně, „zatím mne léčí, pak...“

„Hlavu vzhůru - však se z toho vylížeš.“ Přestože v duchu, těžce jsem se zakuckal: „Hmm, promiň, tak jsem to říct nechtěl.“

„Neomlouvejte se, pane. Svůj poslední úkol jsem splnila, nyní se odeberu k předkům.“

„Ne! V žádném případě! Vrátím se pro tebe. Ne hned, ale vrátím. Plán pokračuje. A dokud žijeme, bude pokračovat. To je rozkaz.“

„Ano, pane,“ řekla. Věděl jsem, k čemu jsem ji odsoudil, ona to věděla také, ale to Ano, pane znělo radostně.

Protože v reálu se Corgen pořád vykecával (rychlost obou komunikací byla tak jedna ku pěti) zeptal jsem se na to, co mne

trápilo už od předvčerejška: „Minako? Neměli jsme spolu někdy něco?“

„Ne. Jsem jen bojovník - váš vazal - věnoval mě vám pan Takeši... Omlouvám se, pane, asi mě zaměřili. Na shledanou, pane.“

„Nashle,“ řekl jsem - také jsem zrovna chtěl „zavěsit“ -Corgen právě načal zajímavé téma: „... a aby se vám to nepovedlo podruhé, oddělíme vám končetiny. Mám to povolené od pana barona. Zajímavý experiment, říkal - také myslím,“ Corgen se zazubil, a aniž otočil hlavu, řekl: „Mohla byste přestat vřískat, slečno, prosím? Má trpělivost má své meze.“ Vycvrknul razítko a zase ho chytil.

„Chrrrrrrr!“ řekl jsem.

Pan Tichý Typ mne vzal za pravou ruku a začal s ní otáčet.

Pomalů.

* * *

Přestože mám proti lidem výrazně posunutý práh bolesti, tohle bolelo - asi jako když se vám někdo snaží ukrotit ruku. V hlavě jsem měl ledové prázdno, takové to, jak víte, že něco musíte, musíte udělat, ale nemůžete.

„Chrrrrrrrr!!!“ řekl jsem.

Křup.

To mi povolilo rameno - zazmítal jsem se, ale proti slečně Hayesové jsem neměl šanci. V obličeji měla stále stejný výraz - mrtvý, řekl bych - a její loket byl jako traverza.

Pan Tichý Typ točil dál.

* * *

Ledové prázdno stále ledovělo. Cáry myšlenek se tloukly po lebce zleva doprava a zpět a snažily se uniknout před bolestí.

Nebylo kam.

Při deváté otáčce tkáně povolily a ruka zůstala panu Tichému Typovi v ruku.

„Vida vida,“ řekl Corgen, „je to zábavnější, než bych čekal.“ To už Anika mlčela - pan Zet ji omráčil násadou od smetáku.

„Ještě máme jednu ruku, obě nohy - a pak - kdo ví?“ Vzal panu Tichému Typovi mou paži, vesele mi s ní zamával a rozkázal, ať se pustí do druhé.

Led stále ledověl.

Rozkázal...

Rozkázal...

Slyšel jsem to.

Led.

Slyšel jsem, jak Corgen panu Tichému Typovi vyslal rozkaz. A rozuměl jsem.

* * *

Přesně v okamžiku, kdy se kódovaný chaos rozpletl v informace, mi pan TT začal otáčet druhou rukou.

Slečna Hayesová mne pustila, vyšponovanou dlaní mu prorazila krk a vytrhla několik obratlů. Panu Tichému Typovi mezi rty zabublal nažloutlý formalín, hlava se zvrátila na záda a skácel se.

Já sklouzl po zdi a zůstal sedět na podlaze.

„Co se to... ?!“

Corgen instinktivně vykryl strašlivou ránu pěstí, ale kinetická energie ho prohnala zavřenými dveřmi - rozpleskl se o stěnu na chodbě a týlní kost mu kovově zazvonila o trubky - v očích měl údiv.

* * *

Sice jsem slečnu Hayesovou ovládal, jenže to bylo pekelně těžké - každý příkaz jsem musel procpat přes hradbu protipříkazů, resetů, blokovacích protokolů a podobně.

Štěstí, že mi ukroutili pravou - bez levé bych... i když, ani ta není v nejlepší kondici. Naštěstí ale nebyla poškozená natolik, abych nemohl vytáhnout pistoli - ale tak rychlá, aby Corgen nestihl uhnout, také ne.

Beng-beng.

Kdybych mohl mluvit, řekl bych: Hopla!

* * *

Z prostřelené tlakové trubky stříkalo něco, co vonělo po čpavku a vysokých energiích. Monometylhydrazin. Požární sirény se rozječely.

* * *

Na jednu stranu bylo dobré, že Corgen zůstal za clonou unikajícího paliva, na druhou stranu bylo špatné, že stačí jedna jediná malá jiskra... Jak jsem seděl, palivo mi zalilo lýtko a stehna - bylo studené jak led. Zajistil jsem zbraň a schoval ji do kapsy - veškerá střelba se odkládá.

Zrovna když jsem se chystal vstát, zvedl mne pan Zet.

Zase za krk.

Chudák hrtan.

* * *

Ruku, která svírala mé hrdlo, sevřela jiná ruka - s dlouhými nehty a oprýskaným červeným lakem. Kosti zapraskaly a zase jsem byl volný.

Pan Zet slečnu zasáhl tvrdým direktem do žaludku. Ze slečny vycáklo trochu formalínu a vrátila mu to - při přímém útoku reagovala bez rozkazu. Pan Zet mladá léta neměl, tak mu štíhlá pěst prolétla vnitřnostmi a vylétla zády. Příliš mu to nevadilo.

Zatímco se mrtví navzájem roztloukali, klekl jsem si, nahmatal pod zpěněnou hladinou svou ruku a přitiskl rty k podlaze - v monometylhydrazinu sice byla spousta nehygienického prachu (skřípal mezi zuby), ale vzal to čert.

* * *

Tohle bylo přesně ono - cítil jsem, jak mi energie proudí do žil... jenže jsem zvedl oči a viděl, jak palivo zalévá i omráčenou Aniku. Chvilí jsem uvažoval, co je důležitější, ale nakonec jsem přestal pít a

zvedl dívku. Problém byl, že ji dohromady s rukou neunesu. A ruky se kvůli nějaké holce nevzdám.

Držel jsem ji kolenem víceméně v sedě, a plnou silou zaútočil na ovládací systémy slečny Hayesové: slečna byla fyzicky slabší než pan Zet, navíc ji rušil proud přímých Corgenových rozkazů - kdyby v obou mrtvých nepřevládly priority dané bezprostředním útokem, už dávno by šli po mně. Můj mozek ale fungoval lépe než Corgenův implantát, takže se slečna od pana Zet iniciativně odpoutala a z otočky ho kopla do spánku - špička boty prorazila kost a pan Zet ztratil vládu nad polovinou těla.

Kdybych mohl mluvit, řekl bych: Hezky!

* * *

Za okamžik už jsme šli liduprázdnou chodbou - za zády zlověstně syčelo palivo, slečna Hayesová nesla Aniku, držela jí na obličeji dýchací přístroj, a já sál z promočeného rukávu utržené ruky vysokoenergetické molekuly.

Krom žáruvzdorných tézet už bylo celé patro vylidněné - celkem logicky, protože první věcí je při podobných problémech odsát kyslíkovou atmosféru a nahradit ji inertním plynem - požární poplachy se trénují dvakrát až třikrát týdně a nikdo je nebere na lehkou váhu, protože v inertním plynu se udusíte i při tréninku. Když jsem si uvědomil, že někde poblíž jsou nádrže nabití stovkami tun kapalného vodíku a kyslíku do raketoplánu, také bych se vylidnil.

Monitoroval jsem chaos v éteru (zdálo se, že se můj přijímač opravdu stále zlepšuje) a hledal nějaké klidné místo v reálu. Slečna Hayesová už byla z dosahu Corgenova implantátu a já už se naučil blokovat její STOP-protokoly, takže poslouchala skoro bez prodlevy.

Se mnou ani s ní palivo nic nedělalo, ale Anika zpod masky chrčivě sténala a na rudé kůži se jí začínaly nalévat puchýře. Přemýšlel jsem, co pro mne má větší cenu, jestli vlastnictví smrtící slečny, nebo Aničin život - jednoznačně jsem dospěl k závěru, že slečna.

Jenže každý se občas chováme iracionálně.

Výtahy samozřejmě nejezdily, ale pro slečnu nebyl problém prorazit si cestu zamčeným požárním schodištěm.

* * *

Našel jsem si skrýš v obligátním ventilačním systému - ve výdechu, aby na mne neupozornil ostrý zápach raketového paliva. Proud „vzduchu“ kolem byl prakticky bez kyslíku, ale aspoň nechytlu.

Raketoplán mi letí za osm a tři čtvrtě hodiny.

* * *

Prosáklá kombinéza se jednou rukou sundávala strašně špatně - v těsné klimatizační šachtě obzvlášť.

„Krucinál!“ pinožil jsem se po plechu - navíc jsem musel dávat pozor na hluk. Nakonec se mi to povedlo - na ukroucené rameno jsem se odhodlával podívat dobrých deset minut.

Vypadalo ještě hůř, než jsem čekal.

Popravdě, vypadalo tak hrozně, že jsem sebou málem seknul.

* * *

Nejtěžší bylo zaklapnout kloub - pořád to klouzalo na stranu, oddělená ruka se ohýbala, padala mi - no hrůza.

Lup!

Jak rameno zaskočilo, zadrnčelo mi až v zubech - pak ovšem nastalo kouzlo: mikroskopický zrak mi umožnil sledovat, jak se buňky v poškozené tkáni dělí a rostou, jak se jedna stává svailem, druhá šlachou, třetí odlomeným lemem kosti, čtvrtá žilním pletivem... Vyždímal jsem do rány kus kombinézy a procesy se rozjely s netušenou rychlostí. Hloupé bylo, že i přes přídavné palivo ztrácím hmotnost prakticky před očima. *Doslova* před očima.

* * *

Když do odletu zbývalo necelých sedm hodin, dokázal jsem na pravé ruce pohnout prsty. Kombinéza už byla dávno úplně suchá a vážil jsem asi pětáctyřicet kilo - klidně bych mohl hrát Skeletona v dalším dílu Skinnera.

Zjistil jsem, že regeneraci dokážu řídit, takže jsem krom ramene zastavil vše; obličej, prostřelená hlava, barevné vidění levého oka, hrudník i hrtan musí počkat. Cítil jsem, že čtyřicet kilo je hranice, za kterou se rozprostírá temnota.

* * *

Dvě a půl hodiny do odletu a oběma rukama jsem vládl jako dřív - ruce prostě potřebuju. Vážil jsem čtyřicet tři kilo a při plném vědomí jsem byl jen díky hejnu švábů, které kolem prchalo před nedostatkem kyslíku.

Bylo to tučné hejno.

Před deseti minutami se kyslík v proudu vzduchu zas objevil - nejvyšší čas se hnout. Potrhaná a prostřelená kombinéza na mně neuvěřitelně visela, šrouby v kapse řinčely o kyčelní kloub a původní Otvírákovský plán byl v tahu.

Mám ale nový.

* * *

Jak jsem očekával, lidé na patře zatím nebyli - tlupy stříbrných protipožárních tézetek prováděly poslední kontrolu.

Zbavil jsem se šroubů i imbuskličky (i klíče, jasně) a mimo dosah kamer se naaranžoval do malebně mrtvé pózy - netrvalo dlouho a téčka mne našla a ujala se mě, jako všeho, co je třeba recyklovat. Hlava mi působivě visela a šedomodrý obličej jsem měl šedomodrý od barvy, kterou jsem pomocí vysokooktanových slin vylouhoval z kombinézy - prach z ventilace tomu dodal ten správný udušený odstín.

* * *

Nebyl jsem sám, koho mrtví do chladicího meziskladu přinesli - pár lidí nedoběhne vždycky (vítaný příspěvek ke zvýšení těžebních výnosů - možná proto jsou požární poplachy tak často). Třídič nade mnou nespokojeně zamlaskal a řekl: „Ten je na nic - na díly s ním.“

Přesně, jak jsem čekal.

Protože jsem byl tak lehký, neslo mne jen jedno téčko -složilo mne do vedlejšího chladicího prostoru k několika jiným poškozeným tělům.

* * *

Napadlo mne, jaký je to paradox - pak mne zase napadlo, co je za paradox na tom, když zdánlivě mrtvý zabije zdánlivě nemrtvého.

Zatřásl jsem hlavou a otřel si z ukazováčku studený sklivec - konec mého prstu zasáhl ovládací centrum v mozku a odeslal mrtvého... kam?

Zas ty paradoxy.

Rychle jsem z bezvládného těla stáhl stříbřitou žáruvzdornou kombinézu. Ani moc nesmrděla, nebo to mezi potřhanými mrtvolami nebylo cítit. Byla mi trochu širší v ramenou, ale jinak sedla. Ještě smýt barvu z obličeje... vida, organismus už ji skoro spotřeboval, takže stačilo oprášit ventilační prach.

Do odletu raketoplánu zbývají dvě hodiny.

* * *

Zase shrbená záda, zase šouravý krok - výhoda byla, že kombinéza má kapuci (byla srolovaná v límci) a že zip končí u kořene nosu, takže z obličeje jsou vidět jen oči - a na ty jsem si nasadil žáruvzdorné brýle (ty byly v pouzdře na opasku).

Chvilí jsem monitoroval vysílání, ale všechno běželo podle plánu - start raketoplánu bude předcházet startu Velké ceny AR Central Tower. A u Velkých cen je spousta kvalitního lihu a spousta oksyličovadla - a tudíž i spousta protipožárních tézet.

Pod stříbřitou maskou jsem se zazubil.
Dobrý plán.

* * *

Další hodinu jsem pracoval při třídění odpadu, a zrovna jsem začínal uvažovat, jak se odpoutat, když se člověk, který nás řídil, podíval na hodinky a řekl: „Dohajzlu, to to letí!“ Zvedl hlas: „Všechna tézet s protipožárním pověřením se okamžitě odeberou na hlavní AR galerii a zúčastní se protipožární ochrany Velké ceny!“

Jak snadné.

Upustil jsem plastový pytel s odpadem z jídelny, udělal čelem vzad a zařadil se do stříbrného proudu.

* * *

Pochodovali jsme podél zdí a naštěstí jsem nešel první, protože bych nevěděl kudy; které téčko ještě nemělo kápi a brýle, tak si je právě nasazovalo.

Patro bylo zaplavené vojáky v těžkých armádních exos-keletech - na stráž, kterým se mne nepodařilo zadržet, se dívali s nechutí - nikdo nemá rád nečekaný nástup do služby. Všechny dohromady ale všechno natolik znervózňovalo, že i tak přísné kontroly ještě zpřísněly: První dočasný checkpoint byl před nákladním výtahem a zastavili tam i nás.

Voják s ručním skenerem to bral důkladně. Klika, že skrz kovovou fólii kombinézy nezaznamenaná zásobníky ani pistole zastrkané za elastickým páskem. Někdy je propadlé břicho výhodou. Můj čip - můj mozek - se samozřejmě ohlásí kódem tézetka, za které se vydávám.

„Další!“ voják postrčil pomalu se pohybující mrtvolu přede mnou. Měla poškozené koleno a kulhala.

* * *

Ruka se skenerem mne přejížděla od pasu nahoru a zase dolů. Nemohl jsem si dovolit monitorovat signál - stačila drobná chyba a už by mě měli. Takže jsem nevěděl, co si o mně přístroj myslí.

„Veliteli?“ řekl voják.

„Problém?“ To už na mě mířilo pět samopalů.

„Má o tři stupně víc než ostatní.“

„A jinak?“

„Normál.“

„Podívej, jak je očouzenej - asi byl u pece a ještě nevychladnul.“ Pogrataloval jsem své prozíravosti - saze jsem skutečně setřel z fluidního kotle, když jsem zjistil, že ne vždy (obzvlášť při pohybu) dokážu svou teplotu regulovat tak přesně, jak potřebuju.

„Máme hlásit každou anomálii. Opakuji: *každou*“ napodobil voják hlas nějakého vyššího, zřetelně nepřítomného nadřízeného.

„Užs to hlásil - mně - a jestli se zpozdí start závodu, utrhnou prdel taky *mně!*“ Samopaly se sklonily a já prošel a nasulcoval se do nákladního výtahu. Pod maskou jsem se stále usmíval.

* * *

Závody se létají až nahoře, nad nejvyšší separační vrstvou, takže je vidět Ovál, takže je tam spousta světla - hyperaerogelový Poklop v Oválu se na rozdíl od separačních vrstev udržuje průhledný (smetánka žádá svůj výhled), navíc je čistý hyperaerogel výrazně lepší tepelný izolant, takže výrazně lépe chrání před vražedným mrazem Plání. Velmi drahé, velmi účinné.

Stoupali jsme výtahem přes deset minut - nákladáky nejsou moc rychlé. Ven nás vyhnali v technickém mezipatře, kde jsme museli čekat dalších pět minut, protože tam nějaký francouzský závodník zrovna zuřil, jak transportní tézet zacházejí s jeho náhradními díly. Alespoň další kontrola prošla výrazně svižněji - už dávno jsme měli být na postech u pěnových děl a v hasičských křídlech.

„Vy dva tam, ty vlevo, ty tam,“ rozděloval nás člověk na konci chodby. Pronikal do ní takový zvláštní bledý svit - až za okamžik mi došlo, že je to opravdové denní světlo - jsem zvědav, jestli nahoře

nad věčnými mraky skutečně je Slunce. Má být žluté a kulaté a má hřát.

Měl jsem trochu obavy, že mne přidělí na hasičské křídlo - ta, v případě nouze (která je ale při hromadných haváriích nemile častá) naletí do koule ohně, v kterou se s oblibou mění závodní stroje, a explozí vysoce stlačené pěny požár uhasí. Atomizovaných hasičských tézet nikomu líto není.

To mně by bylo.

Mě.

* * *

Dostal jsem naprosto nudný a zastrčený post, z kterého nebylo nic vidět - stačil ale krátký elektromagnetický rozkaz, a téčko, které kráčelo na horní galerii do boxů závodních strojů, změnilo směr. Ovládnout ho bylo kupodivu těžší než ovládnout slečnu Hayesovou - jednoduché věci mají méně možností a více zarputilostí.

Výměny si nikdo nevšiml.

* * *

Zvedl jsem hasicí přístroj a zaujal místo na červeném křížku v boxu německého týmu DER BLITZSCHNELL-GANG. Hned vlevo byl favorizovaný tým s vedoucí hvězdou závodního seriálu Speedy Johnem - ti se celkem nekreativně jmenují AR NUMBER ONE.

Z mého místa byl fantastický výhled - vsadil bych se, že daleko lepší, než má většina diváků na tribunách. Stál jsem vedle nádrží s lihem a okysličovadlem a měl zírat jen na ně, ale kdo by si všiml, kam se přes žáruvzdorné brýle dívám - díval jsem se skrz nerozbitné sklo galerie vpravo dolů, kde byla v členitém povrchu AR Central Tower krásně vidět lamelová výpusť elektromagnetického podavače, čili místa, odkud za třicet pět minut odstartuje raketoplán. Všude kolem se z černi poslední separační vrstvy tyčila horní patra (*Horní patra*) nepřeborných věží - v šedobledém světle to působilo monumentálně. A chladně. Viděl jsem je samozřejmě svrchu, protože AR Central Tower je samozřejmě nejvyšší. Zvláštní, že

obrovská ledová kopule vznášející se nad naším světem nepůsobí klaustrofobicky - spíš naopak: prostor se jeví větší, vzdušnější, neuchopitelnější.

Můj nový plán sahá přesně sem - teď to chce nějakou improvizaci, ale co čert nechtěl, nic mě nenapadalo. Do startu raketoplánu zbývá třicet dva minut.

* * *

„Dneska jim natrhneš prdel, Austenům,“ řekl manažer týmu naší jedničky, která měla na zádech kombinézy vyšité umělecké jméno Big Bosch. Kombinéza byla přetlaková, aby pilot při prudkých manévrech neztrácel vědomí, a pokrytá elastickými reklamními displeji, aby tým neztrácel peníze.

Tribuny se pomalu plnily cylindry a vysoce kreativními dámskými klobouky - tribuny jsou jen pro naprostou elitu, všichni ostatní sedí u obrazovek a emitorů. Závodů jsou populární hlavně kvůli sázkám, detailním záběrům na havárie a ještě detailnějším na zmasakrované piloty - kamery jsou všude.

* * *

Zatímco čas splašeně letěl, zatímco jsem dál vymýšlel splašené improvizace (a zatímco mne stále splašeněji nic nenapadalo), naši mechanici dělali poslední úpravy na stroji - křídlo vypadá jako trochu subtilnější vojenské, ale dravčí tvary nosných ploch plus zesílení namáhaných částí dávají tušit, co je ukryto uvnitř. Hlavní a nejviditelnější rozdíl je tenká, skoro čtyři metry čtvereční rozlehlá deska, kterou má každé křídlo na dvou nosnících za sebou - jediný důvod závodů - reklamní prostor.

Ve vzduchu neuvěřitelně (lákavě) voněl čistý líh.

Zablikala výstražná světla - do startu závodu zbývá dvacet minut.

* * *

Ta světla ale neblíkala jen kvůli závodu - teď hlavně oznamovala start raketoplánu.

Postup znám naprosto dokonale: systém NMD magnetů zvedne dvoutisícitunovou obludu z doku a pomalu a šikmo ji vyneseme Oválem nad Pláně. Tam, sto metrů vysoko, kapitán zažehne motory a odletí do vesmíru. Ta komplikace se šikmým magnetickým vzletem má mnoho důvodů (hluk a radioaktivní zplodiny, například), ale hlavně, kdyby se při zažhání motorů něco nepovedlo, aby se raketoplán nezřítil zpět do Majesty, ale na led. On by vlastně nespadl ani tak - spadly by jen trosky - silný laserový kanón by ho rozprášil dávno před dopadem - i led by se pod nárazem té hmoty mohl prolomit, a to by pak byl ještě větší průser než pád samotného raketoplánu.

Dole se rozevřel lamelový kryt a objevila se oblá špice nejhlasitějšího výkřiku pozemské techniky - raketoplán je sedmdesát metrů dlouhý, rozpětí má třicet metrů a skelet a plášť z nejmodernějších NMD materiálů - na rozdíl od strojů minulé civilizace nepotřebuje přídavnou nádrž ani pomocné startovací stupně. Tuto vyzáblost umožňují pokročilé nukleární raketové motory, které jsou vybaveny neméně pokročilými stronciiovými reaktory - proto radioaktivní zplodiny.

Světla v celém Majesty zakolísala a temné hučení NMD magnetů cítil každý až v kostech.

Obrovský šedobílý stroj začal pomalu a majestátně stoupat.

* * *

Každý start s sebou nese nepříjemnosti: tou hlavní je, že se musí vypnout lasergrid - nikdo nechce riskovat byť i sebenepatrnější možností, že se nějaká věž v gigantickém magnetickém poli zvencne a změní ty stovky tun paliva na fakt velkou petardu.

U toho maxiděla sedí člověk.

* * *

Vypínání lasergridu je vždycky ošemetné: když traulery shazují cisterny s rudou nebo jim podavač posílá prázdné, jde to alespoň rychle - raketoplánu to trvá přes deset minut.

Deset minut, kdy je Majesty prakticky bez ochrany, deset minut, kdy se led na Čele *blíží*.

Řeka páry, plazící se po klenbě k Oválu, pozvolna vymizela.

* * *

A nejde jen o led.

Čtyřicet vojáků v těžkých exoskeletech míří nahoru -je to sice téměř kolmo (a navíc tři sta metrů), ale jejich dlouhé modely elektromagnetických pušek by byly uspokojivě účinné i za těchto podmínek.

Věděl jsem, že jestli chci něco udělat, musím teď - raketoplán za chvíli prostoupá kolem galerie, přítomné dámy zamávají a šmyt... zrovna jsem se díval na propust pro křídlo před naším boxem, tak mne břinkání elektromagnetických zbraní zastihlo zcela nepřipraveného.

* * *

Přikrčil jsem se, ale nebylo to na mě.

* * *

Zpoza okraje Oválu padala nějaká věc - střely z ní trhaly velké kusy.

Můj zrak mi přiblížil, co to je, a už jsem věděl, že rozhodně nejsem sám, kdo na start raketoplánu čekal.

* * *

Příd' obrovského kosmického stroje se zatím dostala tak vysoko, že jsem viděl i jméno: LLOYD.

Skromnost Austen-Rohrerům nikdy nechyběla.

To, co padalo shora, byla oficiálně neexistující bitevní zombie. Neprůstřelný elastomer měla zničený, ještě než ji rozsápaly střely, a kolem ní padaly takové malinké černé tečky.

Ty vojáci asi ani neviděli, natož aby je zasáhli.

* * *

Bylo to něco jako mikrogranáty s křídélky a infračerveným naváděním.

Zbytky bitevní zombie se roztrhly o tvrzené sklo nad tribunami, a v dalším okamžiku už ze čtyřiceti vojáků v exoskeletech zbyly jen vířící krvavé cáry - úplně jsem slyšel, jak televizní diváci zařvali nadšením.

Ani jeden křídlatý granát neminul.

Já být diváky, tak se tak neraduju - to, co se za hranou Oválu objevilo vzápětí, byli - řekněme - parašutisté.

* * *

Lasergrid stále nešlo zapnout.

Z vnější obrany nepřežil nikdo.

A ti na padácích nemohli být než Svobodní.

* * *

A taky že ano - mé oči mi je přiblížily zcela jasně.

Svobodného si s člověkem nelze splést: maso zmrazené na devadesát stupňů sice vydrží staletí, problém je, jak ho rozmrazit. Svobodní to vyřešili tak, že nic nerozmrazují, zato si genovou manipulací vypěstovali zuby, které to zvládnou i tak. Raději jsem poodvrátil zrak - ten, na kterého jsem se díval, vypadal, že by z fleku překousnul kolejnici.

* * *

Po prolamované půlkopuli nad tribunami tekla krev a sjížděly kusy exoskeletů, ale na něco takového je obsluha zvyklá ze závodů - čisticí kapalina to rychle smývala a papalášové v lóžích na všechno zírali, jako by se jich to netýkalo. Je pravda, že sklo by sneslo i současný zásah deseti sportovních křídel, jenže ten můj Svobodný, co se na něj už nedívám, měl v rukou něco, co se nápadně podobalo přísavné mině - to se učí hned v první hodině prvního ročníku archeologické školy - takovéhle nálezy totiž mohou nezkušeného archeologa zapsat na tabuli cti už ve velmi mladém věku.

Těch několik vykonavatelů, kteří jsou tak bohatí, aby probublali do smetánky, začalo jednat - jejich penguny jsou ale pro nastávající boj zcela nevhodné.

Do sítnic se mi vpálil ohnivý pruh.

* * *

Chlap u superlaseru vystřelil velmi přesně - musel tak, aby nezasáhl led, a aby napáchal co nejvíc škody.

Dva Svobodní parašutisté prudce zrychlili, třetí se vypařil.

* * *

LLOYD už prostoupal kolem tribun - právě mu začaly být vidět trysky - a já tam pořád stál jako socha.

Trosky kanónu zasaženého pěti křídlatými granáty dýmaly, dvě těla na hořících padácích už zmizela v separační vrstvě hluboko dole a zbylí Svobodní měli tři čtvrtě sestupu za sebou - tehdy se zpoza okraje Oválu oddělila druhá paradesantní vlna.

Dalších sto.

* * *

A přesně tehdy propukl chaos.

V jednu chvíli všichni spořádaně seděli, v druhou okolí připomínalo pohled do mixéru.

Ve vířícím davu jsem zahlédl Corgena, a dokonce jsem zachytil, jak vysílá rozkazy na všechny strany - ať ho nemám rád jak chci, byl jedním z mála, který nezpanikařil - na jeho popud právě ochranka odnášela Velkého Lloyda.

Všude se najednou kutálely klobouky a válely lesklé dámské střevíce.

Do Svobodných se pustily protimeteorické systémy raketoplánu.

* * *

Vzduch se naplnil hořícími těly, jenže palbou se stroji zahřály emitory, a ty granáty s křídélky jsou nechutně přesné.

Raketoplán se rozhoupal, a někde z přídě, kam už jsem neviděl, vyšlehly další čtyři výbuchy. Konečně jsem se vzchopil.

* * *

Kolem galerie prolétlo pět Svobodných se zpožděným otevíráním padáků - zřetelně mířili k výpusti nad dokem.

Dokud nebude možné vypnout magnety, nepůjde výpusť zavřít. A Svobodným stačilo nemít u sebe nic kovového.

* * *

„Hele, Bigboschi, jak se to startuje?“ řekl jsem a otevřel dvířka závodního křídla - byla na nich velká reklama na PRVNÍ NĚMECKÝ PIVOVAR a na jeho nový výrobek s DELIKÁTNÍ NAHOŘKLOU PŘÍCHUTÍ Z LISOVANÝCH VŠÍ - PRAVÝ PŘÍRODNÍ PRODUKT! Uvnitř kokpitu nebyl knipl, ale něco jako futuristické ovládací berany - to bylo asi tak všechno, co jsem ve změti tlačítek a kontrol ek poznal.

„Cože?!“

„Jak-se-to-star-tu-je!“ přerval jsem randál, a zatímco na mne nevěřícně zíral, chaos kolem rostl nade všechny meze. Tak jsem si mohl v klidu rozepnout kombinézu a přesunout opasek s pistolemi

nahoru - kombinézu jsem si zase pečlivě zapnul - žáruvzdornost se hodí.

První dva Svobodní přistáli nahoře na skle a ty talíře byly opravdu přísavné miny.

* * *

Big Bosch mi pořád nerozuměl - já si kvůli zničenému hrtanu ostatně nerozuměl také.

Takže jsem nastoupil bez patřičné instruktáže a začal si zapínat čtyřbodové pásy. Přestože všichni ostatní piloti zdrhali jako všichni ostatní nepiloti, Big Bosch si takové znesvěcení svého stroje nechtěl nechat líbit.

Závodníci jsou podivíni.

Když jsem chtěl zabouchnout dvířka, začal se o ně se mnou přetahovat, a skončilo to tím, že je urval. Vítězoslavně se na mě podíval, já zavrtěl hlavou a Svobodní na kopuli odpálili miny.

* * *

Musím říci, že vzápětí si Big Bosch získal mé vřelé sympatie -jak stál s dvířky v rukou vedle kokpitu, veškeré sklo, které bych jinak schytl já, schytl on. Skrz čelo mu vyjel dlouhý střep, Big Bosch řekl: „Blab!“ a vyfoukl velkou krvavou bublinu.

To už mé systémy navázaly kontakt s elektronikou křídla a nabašený motor poslušně zaburácel.

* * *

Další dva výbuchy mnou smýkly, až jsem se bál, aby PIVOVAR nedošel úhony - dobrá zpráva byla, že mi mrtvola Big Bosche odlétla z výhledu.

Z vojáků, kteří se pokoušeli držet široký vchod z galerie do budovy, už byla jen hromada kouřícího masa - Svobodní rozhodně nemají zbraně, které by byly šetrné k tělům obětí.

Zkrácené předledové kulometry byly černé a dělaly strašný kravál.

* * *

V plánu Svobodných hrály nějakou roli i závodní křídla, protože ke každému se jeden hnal – šlo je snadno rozeznat podle Svobodné varianty přetlakových kombinéz.

Raketoplán byl téměř v půli cesty, takže do zapnutí la-sergridu zbývá plus minus pět minut.

* * *

Svobodní zřetelně spěchali, i když v Majesty není místo, kam by se závodní křídlo nedostalo během pěti minut. Jeden Svobodný se přirozeně hnal i ke mně.

* * *

Bylo jasné, že pro mne se propust před boxem neotevře, ale mé zaměřovací systémy vyhodnotily jeden z otvorů po mině jako dostatečný.

Tasil jsem berettu a z tlakového systému mého Svobodného začal (působivě) unikat plyn, s kterým se (ještě působivěji) mísila modrá krev. Protúroval jsem motor a vysokootáčkový jek na okamžik přehlušil všechno.

Svobodní s kulomety tázavě otočili hlavy.

* * *

Nahoře na kopuli přistával padák za padákem, přesto bylo vidět, že zpoza okraje Oválu vyskočila třetí a čtvrtá vlna.

Moje systémy si s křídlem rozuměly bez páček a tlačítek - to bylo dobré -, vyjma řízení ovšem, to jsem musel vzít do vlastních rukou - to dobré nebylo.

* * *

„Kruci,“ řekl jsem, když jsem hranou křídla přesekl (krajně nepozorného) Svobodného. Těm ostatním bych asi nevysvětlil, že to byla nešťastná náhoda, tak jsem prudce přitáhl berany a dávky z kulometů neškodně zajiskřily po podlaze.

Sedadla tribun se míhala tam a zpět: jedna věc je vědět, že dírou ve skle proletím, druhá trefit se. Navíc se otvorem pouštěli další a další Svobodní, a nevím, jak by se mi letělo s jedním napíchnutým na špici.

Raketoplán byl sotva šedesát metrů pod hranou ledu, a Svobodní v ostatních křídlech už startovali.

* * *

Dobré bylo, že po mně už nikdo nestřílel - palba do vlastních řad byla až příliš pravděpodobná.

Beng!

Takže změna. Kabinou šlehla střela z elektromagnetické pušky - nebýt drobného zakolísání, šlehla mi hlavou.

Chytl jsem berany jen levou rukou a vyprázdnil do otvoru v kopuli zásobník - přesněji - nikoli do otvoru, ale do Svobodných, kteří tam překáželi.

Můj fanklub mezi střelci na tribunách se utěšeně rozrůstal.

* * *

Krátká instrukce ovládací elektronice, a plný tah motoru mne zarazil do sedadla. Bylo na Big Boschovy míry, takže mi obratle jen zařinčely.

Otvor v klenbě začal prudce růst.

* * *

Už už jsem si myslel, že jsem to dokázal - na každé straně bylo mezi konci křídel a zubatým okrajem skla dva a půl centimetru. Jenže přesně v okamžiku, kdy jsem prolétal, se nějaký Svobodný rozhodl, že se podívá dovnitř.

* * *

Svět se roztočil v naprosto neuvěřitelném víru.

Odstředivá síla mi lámala krk, kolem vířily trosky mého billboardu, a jediné věci, které nevířily, byly mé nosné plochy; do konce té levé byla zakousnuta Svobodná hlava. Ke všemu teď už střelba do vlastních řad nehrozila, tak se kolem proplétalo až neuvěřitelné množství fosforových stopovek.

* * *

Kopule tribun pokrytá padáky byla asi sto metrů vlevo, trochu pode mnou, raketoplán právě dosáhl hrany Oválu, a všechny střely z kulometů, které nezasáhly mne, zasáhly ledovou klenbu. Já být Svobodný, nedělal bych to.

Vyrovnal jsem poslední otočku, obhlédl škody, a ani jsem nemusel poslouchat elektronické skučení, aby mi bylo jasné, že si nějaká ta rána křídlo našla. Podle cárů stříbřité fólie frčících na hrudi si nejméně jedna našla i mě.

Vzduch řval v otvoru po dvířkách a aerodynamika byla ztrátou reklamní plochy totálně v háji - nemohl bych letět příliš rychle, ani kdyby se nepřehříval motor. Další problém byl, že mi znovu vysadilo levé oko, a navíc jsem cítil, nevládnou nohama - projektil mi podle všeho přerazil páteř, takže sedím jen díky čtyřbodovým pásům.

No výborně!

V zrcátku jsem viděl, jak z kopule vylétl pestrý roj závodních křídel - dvě šla bez nejmenších pochyb po mně.

* * *

Svobodní museli dlouho monitorovat závody, protože museli znát detailní parametry křídel, a museli se na dnešní den dlouho připravovat - jinak není možné, aby měli držáky na kulomety vyrobené tak precizně - a že na těch dvou křídlech o žádné zkrácené modely nešlo.

„Krucinál!“ řekl jsem - už zastřelovací dávky šly zatraceně těsně.

* * *

Projektily se provinily kolem a díky dlouhým hlavním letěly i zatraceně rychle - i nepoškozená křídla letěla zatraceně rychleji než můj nakráplý PIVOVAR. Vyhodil jsem z vystřílené pistole zásobník a zaklapl svůj předpředposlední.

Přitáhl jsem berany, nasadil na ostrou zatáčku a mé zaměřovací systémy se usadily na kokpitu bližšího z křídel.

* * *

Bohužel jsem tou zatáčkou vlétl přímo do dávky. Přitáhl jsem ještě prudčeji, jenže křídlo se místo zamýšlené svíčky málem rozpadlo - prasklinou pod nohama bylo vidět hroty věží hluboko dole.

Vzzzzňáu!

Kulka mne minula opravdu o *malý* kousek a vyrazila do skla úhledné kolečko. Vystrčil jsem pistoli otvorem po dvířkách a proud vzduchu mi ji málem vyrval.

* * *

Jestli si kdo dovede představit horší podmínky ke střelbě, tak si to jen namlouvá - nic horšího není. Gumovitý vzduch mi lomcoval celou paží (která rozhodně nebyla v nejlepší kondici), ztrátou energie se zatmívaly zaměřovací systémy, a monoskopický pohled také ničemu neprospíval - jediný klad byl, že nepřátelská křídla nekličkovala - považovala mne za bezbrannou kořist.

Jenže, když dokážete sejmut Velkého Červa...

* * *

První střela šla mimo, druhá trefila levý dolní okraj a třetí přesně střed kokpitu. Sklo zmodralo Svobodnou krví, křídlo se zapotácelo a ve spirálách propadlo do prázdna.

Původně jsem myslel, že jsem nezasáhl, ale to jen kulkám z pistole trval let trochu *dlouho*. Špatné bylo, že jsem neviděl raketoplán.

Velmi špatné.

Tentokrát jsem přitáhl mírněji a křídlo začalo stoupat.

* * *

Druhého Svobodného smrt kolegy vůbec neznervóznila - naopak. A protože mu to letělo dvakrát rychleji než mně, během chvilky jsem ho měl za ocasem.

* * *

Odhadoval jsem, že mám asi minutu pětáctýřicet vteřin. Pak raketoplán nakopne motory.

A obsluha vypne NMD magnety. A zapne lasergrid.

* * *

Před sebou jsem měl na třicet padáků - byly to říditelné modely v barvě ledu - zespodu jsou běžnýma lidskýma očima asi dost špatně vidět. Z druhé strany je právě oblétala čtyři závodní křídla - mířila do Oválu.

Svobodný za mnou stiskl spoušť kulometu.

* * *

Protože zbraň musela fungovat za letu, a nešlo, aby střelec vystrkoval ruku okénkem a šmátral po lučíku, technici Svobodných ji museli upravit, aby šla napojit na elektrické systémy křídla.

A když dokážete bezkontaktně ovládat jedno křídlo, dokážete i dvě.

Pokud je dost blízko.

* * *

V zrcátku jsem jasně viděl, jak Svobodný buší do spínače - zuřil, div mu u nosu neublala pěna - musel mě mít plný zaměřovač, a zrovna to nestřílí.

Protože jsem mu nemohl ovládat řízení, prudce jsem mu přidal, takže, aby do mne nenarazil, automaticky škulbl berany - a tehdy jsem elektrický obvod ovládající zbraň uvolnil - dávka zmasakrovala dobře deset parašutistů.

Úplně jsem cítil šok linoucí se z vedlejšího stroje - nebyl vedlejší, byl spíš nade mnou. Když přestal střílet, vypnul jsem mu motor. Křídlo sklouzlo na bok a začalo padat jako kámen.

* * *

Stoupal jsem a pozoroval malebné veletoce Svobodných, kterým střely přeseřaly padákové šňůry - z černé separační vrstvy hluboko dole se vynořila první vojenská letka.

O chvilku později se o bok Roma Tower rozmázl ohnivý květ a já prolétl Oválem nad Pláně.

* * *

Nebyl jsem oslněný - tolik světla pod šedými mraky není, ale cítil jsem jisté (jistě *nemalé*) ohromení nad nedozírností bílé plochy kolem. Poděšeně jsem zatahl hlavu, ale hned ji ještě poděšeněji vytáhl - tolik zbraní po mně ještě nikdy nestřílelo.

Prolétnout čistým hyperaerogelem v Oválu nebylo tak snadné, jak se zdá - navíc s přehřívajícím se motorem - bylo to jako vlétnout do vaty a na druhé straně vylétnout jako špunt z řasového šampaňského.

Protože teplota skokem klesla na minus devadesát, motor se udiveně zakuckal, zato chlazení se prudce zlepšilo. Také jsem musel dávat (velký!) pozor, abych nevlétl do elektromagnetického pole podavače, a také jsem se rozhlížel po křídlech, která prolétla přede

mnou, a také jsem si říkal, že bych neměl narazit do raketoplánu, a také ta bílá nesmírnost kolem...

Ty střelce dole jsem prostě nečekal.

* * *

Z potahu levé nosné plochy vyrazily cáry kompozitu a celé křídlo se roztřásl, jako by se začalo rozpadat.

Podíval jsem se na prasklinu v podlaze, a skutečně, začalo se rozpadat. Rozšiřující se dírou byly vidět desítky zničených bitevních zombií, desítky mrtvých Svobodných, a stovky a stovky živých Svobodných v bílošedých maskovacích overalech. Také tři samohybná protiletectká děla, která mířila na raketoplán, plus další tři, která pálila po mně. Viděl jsem i nabílo natřené tanky, hranaté před-ledové abramsy, a začínal chápat celý Svobodný zámysl: pokud pomocí křídel zablokují raketoplán, ti dole ho budou muset držet na podavači, takže nebudou moci zapnout lasergrid, takže si Svobodní budou moci skákat Oválem jak chtějí, a pokud by se jim navíc povedlo ukořistit vesmírnou loď...

Hejno závodních křídel kroužilo pohupující se obludě nad přídí, takže si o zažehnutí motorů mohla nechat jen zdát - že by posádka byla tak odvážná a spáchala sebevraždu, toho jsem se nebál - astronauti jsou zásadně z Horních pater.

Největším problémem Svobodných tedy je, že já potřebuju na Titan.

* * *

Tak maně mne napadlo, jak dole v Majesty útočníci dopadnou, až narazí na slečnu Hayesovou a...

Prásk! Prásk!

Konec levé nosné plochy se odpařil v ostrém dvojzáblesku, v draku stroje zarachotily střepiny a nos mi naplnil čpavý chemický pach okysličovadla.

Křídlo se otočilo kokpitem dolů a mé zaměřovací systémy vyhodnotily situaci.

To půjde.

Jestli ne, jsem na Titanu za deset vteřin.

* * *

Důležitá byla rychlost - hlavně proto, že jsem nevěděl, jestli PIVOVAR vydrží být i jen oněch deset kýžených (optimistických) vteřin: nechával za sebou stříbrnou vlečku mrznoucího oksyličovadla, která to střelcům dole výrazně usnadňovala. Jak jsem se otáčel hlavou vzhůru, poslal jsem jim dírou po dvířkách pár ran - vojenské pistole jsou naštěstí konstruované i pro boj na Pláních, takže ani ta moje se v hlubokém mrazu nezasekla - Italové zbraně prostě umějí.

Trefil jsem jeden samohybný kanón do přídatné nádrže se stlačeným bioplynem - byl to působivý výbuch, a Svobodní začali kmitat, protože nevěděli, co se stalo.

Ted' křídla bránící odletu.

* * *

Poslal jsem na raketoplán falešný vojenský identifikační kód - hlásil jsem se jako člen jednotky pro speciální úkoly.

Kapitán mi odpověděl, že je nemožné teď otevřít dveře, tak jsem mu řekl, co se stane, když je neotevře. Pravda, trochu jsem své zásoby paliva nadsadil, ale náraz by raketoplánu neprospěl tak jako tak.

Pak jsem ostatním závodním strojům vypnul motory.

* * *

Nebylo to sportovní, ale zato účinné - pestrobarevná směsice reklam napadala mezi vlastní vojáky a detonace nádrží je zasypaly pestrobarevnými střepinami.

„... jestli odstartujete beze mě, sundám vás taky,“ zopakoval jsem. Přesněji - protože stále nemohu mluvit - zopakoval to hlasový generátor jejich palubního počítače.

„OK, speciální jednotko, dveře jsou otevřené!“

Temný obdélník na pohupující se šedobílé hoře jsem viděl docela jasně. Zastrčil jsem pistole za kombinézu, a zaměřovací systémy provedly poslední propočty - pak jsem směle nalétl a v přesně daném okamžiku škuhl řízením a zároveň otočil růžicí na otvírání pásů.

* * *

Mám rád, když věci vycházejí.

Narazil jsem ramenem do šedobílého boku, několik kostí vzal čert, a prsty levé ruky se zahákly za spodní okraj dveří. O pět centimetrů níž, rozpleskl jsem se stejně, ale spadl bych těch sto metrů mezi Svobodné.

Pravda, původní záměr byl, že efektně prosvištím skrz.

Přitahoval jsem se a zároveň dal kapitánovi signál, ať to nakopne - koutkem oka jsem zahlédl poslední výkřik PIVOVARU.

* * *

Kolem paže se mi sevřela pěst v bělostné rukavici a už jsem byl uvnitř. Dveře se s prasknutím zavřely a muž ve skafandru s přilbou a trochu šíleným výrazem rozhodil rukama a odsprintoval.

Kosmická loď se začala třást a celého mne prostoupil dunivý ryk. Jestli po nás střílela děla, nevím, nebylo to slyšet, ale i kdyby, dlouho jim to nevydrželo - čtyři tisíce stupňů horké radioaktivní spaliny musely ze všeho dole udělat smaženku.

* * *

Netuším, jestli by byl start v palivové nádrži příjemnější, ale vleže na protiskluzové podlaze to nebylo *nic moc*.

Moje systémy dokázaly měřit i zrychlení - při sedmi g mi začala prskat žebra a propichovat plíce, slezinu, játra ... a to mi přitom už od nárazu do raketoplánu kolaboval jeden orgán za druhým, jak se organismus snažil udržet v chodu mozek - nohy jsem měl jako

párátka - a to doslova - veškerá svalovina se spotřebovala na nejnútnejší opravy.

Pak (asi za sto tisíc let) příšerné lisování ustalo, a protože ustal i neméně příšerný ryk motorů, rozhostilo se ticho a já se vznesl.

* * *

Byly dvě možnosti: buď vesmír skutečně existuje, nebo padáme zpět.

Někde zepředu jsem slyšel rozčilené hlasy - což by napovídalo možnosti bé -, ale zase jsem neslyšel kvílení vzduchu, které by pád doprovázelo.

Takže jsem astronaut!

* * *

Fungovala mi jen jedna ruka, ale ve stavu beztlíže to na pohyb stačilo.

Sundal jsem si (rozbité) žáruvzdorné brýle, chvíli poletoval chodbičkou, a pak se mi konečně povedlo otevřít kulatou propust, kde předtím zmizel chlap ve skafandru. Byla za ní laboratoř křížená s kuchyní, koupelnou, ložnicí a příručním skladem - zpoza propusti vpředu (nahore, dole - ve stavu beztlíže jsou směry trochu problém) se ozývaly ty rozčilené hlasy - byly tři, jeden ženský. Vedle aparátu, který mohl být kosmickým podtlakovým umyvadlem, byl na suchém zipu velký tuhý deodorant - tělesný smrádek je něco, co prý dokáže rozklížit i sebepevnější kosmický kolektiv - jestli nemají náhradní, mají smůlu.

Chemikálie v deodorantu nebyly moc výživné, ale někdy si nevyberete. Rozepnul jsem si zip, stáhl kápi, a s voňavým tubusem v zubech prolétl do pilotní kabiny.

* * *

Všude blikala souhvězdí červených kontrollek, ve vzduchu visel pach strachu a spálené elektroniky, a displeje, které měly překypovat údaji, překypovaly mrtvolnou černí.

„Nazdar,“ řekl reproduktor počítačovým hlasem, takže se všichni podívali na něj místo na mě.

„Za váma - zatím nemůžu mluvit, tak musím takhle,“ musel jsem přenos silně brzdit, abych zachoval běžné konverzační tempo.

„Jsme v prdeli, a ještě k tomu *tohle!*“ zavřískala ta žena a tím „tohle“ myslela mě. Znal jsem je všechny - z reklam a televizních vystoupení - v Majesty je jen něco kolem patnácti astronautů, takže jsou dost populární - i taková Britney se s nimi nechává ráda vidět.

Kapitán Benjamin Bronsted III., pilot-specialista slečna Monica von Graff a palubní inženýr... křestním se jmenuje Albert, na příjmení si nevzpomenu. Přesunul jsem zrak k oknu a... *a zázrak!*

Jestli mne před pár minutami ohromila rozlehlost Plání, proti tomuhle to bylo naprosté nic - až jsem odmítal věřit svým zaměřovacím systémům - taková dálka! Vlevo plula obrovská bílá koule - v předledové době prý bývala modrá - a kus vpravo malá d'ubkovaná stříbrná kulička - ta byla přes tři sta padesát tisíc kilometrů daleko.

„To musí být Měsíc!“ řekl jsem z reproduktoru.

„Co jinýho! A jen se klidně *kochej!*“ zaječela na mě slečna von Graff, „jsme v hajzlu, úplně dole, spláchnutý až na dně, ale jen se *klidně kochej!*!“

„Klid, Moniko, klid - zamyslíme se a...“ kapitán se vážně snažil.

„Nad čím se chceš zamýšlet?! Veškerá navigace, autopilot, komunikační systémy, hlavní i tři čtvrtě záložního počítače, antény, všechno v tahu,“ slečně klesla ramena, hlas se zlomil, a začala vzlykat. Ukousl jsem si deodorant a odpíchl se ke stropu - tak bylo okénky vidět na příď. Nebyla očouzená jen průletem atmosférou, ale hlavně zásahy křídlatých granátů.

„Jo,“ sledoval směr mého pohledu inženýr Albert, „nebýt protimeteorické obrany, šli jsme dolů už nad Majesty.“

„Ne! Kdyby po nich Ben nestřílel, nechali nás na pokoji!“ vzlykla Monica, vysmrkala se a zmíněný Ben ji tak opatrně poplácal po rameni. Ucukla.

„Situace je, jaká je - nyní musíme být konstruktivní,“ řekl až nesnesitelně moudře.

„Fajn. Jdu psát závěť,“ řekla Monica.

„Ale Moniko...“

„Pro vás, *Alberte*, vždy jen *slečna von Graff!*“

Ukousl jsem si deodorant a pozoroval, jak se planeta pod námi otáčí.

„Dost,“ řekl kapitán a z tónu teď bylo jasně znát, proč je kapitán: „Shrnu to: na Zem se nedostaneme, ani na základnu na Měsíci ne. A na Faz...,“ bleskl po mně, „... víte kde, není nic, co by nám pomohlo. Ale!“ zvedl prst: „Máme elektrinu, máme systémy podpory života a máme palivo. Jestli se dostaneme na Titan, tam všechno opravíme. Dotankujeme. Vrátime se. Bez problémů.“

„Na Titan?! Zbláznil ses?!“ zavřískla Monica až si prskla na bradu: „Úhel vletu do Zrcadla, rychlost vletu do Zrcadla, okamžik energetického pulzu,“ vypočítávala na prstech, „odchylka o zlomek promile v jednom jediném parametru a nezbude z nás ani prach!“

„To samozřejmě vím, Moniko,“ kapitán si roztočil přilbu nad kolenem a jeho hlas začal znít unaveně: „Ale nějaké počítače nám snad zbyly, a pokud ty ano, já jsem počítat nezapomněl.“

„Já, já...,“ Monica zamrkala a sklopila oči, „promiň, Bene... ale... ale kdo to bude řídit?“ ukázala na ovládací pult, „bůhví, co všechno nefunguje a...“

„Je normální, že se Země přibližuje? A že se to zrychluje?“ řekl jsem z reproduktorů a ukousl si deodorant.

* * *

„Padáme!“ tentokrát zaječeli všichni.

Kapitán odhodil přilbu a poslepu si zapnul pásy: „Korekční manévr za pět sekund!“ zaklesl ruce do ovládání: „Úhel?“

Monica rázem vypadala jako z oceli (jako v reklamě) odečetla údaje z měřítek vyleptaných na skle, prsty jí přeběhly po klávesnici supermoderní kapesní počítačové hračky a na holodispleji problikla sada čísel: „Přesně dvanáct stupňů, tolerance plus minus půl procenta. Plný tah, dobu musíš odhadnout.“

Fascinovaně jsem se na to díval - bylo to jako z fragmentu jednoho předledového díla, z něhož se nedochoval název - teď by měl kapitán napřáhnout prst a říct: „Vpřed!“

Nebo to bylo jinak?

Kapitán Benjamin místo „Vpřed!“ odpočítal od tří do nuly a tehdy jsem pochopil, proč se všichni umějí připoutat poslepu.

* * *

Byl jsem zase dole u propusti pod kuchyňo-laboratoří a deodorant jsem měl rozplácly po celém obličeji. Raketoplány mají odpich.

Když zrychlení ustalo a když jsem se vrátil zpět, diskuze pokračovala: „... jasně že to spočítám, bude to ale trvat hodiny, s ověřením, - víc ten krám nezmůže,“ Monica si poklepala na kapsu, kde měla počítač, „ale znovu se ptám - *kdo* to bude řídit?!“

„Já,“ olízl jsem si deodorant z prstů.

* * *

Všichni se na mě otočili (nejdřív tedy na reprák), a zírali, jako by mne viděli poprvé.

„Směšné,“ řekla Monica.

„Nechci vás podceňovat, ale...“ řekl kapitán Ben.

„Zajímavé implantáty,“ řekl Albert a díval se mi do očí, „něco takového jsem v životě neviděl. To je u speciálních jednotek normální?“

„Nemůžeme přece pustit k řízení nějakého... nějakého... *takového*,“ řekla Monica.

„Vy jste - *slečno von Grqff* - neviděla, jak se ten pán dostal *sem*“ klepl Albert do opěrky křesla.

Zase se na mě všichni dívali, tak jsem si ukousl deodorant.

„Co to jí?“ řekl kapitán, „není to náhodou náš deodorant?“

„To tedy je,“ řekla Monica. „A podívej, jak ten chlap vypadá - je rozlámaný na kusy - tak bych *já* rozhodně dopadnout nechtěla. Jak to, že vás to nebolí?!“

Albert na mne přemýšlivě mhouřil oči, pak řekl: „Taková zranění by člověk nepřežil, a přestože máte téčkovou kombinézu, nejste ani mrtvola, a to ani jedna z těch supermoderních... Vy musíte být baronův *prototyp*.“

* * *

Všichni na mě opět zírali - teď pro změnu rozšířenýma očima - a v kabině bylo naprosté ticho.

„Jmenuji se Longin Kandinsky a daleko lépe spolu budeme vycházet, když mi seženete pár litrů monometylhydrazinu a když mi nebudete říkat *prototyp*.“

„Jasně, vysokoenergetické chemikálie - je to on. Pro-tot... sorry, pane Kandinsky. Myslel jsem, že jste jen městská legenda - že to je jen městská legenda,“ Albert na mne zíral docela užasle.

„Ne, legenda to není,“ řekla Monica, „tenhle pán je ale krom toho, že je *prototyp*, přesně tím pánem, kvůli kterému bylo před odletem to pozdvižení. Technicky je to uprchlý zločinec. Vrah. Únosce. Žhář. Terorista. Zloděj.“

„Odkud to víš, Moniko?“

„Moje rodina má přístup k informacím, o kterých...“ Sice zmlkla, ale už jen začátek té věty zněl nadutěji než nadutě.

„Skutečně to dokážete, Longine? Řídit raketoplán bez počítače?“ kapitán se na mne díval nedůvěřivě.

„Možná bych to dokázal dokonce i bez výpočtů, ale chci nechat nějaké zásluhy i Monice.“

„*Slečna von Gräff*.“

„Dík za upozornění, Moniko,“ zachraplal reprák, já se zazubil, a vzhledem k ne-zcela-zregenerovaným zraněním obličeje to zapůsobilo.

* * *

Monica počítala, tvářila se nesmírně zaměstnaně a každou chvilku ke mně (vztekle) zvedla oči - přilepil jsem se suchým zipem

ke stropu, abych měl co nejlepší výhled - vesmír je fantastický. Opravdu.

Kapitán projížděl testovací procedury a nad každým poškozením těžce vzdychal. Ovládací elektronika raketoplánu byla téměř do šrotu - kdyby se mě zeptal, řekl bych mu to - součástky pod řídicím pultem spíš skomíraly než žily.

Albert dělal to nejdůležitější - upravoval termosku, do které si budu muset - sám - načepovat palivo - zvládl by to kdokoli z nich - ve skafandru -, ale nikdo se k tomu neměl.

„Hotovo,“ Albert mi termosku hodil.

„Dík.“

* * *

Když jsem prolezl propustí, a technologickým tunelem se dostal k bezpečnostnímu ventilu nádrže manévrovacích motorů, tak zatímco jsem odšroubovával trubku a plnil si termosku, někdo přibouchl a zajistil poklop. Jen jsem zavrtěl hlavou: „Mám pistole s průbojným střelivem,“ vyslal jsem na frekvenci skafandrů, „vojenské, italské. Ty neselžou.“

„Říkal jsem vám - *slečno von Grqff*- že něco takového nemá smysl!“

„Ale je to uprchlý zločinec!“

„Ty jsi snad policajt, Moniko? Co se to tam dole děje?!“

„Zavřela Longina u nádrže,“ řekl Albert.

Zaslechl jsem, že kapitán řekl něco jako: „Bože, to je kráva!“

* * *

Než mi Albert otevřel, naléval jsem se palivem div jsem nepraskl - můj organismus ho okamžitě zpracovával a rekonstrukce probíhaly doslova před očima. Už zase vidím na obě a barevně.

Albert mi pomohl přišroubovat trubku k ventilu a dvakrát překontroloval těsnost.

* * *

Byli jsme všichni zpátky v kabině a atmosféra byla mrazivá - nejen proto, že mi Albert snad stokrát řekl, že jestli termosku vyleju, končíme, ale proto, že Monica to kapitánovo prohlášení o krávách slyšela. Je zajímavé, že krávy už sto čtrnáct let nežijí, ale nadávka je to pořád pochopitelná.

V kosmu se mrazivé atmosféře říká „pracovní“.

* * *

Já jsem odpočíval a cítil se blaženě - uvědomil jsem si, že odpočívám poprvé od Luxoru, od toho rána na marodce.

Trávil jsem své oktany a krom občasného hučení v hlavě už necítil žádný diskomfort.

* * *

„Zase začínáme padat,“ řekl jsem večer - rozhodl jsem, že je večer, protože Slunce se (jako každých devadesát minut) schovalo za Zemi - Slunce je opravdu žluté a opravdu hřeje. Astronauti měli poprvé možnost slyšet můj vlastní hlas, ale nikdo to neoceníl.

„Bez přístrojů to na stabilní orbitu nedostanu,“ povzdechl si kapitán Ben.

„A spotřebujeme *spoustu* paliva,“ dodala (významně) Monica.

Tentokrát jsem se připoutal do závěsné postele, takže jsem při zážehu jen pružil v popruzích.

* * *

„*Okamžitě* z té postele *vypadněl* Je to *moje* postel!“ řekla Monica vražedně tiše. Držela se zárubní propusti a zapnutý počítač plul před ní. Monica má fakt velké zelené oči. Úžasné zelené oči. Kouzelné zelené oči.

„Neměli by astronauti být trochu asertivnější?“ řekl jsem já. „A máš v těch výpočtech chybu, Moniko.“

„*Slečna von Grajf!*“

„Promiň, Moniko. Zapomněl jsem.“

„Bene!“

Myslel jsem, že začne fňukat. Na druhou stranu, když se převlékla ze skafandru do vypasované pracovní kombinézy, ukázalo se, že na ní nejsou úžasné jen oči - charakteristický rys žen z Horních pater.

Monica se ale povedla obzvlášť.

„Kolik to stojí, takováhle figura?“ společensky jsem zakonverzoval, když se přilepila na suchý zip na stropě, holodisplej počítače před obličejem.

„Já. *Plastickou. Chirurgii. Nepotřebuju!*“ odsekávala jak kostky ledu.

„Škoda že nemáme pár piv - ty by *byly* studený,“ řekl Albert a zelený pohled mu do zad vypálil dvě díry.

„A chybu ve výpočtech nemám!“ teď jsem paprsky smrti schytl já.

„Tady,“ připojil jsem se k počítači a červeně rozsvítil špatné zadání.

„Longin má pravdu,“ mrkl z kabiny kapitán.

* * *

On s Albertem mne mají docela rádi - už dřív jsem se tak nenápadně - třikrát - zmínil, kdo odstranil závodní křídla před odletem.

Monica ne.

S Benem a Albem už si i tykáme.

S Monikou ne.

Několik dalších hodin se ozývalo jen cinkání nářadí, jak se chlapci pokoušeli opravit/prohodit/vyměnit vadné moduly - nedařilo se jim. V přestávce na jídlo proběhla diskuze na téma „jak asi dopadl útok Svobodných“ - shodli se, že špatně. Pro Svobodné.

Já už jsem byl zase u svého oblíbeného čelního okna, občas kontroloval Moničiny výpočty, ze zájmu projížděl seznam zásob a také trochu počítal. Například s palivem vyjdeme tak tak.

* * *

„Hotovo,“ řekla Monica druhý den, pár minut po (asi patnáctém) východu Slunce - její kapesní počítač není žádný švábodlab. Posledních osm hodin měla službu, takže seděla (a počítala) v křesle pode mnou.

* * *

Dvě hodiny na poslední korekce směru a na dosažení místa zážehu, a od deseti držíme kurz k Zrcadlu. Kapitán chytře využil gravitační pole, takže letíme po elegantní křivce, stále zrychlujeme, a zároveň příliš neplýtváme palivem - Moničin počítač postupně dodává čísla pro jemné upřesňování trajektorie - prý se tomu říká iterativní navádění.

Hmmm.

Dalších sedmnáct hodin tedy uplynulo celkem nezáživně.

* * *

„Všechno v pořádku?“ nahlédl Ben do kokpitu, mrkl na holodisplej, zívł a poškrábal se v rozježených vlasech - na předloktí a levé tváři měl obtisknutou spací síť.

„Ano,“ Monica si promnula kořen nosu a unaveně si protáhla záda - přepálila směnu o víc než čtvrtinu, aby se Ben pořádně prospal. Asi chtěla zažehlit to včerejší - předvčerejší? - hysterčení.

Byly tři ráno, pět hodin do kontaktu, ale je lepší se připravit. Poklepal jsem Monice na rameno: „Uhni, nádhero.“

Z koutku úst jí začaly unikat (malebné) bublinky - ve stavu beztlíže se pohybovaly fakt zajímavě.

„Má pravdu, pusť ho,“ řekl zezadu kapitán - znělo to klokotavě, protože si čistil zuby.

„To si odskáčete! Oba!“ Poslušně si ale rozeprala pásy.

„Počkej v posteli, když už je tvoje,“ řekl jsem, trochu usměrnil karatistický švih útlé ruky a Monica v saltech odlétla do kuchyně. S Albertem jsme se na sebe usmáli, kapitán se dál věnoval hygieně.

* * *

„Tak jedem,“ řekl jsem a dotáhl si popruhy, „dvacet sekund do zážehu.“

Ben mi v uplynulých pěti hodinách osmkrát vysvětlil principy ovládání raketoplánu a dvanáctkrát zopakoval rychlost, kterou musíme do Zrcadla narazit, úhel, pod jakým se musíme blížit, a okamžik, kdy musím aktivovat energetické systémy: „...když je zapneš brzo, energie se spotřebuje, než dojde ke kontaktu, a sice jen proletíme, ale Zrcadlo bude na maděru, když pozdě...,“ polkl.

Potřinácté.

Mým zaměřovacím systémům stačilo zachytit Zemi, ra-diomaják portálu a Měsíc, a všechny pohyby se složily v jasnou výslednici - bylo to tak podobné zásahu Velkého Červa, že bych se vsadil, že jsme v Luxoru simulovali (a zpřesňovali) postup průletu.

„Tři, dva, jedna - zážeh!“

Sevřel jsem ovládací páku plynu... u raketoplánu se tomu asi neříká „plyn“, funkce je ale stejná, a zrychlení nás zalisovalo do sedadel.

* * *

„Moc rychle! *Moc rychle!*“ sípal z vedlejšího sedadla kapitán Ben drcený jedenácti g. Tekly mu sliny, a jak hloupě otočil hlavu, aby na mne viděl, dělaly mu v přilbě malé svislé jezírko. Mně přetížení nijak nevadilo - v křesle a za plných sil je to výrazně jednodušší než rozlámaný na podlaze.

„Klid, Bene,“ řekl jsem.

Kapitán zavřel oči.

Albert zaúpěl.

* * *

Princip průletu Zrcadlem zná v Majesty každý - v každém druhém seriálu jím hrdinové odlétají vstříc vzdáleným nebezpečím, nebo se jím naopak řítí hordy slizkých mimozemšťanů vstříc blízkým nebezpečím.

Ve skutečnosti je to ale úplně jinak: kapitán Ben porušil asi sto tisíc astronautských pravidel, přísah a TOPSECRETŮ a všechno mi vysvětlil: Přestože se portálu říká Zrcadlo, což evokuje dojem něčeho lesklého a nepřehlédnutelného (zvláště když se tím musí procpat obrovský raketoplán (a zvláště když se tím ve všech těch seriálech i procpává)), v reálu vypadá jako malinký obláček, ne širší než půl milimetru - pomocné systémy (radiomaják a stronciový zdroj) jsou mnohonásobně větší. Ovšem, jakmile se první atom kosmické lodi dotkne tou správnou (velmi, *velmi* vysokou) rychlostí von Haberova rozhraní, celý stroj zkolabuje na... Ben tomu říká „informační kondenzát“ nebo „kvantová vlna“ nebo „superpozice“ - takže zkolabuje na něco fakt *divného*. Pak následuje to, čemu se říká Odras, a kupodivu to *odras* skutečně je (proto se ostatně Zrcadlu říká Zrcadlo, proto musí být úhel příletu co nejpřesnější (a proto musí být Zrcadla v co nejnulovější gravitaci)). Odras proběhne na libovolnou vzdálenost mimo časová měřítka - ani slovo „okamžitě“ nevystihuje nekonečně krátkou dobu přesunu. Na druhé straně se raketoplán opět materializuje.

Prostě.

Řeklo by se, vesmír je náš, jenže na tu *druhou stranu* někdo musí nejdříve nějak dopravit *druhé Zrcadlo*. První cesta k Titanu trvala sedm let - přežil ji jediný člen posádky, který, jak se ukázalo, zabil a snědl ostatní členy posádky. Přesto do libračního bodu mezi Titanem a Saturnem nainstaloval druhý portál a vrátil se jím.

Protože měl ve vousech zamotáno pár článků z prstu poslední oběti, a protože si uvítací výbor spletl s uvítacím banketem, bez větších oslav ho poslali těžít konkrece. Vesmír je zkrátka romantické místo plné zvrátů a nečekaných dobrodružství.

* * *

Všechny ty kolapsy a superpozice jsou pro pozorovatele uvnitř nepostřehnutelné - takže jsme se jednu chvíli řídili prázdňem, vlevo Země, vpravo Měsíc, a najednou před námi visela obrovská hnědožlutá koule s tmavooranžovými pruhy - kolem koule byly působivé prstence a snad dvacet větších či menších srpků.

„A kurva!“ řekl jsem.

„Ještě že nejsi objevitel - to by se v učebnicích moc nevyjímalo,“ řekl Albert.

„Co asi řekl, ten... jedlík,“ řekl jsem.

„Asi...“

Prásk!

Na skle zakouřil hluboký bílý škrábanec.

„A kurva!“ řekli jsme pro změnu všichni. Plášť raketoplánu je sice z NMD materiálů, i okna, ale vesmírný bordel létá *fakt* rychle.

„Uhni, nádhro,“ řekla Monica, *ted'* to chce *pilota*.“

„Aktivní protimeteorický systém je v háji,“ řekl Albert, „a před šutráky stejně nikdo neuhne. Takže pilota? Proč?“

Albert Moniku opravdu nemá rád.

„Chci když tak umřít na svém místě,“ Monica se připoutala: „Můžete mi někdo odhadnout polohu Helixu?“

„Bohužel,“ řekli kapitán s Albertem jednohlasně, elektronické dalekohledy u očí - vůbec, jak tady všichni všechno říkají naráz, byli by dobrý pěvecký sbor.

„Longine?“

„Pro tebe pan Kandinsky... Co je to Helix?“

„Základna na oběžné dráze Titanu,“ Monica instinktivně překlápala dva (mrtvé) spínače a tiše zaklela.

„Základna?! O tom se AR zprávy nějak opomněly zmínit, posledních patnáct let... Když jsme u toho, který z těch měsíců je Titan?“

„Támhle vpra...“

Prááásk!

Od přídě odskočila dlouhá bílá jiskra a celý stroj se otrásl.

„To jít do skla...“ řekl Albert a všichni tři byli bledí.

„... támhle vpravo - ta tmavooranžová kulička,“ dokončil kapitán.

„To?!“ zvedl jsem obočí: „Má být modrý, s bílými mraky a...!“

„Propaganda pro Spodní patra - pro *trouby*,“ řekla Monica.

Cítil jsem opravdové zklamání: „Takže to celé jsou jen lži? Všechny ty řeči o Novém domově, všechny ty daně, všechny ty oběti?“

Podívali se na sebe *tak* a kapitán řekl: „Ne tak docela.“

„Ty daně jsou pravé,“ řekl Albert.

„Jinými slovy,“ odmlčel jsem se, dokud nás kámen, který ostatní neviděli, těsně neminul, „jinými slovy: Nový domov ano, ale ne pro všechny a ne na Titanu.“

„Lidé ze Spodních by měli být v osmnácti tézetkování, aby nemohli klást hloupé otázky,“ řekla Monica.

„Jaks řídil ten průlet, Longine?“ zeptal se kapitán. Takže odpovědi se nedočkám. To se podívejme. Kapitán už chvíli něco počítal, při klábosení odečítal ze stupnic, ověřoval, zaměřoval hvězdy, díval se na hodinky a tvářil se zamyšleně: „Moniko, zkontroluj mě, ale řekl bych, že jsme ušetřili deset procent paliva,“ poškrábal se na nose: „Hm, Longine, jakže jsi řídil ten průlet?“

* * *

„O tom tézetkování a hloupých otázkách to platí i pro Horní patra,“ řekl jsem, když Monica dopočítala a řekla, že *trvá* na tom, abych jim to řekl.

Kapitán zatím upravil kurz, Titan se usadil v levé polovině předního okna a Albert si pohrával s tlakovou lahvičkou rychleschnoucí pěny na hermetizaci průrazů.

Prstence jsou fantastické.

Z dálky.

Na fotkách.

* * *

„Jestli nás trefí to, co vidím, tak máš tu láhev malou - tak asi o dvě stě hektolitřů.“ Mé zaměřovací systémy vyhodnocovaly trajektorii balvanu velkého jako stůl, za nímž Velký Lloyd čte novoroční projevy. Je to velký stůl. „Bene, trochu přidej, prosím tě.“

„Proč?“ řekl Ben.

Pustil jsem na holodisplej Moničina počítače projekci, Ben vyvalil oči a škubl plynem. Jinými slovy, cesta probíhala klidně a v družném duchu.

* * *

Za nějaký čas jsem zjistil, že začínám být trochu nervózní. Mohlo za to Saturnovo světlo - Albert mi vysvětlil, že astronauty na to připravují v hypnóze - žlutohnědé přítmí budí nějaké atavistické hrůzy.

„Počkej u Helixu, tam je to jako doma,“ usmál se Ben. Usmál jsem se taky, ale trochu křivě. Přestože jsem si světlo mohl odfiltrovat, nechal jsem ho být - když to jde, je vhodné se otužovat. Titan se pomaličku zvětšoval, a když si ho mé oči přitáhly, vypadal jako pomeranč z předledových reklam. Pomeranč v namodralém oparu.

* * *

Za dvě hodiny začali být nervózní i ostatní - Helix se měl už dávno, *dávno* ohlásit, průlet Zrcadlem nemohli přehlédnout.

„Co se tam vlastně dělá?“ Byl jsem přizipovaný na pol-strování vedle Moničina křesla, a když jsem se nedíval ven, z profilu jsem se jí díval na prsa.

„Tajná informace,“ řekla a zároveň ještě trochu vypjala hrud'. Stav beztlíže jí prospívá.

„Jak uklidňující,“ řekl jsem, „ale protože jsem naše jediná vysílačka/přijímačka a protože je tu úplně mrtvo a protože se tam stejně dostanu, asi bych to měl vědět.“

„Nedostaneš. Je mi líto, Longine, ale nemohu ti dovolit opustit palubu raketoplánu,“ řekl kapitán.

Nevěřicně jsem zavrtěl hlavou - tak já jim tady od rána do večera zachraňuju životy a...

„Nic si z toho nedělej - i já můžu jen do přečerpávací stanice, servisního skladu a pomáhat při vykládání a nakládání - taky nevím, co se tam dělá,“ řekl Albert.

Monica s kapitánem mlčeli.

* * *

Letěli jsme.

Ben občas upravil trajektorii. Trvalo to šestatřicet hodin.
Nervózních šestatřicet hodin.

* * *

Helix visel kus před námi a vypadal proti sytě oranžovému pozadí Titanu jako dílo nějakého opravdu moderního umělce. Byl překvapivě velký, členitý a černý - žádné nápisy, žádná označení. Ta čern se mi vůbec nelíbila.

Poslední hodiny jsme strávili bržděním - museli jsme několikrát obletět Titan, abychom se stanicí srovnali výšku a rychlost - hlásil jsem Monice parametry, ona podle nich řídila LLOYDA a všichni jsme sledovali klesající čísla na palivoměrech.

Ted' nás čeká přibližovací manévr a připojení k přistávacímu uzlu - Helix byl pořád tichý - na všech pásmech jen šum.

* * *

„Pořád nic?“ řekl kapitán.

„Mrtvo.“

Viděl jsem, jak se Monice zježily jemné chloupky vzadu na krku. V oranžovém přísvitu vrhaly dlouhé stíny a všichni jsme vypadali jako pekelníci - lidské oči v tom získaly divnou prázdnou barvu.

* * *

Všechno se odehrávalo v naprostém tichu - po trupu se přenášelo jen syčení korekčních motorků. Monica se musela připojit „na citovku“; bez elektroniky spoléhala na mizernou kameru z Albertova mobilu, na kterou jsme nakreslili provizorní stupnice, a na své zaměřovací systémy - začínal jsem ji docela obdivovat: zacházela s mnohasettunovým kolosem, jako by ovládala lehounké křídlo.

Náraz byl skoro neznatelný, pak zaskočily zámky - čtyři hlasité kovové zvuky.

„Pěkný,“ řekl jsem a nedíval se jí na prsa.

„Fajn,“ klepl ji Ben do ramene, i Albert uznale zabručel. Jinak všichni seděli a nikdo se k ničemu neměl.

„Pořád nic?“ nakonec se rozhoupal Ben.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Třeba mají poruchu, třeba jim šutr sebral antény,“ řekl Albert.

Ted' jsme zavrtěli hlavou s Benem současně - začínám zapadat. Nikdo se stále k ničemu neměl - sledoval jsem kus Titanu nezastíněný masou stanice, a jímál mne pocit, že co nevidět spadneme dolů.

„Co se tu dělá? - asi bych to vážně měl vědět,“ řekl jsem.

„Asi bysme to měli vědět všichni,“ podpořil mne Albert, „jestli se něco stalo a jestli...“

„Nemůžu, prostě nemůžu - za prozrazení je veřejno-prospěšná poprava i pro někoho v mém postavení,“ povzdechl si Ben a vypadalo to opravdově. „Takže já dovnitř musím, a Moniko, ty jediná můžeš se mnou.“ Na to, aby to znělo odhodlaně, v tom bylo příliš mnoho obav. Strachu.

* * *

Zatímco si vzájemně kontrolovali skafandry, zeptal jsem se Alberta, kde se tady bere palivo.

„Hmm, to ti snad můžu... Na Titanu jsou doslova oceány uhlovodíků a přitom tam není plynný kyslík, takže bezpečný chemický průmysl jen kvete,“ zasmál se, „jsou tam automatické továrny - tři - a krom vynesení na oběžnou dráhu je to vlastně zadarmo - a i to vynesení je vlastně zadarmo.“

„To se vyplatí vozit i na Zem?“ řekl jsem.

„Ano,“ ozval se z obývacího prostoru Ben, „a Alberte, neměl bys tolik mluvit.“

Albert se zašklebil a pokradmu udělal neslušné gesto.

* * *

„Pojď za námi zavřít,“ ozvalo se z interkomu v límci Albertova skafandru. Šel (beztížně letěl) jsem s ním - raketoplán se ke stanici připojuje „zády“ - chtěl jsem vidět, jak se otevírá průchod.

„Tlak tam je, dýchatelná atmosféra taky, devatenáct stupňů - trochu zima, ale v normě,“ kontroloval Ben displeje vedle oválného poklopu. Hlas z helmy zněl plechově.

„Trochu moc metanu,“ řekla Monica.

„Asi měli fazole...“ rychle zmlkl Albert, ale mně to stejně neušlo: „Fazole? Kde by se vzaly fazole?!“

„Takže za náma zavřete a udržujte spojení,“ odpověděl mi kapitán. Albert si nasadil a zajistil přilbu, a já se díval malým okénkem vedle průlezu na bok Helixu - i tam byla okénka, a už vím, proč se mi ta čern předtím *tak* nelíbila - alespoň některá by měla svítit. Navíc jsem měl pocit, že jsem za jedním zahlédl sinalou tvář.

* * *

„Jsou na palubě zbraně?“ zeptal jsem se Alberta, když se za nimi zavřel poklop a když si sundal přilbu. O sinalé tváři jsem nic neřekl - proč Bena s Monikou znervózňovat. Jinými slovy: vstřícnost za vstřícnost.

„Zbraně? Na co?“ Albert si odplul pro láhev, doplnil ji iontovým nápojem, vymáčkl do vzduchu kouli kapaliny a zručně ji chytil do pusy.

„Jen tak. Jsou?“

„Ne. A ani nesměj bejt.“ Ted' už se napil normálně hadičkou.

„Aha,“ řekl jsem, a zatímco on zůstal u průlezu, já odlétl do pilotní kabiny.

„Jsme uvnitř, poklop Helixu zajištěn,“ trochu udýchaně ohlásil Ben.

„Ověřuji atmosféru... OK, stále stejné hodnoty. Sundávám přilbu,“ řekla Monica - to je běžný postup, že přilbu si nejdřív sundává ten menší a lehčí - v případě omylu přístrojů ho ten větší a silnější zachrání s vyšší pravděpodobností.

„Aáááá! Bože! Tady to smrdí!“ Z mikrofonu se ozvalo dávivé zakašlání, ticho, pak hýčkové nadechnutí, „ale je to dýchatelné.“

Čili se ozvalo přesně to, co jsem čekal - metan není jen z pšouků. Zastrčil jsem obě pistole pod gumové pásy na polstrované stěně a vytáhl všechny své zásobníky. Přesněji, všechny *tři* své zásobníky. Jeden byl plný, druhý skoro plný, třetí skoro prázdný, takže mi po nabití pistolí a přidání nábojů do komor zbyly dvě rány. No výborně. Znovu jsem zbraně vybil a vyzkoušel mechanismy.

„Jak to vypadá?“ ozval se Albert. Poslední hlášení z Helixu bylo, že přilbu sundává i Ben.

„Jo, dobrý,“ řekla Monica a její hlas zněl - mírně řečeno - stísněně. „Akorát že tu nikdo není.“

„Moje kódy ke dveřím fungují,“ řekl Ben.

„Jak, *nikdo není*?. To není možný,“ řekl tiše Albert, „je tam sto lidí. A že jim u stanice přistál sedmdesátimetrovej raketoplán, toho by si někdo všimnout měl. *Aspoň* někdo.“

„Devadesát šest,“ opravil ho Ben.

„Jo - *promiň* - devadesát šest. Myslím, že byste se měli vrátit - nebo si aspoň vzít přilby,“ řekl Albert.

„Ne,“ řekl Ben, „to nejde. Ani jedno. Bohužel.“

„V těch helmách není pořádně slyšet,“ řekla Monica, „a mám pocit, že bychom slyšet měli. *Poslouchat*.“

„Něco snad slyšíš, Moniko? Nezní to náhodou jako odrazy od stěn?“ řekl jsem já.

„Jak to víš?!“ to už znělo docela vyděšeně.

„Řeknu vám to radši až tady - ale Albert má pravdu, měli byste se vrátit. Rychle!“

„To nejde,“ znovu řekl Ben, „jsme povinni zjistit, co se tu děje.“

„To znělo ale úžasně zodpovědně, Bene,“ řekl jsem, natáhl a zajistil pistole.

„Jdeme dál - otvírám dveře do Modrého sektoru.“

* * *

Venku to vypadalo pořád stejně - pekelný přísvit Titanu, černočerný Helix.

Lepící páskou jsem si opravil prostřílenou kombinézu (záda i hrud') a navrch si oblékl servisní vestu z chlupaté látky; zrovna když

jsem si na pažby zbraní lepil kusy suchého zipu, abych si je na ni mohl přimlasknout, Ben řekl: „Pane bože!“

* * *

„Co se děje?!“ řekli jsme s Albertem současně.

V přijímací části mého mozku se ozval nezaměnitelný zvuk dávení - to byla Monica.

„Otevřel jsem dveře do... Musíme si nasadit helmy - Moniko, ovládni se! Helmu, rychle! To je rozkaz!“ Ben mluvil, jako by si zacpal nos. Uslyšel jsem zvonivá klapnutí, s nimiž přilby zapadly do límcových zámků.

„Dýchej, dýchej, hezky zhluboka - už nesmíš zvracet nebo se udusíš!“ Ben se ovládal, ale já ten strach slyšel.

„A-ano,“ začala se vzpamatovávat Monica - vzduch ze skafandru jí prospíval.

„Kolik mrtvých vidíte?“ řekl jsem.

„Jak víš...?! To je... to je těžko říct, jsou, jsou...“

„Bene, okamžitě se vraťte,“ řekl jsem, jenže tehdy se z přijímače ozvalo:

„Ghrrrhhou!!!“

* * *

„Pomóóóc!!!“

„Jsou za náma!“

„Jsou všude!“

„Pane bože!!!“

„Prokousnul mi skafandr! *Prokousnul mi skafandr!!!*“

„Vydrž!“

„Přes šprcku se nedostanou... Ááááá!!!“ Ben zařval bolestí. To už jsem byl u Alberta a otvíral poklop.

„Nesmíš tam!“

„Bez nich jsme ztracení, takže naopak musím - pokud teda neumíš s LLOYDEM přistát.“

„Když se na to díváš takhle...“

„Seš si jistěj těma zbraněma?“

Albert se podíval na mé pistole: „Jestli prostřeliš vnější plášť...“

„Já vím,“ to už jsem mizel v průlezu. Že by šel se mnou, se ani nenabídl.

* * *

Když jsem se přes systém přetlakových propustí konečně dostal do stanice, minimálně Monica ještě žila - o jejím zdravém rozumu by se ale dalo spekulovat: Smála se.

Uvnitř to sice nesmrdělo tak strašně jako ve fekální jímce pod závěsnou noclehárnou, ale smrdělo to *dost*. Nesvítilo ani namodralé nouzové osvětlení, a husté stíny byly nařaděné jen pekelným svitem Titanu.

„Fakt hezký,“ řekl jsem a odrazil se od polstrované stěny - alespoň že jsem nemusel hledat cestu - Ben s Monikou za sebou nezavírali.

* * *

Monica se podle všeho někde zabarikádovala, protože vytí a skučení z její vysílačky se ozývalo slaběji, zato se ale ozývaly silné rány - jenže vyrazit dveře v beztlákovém stavu není jen tak. Nad hlukem se hlasitě zalykal Moničin dech. Už se nesmála.

Ben ztichnul definitivně - na jeho frekvenci nebylo ani obvyklé praskání.

„Možná jen rozbitá vysílačka,“ řekl Albert, který si toho také všiml.

* * *

Ono se dá docela snadno odhadnout, na co se používá takhle odlehlá vesmírná stanice: když nestačí oběžná dráha u Země, nebo dokonce základna na Měsíci, zdejší experimenty opravdu, *opravdu* nebudou nic bezpečného.

Dalšími otevřenými dveřmi cosi prolétlo - pomalu, tak velebně - vypadalo to jako velká měňavka panožkami ohmatávající prostor a vonělo to mědí.

Krev, čerstvá teplá krev.

* * *

Viděl jsem už leccos, ale něco takového jako za těmi dveřmi ne. Vzhledem k tomu, že po stěnách byly vlhké skvrny od zvratků, muselo to být místo, kde si Monica s Benem nasazovali přilby. Také bych si nějakou vzal.

Ohlodané kosti s hnijícími kusy šlach se vznášely všude kolem, narážely do sebe, a mikrogravitace je shlukovala do hvězdokup a malých planetárních soustav. Kolem prolétla utržená obličejová část lebky - z círu kůže na zbytku čela vlál pramen černých vlasů.

Na kostech byly hluboké rýhy po zubech.

* * *

Pevně jsem zavřel pus, vytrhl z rukávu kombinézy podšívku a zavázal si ji i přes nos - dýchat sice nemusím, ale občas se zapomenu.

Někde zepředu se ozývaly temné rány - byly to tytéž, co jsem slyšel z Moničiny vysílačky.

* * *

Proplétal jsem se mezi kostmi, a tak jsem málem přehlédl Bena - přesněji, co z něj zbylo.

Nebyl roztrhaný - měl astronautský kinetický mikrooblek a ten prostě roztrhat nejde: něco ho *rozlámalo* - byť ani to *nejde*. V rohu, přes který ho *to* lámalo bylo pět hlubokých vytlačenin - dvě ruce, dvě nohy, hlava. Doufám, že hlava byla první. Tkáň *to něco* vymačkalo z kinetického mikroobleku jako pastu na zuby.

„Chci se vrátit, Alberte,“ zašeptal jsem.

* * *

A pak jsem je uviděl, a už vím, kde se v Luxoru vzaly sirény.

* * *

Bezhlavě střílet z pistole je ve stavu beztlíže pěkná hloupost - vypálil jsem a zpětný ráz mne roztočil jako vrtuli.

Přesto jsem zasáhl - devítimilimetrová střela nabrala monstrum do hrudi.

* * *

Chytil jsem se polstrování a kolem prorotovala kouřící plastová nábojnice - hluk výstřelu byl příšerný a dozníval v těle celé základny.

Nestvůře zásah nijak nevadil - jediný výsledek střelby tedy byl, že na mne upozornila. Hlavy se otočily, svaly napjaly.

* * *

Otevřeným průchodem proplul první nepřítel.

A druhý.

A třetí.

A...

* * *

Byli to Svobodní - přesněji - *bývali* to Svobodní, teď byli bez vší pochyby mrtví.

* * *

Jasně - byla by to dokonalá zbraň, například proti živým Svobodným - nevadí jim chlad, mají ty zuby... ale kde vzali tu

strašnou sílu? A rychlost? A jak to, že jsou *tak* velcí? A jak to, že jim nevadí střelba???!!!

* * *

Ověření poslední diagnózy mne stálo půl zásobníku jak se blížili, mířil jsem na ně na střídačku, ale jediným efektem bylo, že je kulky srážely zpět - nevadí jim ani průstřel hlavy.

Tváře a zuby měli zamazané čerstvou krví.

Blesky výstřelů osvětlovaly chodbu a kouř ze střelného prachu se choval vyloženě podivně.

* * *

Jedinou mou výhodou byla lepší koordinace pohybů - buď to, nebo je palba přece jen poškodila. Mohl bych se vrátit do raketoplánu, ale to bych sem musel znovu.

Takže vpřed.

* * *

Zaměřovací systémy propočítaly dráhu, odrazil jsem se od stěny, od podlahy, prolétl veřejemi, dlouhý let úzkým spojovacím průlezem, druhé veřeje, chytil jsem se poklopu a práskl jím za sebou.

Jestli jich tu ale je víc než pět, tak je teď mám z obou stran. Až nyní jsem uslyšel Alberta - už docela zoufale volal: „Longine! Longine! Co je s tebou?!“

„Jsem živěj. Zatím.“

„Kurva! Příště se ozvi dřív! Já se tady... Po čems to střílel?!“

„Zombie ze Svobodnejch. Pět. Nezničitelný. O pětatřicet čísel vyšší, než bys čekal. Než *bych* čekal. Seš si vážně jistej, že tu nikde nejsou zbraně?!“

Z mého přijímacího systému se ozvalo něco jako zabublání.

„Jo, a Alberte, neotvírej ničemu, co nejsem já nebo Monica. Ztratili jsme Bena.“

„Kuuuuurva!“ Albertovi zajektaly zuby.

Poklop, který jsem zabouchl, se otrásl a oprýskla z něj barva.
Mrtví temně mručeli.
Temně a hladově.

* * *

Rozhlédl jsem se, a kde je Monica, bylo jasné na první pohled - polstrování rozdrásané ke kovovým výplním bylo v chodbě jen jedno. Na všech průlezech byla čísla - podle všeho kóje.

Cáry látky se malebně vznášely.

„Moniko? Jak jsi na tom?“ řekl jsem.

„Rozlámali Bena, jako by byl nějaká... *nějaké...*“, odpověděla docela souvisle, hlas jí nepřeskakoval a nesmála se.

„Jsem hned tady za dveřma,“ zaťukal jsem, „oni jsou zatím mimo, ale dlouho to nevydrží. Musíme pryč. Musíš ven.“

„Neotevřu,“ řekla a znělo to definitivně.

Poklop z chodby se otrásl stále silněji, a protože to nebyl nejpevnější poklop na světě, opravdu nevydrží dlouho: zrovna se jim podařilo vyhnout levou horní stranu, a mezerou chňapala špinavá ruka s hákovitými nehty.

„*Musíš otevřít,*“ řekl jsem a myslel to vážně - nemám kódovou kartu, a ztrácet čas lámáním hesel nebo se vracet pro Benovu...

„Ne.“

„Tak si neotvírej - stejně máš ty prsa falešný,“ řekl jsem.

„*Cože?!*“ průlez se rozlétl.

„Vidiš, jak to jde,“ shrnul jsem si podšívku z obličejce a zazubil se.

* * *

Monica nevypadala dobře - helmu měla rozbitou, vlasy na pravé straně servané na kůži - pravé oko jí zaléval monokl; to musela být *rána*, když ji to pohmoždilo i přes mikrooblek.

Pokusila se mi dát facku, ale tak otřesení lidé občas fungují.

„Kódový klíč, prosím. Rychle.“

„Jsou pravý!“

„Já vím,“ vzal jsem jí malou kovovou kartu na řetízku.

„To ti nesmím dát,“ řekla a hlas jí zpomaloval, jako by jí docházely baterky - skoro skokem začala upadat do šoku.

„Moniko, prober se! *Moniko!*“ zatřásl jsem s ní, až jsme se v beztíži roztočili.

„Vážně pravý,“ zavřela oči, aby neviděla ruku tápající poklopem - ten už se pomalu skládal po obou stranách - horní pant praskl a dolní to má za pár.

„Moniko, kolik jich tuje?! Jsou nějací i před náma?!“

„Kolik...? Dvě. Sáhni si, pravý.“

„Tohle si budu pamatovat,“ zachechtal jsem se.

* * *

Musel jsem ji táhnout za sebou - nebránila se, vypadala, jako když spí. Bylo mi jasné, že bych ji tu mohl nechat - kódový klíč už mám -, ale také mi bylo jasné, že bych ji ve vrcholné tísní mohl mrtvým předhodit jako poslední záchranu.

Svou záchranu.

Kdo přistane s raketoplánem, se bude řešit, až se bude přistávat s raketoplánem. Teď je na řadě holý život.

Poklop povolil, zrovna když jsem otevřel ten na protější straně - chodba se stáčela do oblouku, tak ji mrtví nemohli prolétnout náraz, tak jsem stihl prostrčit Moniku, prolézt a zavřít. Asi tak o mrknutí oka.

* * *

V další části chodby byla zase kostěná souhvězdí (kóje pokračovaly), a bylo jasné, že se mrtví musí po stanici pohybovat i nějak jinak - přes zamčené dveře to nešlo - obligátní ventilace byla nasnadě.

Tentokrát se zježily chloupky na krku mně.

* * *

„Alberte? Dá se z raketoplánu poznat, kolik je na Helixu paliva?“
na chvíli jsem zastavil - manipulovat bezvládnou Monikou bylo náročné.

„Z Titanu létají automatické rakety a my jsme tu první po měsíci, takže...“ odmlčel se.

„Takže?“

„Jenom se musí propojit naše nádrže a zásobníky stanice.“

„To *jenom* neznělo jenom jako *jenom*,“ řekl jsem.

„Dobře,“ Albert se právě k něčemu odhodlal, „řeknu ti to. Monica je pořád v limbu?“

„Jo.“

„Těch Svobodných tézetek by tam mělo být osmnáct. Větší problém ale budou...“

„Větší problém?!“

„Jo - je tam tři sta standardních tézetek - asi tři sta - a podle stupně rozkladu zbytků posádky už tři tejdny nejedly.“

„Dohajzlu! Dohajzlu!!! Pročs mi to neřek dřív?!“

„Za vyzrazení utajených informací je veřejnoprospěšná poprava pro celou mou rodinu - mám to ve smlouvě. Nesmím to prozradit za žádných okolností.“

„Jasně, jenže beze mě nedokážeš natankovat bandy, natož...“

„Přesně.“

Představil jsem si tři stovky hlady šílených zombií bloudících Helixem - jediné, co mi bylo divné, že jsme na sebe ještě nenarazili.

„A když už jsem ti řekl tohle, můžu všechno,“ Albert hlasitě polkl: „To, jak ses ptal na zbraně...“

„Že by první dobrá zpráva?“

„Na druhé ubikaci v Zeleném sektoru žije... žil jeden můj kamarád ze střední školy. Trochu podivín, ale předvídal, že se něco takovéhohleho může stát - znáš ty předledové filmy o zombiích - ty zakázané.“

„Neznám.“

„V Horních patrech je znají všichni. Tak tomuhle člověkoví jsem občas přivezl nějaký kousek do sbírky - říká se tomu předledové extrémní zbraně. Dobře platil.“

„Předledové extrémní?“ Tohle jsme se na archeologii neučili.

„Najdi druhou ubikaci v Zeleném sektoru, číslo kóje osm - Moničina karta by je měla zvládnout.“

„Fajn... Že se k tomu vrátím - jak to uděláme s tím palivem?“

„Budu tě navigovat - ovšem, bez těch zbraní...“

„Jasně, nejdřív tam. Bez obav.“

Pekelné světlo Titanu bylo stále stejně pekelné.

* * *

Atmosféra prázdné stanice na mne začínala doléhat -*stísňující* není to pravé slovo. Zezadu se rozléhaly rány Svobodných (postupovali nám v patách), ve ventilačních šachtách něco šustilo, a zepředu se ozývalo nejprve slabé, teď už ale jasně rozeznatelné mručení - byl v tom hlad, strašný hlad.

Fekálie jsou v Majesty důležité i proto, že po přidání odpadu z řas, zbytků z vyhnívacích procesů, sterilizaci, dehydrataci a lisování slouží jako energetický zdroj pro armády tézetek - všichni lidé dobře vědí, co by se stalo, kdyby mrtví nedostali najíst, protože se to - v jednotlivých případech - občas stane. Takový mrtvý si začne hledat náhradní výživu, a maso je proti lisovaným hovnům s řasami přece jen nutričně hodnotnější. A ostatní tézet jsou taková tuhá, a lidé teplejší a křehčí. Rozmlsaná zombie už se nedá přeučit zpět na výlisky, musí se zpracovat na náhradní díly.

A tady jich je tři sta!

* * *

Premýšlel jsem, jak by jim asi chutnalo mé tělo, a došel k závěru, že to nechci vědět. Skákal jsem chodbami jako velká osminohá blecha, protože jsem si Moniku suchými zipy přimlaskl na záda; byla stejně v limbu, tak jsem ji používal jako nárazník. Občas.

Albert mne pronavigoval Modrým sektorem - zombie jsem zahlédl jen jednou, průhledem do nějaké laboratoře.

Protože jim ve vydávacích automatech došel krom výlisků i formalín a protože atmosféra byla plná hnilobných mikrobů, začínaly se rozkládat. Upadané rty, bílé zakalené oči, vypadávající

vlasy, dlouhé nehty, namodralá kůže, vyceněné zuby. Měly mezi nimi cáry něčeho, co vypadalo jako látka z astronautských kombinéz. Zajímavější ale bylo, že v labu rotovala ohryzaná lebka, která podle vyvinutého chrupu nemohla patřit jinému než Svobodnému.

„Mnoho zombií, Svobodná smrt,“ zašeptal jsem. Mrtví mne ale také zaregistrovali a s bublavým vytím se obořili na vchod - a abych pravdu řekl, do této chvíle jsem si myslel, že takový poklop vydrží víc.

Takže zombie jsem zahlédl jen jednou proto, že jsem se od té chvíle nestihl otočit - byly za mnou tak pět metrů.

* * *

Pohyb v beztláči jim docela šel a mě strašně brzdila Monica - nestíhal jsem za sebou zavírat, a hladové vytí a mlaskání se ozývalo stále blíž.

„Kudy, Alberte?! Mám je v patách!“

„Klid, Longine, teď vpravo, desetimetrový tunel s výhledem na Saturn, těžký oddělovací poklop a jsi v Zeleném - a rovnou v druhé ubikaci.“

„Klid?! Výhled na Saturn?!“ Po lýtku mi přejela ledová ruka, a morový puch doslova štípal v očích.

* * *

Když jsem otvíral ten těžký poklop (šel daleko hůř než normální), zombie mne dohnaly. Odtrhl jsem pistoli od vesty, ale střely jen neškodně rozhazovaly nahnílé tkáně.

„Do hlavy! Střílej do hlavy!“ radil Albert klidným, nicméně trochu přeskakujícím hlasem. To ví každý, že *do hlavy*, ale jak se v tom stresu trefit?! Tehdy mi zombie-obr vyrazila zbraň - beretta odlétla do nenávratna, ale ta rána mne zároveň prohodila průlezem.

* * *

Narazili jsme na rám okna, a podle toho, jak hlasitě Monice sklaply zuby, bude potřebovat dentistu.

Dobrá zpráva byla, že na polstrování byl široký zelený pruh s nápisem UBYTOVNA POSÁDKY - DRUHÝ ODDÍL.

Špatná, že zombie byly i před námi.

* * *

Ted' číslo kóje... říkal Albert osm, nebo šest?

„Říkals osm, nebo šest?!“ zvedl jsem hlas, protože jsem začínal ztrácet klid. Tyhle zombie pluly beztíží tiše, ale o to hladověji. Nebo se mi to aspoň zdálo. Co se mi ale nezdálo, byla jistota jejich pohybu - zřejmě mají nějaké implantáty a stabilizátory, aby v beztíži dokázaly pracovat co nejefektivněji.

* * *

„Osm! Je to osmička!“ I na Alberta pomalu sedalo něco z mé hysterie - tedy ne že bych byl hysterický, ale připouštím, mohlo to tak znít.

* * *

Karta do zdířky, počkat na cvaknutí, otočit knoflíkem kliky doprava - zdánlivě jednoduchý proces. Rozšířeným periferním viděním jsem sledoval vznášející se mrtvoly na obou stranách - viděl jsem jich patnáct.

„...otočit doprava!“ s posledním slovem se dveře otevřely - nemohl jsem se prosmeknout moc rychle, abych stihl zavřít, nadto jsem měl s Monikou skoro dvojnásobnou hybnost, takže mrtví do dveří narazili, ještě než zapadl zámek - odhodilo mne to jako míček.

* * *

Sice jsem tradičně rotoval, ale mé zaměřovací systémy si s tím poradily - strhl jsem druhou pistoli a místo do hlav mířil na velké

kosti - na páteř, na pánev a tak - předaná energie mrtvé vykopala ven.

* * *

Nohama jsem se odrazil od stěny, dolétl k poklopu a zabouchl ho - podle dodatečných trezorových západek tu skutečně bydlel někdo, kdo byl připravený na všechno.

Zavřel jsem oči.

Hlasitě jsem dýchal.

Otevřel jsem oči.

„Alberte? Mám toho tvého spolužáka rád,“ řekl jsem a pozoroval kouř z pistole, který se rozléval do stran; Titanovo světlo pronikající mezerami v žaluziích v něm zažíhalo oranžové pruhy. Trásl se mi ruce.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Albert.

„Já jo,“ odlepil jsem si Moniku od zad, „ale jestli ses splet, tak se odsud nedostanu. Nedostaneme.“

„Fajn - nechtěl jsem tě předtím znervózňovat, ale ti mrtví jsou většinou upravení na pohyb v beztíži.“

„To mi neušlo.“

„A navíc mají většinou implantované posilovače, aby zvládli víc práce.“

„*Většinou*“ díval jsem se na dveře, které tak trochu skřípaly, a na trezorové západky, které se tak trochu prohýbaly. „a *víc práce*. Dokážou zabít i Svobodnou zombii - teda *zabít* - dokážou ji *sežrat*.“

„Tomu bych věřil,“ řekl Albert z bezpečné paluby raketoplánu.

Obhlížel jsem malou kóji, a žádný arzenál jsem neviděl. Opravdu ne. Roztáhl jsem žaluzii na kulatém okénku, ale výhled na Titan mne nijak neinspiroval, tak jsem ji zase zatáhl.

„Alberte? Nevíš náhodou, kde to má schované?“

„Ne-e, ale bude to schované dobře. Ale zase je to sbírka, takže se k tomu dá dostat asi docela rychle.“

„Hmmm,“ přimlaskl jsem poletující Moniku ke stropu, „a je toho hodně?“

„Hodně bych zrovna neřekl,“ Albert tak divně zafuněl, „ale pár kousků ano.“

Použil jsem rozšířené schopnosti svého zraku a našel falešné stehy na polstrování. V tajné skrýši byla nafukovací panna - takzvaná trojdírovka, plus dvě sadomasochistické masky pobité chromovanými cvoky a hřeby, pusy na zip. Masky někdo talentovaně vyrobil z elastické tepelné izolace - silný černý kompozit zřetelně patřil spíš do kosmického programu než do romantických scén, ale asi to byl ohnivý vztah.

„Už to máš?“

„Něco mám,“ zapružil jsem gumovou rukou, „ale s tím nevyhraju.“ Západky na dveřích se stále prohýbaly - mrtví se museli spojit a opřít o protější stěnu. Zkontroloval jsem pistoli a přesunul zbývajících dva náboje do zásobníku - posledních čtrnáct ran.

„Alberte, nějaká náповěda? Čas tlačí.“

„Počkej,“ zas tak zafuněl, „bude to asi na nějaké vytahovací podložce - v molitanové desce nebo tak něco.“

„Molitanová deska? Tak to jedineč...“ chytl jsem postel za popruhy a trhl.

Suché zipy dlouze zakřupaly.

* * *

„A kruci!“ řekl jsem - je sice normální dávat si zbraně pod polštář, ale tohle...

„Máš to?“ zas to funění.

„Proč tak funíš? To sedíš na záchodě?“

„Ne-e, něco tady dělám... Pospěš si, jo?“

Jako bych já zdržoval.

* * *

V posteli byla schována spousta věcí - například wakizaši, krátký japonský meč. Další předmět jsem identifikoval až po nedlouhé úvaze: tím se v předledové době sklízel les (a i když si nejsem jistý, jestli se o lesu říkalo *sklízet*, jsem si jistý, že téhle věci se říkalo

motorová pila) - představil jsem si, jak by na lesníka-kráječe působil v beztíži točivý moment, a shledal pilu naprosto nezpůsobitou. Další byla dvouprvková sada: velký prohnutý sekáček a široký dlouhý nůž - mé archeologické vzdělání mi přihrálo termín *dranzírák*.

„Pojď k tatkoví!“ zastrčil jsem si nůž pod suché zipy na zádech - ohmataná rukojeť mi trčela nad ramenem. Až další věc byla to pravé - něčemu podobnému se v Kmotrovi říkalo *lupara* - čili zkrácená brokovnice. Tahle měla navíc uříznutou pažbu, takže vypadala jako prehistorická bambitka. Byla to dvanáctka, a krátké hlavně se temně leskly.

Zahlédl jsem svůj odraz v malém zrcadle nad podtlakovým umyvadlem a zjistil jsem, že se usmívám.

* * *

Přes rameno jsem si přehodil bandalír s náboji - ty byly moderní, plastové, s jemnými broky. Tyhle patrony se v Majesty smějí používat výhradně pro sportovní účely - nemají tudíž velký dostřel, ale na deset metrů udělají z velevzácného těla velenevzácnou řezanku. Zalomil jsem ohmatanou pažbu, nabil a zacvakl - mechanismus vydal dobře promazané klapnutí.

Ted' spolubojovnice.

Sundal jsem Monice zbytek přilby, natáhl z trubičky nad umyvadlem vodu, a prskl ji do bledého obličeje. Západky ve dveřích vydávaly sice slabě, ale praskání.

* * *

„Co... co... Kde...?“ Monica měla v očích zelené prázdno: „Tos na mě tu vodu *prsknul*?!“ skokem se jí tam vrátila slečna von Graff.

„Jo.“

„Prasáku!“ facka mne tentokrát neminula, tak jsem chvíli rotoval.

„Vidím, že jsi v pořádku - vzpomínáš si, co se stalo?“ chytil jsem se stěny v bezpečné vzdálenosti.

„Stalo?! Ono... ono se mi to nezdálo? Jsme na Helixu? Ben je... je mrtvý!“ začala se jí třást brada - to když uviděla prohýbající se západky. Rukávem si otírala obličej.

„Jo,“ poslal jsem jí ručník.

„Jak to můžeš říct tak kli-klidně?“ spíš vzlykla, než řekla.

„Protože nechci skončit jako on - a ani ty nechceš, předpokládám,“ vyloupl jsem z molitanu krátký samopal a hodil jí ho.

„Co s tím?“

„Tam za těmi dveřmi jsou mrtví pánové, kteří nás chtějí sníst, takže...“

„Nemusíš se mnou mluvit jako s debilem!“

„To jsem vážně rád.“

„Zabiju tě!“ rutinovaně zbraň zaklesla do ramene a namířila mi na břicho. Brada už se jí netřásla.

„Klidně,“ hodil jsem jí zásobník, „ale nejdřív musíme natankovat LLOYDA, opravit antény a počítač a dostat se na Zem. Souhlas?“

„Ano. Jo. Ano... Poslouchej, neměls nějaké poznámky o mém poprsí? V poslední době?“ dál na mě mířila.

„Jak tě něco takového mohlo napadnout?!“

* * *

„Takže já otevřu, ty to do nich napálíš, počkáme, až přebiješ a jdeme ven - doleva.“

Monica se napila, učesala, přepudrovala monokl a nahlas zopakovala můj plán - sebrala se. Neřekl jsem jí, že ten kluzký bílý pudr byl z intimní výbavy trojdírovky. Teď - pravda - vypadala dost divně, protože měla navlečenou sadomaso masku - já měl druhou. To abychom něco nevdechli - po střelbě z brokovnice bude spousta bordelu.

Monica měla křížem přes prsa řemení se zásobníky do samopalu, na zádech wakizaši; já měl své (dva) zásobníky do pistole zas utěšeně plné plus dvě krabičky patron v kapse - všechny náboje jsou standardní devítky, až na to, že Albertův spolužák měl zdravý vztah k dum-dum.

Hlasy nám přes zazipovaná ústa zněly tlumeně a huhlavě.

„Přesně - ale bacha na zpětný rázy - jestli ti fungujou zaměřovací systémy, snaž se něco trefit a aby tě to zároveň koplo požadovaným směrem. Nenech se mást, že to jsou tézetka - jsou rychlý a silný.“

„No jo, tati - říkáš mi to popatnáctý.“

„Náno,“ zašeptal jsem.

„Slyšela jsem to!“ Ten vražedný zelený pohled mne uklidnil - našťavaný spolubojovník je výrazně lepší než spolubojovník typu bezvládné krmivo.

* * *

„Ted’“, řekl jsem a Monica odemkla a otočila knoflíkem.

Desítky modrých rukou vyplnily průlez. Špičky prstů prodrásané na kost, vyceněné zuby, nelidský hlad.

„Co trochu těžkých kovů, chlapci?“

První hlaveň, druhá hlaveň.

Kužel broků takhle nablízko způsobí starý známý hydraulický ráz - první zombie se rozlétla do stran, druhá také, a ani ty za nimi nedopadly nejlépe - strašlivá energie je rozmetala po chodbě.

Zalomil jsem a kouřící patrony vylétly ke stropu.

Viděl jsem ohýnky u hlavně Moničina samopalů, ale neslyšel jsem nic. Brokovnice je mnohem hlasitější, než jsem čekal.

* * *

Monica na sobě měla napleskané půl té první zombie, ale nevěnovala tomu pozornost - střílela jak o život, a nábojnice ze samopalů plnily prostor. Přestože ušima jsem neslyšel nic, rádiový provoz fungoval - v hlavě mi znělo Albertovo funění.

Odrazil jsem se, a doufal, že Monica pustí spoušť včas.

* * *

Na chodbě rotovalo množství končetin, hlav a neidentifikovatelných zbytků - ty dvě rány a Moničiny dum-dum zničily snad pět mrtvých - ti ostatní se chopili vítané příležitosti a

začali si doplňovat energii. Jenže jak jsem vylétl do chodby, vypadal jsem asi chutněji než bývalí kamarádi.

První hlaveň, druhá hlaveň.

Přestože jsem pozadu odlétal v dál, destrukci jsem rozhodně nepřehlédl - vířících končetin utěšeně přibýlo, přibýlo i cárů polstrování ze stěn, a v beztíži se odrážely desítky deformovaných špinavých broků - o okénka to určitě zvoní.

Skrze létající chaos jsem zahlédl Moničin bílý skafandr - Monica vypadala v černé ohřebované masce fakt drsně: zvedla samopal a vypálila po mně trojrannou dávku.

* * *

Dvě věci: Ta první a důležitější - netrefila. Ta druhá, nedůležitá - rázy ji odkoply mezi mrtvé. Zalomil jsem, a v té chvíli jsem do něčeho narazil zády.

Do něčeho měkkého.

* * *

Byl to Svobodný a teď už definitivně *svobodný* - tři devítimilimetrové dum-dum mu odtrhly hlavu od dolní čelisti. Špatná zpráva byla, že nebyl sám, a hlavně, že se musím vrátit pro Moniku, když už mi pomohla.

* * *

Propukl naprostý zmatek.

Nechtěl jsem *společníci* trefit, tak jsem přerušil luparizaci a pustil se do zombií dranzírákem. Ony do mne zuby. Jen okamžik po mně ke klubku těl dorazili i zbylí Svobodní - ne že by mi pomáhali, ale jejich sympatie k lidským zombiím byly výrazně nízké.

Černá krev, ostří, krev, zuby, krev.

Pak jsem zas uviděl dvě věci naráz - tou první byla Monica - podrážkami bot se přimlaskla na hladkou plochu nesvítícího svítidla

a porcovala mrtvé krátkým mečem - tou druhou byl proud zombií valící se dveřmi z Modrého sektoru.

Tři sta že jich tu je, říkal Albert?

* * *

„Mizíme!“ vyslal jsem na Moničině frekvenci - po střelbě z lupary také nemohla nic slyšet - a ona ani z rádia, sakra. Pár dranzírovacích fines, chytil jsem ji levou rukou za pásek, nožem v pravé zastavil ostří krátkého meče, pak mě poznala, schoval jsem nůž, tasil brokovnici a vypálil z obou hlavní náraz. Nešlo minout.

* * *

Ve dvou jsme zrychlili trochu méně, jenže Monica je pilot za každé situace - dvěma krátkými dávkami nás vhodně urychlila a usměrnila.

Dokonce se jí povedlo neprostřelit vnější plášť.

* * *

Zombie nás nepronásledovaly - mezi nimi a Svobodnými se hrotil ostrý boj o špici potravního řetězce.

* * *

Asi za pět minut (za pět otevřených a pečlivě zavřených poklopů) jsem začal vnímat Albertovy rady a začal se divit, proč se mne Monica snaží obvazovat a proč je zelený pohled v černé masce tak vyděšený. Podíval jsem se na sebe, a zřetelně zombiím chutnám.

* * *

„To nevádí,“ řekl jsem a už jsem začínal trochu slyšet - Monica měla rozkousány jen skafandr a prádlo pod ním -kinetický

mikrooblek samozřejmě vydržel a Svobodní se svými lámacími technikami se k ní nepožrali.

„Tak jo. Mohli byste sebou trochu hodit?“ řekl Albert, „protože pokud vás to zajímá, tak mrtví právě našli raketoplán.“

* * *

Proplouvali jsme prázdnými sektory, a ty, které prázdné nebyly, jsme vyprázdnili luparou a samopalem - když mi došly náboje, zahodil jsem brokovnici a začal střílet z berety.

Dum-dum jsou vážně šikovná věc.

* * *

Pak jsme se (po obejití celé stanice) dostali do servisního velínu, a pro Moniku nebyl problém řídit malého robota a připojit pancéřové hadice k tankovacím hrdlům raketoplánu. Albert řekl: „OK.“

* * *

Za dvě a půl hodiny bylo natankováno (kapalný kyslík, kapalný vodík i monometylhydrazin a oxid dusičitý) a pak nás Albert pronavigoval do skladu náhradních dílů - chodby byly prázdné a místo Titanu tu svítil Saturn.

Pak jsme chvíli stříleli u přechodové komory, pak nám Albert otevřel, pak ho málem kleplo z našich masek, pak Monica s nákladem náhradních dílů proplula dovnitř a pak mi Albert vytřeštil oči přes rameno a zařval: „Za tebou!“

Otočil jsem se - a za mnou nic nebylo.

Tak jsem se otočil zpátky a zjistil, že mi Albert lhal.

V raketoplánu byly zbraně.

Díval jsem se do zlověstné hlavně opakovací brokovnice - také dvanáctka - velmi moderní. „Promiň, Longine,“ řekl Albert a stiskl spoušť.“

* * *

Probral jsem se, když se raketoplán odpoutal - zbytek atmosféry v přechodové komoře mne vyfoukl do prázdna.

* * *

Protože mne Albert zasáhl do krku, hlava mi u těla držela jen na proužku kůže - to vyfouknutí ji oddělilo úplně, a úplně nechutně roztočilo.

Před očima se mi v rychlém sledu míhal Saturn, odlétající LLOYD, Helix, Titan, hvězdnatý vesmír, mé vzdalující se tělo s berettou na vestě a zase Saturn, odlétající I.LOYD... Jednomu by se z toho zatočila hlava.

* * *

Přemýšlel jsem, proč to Albert udělal. Nic jiného jsem stejně neměl na práci, protože jsem přešel na excentrickou dráhu kolem Titanu.

Řekl mi buď příliš mnoho, nebo mě chtěl zastavit, protože tušil, že to není náhoda, že tu jsem, nebo se chtěl zavděčit někomu na Zemi, někomu jinému než Austen-Rohrerům, nebo chtěl přefiknout Moniku a nechtěl, abych mu překážel, nebo...

Prolétal jsem nejhořejšími vrstvami Titanovy oranžové atmosféry a hnal si to pěkně rychle - všechny věci, co se mnou vylétly z přechodové komory, letěly v řídkém mraku kolem. Zčistajasna jedna ze zničených, na kost zmrzlých zombií zmizela ve výtrysku páry - podle všeho meteorit - najednou jsem byl rád, že jsem taková hlava - taková *malá* hlava.

* * *

Slunce bylo jen větší studená hvězdička mezi miliardami, kolem Saturnova rovníku zuřily gigantické bouře a já pořád přemýšlel.

Třeba o tom, že Nový domov je jedna velká lež, nepovedený projekt, který se změnil v lacinou tankovací stanici a místo na nebezpečné experimenty.

Nebo o tom, že to musela být lež už od samého začátku -AR propaganda se nikdy nezmínila, že Titan je *tak* daleko od Slunce.

Nebo o tom, kam jdou všechny ty peníze.

I když k poslednímu *nebo* mám jednu stopu, slabou sice, ale ano - vlastně dvě.

Když jsem došel do této části úvah, vypadlo mi barevné vidění - zrovna jsem dokončoval třicátý třetí oblet Titanu a znovu míjel Helix. I v černobílé vypadal pořád stejně - šel z něj mráz.

Při padesátém prvním obletu vzplály za prázdmem (v které milion dvě stě tisíc kilometrů proměnilo LLOYD) plameny motorů, prudce zrychlily a po kontaktu se Zrcadlem zmizely. Vida, takže Albertovi se to povedlo opravit a Monice proletět. Odraz je mimochodem velmi fádni - žádná světélka, žádné spektakulární efekty.

Při sedmdesátém devátém obletu bylo jasné, že se má oběžná dráha začíná měnit - přesněji - *dramaticky* měnit - ještě přesněji - že klesám. Na hranách mého těla, které teď letělo tak sto metrů pod mnou, plály drobné jiskřičky, jak se třelo o stále hustší atmosféru. Ani kosmický chlad, ani to, že nemůžu dýchat, mi nijak nevadilo - a o kolik se ohřeju při přistání mne taky nemuselo znepokojovat - prostě se ohřeju. Řekl bych, že meze mého organismu jsou daleko dál, než kdo vůbec tušil.

Ty dvě stopy jsou sice slabé, ale slibné, a také to možná je jen jedna stopa. První byla ona zmínka, když jsme se dostali na orbitu kolem Země, jak Ben mluvil o základně na Měsíci a ještě o něčem - o něčem, co nedořekl: *Faz* nebo tak nějak. Druhá ta Albertova poznámka o fazolích.

* * *

Hloupůstka, řeklo by se, jenže fazole na Zemi prostě neexistují - veškeré rostliny krom těch nechutných bílých řas a hrstky rýže jsou považovány za vymřelé. Ale ze studií vím, že zeleň provozovala něco, čemu se říkalo fotosyntéza, a že k tomu je nejvhodnější

Slunce. A vím, jaké oběti musí Japonci položit na oltář pěstění posvátné rýže - na jídlo jí nikdy nebude dost. A když fazole znají i astronauti s jejich technickým vzděláním, a dokonce vědí, že jsou nadýmavé...

Vlastně mám tři stopy.

Na chvíli jsem úvahy přerušil a pozoroval další velmi blízký meteorit - jeho ohnivou smrt v Titanově atmosféře.

* * *

Tou třetí stopou jsou právě ony obrovské prostředky, které z Majesty někam plynou, a na Titan už rozhodně ne. A kde je Slunce pro člověka i rostliny nejpřátelštější než u Země - na *kosmické stanici* u Země. A asi pěkně velké stanici, když tam můžou pěstovat tolik fazolí, že je vozí až na Helix.

Byl jsem zrovna někde nad odvrácenou stranou Titanu, když jsem se rozhodl, že se vrátím.

* * *

Odhadoval jsem, že na oběžné dráze kroužím asi měsíc - funguju jen díky tomu, že je značný rozdíl, když člověk ztratí kila dietou nebo když mu amputují tělo - přesto jsem měl energie už tak málo, že mi definitivně vypadl zrak i většina ostatních systémů. Mohl jsem jen přemýšlet, ale ani to nebyl žádný zázrak - všechno se mi trochu míchalo. V jasnějších okamžicích - když mne ohřívaly průlety stále hustšími partiemi atmosféry - jsem se tam někde uvnitř smál - obzvlášť tomu rozhodnutí o návratu.

Jsem prostě hlava.

V temnějších chvilkách, kdy mne sevřel vesmírný mráz, jsem se strchoval, aby mne někdo nepotkal v té sadomaso masce - mysleli by, že jsem zvrhlík.

* * *

Pak se jednou něco změnilo - atmosféra zase kvílela všemi hlasy pekla, a cítil jsem, jak se mi žhaví izolace na tvářích - to už znám - jenže to mělo dávno přestat. Z toho jsem poznal, že jsem právě ukončil dráhu umělé družice a proměnil se v meteor.

* * *

Tak matně jsem vzpomínal na rozdíly mezi meteorom, meteoroidem a meteoritem, ale nějak se mi to nevybavovalo - jen jsem si vzpomněl, že bolid svítí opravdu jasně.

Podle všeho jsem se stabilizoval čelem ve směru letu, a podle kruté bolesti ve špičce nosu nemám k bolidu daleko: to jsem já - vaše padající hvězda. V předledových filmech si v takových okamžicích lidé vždy něco přáli.

Nějak mne nic nenapadalo.

* * *

Řev atmosféry přerostl všechny meze a sluchové systémy zkolabovaly. Cítil jsem, jak mi z hlavy stekla maska i s hřeby a za okamžik i kůže. Když mi začala tát lebka, odpojilo se vše.

* * *

Svět je oranžový a je plný oranžových tváří. K tvářím se pojí jména a ke jménům slovo.

Smrt.

Od jistého okamžiku jsem věděl, že se usmívám - mezi tvářemi plula pomalá, ale velká cirkulárka, a nejdřív jsem měl strach, že mne rozpulí, ale jen se neškodně točila. Pak - za dlouhou, dlouhou dobu se objevilo další jméno: Saturn. Pak už to šlo rychle - pochopil jsem, že to není cirkulárka, ale právě Saturn, a že dojem kotoučové pily budí prstence mířící na... na Titan. Tudiž i já musím být na Titanu. Pak se mi skokem vrátila vzpomínka na plamenné peklo přistání a pochopil jsem, že jsem to přežil.

Dál jsem se usmíval.

* * *

Byl jsem v oceánu, a protože zdejší oceán je převážně z něčeho jako špinavý kapalný metan, zbytkům mé hlavy to na rekonstrukci víc než vyhovovalo.

Když jsem pochopil, co se kolem děje, a poprvé se rozhlédl, měl jsem už kompletní kostru, na které bujely chomáčky narůžovělých tkání - trochu to svědilo.

Vznášel jsem se několik desítek metrů pod hladinou, na které se lámalo oranžové přitímí a na kterou mi má představivost promítala tváře.

* * *

Můj smysl pro čas se zatím nějak neorientoval, tak nevím, kolik pozemských dní uteklo, než jsem se mohl poprvé pohnout. To už jsem měl tělo jako dřív, a jediné, co mne na něm znepokojovalo, byla barva - byl jsem oranžový, jenže to v přísvitě Saturnu všechno - i kry, které nade mnou občas proplouvaly a které určitě nebyly z vodního ledu, i déšť, který se snášel stále častěji, i mraky, které byly stále nižší a hustší. Co jsem ale věděl, že mne proud v metanovém oceánu někam nese - zvolna, ale vytrvale. Od doby, co se mohu hýbat, se občas otočím a pozoruju dno - ubíhá dozadu, a jak rozšířené funkce mého zraku přicházejí k sobě, dokážu stále lépe prohlédnout i vrstvy hustších uhlovodíků pod sebou a vidím na něm stále víc detailů.

* * *

Pak jsem jednou vyplaval na hladinu - v řídké kapalině to nebylo nic snadného, ale na druhou stranu je tu sedmkrát nižší gravitace než na Zemi.

* * *

Na hladině není nic zajímavého - atmosféra je bez kyslíku a smrdí podobně jako spaliny z křidel smíchané s plyny z vyhnívacích jímek. Kyanovodík téměř žádný (nějaký sice ano, ale rozhodně ne tolik, aby to opravňovalo k japonským degustačním testům) a jen mne překvapilo, jak tu fičí vítr - vlny na metanu mají jiný tvar než vlny na vodě - určitě za tím je i ta zdejší gravitace.

Co mne ale trochu znepokojilo, že široko daleko nebyla žádná pevnina - přitom tu nějaká být musí - kolik říkal Albert, že tu je těch chemických továren? Tři?

* * *

Nebyla noc ani den - Titan je k Saturnu přivrácen stále stejnou stranou, a sluneční světlo odražené gigantickou planetou se s houstnoucími mraky stále vytrácelo - zřejmě začíná něco, čemu se na Zemi před ledem říkalo období dešťů. Ostatně i před mraky bylo světla tak málo, že by se mu s lidskýma očima říkalo tma.

Takže nemohu říci, že to bylo jednou ráno, co jsem vyplaval a co jsem odněkud zleva zaslechl slabé pípání radiomajáku.

* * *

Hloupé je, že neumím pořádně plavat - trénink ve fekálních jímkách je pro zdejší podmínky zcela nevhodný - takže udržet se na hladině, ani náhodou. Takže jsem klesl zpět k vrstvě uhlovodíků, která už mne nadnášela, a tam má pomalá fekální tempa zabrala. Po čase (každou půlhodinu jsem vyplaval a rozhlédl se) jsem uviděl něco jako nízký mrak a zanedlouho přistál.

* * *

První zjištění bylo, že to není tak docela pevnina, ale led - spousta-spousta-spousta různých druhů ledu - jeden byl tvrdý jako skála, druhý třaslavý jako rosol - co měly společné, že byly špinavé a vypadaly oranžově jako všechno.

Jak se ze mě odpařila vrstvička těkavých látek, prudce se ochladilo, ale když vám nevadí kosmicko-absolutní nula... Zdejších minus sto osmdesát je příjemná pokojovka.

* * *

Šel jsem po plochem břehu a pěkně to klouzalo, protože led byl ohlazený (*vyleštěný*) vlnami; hledal jsem místo, kudy by se dal přejít vysoký ostrý val rozmlácených ker kousek za pláží... divné, jsem první člověk, který se po sto čtrnácti letech dostal na pláž. Podle těch zběsile nakupených ker není oceán pořád tak klidný a přátelský. Rychlé vlny pleskaly, vítr fičel a burácel a z oranžovohnědých mraků začaly padat obrovské kapky metanu.

* * *

I když „padat“ není to přesné slovo: díky větru a nízké gravitaci spíš „poletovaly“. Došlo mi, že jsem po sto čtrnácti letech také první člověk, který zažil nefalšovaný přírodní déšť.

V nízké gravitaci jsem se hýbal, jako bych pořád plaval ale zato když jsem poskočil, vylétl jsem pěkných pár metrů... zatracenej vítr! Kus dál na břehu něco leželo. Něco černého. Přistál jsem a šel se mrknout.

* * *

Byla to zmrzlá zuhelnatělá zombie - ze spáleného obličeje se klubaly lícní kosti a svítily vybělené zuby; žárem stažené svaly přitáhly kolena k bradě - proud sem zřetelně nedonesl jen mě.

„To by tu někde mohlo být...“ řekl jsem, ale můj hlas zněl v cizí atmosféře pisklavě, tak jsem zase přešel k bezhlasým úvahám, „... moje staré dobré oblíbené tělo.“ Přestože jsem nečekal, že někoho potkám, přece jen mi bylo proti mysli chodit docela nahý.

Našel jsem připálenou levou ruku s rozbitými hodinkami - asi sem dopluje všechno, co kdo vyhodí z Helixu a co spadne do

„vody“. Pak nějaké ohořelé odpadky a pak takovou hnusnou černou hroudu, z které ale trčela...

„Jo!“ zapisklal jsem. Beretta byla očouzená, plná ledu a měla ožehlou pažbu, ale jinak vypadala nepoškozeně. Oklepal jsem ji, omyl v metanu, a pod sazemi byl netknutý materiál - ocel by změny teploty nevydržela, ale keramický kompozit se ani nehnul. To kombinéza dopadla daleko hůř - mé staré tělo se po grilovacím letu rozpustilo v oceánu, takže - byť žáruvzdorná - změnila se ve spečený chrchel. Kupodivu, bandalír na brokové patrony to přežil, tak jsem si ho přehodil přes rameno, vypreparoval ze zbytku kombinézy část levé nohavice a nasypal do ní zbylé pistolové náboje - krabičky se rozpadly, takže jich v chrchlu zbylo sotva pětadvacet (přesně pětadvacet), ale i to potěší (hlavně to, že nevybuchly).

* * *

Šel jsem po břehu ještě dlouho, ale krom dalších důkazů, že lidé zaprasí všechno, kam přijdou, jsem nenašel nic. A protože radiomaják slábl, rozhodl jsem se, že nechutně konstantní ledovou hradbu přeskočím.

Kdo někdy běhal v nízké gravitaci po ledu vyleštěném metanovým oceánem, ten přesně ví, jaké to bylo. I kry byly přesně tak ostré, jak vypadaly, ale v metano-dusíkové atmosféře se mi bleskově hojily i hluboké rány.

Dál jsem šel už svižněji - led byl pokrytý bahnem ze zmrzlých plynů, které mělo konzistenci odleželého kvasinkového pudinku - sice nechutně prolézalo mezi prsty, ale zase tak moc neklouzalo, a hlavně, drželo mne u země. Za pár desítek hodin jsem došel na dohled jedné z továren.

* * *

Krčil jsem se v mělkém korytu (jejichž překonávání mne obtěžovalo celou cestu) a kolem stehů mi zurčel metan - kolem budov chodily nějaké postavy, a přestože mi je zrak přiblížil téměř

na dosah, při nízkogravitačních pohybech se nedalo poznat, kdo v bytelných skafandrech je - zda tézetka, nebo lidé.

Továrnička stála na skutečně pevnině - led končil, a dál byla plošina z černé skály pokrytá ostrým hrubým (černým) pískem. Nedalo se než to risknout.

* * *

Podle toho, že si mne nikdo nevšímal, jsou všechno skutečně tézet - odhadl jsem to hlavně z toho, že většina z nich dlouhou řadou kráčela k hranici ledu, kde jiní s krumpáči odlamovali nepravidelné (zatraceně velké) kusy, které ti v řadě nosili do rozměrné (a pěkně vysoké) nafukovací haly - jako mravenci v předledových přírodopisných dokumentech. Jasně, mrazuvzdorná tézet jsou určitě levnější než mrazuvzdorné stroje. *Výrazně* levnější, řekl bych. K té nafukovací hale vedlo z továrny několik tlustých kovových hadic, takže nejen podle výšky bylo zřejmé, že raketa, která poletí na Helix, je právě tam.

* * *

Obešel jsem rafinační věž - od nedaleké zátoky k ní vedlo silné potrubí a opodál byly v pevně svázané hromadě náhradní trubky - byly zvláště lesklé, podle všeho ze rtuti.

Hmmm, koumáci - pro zdejší klima ideální materiál.

Vítr hlasitě vyl, oceán burácel a kapky velké jako pěst lítaly skoro vodorovně.

Vedle hromady trubek byla další hromada: nefunkční tézet tam byla srovnaná, jak padla, tudíž ve skafandrech, které se zřejmě jednou za čas recyklují. Tak jsem si jeden dovolil zrecyklovat hned: byl z nějakého pružného kompozitu, takže nebyl tak těžký, jak vypadal (přestože byl na exponovaných místech opancéřovaný anatomickými keramickými pláty (značně *orvanými* keramickými pláty -

jasně, úlomky zdejšího ledu dokážou při zdejších teplotách orvat leccos), měl výměnné náloketníky a lamelová ramena (přesto byl

sympaticky přilnavý a až překvapivě ohebný), a navíc měl velké kapsy. Tělo uvnitř bylo naložené v nemrznoucí směsi, tak bylo docela vláčné. Vždycky když zblízka vidím nějakou zombii, mám strach, aby to nebyl někdo známý... Ztuhlul jsem: najednou jsem si uvědomil, že si pamatuju *všechno* - tam kde dřív byla prázdná místa, mi nyní paměť nabízela miliony obrazů a vzpomínek, na školu, na dětství, na sourozence, na rodiče... Zamrkal jsem. Rekonstrukční mechanismy mého organismu to vzaly daleko víc od podlahy, než bych považoval za možné - na něco bych si vážně raději nevzpomněl. Třeba jak... brrrr!

Vylil jsem ze skafandru zbytky nemrznoucí kapaliny, nasoukal se do něj, zacvakl přilbu do límcového zámku, bandalír přes prsa. Dírami po fotonásobičích (jejichž přívody jsem předchozímu majiteli vytrhl z hlavy) jsem toho sice moc neviděl, ale musí to stačit.

* * *

Šel jsem k nafukovací stavbě a trochu mne zaráželo, že všechna tézet jdou přesně naopak. Když se začala rovnat do velkého kruhu docela daleko od haly, pochopil jsem a začal sprintovat za nimi - v nízké gravitaci mi sprint opravdu nešel, takže jsem to stihl tak tak.

Špice nafukovací budovy se odklopila a vylétl z ní mrak teplých plynů - okamžitě zkondenzoval na jemný stříbrný sníh. Pak pneumatický katapult vymrštil šedé aerodynamické těleso, a byla to taková rána, že mi málem praskly bubínky. Motor vzplál s hromovým rachotem, všechno vrhlo ostrý stín, a stroj s nelidským zrychlením zmizel v mracích - zbyla po něm jen vlečka dýmu a dohořívající-cích spalin.

„No kurva!“ řekl jsem.

* * *

Takže jsem alespoň mohl pozorovat, kde tézetka vezmou novou raketu - nikde nebyly žádné sklady náhradních dílů, nic.

Nakýbloval jsem se do nafukovací haly, která byla zevnitř výrazně větší, než se zdála zvenčí, a také byla docela členitá.

Mohl jsem se motat, kde jsem chtěl - jedině, co jsem nemohl, bylo dlouho zůstat na jednom místě - to mne pak nejbližší tézet popadlo a nekompromisně odneslo na hromadu těl u trubek.

Vrátil jsem se ale dostatečně rychle, aby mi neuniklo nic podstatného.

* * *

Mrtví totiž celou raketu vyrobili -jak to bylo prosté, tak to bylo geniální: Trup se například vypěnil do nafukovací formy - a vypěnil se z nečištěného mořského benzínu (který čerpali zpod metanu) a nějakého plynu, který se ve velkém odlučovači bral rovnou z atmosféry - byl to vlastně plynoledový kompozit - ve zdejší teplotě měl lepší vlastnosti než kov, byl mnohonásobně lehčí, a navíc to byl skvělý termoizolant (dost nečekaně, na sloučeninu plynu s benzínem) - raketa nebude potřebovat tepelný štít. Ti, co zvenčí nosili led (tohle *byl pravý vodní led*), vlastně nosili palivo i oksyličovadlo - v hangáru se v jednoduchém provozu dělil na kyslík a vodík - pak jen zkapalnit a mohlo se tankovat. Nejdéle trvaly trysky a motor - základ byl ten hrubý černý písek plus něco z malé automatické chemické výroby - taková bílá pastózní srágora. Trysky ručně uplácené ve velkých formách nevypadaly moc důvěryhodně, ale asi stačí. Ale asi ne vždy. Uvědomil jsem si, že jsem cestou přes led našel v blátě několik podezřele očazených úlomků. Vzhledem k tomu, že touhle raketou odlétám já, doufám, že si zombíci dají záležet.

* * *

Přibližně za tři pozemské dny byl kosmický nosič hotový - posledním krokem bylo, když jedno tézet přineslo od vydávacího automatu malou žlutou krabičku, z které visely svinuté dráty s čidly. Ten vydávací automat byl stejný jako ten, ke kterému si mrtví chodili pro potravní výlisky - podle špatně rozemletých kostí se do

zdejší potravu místo odpadu z řas přidávají nefunkční spolupracovníci - určitě je to výživné.

Mrtvý s krabičkou vlezl do rakety, začas vylezl a všechna tézet přerušila práci. Pochopil jsem, že se řídicí elektronika ve stroji testuje - a ano - za pár chvil raketa vyslala signál, na který se činnosti znovu rozeběhly - byly připojeny hadice a začalo tankování.

Takže změna - tahle raketa nepoveze kyslík a vodík, ale oblíbený monometylhydrazin a oxid dusičitý - ty se vyrábějí trochu stranou, a když jsem si uvědomil, že jejich směs je samozápalná, začalo mi být teplo.

Všechno šlo do jedné (do dvou, *samozřejmě*) nádrže - čili není oddělené palivo pro let a palivo pro přečerpání na Helix. To je dobře, protože všechno tohle palivo bude mým palivem na cestu domů. Poplácal jsem raketu po trysce - s elektronickým ovládacím systémem si od self-testu tykám.

* * *

Původně jsem si pohrával s myšlenkou, že bych raketu přeprogramoval, aby zasáhla Helix, pak další dvě na ostatní továrny, pak jednu na odlet a poslední na důkladné vygumování tady té rafinerie, jenže, takovýhle zdroj energie by se mohl hodit i Šógunátu - je to vymyšlené chytře, a pokud to běží, je to i laciné.

Energie je vzácná.

Po trupu rakety se jako velký hmyz soukala tézetka s přísavkami na kolenou a loktech a kontrolovala povrch, zda se na něm po napuštění neobjevily trhliny - pokud ano, pečlivě je zapěnila a zabrousila.

Servisním průlezem jsem se protáhl dovnitř, vyhnul se mrtvému, který kontroloval, jak těsní nádrže, zlomil mu vaz, vzal přísavky a vyhodil ho ven - za okamžik už jsem byl ve špici.

Jak elegantní.

* * *

Už zvenčí jsem si vyzkoušel, že skrz stěnu rakety docela vidím - ne moc jasně, ale ano. Co bude problém (a co jsem tušil už předem), jak zabezpečit, abych se udržel na jednom místě - venku jsem si říkal, že mne uvnitř něco napadne, teď jsem seděl na oblém čele ledové cisterny a nenapadalo mě nic.

* * *

Za slabou hodinku mne stále nic nenapadlo (krom těch přísavek, jasně) a elektronika nastartovala spalovací turbíny, které pohánějí palivová čerpadla (ty turbíny a čerpadla jsou také z toho šamotu, nebo co to je - jednoduché, na jedno použití, funkčnost tak plus-minus - tak akorát).

Zatímco jsem přemýšlel, jak hezky je to vymyšlené, něco mne strašlivou silou nalisovalo na čelo nádrže.

* * *

Že start na pneumatickém katapultu nebude žádná sranda, jsem čekal, ale tohle nebyla *vůbec* žádná sranda.

„Jáááá!“ zařval jsem, když na sto metrech zabral motor.

* * *

Jestli byl katapult zabiják, tak tohle zrychlení trhalo vnitřnosti a vyhazovalo klouby.

* * *

Když jsem se vzpamatoval, motor byl tichý a panoval stav beztlíže. Vykloubenýma rukama se vykloubené ruce zakloubují špatně, ale povedlo se.

* * *

Neuběhly ani dvě hodiny a byl jsem jakžtakž v pořádku. Cucal jsem kousek benzinového plynoledu (spíš jsem ho okusoval, protože se odmítal rozpouštět), skrz boky viděl Saturn i Titan, a mé zaměřovací systémy vyhodnocovaly nejvhodnější trajektorii k radiomajáku Zrcadla - musím spěchat, protože raketa se maximálně při dalším obletu pokusí přistát u Helixu.

„Jdem na to,“ řekl jsem a led mi zazvonil o zuby.

Znepokojovaly mne dvě věci: Zprvé, jestli stroj půjde ovládat dostatečně jemně, zadruhé, jestli čerpadla a jejich hnací turbíny vydrží dostatečně dlouho.

* * *

Na první otázku jsem zjistil odpověď velmi rychle - NE.

Skákal jsem kosmem jako šílená blecha, než se mi podařilo nabrat aspoň trochu vhodný kurz - těch pět manévřů mne stálo první z turbín u čerpadla okysličovadla - a jak dlouho vydrží druhá - na plnou zátěž -, raději neodhadovat.

„Statečně vpřed!“

Mám jen jeden pokus - pokud Zrcadlo minu, tak na vlastní oči ověřím, zda je v Mracích Magellanových život. Budou to dlouhé tři miliardy let.

O tom, kolik se v okolí poflakuje hyperrychlé meziplanetární hmoty, jsem raději nepřemýšlel.

* * *

Přesvědčil jsem ovládací elektroniku, aby tentokrát zabrala jen čtvrtinovou silou - přesto to byl odpich, který by dýchajícím bral dech.

Symbol, který v mých zaměřovacích systémech představoval Zrcadlo, dělal malé, ale stále se zvětšující kroužky, protože raketa letěla všelijak, jen ne špičkou dopředu.

Takže jsem musel vhodnými zášlehy parkovacích trysek korigovat.

U těchto trysek nešel tah regulovat vůbec, tak se muselo čekat na správné okamžiky a přesně propočíst dobu zážehu - ale vždy potom se kroužky zmenšily, takže to funguje. A protože se mi k tomu všemu pravidelně uvolňovala některá z přísavek, nebylo to vůbec, ale vůbec nic snadného.

* * *

Trvalo to třináct dní.

* * *

Ale: v ten pravý okamžik jsem měl ten pravý směr a pravou rychlost - tehdy mne znepokojila další věc, s kterou se ale opravdu nedalo nic dělat - co když právě z druhé strany letí někdo jiný - mou raketu v jízdním řádu určitě nemají.

Když tak to bude zajímavý experiment na neprobádaném poli kvantových explozí.

* * *

Těsně před kontaktem se Zrcadlem prošlehl raketou zuřivý meziplanetární šutr - do prostoru vytryskl gejzír oxidu dusičitého. Takže jsem se díval spíš na vnitřek svých víček, než kam jsem dolétl.

* * *

To až za chvíli.

Zombiácký stroj totiž srážku i Odraz nejenže přežil, ale - kupodivu - stále zrychloval. Superpozici jsem samozřejmě nepostřehl, co jsem ale postřehl, že je celkem jedno, jestli se k Mrakům Magellanovým vydáte od Titanu nebo od Země.

Pravda, o tom, jak zabrzdit, jsem až do této chvíle nepřemýšlel.

* * *

Dobrá zpráva byla, že jsem skutečně u Země a že jsem živý - jsem *pašák*.

Špatná, že si valná část elektroniky na jedno použití právě řekla, že s posloucháním stačilo.

* * *

A že jsem *letěl fakt* rychle - k Zemi se nedostanu už ani náhodou (navíc jsem u titanského Zrcadla zjevně netrefil ideální úhel), ale Měsíc se kulatil přibližně v mém směru - jenže přistát touhle rychlostí, tak má kariéra tajného agenta dynamicky přejde v kariéru impaktního kráteru.

* * *

Pomocí poslední funkční řídicí trysky se mi povedlo raketu otočit hlavním motorem přibližně do protisměru - byl to značně divoký manévr, a už jsem si říkal, že jsem ještě větší pašák, než jsem si myslel, když rezonance způsobené nešetrným zacházením rozlomily ledový trup na dva kusy.

Na čtyři.

Na milion.

* * *

Palivo i okysličovadlo prodělalo několik působivých fázových změn, a směs monometylhydrazinu a oxidu dusičitého byla samozápalná i během jedné z nich.

Příjemná na tom byla jen jediná věc - všechno se to odehrálo přede mnou, takže mne to prudce zpomalilo.

Když jsem se probral, držel jsem pořád směr Měsíc a z rakety bylo vidět jen pár rozvátých úlomků - daleko, daleko.

Rotoval jsem jako káča, ale na to už jsem zvyklý.

* * *

Ten báječný vesmír.

Takhle z tváře do tváře už jeho tichý černý samet znám, ale od minula jsem si znatelně polepšil - mám tělo a jsem skoro doma. Pohled na Zemi má hodně co do sebe - to, že se stále vzdaluje, už ne - svištěl jsem pořád tak rychle, že si mne rodná planeta nepřitáhne.

Jak jsem letěl, mé zaměřovací systémy vyhodnocovaly a zpřesňovaly trajektorii a bylo čím dál jasnější, že prolétnu za Měsícem (který mne tím pádem ještě urychlí) a po směle křivce vezmu oblíbený směr Magellan. Potřebuju snížit rychlost a zároveň prosvištět *před* Měsícem, aby mne jeho gravitační pole zpomalilo a obtočilo dokola, ne vykoplo dál.

* * *

Mohl bych se svléci ze skafandru, rozebrat ho, a jednotlivé kusy házet pod patřičným úhlem. Jenže z výpočtu své síly a hmoty skafandru jsem došel k závěru, že když už daleký vesmír, tak oblečený.

Je to hloupé, ale ve vzduchoprázdné beztláči se zákonu akce a reakce díváte do očí až příliš zpřímá - můžete kraulovat jak diví, můžete tančit dervišské tance - pořád Magellan.

Další možnost je samozřejmě beretta - sice nevím, jakou přesně energii mi zpětný ráz předá, ale kope pěkně. Problém je, že je v ní pořád spousta metanového ledu - v hlavni, například.

Sundal jsem si přilbu a rukavice - dobré bylo, že vše stačilo dávat do prostoru a nemusel jsem mít strach, že mi něco ulétne.

Vytáhl jsem pistoli, a jak jsem rotoval, držel ji co nejvíc ke Slunci - začalo se z ní okamžitě kouřit, a uvolňující se plyn pracoval pro mne (ale fakt, *fakt* málo). Nechal jsem to, dokud to nepřestalo, přidržel přilbu a rukavice (plyn mne přece jen trochu zpomalil) a pak pistoli rozebral a prohlédl.

Všechno trochu drhlo, protože mazivo vzalo za své v ti-tanském oceánu, ale mechanismus nevázl. Plast nábojnic vydrží klidně i rok pod vodou, a protože v metanu nenabobtnal, o munici strach nemám

- to spíš o hlaveň, ale sluneční svit zbraň hezky ohříval, tak se snad neroztrhne. Měl jsem jeden zásobník s patnácti náboji a dvacet pět nábojů volně. Vyskládal jsem je do prostoru před sebe, ještě jednou přepočítal a celé to složil. Zbylé náboje do kapsy.

Čas brzdit.

* * *

Jako první jsem se potřeboval zbavit rotace - ne že by se mi dělalo špatně, ale delikátní navigace, která mne čeká, bude chtít tolik přesnosti, kolika jsem schopen. Oběma rukama jsem sevřel přílbu a vší silou ji vrhl patřičným směrem - hvězdy přestaly kroužit, zato rukavice začaly. Když je chytnu, zas mne trochu roztočí, ale když je pak zahodím, snad mne rotačního pohybu zbaví úplně.

A ano.

* * *

Brzdit se nedá ani moc brzo, ani moc pozdě; k tomu jsem potřeboval zjistit, jak přesně mne zpomalí jedna rána - znovu tedy zaměřovací systémy, vyhodnocení těžiště, okamžiku, směru a...

Myslel jsem, že uslyším aspoň něco, ale tak tichý výstřel asi ještě nepadl. Pažba koplá do dlaně, a do prostoru vyrazil mrak spalin. Pečlivě jsem zbraň obhlédl, a Italové opravdu vědí, co dělají.

* * *

Letěl jsem dál, zaměřovací systémy měřily úhly a já počítal, o kolik mne to zpomalilo. Hmmm. Došel jsem k závěru, že když v přesně daném časovém rozmezí vystřelím přesně daným směrem přesný počet nábojů (přesně řečeno sedmnáct), přejdu na sestupnou dráhu a možná se o Měsíc ani moc nerozmáznu.

Do času T+0 zbývalo třicet dva minut a pět sekund, tak jsem se mohl v klidu opalovat.

* * *

A že Slunce *žhavilo*, radši jsem pistoli schoval za sebe (do stínu) a patrony přendal do kapsy na odvrácené straně - při ohnivém přistání na Titanu sice nevybuchly, ale to byly zachumlané v žáruvzdorné protipožární kombinéze.

* * *

Hloupé byly i další věci: jestli selže jediný náboj nebo jestli se zbraň zasekne, druhý pokus nemám - šlo o přesný okamžik, kdy bude má pozice v gravitačních polích Země a Měsíce nejvýhodnější. Také budu muset jednou přebít.

Třicet minut uteklo, ani jsem nemrkl - tam vzadu v hlavě mi odtikávala známá ledová čísla.

* * *

Zkontroloval jsem náboje v zásobníku, dal šestnáctý do komory a překontroloval, zda je odjištěno. Pak jsem si dal tři náboje mezi zuby. Pro jistotu.

* * *

Bylo to snazší než zasáhnout Velkého Červa nebo trefit Zrcadlo, ale zase jsem musel spoléhat jen na své ruce, a střelba mi s nimi docela trhala.

* * *

... deset, jedenáct, dvanáct..., počítal jsem v duchu a mačkal spoušť tak rychle, jak to šlo. Když závěr zůstal v zadní poloze, už jsem měl v levé ruce poslední náboj.

Zasunout...

Kovové klapnutí jsem si jen představil.

Poslední ráz a poslední kouřící nábojnice odlétající v dál - byl jsem natočený tak, abych využil i jejich drobné reakce - ty mne tlačily k Měsíci.

* * *

Zdánlivě se nic nezměnilo, ale podle toho, jak rychle mne předlétaly jednotlivé patrony, jsem zpomalil skutečně významně. Dalo se podle nich nádherně určit o kolik, a už jsem věděl, že to bude stačit.

Takže teď mám třiatřicet hodin volno. Protáhl jsem se, nabil pistoli a schoval ji do kapsy.

* * *

Byla to docela nuda -jediné, co se dalo dělat, bylo chytat vysílače. Na Měsíci jich bylo až neuvěřitelně - od slabého pípání prastarých předledových sond s radioizotopovými zdroji přes komerční instalace z doby těsně před nástupem ledu až po mohutný signál plný Hardyho Longa a nové reklamní kampaně na NOVÝ ŠVÁBÍK.

* * *

NOVÝ ŠVÁBÍK - VYCHUTNEJ SI KŘUPNUTÍ
OPRAVDOVÉHO PŘÍRODNÍHO ŠVÁBA!

* * *

Ten poslední signál sice nešel z Měsíce, ale zato byl (svým způsobem) nejzajímavější: bylo to směrové vysílání, které nešlo ani ze Země, takže buď retranslační družice, nebo přesně ono místo, kde se pěstují fazole. Bohužel (bohudík!) jsem to slyšel jen občas, protože jsem většinou chytal pouze odrazy od měsíčního povrchu - ale jak jsem byl blíž a blíž, pořád se to zlepšovalo (zhoršovalo).

A jak jsem byl blíž a blíž, pořád víc mne také trápilo, jak přistanu - věděl jsem, že to vezmu třikrát kolem po stále se snižující spirále - co mi dělalo starosti, byla přistávací rychlost.

Mezi reklamami jsem občas zachytil i zprávy, ale zdálo se mi na nich něco falešného (a to už je o AR zprávách co říct) - navíc, protože moderátorka celkem často zdravila „...naši hrdinnou měsíční posádku,“ rozhodně to nejsou zprávy pro veřejnost. A když už se zdá něco falešného na AR zprávách, musí se dít cosi opravdu zlého. Přemýšlel jsem, jak asi dopadl útok Svobodných, a kdy to asi bylo; kolik času uplynulo od odletu ze Země jsem si netroufl ani odhadnout - Titanův oceán mi kalil hlavu.

* * *

Měsíc je zblízka fantastický - stříbrná kombinovaná s černou, malé krátery, velké krátery, obrovské krátery, nekonečné krátery, nekonečné stíny.

Při druhém přeletu nad přivrácenou stranou už jsem byl tak nízko, že jsem viděl odlesky Slunce na pláštích starých sond. Co mne trochu zaráželo, že z té základny nikdo neodpovídá - už dvakrát jsem prolétl proudem naléhavých depeší, které žádaly *okamžité objasnění situace*. Byly sice kódované, ale když mé systémy dokážou oblafnout identifikační zařízení v Majesty, tohle pro ně nebylo nic.

To nejzajímavější (pro mne) ale bylo, že mi směr signálu poměrně přesně vymezil, kde na Měsíci ta základna je.

* * *

Přistání nakonec nebylo tak strašné.

Prástil jsem sebou sice děšivě, ale za cenu tří výstřelů se mi to podařilo usměrnit do něčeho, co nejenže vypadalo jako vrstva prachu, ale dokonce to i vrstva prachu byla - a zombiácký skafandr není nic křehkého.

* * *

Vyhrabal jsem se na povrch a naprosto nic neviděl - nebyly to jen zvednuté částečky, ale hlavně statická elektřina, která mne přepudrovala k nepoznání. Z očí to šlo ošoupat prstem.

Měsíc má sice vyšší gravitaci než Titan, ale chůze po jeho balvanitých pláních má svá úskalí (zlaté Titanovo lepkavé bahno) - když ale umíte zacházet s těžištěm, dá se docela rychle postupovat dlouhými plochými skoky, takže mi těch čtyři sta kilometrů k základně celkem uteklo.

* * *

Vylezl jsem na strmý okraj kráteru a vleže pozoroval pěnobetonové stavby s parabolickými zrcadly antén - ani jsem si to nemusel moc přibližovat, abych pochopil, *proč* nikdo neodpovídá.

Tenhle raketoplán nebyl LLOYD, protože byl natřený maskovacím vzorem - celá stanice byla ostatně také maskovaná - oboje do měsíčních podmínek. Nicméně, raketoplán byl zabodnutý přesně doprostřed největší ze staveb, a exploze rozmetala pěnobeton a maskované kousky NMD kovu až k mému kráteru. Že to býval raketoplán, jsem poznal podle rozlomeného věnce jedné z hlavních trysek a podle tří radioaktivních cákanců, v které se proměnily stronciové reaktory.

* * *

Přestože to lidé nemohli přežít, blížil jsem se s jistou obezřetností, protože nějaká tézet mohla - a podle toho, že vše už dávno vychladlo, mohla být vyhládlá.

* * *

Ukázalo se, že i tyto starosti jsou liché - vnitřek základny (budov, které to víceméně přežily) byl napadrtý. Vypadalo to, jako by raketoplán naschvál narazil do místa, odkud se tlaková vlna rozšířila všude.

* * *

Seděl jsem v bývalém velínu na židli s uraženým opěradlem, a propadlým stropem pozoroval Zemi. Byla pořád bílá a kulatá. Na pahýlu mikrofonu byla nabodnutá hlava - zbytky těla byly všude kolem, a ta hlava byla mumifikovaná mrazem. Kdo by něco takového jako raketoplánový taran měsíční základny dělal? A proč?

Pravda, tyhle otázky mne trápily trochu méně než to, jak se dostanu na Zem. A pak do Majesty. - Pak už je to jasné: zveřejněním pravdy o Titanu se vláda Austen-Rohrerů VM stane minulostí - *pravda*, nebude snadné dostat se k médiím, ale v tomhle případě nebude žádná oběť velká. Na své vizualizované vzpomínky se docela těším - obzvlášť na bitvu s mrtvými na Helixu.

* * *

S odletem z Měsíce to nebylo lehké, ale nakonec se mi podařilo shromáždit vše potřebné:

Osm kompozitových tlakových lahví po kyslíku jsem našel v troskách základny. V jedné předledové stanici s nápisem CCCP jsem našel zničeného průzkumného robota s funkčním radioizotopovým zdrojem. Sedadlo jsem odšrouboval z trosek raketoplánu (musel jsem z něj odsekat přimrzlé zbytky pilota). Pak už jen najít vhodný titanový nosník, tlakovou láhev s heliem, pár součástek z manévrovacích motorů, převrtat tři trysky z plynové řezačky, pár metrů pancéřových hadic, a po týdenním hledání i palivo - starý dobrý monometylhydrazin a oxid dusičitý – ti CCCP-chlapci to kdysi pradávně při opouštění stanice nechali v betonovém silu pod základy spolu s nekompletní balistickou raketou a výbušným zařízením, které selhalo. Výbušnina po sto čtyřiceti letech nevypadala důvěryhodně, tak jsem ji raději snědl. Byla troupelnatá, ale výživná.

* * *

Na slunci jsem rozpustil a (ve stínu) přečerpal palivo z CCCP-lahví do moderních lehoučkých kompozitových (krom modernosti a

lehkosti oplývají i mimořádně praktickým odporovým vyhříváním): do pěti oxid dusičitý, do tří monometylhydrazin. Neplánovaně jsem přitom ověřil, že směs letitých chemikálií je stále samozápalná (rozpuštění zmrzlých těkavých látek na zdejším slunci není zrovna *kratochvíle*), a pak si pomocí kombinaček a vázacího drátu vyrobil kosmickou loď.

Skromně jsem ji pojmenoval LONGIN.

* * *

Dělal jsem poslední předstartovní prohlídku: LONGIN vypadá fakt impozantně: kolem čtyřmetrového nosníku jsou nad sebou čtyři a čtyři kompozitové lahve, od kterých vedou pancéřové hadice do tří autogenových směšovačů a odtud dolů k tryskám - láhev s heliem je napříč nahoře za sedačkou - helium dá palivu potřebný tlak. Řídit se to bude natáčením trysek (jsou přidělané na homokinetickém kloubu z nápravy průzkumného robota) a přivíráním kohoutů. Ovládací páku jsem udělal z násady od smetáku, na kterou jsem přivázal čtyři dráty - řízení vypadá trochu jako loutkové divadlo, ale funguje.

Více méně.

Naprázdno.

Nahoře nad lahvemi je již zmíněné sedadlo, před ním křížem tyčka na opření nohou a nad ní řídicí panel se smetákem a „dálkovými ovládacími elementy“ vedoucími dolů ke kohoutům směšovačů.

* * *

Bylo důležité trefit startovací okno, tak jsem docela spěchal.

Ne že bych si dělal iluze, že se s LONGINEM dostanu na Zem - to ani náhodou - ale k Fazolovému lánu určitě.

Teoreticky.

Z vysílání už jsem přesně spočítal jeho oběžnou dráhu, a když ho nasvítilo Slunce a já pořádně zaostřil, dokonce jsem ho i jako malou stříbrnou jiskřičku viděl - k Zemi to je odsud docela daleko.

* * *

Vylezl jsem po rampě vyskládané z kusů pěnobetonu a opatrně se posadil (spíš položil) do pilotního křesla. Bylo by hloupé zvrátit se s kosmickou lodí na záda, ale LONGIN první zatěžkávací zkoušku přestál. Rampa je přesně nasměrovaná a okamžik startu přesně vypočítaný - nastane za šestnáct minut a dvacet tři sekund. Pevně jsem si dotáhl bezpečnostní pásy - nepříjemné je pouze vybrání pro přílbu v opěradle - sice jsem ho vycpal cáry čalounění, ale i tak.

LONGIN totiž bude mít *odpich*.

Opřel jsem nohy o příčku, zvýšil výkon radioizotopového zdroje, zapnul vyhřívání palivových lahví, ale hlavně gyrostabilizátory - na ty jsem obzvlášť pyšný: Jednou jsem na pátrací cestě našel zvláštní věc, podle všeho to byl prastarý datový sklad, protože těm věcem uvnitř se podle archeologických učebnic říkávalo „pevný disk“ - asi nějaký Měsíční datově-zabezpečovací experiment. A protože mi bylo jasné, že bez stabilizace se LONGIN bude točit všude možně, jen ne kam budu chtít, propočítal jsem to, vzal patnáct disků, umístil je na pravé místo a připojil na CCCP-zdroj - roztočení na dvacet tisíc otáček mi dá dostatečnou stabilitu a jejich snižováním a zvyšováním budu moci LONGINA za letu natáčet, jak budu chtít.

Takže teď stroj rozechvěly ty správné předstartovní vibrace.

* * *

Tri, dva, jedna, teď! odpočítávalo mi v hlavě. Smeták v levé ruce, pravou jsem otevřel kohout helia a zběsile zatočil dálkovými ovládacími elementy.

Samozápalnost ani tentokrát nezklamala - zablesklo se, prach zavířil, vše v okolí vrhlo třepotavý stín, vykoplo mne to do výšky, ale v monitorovacím zařízení jsem viděl, že hoří jen dvě trysky - monitorovací zařízení jsou dva střepy zrcadla z dámské umývárny - jeden mám nad ovládacím panelem a koukám se jím do druhého, který je dole u nádrží. Zatočením vhodnými elementy jsem upravil poměr směsi, chytila i třetí tryska, a zrychlení mne zamáčklo do

sedadla. Bohužel, zrychloval jsem někam úplně jinam, než jsem chtěl, ale dynamická manipulace smetákem mne navedla do kurzu.

Kosmické technologie mne vždycky fascinovaly.

* * *

Potřeboval jsem nabrat únikovou rychlost, a protože jsem si svými přípravnými výpočty nebyl docela jistý, vytočil jsem kohout helia na doraz. Plameny trysek se spojily do bílého meče a povrch Měsíce se začal prudce propadat - jen mne mrzelo, že není slyšet burácení.

Během chvilky jsem zvládl práci s násadou i jemnou gyroskopickou regulaci, trysky táhly stejnoměrně, přetížení nebylo nijak zlé, a když jsem po sto dvaceti sekundách vypnul motor, bylo jasné, že jsem zvítězil.

* * *

K Zemi to trvalo pět dní, na práci jsem měl jen poslouchat reklamy, a už se opravdu těším na NOVÝ ŠVÁBÍK, který má o *třicet tři procent víc proteinů*, je to *nejlepší pro vaše děti* a je ho *deset procent zdarma!*

* * *

NOVÝ ŠVÁBÍK, NOVÉ ZÁŽITKY!

* * *

Až mne překvapilo, jak jsem dráhu spočetl přesně - Fazolový lán byl stále větší, větší a větší - rozhodně to byla největší věc na oběžné dráze kolem Země, nepočítám-li Měsíc.

Stanice vypadá jako velká obruč a docela rychle se točí, takže uvnitř je umělá gravitace. Hezky vymyšlené. Má průměr dva tisíce metrů a je skoro osmdesát metrů široká a dvacet hluboká. - Ano,

tohle už na všechny ty daně, daně z daní a „Všichni - bhok po bhoku! - si utáhneme olupasky!“ vypadalo.

Na stříbřitém plátování stálo obrovskými písmeny AR DIADÉM.

* * *

Jak už to chodí, problémy se vyskytly v prudkém závěsu.

První byl, že se musím zbavit prázdných tlakových lahví (paliva na přistávací manévry mám opravdu málo, takže čím bude LONGIN lehčí, tím lépe - navíc mne jejich odhození správným směrem trochu přibrzdí), takže jsem se zrovna odpoutal od sedačky a šplhal po LONGINOVI, když se mě DIADÉM zeptal na identifikační kód.

Což o to, nějaký bych si i vymyslel - kdybych věděl, jaký má mít tvar; jinými slovy, kosmické stanice jsou chráněny výrazně lépe než strážní stanoviště v Majesty.

To byl druhý.

Takže zatímco jsem zuřivě povoloval držáky, počítač DIADÉMU mne informoval, že pokud do patnácti sekund neodpovím, budu považován za meteoroid na kolizní dráze a zničen.

* * *

Nádrže byly konečně pryč - letěly přede mnou a pomalu se vzdalovaly. Když jsem se připoutal do křesla, měl jsem dvě vteřiny k dobru - mezitím jsem zkusil napíchnout elektroniku uvnitř stanice, ale ani náhodou - stínění je tu víc než fortelné.

* * *

Motor jsem zažehnul přesně, když uplynulo těch patnáct vteřin - počítače bývají nechutně dochvilné, takže dva zášlehy laseru propálily vzduchoprázdno přesně v místech, z kterých mne zážeh odkopl - LONGINOVY trysky spolehlivě vzplály.

„Varování,“ řekl počítač, „těleso vyhodnoceno jako raketový útok.“

Tahle zpráva nebyla pro mě, ale pro posádku, aby se něčeho chytla.

* * *

Bílý paprsek mi odpařil půl smetáku v rukou a atomizovaná hmota zakalila povrch levého oka. Přestože jsem manévroval, že by i Darth Vader uznale salutoval, další paprsek mi propálil nosník přímo pod zadkem.

LONGIN se začal chovat trochu prohýbavě.

* * *

Všechno se točilo, Země byla chvíli nahoře, chvíli dole, chvíli někde úplně jinde, gyroskopický stabilizátor vibroval, laserové věže blikaly a...

„Raketa, to je kurva raketa!“ bezhlasně jsem zařval do vzduchoprázdna.

* * *

Nebyla jedna, byly dvě - tak pomalu se odlepily od vnitřku gigantické obruče, stejně pomalu se otočily špičkami ke mně, ale o to rychleji vystřelily, když jim bafly motory.

* * *

Byly stíněné stejně dobře jako stanice - *nečekaně*.

* * *

Přestože jsem zbytkem smetáku prováděl vrcholné finesy pokročilého eskamotérismu, další laser šel do heliové lahve - a jestli jsem si doteď myslel, že rotuju, tak jsem nevěděl, co je to rotace - Země se změnila v široký kruh přes nebeskou bář, hvězdy také, a

Měsíc křepčil po celé obloze. Na druhou stranu, to jediné mne zachránilo před raketami.

Jen co jsem si oddychl, obrátily se.

* * *

Viděl jsem je docela jasně podle plamenů za tryskami - i ty se sice točily s celým okolím, ale teprve nyní jsem zjistil, co všechno dokážou mé zaměřovací systémy. Zaprvé: z té rotace se mi nezvedl žaludek. Zadruhé: obě rakety jsem berettou zasáhl do hlavic.

* * *

Chvilíčku jsem měl obavy, že jim dum-dum střely neprorazí plášť, ale jen chvilíčku - s dvěma bílými výbuchy jsem vyhrál svou první vesmírnou bitvu.

Další laser šel do paliva.

* * *

LONGIN explodoval opravdu působivě.

* * *

V jedné jediné pikosekundě se kolem mihla ta propálená heliová láhev, a tato jedna jediná pikosekunda mi zachránila život.

* * *

Sice mi to vyhodilo obě ramena, ale dokázal jsem se tlakové lahve nejen chytit, ale i nepustit - prudce jsem skrčil nohy a změna těžiště nasměrovala proud helia patřičným směrem, a tím mou maličkost k Fazolím - jinak bych za pár minut shořel v atmosféře.

* * *

Podle počítače jsem nyní „neškodná troska“, takže po mně už nestřílel - rychlejší zbytky LONGINA ještě pár laserů schytaly.

Nebylo snadné přistát na vnitřku rotující obruče, a nebylo snadné nahodit si ruce do kloubů (jsem samá vykloubenina - nějak křehnu), ale když jsem svedl tohle, projít přechodovou komorou už byla hračka. Pro počítač jsem totiž rázem byl z trosky trosečník - stačilo se zašklebit do kamery a rty naznačit: „Pomóóóc!“

Musel to být počítač, protože lidem by asi přišlo divné, že nemám přílbu.

* * *

Zatímco se v přechodové komoře vyrovnával tlak, díval jsem se okénkem ven, a přesně naproti, na opačné straně kruhu, byl raketoplán - byl ke stanici připojen zády, tak jsem neviděl jméno, ale podle poškození na špici bych se vsadil, že je to LLOYD.

Vytáhl jsem berettu a doplnil zásobník.

Po dlouhé době jsem se usmíval.

* * *

Když se otevřely dveře, na první nádech jsem pochopil, proč mne nikdo nevíta.

„Copak jsou všichni všude mrtví?!“ řekl jsem, a byla to radost po takovém čase slyšet vlastní hlas - a ani pozemská, byť umělá gravitace nebyla k zahoeení. Ani starý dobrý kyslík. Z rukávů se mi sypal měsíční prach.

* * *

Světla svítila jasně (s tou správnou trochou do žluta) a lidská těla hníla, kam jsem se podíval - d'ubky po střelách z malorážových zbraní křížovaly stěny chodeb i sálů.

S tím kontrastovala tézetka, která zřejmě měla v automatech dost potravních výlisků i formalínu, tak se nerušeně věnovala práci: chaos po boji byl zlikvidován, kulky zameteny, a pokud mrtvé tělo

drželo lidské tvary, nechala ho být. Pouze pokud ho rozkladné procesy změnilly na něco, co se dalo považovat za odpadky, uklízení téžet ho pečlivě odstranila.

* * *

Ostražitě jsem kráčel chodbami, pistoli před sebou, ale krom mrtvých nikde nikdo.

V prázdných, zhusta obrovských prostorách mne šoupavé kroky zombií docela znervózňovaly, ale nebylo proč - obyčejná, dobře udržovaná téžet.

Byly tam dlouhatánské plantáže zelených rostlin - napočítal jsem pět druhů, z nichž jeden byly (nečekaně) fazole a jeden dokonce strom - sluneční světlo na ně skrz průhledné stěny usměrňovala velká zrcadla. Podle divných tvrdých plodů jsem si vzpomněl, že se těm stromům říkalo „ořešivce“ nebo „ořešáky“ (nebo tak nějak) - ty plody, když se vyloupnou ze zeleného obalu, vypadají jako malé dřevěné mozky, a ty stromy na obrázku v učebnici byly rozhodně vyšší než metr a půl.

Voněly tak zvláštně nahořkle - trochu jako kyanovodík.

Byly tam sušárny, sklady, tělocvičny, posilovny, luxusní kabiny, superluxusní kabiny, restaurace, luxusní restaurace, superluxusní restaurace, kina, bary, tenisové kurty, obchody, butiky, klenotnictví, herny, kasina, vyhlídkové galerie, bazény, solária - jen nikde nikdo.

Proto mne docela překvapilo, když jsem zabočil do chodby, o které jsem předpokládal, že vede k raketoplánu, že ty kroky za rohem nebylo další téžet, ale Svobodný.

Nebyla to žádná mrtvola, byl to živý Svobodný ve špinavé, kdysi bílošedé maskovací kombinéze, a třeštil na mne oči stejně vytřeštěně jako já na něj.

Napadlo mne, že ta uklizená těla nemusela být jen *uklizená*.

* * *

„Člověk!“ Svobodný vytasil krátký meč, který podle znaku na čepeli patřil rodině Arikawa z Majesty.

„Nejsem ozbrojen!“ řekl jsem, ale to už po mně sekl. Jenže, vydrží-li skafandr podmínky na Titanu, nemůže být jen tak z obyčejného kompozitu a z jen tak obyčejné keramiky. Meč se s ostrým zvukem zlomil, a to už jsem Svobodnému loktem druhé ruky vysklil ty nehorázné zuby.

„Co řekneš teď, chytráku?“ řekl jsem, a on mne z otočky kopl do rozkroku.

* * *

Ten skafandr je sice dobrý, ale na suspensor zapomněli.
„Ufffff!“ řekl jsem, zvedl berettu a střelil ho do čela.

* * *

Nechtěl jsem střílet z několika důvodů: zaprvé mám opravdu málo nábojů, zadruhé je to *dost* slyšet a zatřetí, když někomu amputujete hlavu dum-dum střelou, to se jen tak neutají. Narovnal jsem se a přehlédl strop, stěny a koberec: i Svobodní mají mozek.

Jak jsem se obával, z chodeb zarezonovaly znepokojené rychlé kroky.

* * *

Svobodní byli ve vnějších částech kruhu a bylo jich tam docela hodně. Přesněji, *bývali* ve vnějších částech kruhu.

Schoval jsem se v kajutě, jejíž předchozí majitel zahrnoval pod prostřílenou peřinou, a chodbou kolem jich proběhlo osmnáct - všichni maskovací uniformy, automatické zbraně, široká ramena - a jak jsem čekal, fragmentovaného kámoše nepřehlédli. Nebude trvat dlouho, a z počítače vytáhnou, že někdo použil přechodovou komoru.

* * *

Doplnil jsem zásobník (poslední volný náboj), vyhlédl na chodbu a rozběhl se směrem, kde jsem tušil raketoplán - nebylo na co čekat, a na Zem se jinak nedostanu. Starosti s přistáním si začnu dělat, až přijde čas přistání. Na Měsíci jsem to taky zvládnul. Více méně. Tak co.

Moje botky z Titanu dělaly příšerný kravál.

* * *

O záda mi zapleskala dávka - směšný malorážový automat.

Keramický pancíř skafandru má v normálních tepelných podmínkách až neuvěřitelné vlastnosti - to jsem zjistil záhy, protože mne další Svobodný trefil takovou silně naostřenou palicí - hrot vypadal jako dlouhý ptačí zobák.

Tentokrát jsem nezaváhal a použil kop do koulí první - pancéřovanou holení to mělo švih. Druhého Svobodného jsem zabil ptačím zobákem - s mými zaměřovacími systémy nebyl problém desetimetrový hod přesně do zornice levého oka - špice mu vyjela temenem.

„Šikovní věc,“ vytrhl jsem palici a odstříkl z ní krev.

Je hezky vyvážená.

* * *

Kdybych nezhodil přilbu, mohl jsem Svobodné srovnat jen ptačím zobákem a berettou, jenže i malorážná dávka projde lebkou.

Bohužel.

* * *

Zapotácel jsem se a vidění se mi rozdvojilo - dvě hromady Svobodných mrtvol sice vypadaly působivě, ale na druhou stranu jsem nevěděl, kteří z těch, co ke mně běží, jsou skuteční.

„Tak ti druzí,“ posteskl jsem si, když se poslední dum-dum neškodně rozpleskla o stěnu.

I bez dávky do hlavy jsem na tom nebyl nejlépe - sice zatím vítězím (tak patnáct ku jedné), ale... pistole třeskla o podlahu a obě ruce jsem zaťal do násady ptačího zobáku.

Když přijdou dostatečně blízko, snad se obrazy spojí.

* * *

Strašlivé rány do skafandru, lámající se čepele, zvonění v uších, cákance krve, klouzající boty, čvachtající koberec, zvonění zubů... Pak mi jeden přibodl nechráněnou dlaň ke stěně, poslední jednoruční švih palicí, ale to už mi ji další vyrazil z prstů.

Ostří meče pod bradou studí.

* * *

Pokusil jsem se Svobodného trefit čelem, ale uhnul. Meč se zařízl do kůže.

„Ne! Chci ho živého!“

* * *

Ten hlas znám.

Jeho majitele taky.

„Nikdy bych neřekl, že tě ještě uvidím, Longine,“ řekl nejoblíbenější Albert ze všech Albertů.

* * *

„Na co nám bude?! Živej?!“ Svobodní mluví také eintopfem, jen přes ty zuby trochu huhlají.

„Hmmm. Co třeba výslech?“

Svobodní se na sebe podívali a začali se usmívat. I Albert se usmíval:

„Navíc to není jen tak ledajaký člověk - osobně jsem mu ustřelil hlavu brokovnicí, a vida, pořád je tady. A tohle,“ poklepal mi na

čerstvé průstřely na spánku, „by taky hned tak někdo neustál. Ten výslech by mohl být zajímavý. Nemyslíte?“

Úsměvy Svobodných se rozšířily.

„Alberte, co ti slíbili? Za takovouhle zradu to muselo být něco opravdu mimořádného,“ řekl jsem.

„Nic nevíš, tak nesud’, prostoduchý hrdino,“ řekl Albert.

Prostoduchý hrdino?!

„Tak to užs trochu přeh...!!!“

Někdo mne praštil do týla.

* * *

Známá situace: ležím na nerezovém chirurgickém stole, skafandr mi sundali a přes bedra přehodili ručník - asi závist; po holé kůži se roztahují šedohnědé mapy měsíčního prachu, po zápěstích a kotnících ocelové okovy. Zamrkal jsem a zvedl hlavu - byl to malý, luxusně zařízený operační sál, zřejmě určený na transplantace, protože vedle byl druhý operační stůl. I na něm někdo ležel.

Monica.

* * *

„Ahoj Moniko,“ řekl jsem.

„*Longin?!“* řekla nevěřícně - jasně, nemá tak dobré periferní vidění jako já... ba ne, krom standardních okovů měla nadstandardně fixovanou hlavu v nadstandardním nerezogumovém svěráku.

„Jasně.“

„Albert říkal, že tě roztrhali mrtví. Na Helixu... Ale kdo by mu vlastně věřil, *kurvě!*“

„Ale ale, slečno von Graff, taková slova,“ zachechtal jsem se.

„Je to zrádce - to on sem dostal Svobodné!“

„Jak?“

„Jednoduše - poškodil LLOYDA, tak jsem musela nouzově přistát na ledu. Už na nás čekali, měli cisterny s palivem... Pak mne donutili odstartovat,“ hlas se jí zlomil. Na levém spánku měla pramen úplně šedých vlasů - podle všeho jí sundali mikrooblek, a

podle všeho už ji i vyslyšali, ale zatím jen zlehka - dokonce jí něčím ošetřili spáleniny po elektrodách.

„Cos jim prozradila?“

„Nic... Všechno,“ začaly jí téct slzy. Je nějaká plačtivá.

„Jako?“

„Řídicí kódy k LLOYDOVI,“ vzlyk, „přístupový kód sem,“ vzlyk, „přístupové kódy do Majesty...,“ slzy začaly hlasitě cinkat o nerez: „Strašně to bolelo.“

„A ještě bude, *slečno von Graff*,“ otevřely se dveře a Albert v bílém plášti si natahoval latexové rukavice - přišli s ním i dva Svobodní, jeden nesl studiovou televizní kameru - ostatní asi budou v nějakém kině. „Posledně jsem Monice slíbil, že jí vypíchnu oči,“ Albert si rovnal prsty rukavic, „nevěřila mi. Chyba.“

„Proč to děláš, Alberte?“ Monica se rozplakala, řekl bych, usedavě, „řekla jsem ti všechno, cos chtěl! Všechno!!!“

„Proč?“ Albert si zamyšleně poklepal na bradu, pak se rozzářil: „Baví mě to!“

* * *

Svobodní ostříli kameru a diskutovali o vhodném snímacím úhlu, Albert vesele cinkal nástroji a já... já si na něco vzpomněl. Přesněji, něco mi to připomnělo.

Někoho.

Svobodní zatím připojili kameru k vnitřnímu okruhu, já se okamžitě připojil na její obvody a propátral elektronické okolí - stanice rozhodně není zevnitř stíněná tak dobře jako zvenčí.

„Začneme?“ řekl Albert.

* * *

Zatímco do kamery líčil přesný průběh zákroku, Monica se kroutila, jenže jí to nebylo nic platné - Albert vzal dva kousky lepicí pásky a přilepil jí víčka k čelu - tehdy jsem pochopil, že to myslí vážně.

„Alberte, připadá ti tohle normální?“ řekl jsem, „to se ti nepostaví, že si to užíváš takhle?“

„Víš, Longine,“ *tak* zamyšleně se na mne podíval, „tohle jsi neměl říkat. Nerad říkám, že někdo něčeho bude litovat, ale ty tohohle litovat budeš. Věř mi.“

Všiml jsem si, jak se mu rozechvěly ruce.

Ne že bych chtěl Alberta nějak zvlášť rozčítit, chtěl jsem jen získat čas. Mé povely postupovaly informačními systémy stanice.

* * *

„Tááák,“ Albert Monice roztáhl čelisti takovým dentistickým aparátem, „to aby sis neulámala zuby a neudusila se - zuby, na ty taky nezapomenu, neboj,“ popleskal ji po stehně. Monica se třásla a zalykavě dýchala.

Pár bezpečnostních protokolů, a poměrně snadno jsem získal přístup do ovládacích systémů LLOYDA - vykládací tunel byl sice napojený, ale v kontejnerových zásobnících bylo zatím vše tak, jako když jsme opouštěli Zemi - čili tak, jak si pamatuju ze seznamu, který jsem projížděl, když jsem se nudil cestou na Titan. „Pravé, nebo levé?“ řekl Albert.

* * *

Slyšel jsem, jak Monice zavrzaly klouby, a zvuk, který vydala, byl zvukem čirého zoufalství.

„Čelo, prosím,“ řekl Albert a Svobodní se zlomili smíchy.

„Nesmějte se, nebo něco pokazím,“ znovu se naklonil nad vytřeštěné zelené oči, „pravé bude *to pravé*, co?“

* * *

Zjistil jsem, že Alberta opravdu nemám rád - podle toho, jaký zvuk Monica vydala teď, jí opravdu vyjmul oko. Nestihl jsem to o pár okamžiků. *Oka/mžiků.*

* * *

Jak se soustředili na zákrok, nikdo si nevšiml, že se otevřely dveře. Jsou to velmi tiché dveře, aby chirurgie nerušily v práci.

* * *

Kroky už slyšeli.

„Sakra!“ Albert se vztekle narovnal, „kdo to sem...?!“

Štíhlá ženská mrtvola byla velmi bledá i na mrtvolu, a dlouhé vlasy měla stažené do vkusného ohonu. Na sobě měla černý kostým s krátkou černou sukní s rozparky až ke kyčlím a na nohou těžké šněrovací boty. Taky černé. Na levé tváři měla vytlačené dolíčky od polystyrénové drti, jak ležela v chladicím kontejneru.

* * *

„To je Camille, Alberte,“ řekl jsem. „Řekni těší mě. Na nezdvořilost reaguje nedůtklivě.“ Albert stál v koutě a držel před sebou zkrvavený skalpel.

Camille měla pro změnu zkrvavené boty - ty rozparky rozhodně *nej*sou módní doplněk - když někoho chcete kopnout do obličeje, jsou nezbytné. I když do obličeje - co těm dvěma Svobodným zbylo z předků hlav se za obličej považovat nedá - byli mrtví, ještě než si po těch strašných ranách zlomili vaz o zed’.

„Ne, Camille,“ zastavil jsem ji, „pana Alberta budeme potřebovat živého. Teď mne odvaž, prosím.“

* * *

Camille mi z raketoplánu přinesla opakovací brokovnici - sama si jen navlékla vysoké rukavice. Myslel jsem, že je to nějaká garderobní porucha, ale nebyla - bylo to jemné pletivo z nějakého NMD materiálu, a jak se ukázalo, byly víc než na místě, protože luxorské vynálezy jí vdechly takovou sílu, že by jí na rukou povolil i kinetický mikrooblek.

* * *

Svobodní pořádčekali v kině na pokračování programu (pouštěl jsem jim zatím něco jako PORUCHA NENÍ NA VAŠEM PŘIJÍMAČI), ovšem *Camille* vrací úder nečekali.

* * *

Dovnitř jsem s ní nešel - jen jsem venku odstřeloval ty, co se dostali ke dveřím - ty *dva*, co se dostali ke dveřím.

Když vše utichlo, jen jsem tam nahlédl, zapolykal a snažil se zapomenout, co jsem viděl.

Camille vyšla ven, a jediné, co jsem z ní vnímal, byla červená barva. Krev Svobodných je v kyslíkové atmosféře stejně červená jako lidská.

„Jdi se umýt, Camille.“

Mrtvá se otočila a odešla do nejbližší kabiny se sprchou. Silně kulhala na levou nohu.

* * *

Našel jsem si nějakou vodu po holení, voňavku a pastu na zuby, smíchal to a aspoň trošku se nasvačil - fluor z pasty mi dělal vyložene dobře. Pak jsem si dal také sprchu, ale jemňoučký měsíční prach nešel skoro ani kartáčem.

Vrátil jsem se do chirurgického sálu a oblékl se do skafandru - uklízecí tézet mi ho zatím umylo a vyleštilo. Albert pořád visel za svázané ruce na stěně a pořád byl v bezvědomí, mrtví Svobodní pořád leželi na podlaze, a nejvzácnější tekutina pořád ssedala. Pak jsem konečně sebral odvalu a podíval se na Moniku.

Byla také v bezvědomí a zpod pravého víčka jí prosakovala krev - víčko bylo takové zmuchlané a propadlé. Lepicí pásky jsem odlepil už dřív.

„Ten *parchant*“ řekl jsem a odšrouboval jí dentistický aparát. Alberta jsem proklínal hlavně proto, co mne kvůli němu čeká. Monice scvakly zuby a probrala se.

* * *

„Už neječ, proboha - to jsem já,“ naklonil jsem se nad ní, aby mne pořádně viděla.

„*Moje-moje-moje okóóó!!!*“

Chytil jsem se za uši.

„Neječ! Oko sem, oko tam. - Vezmeš si černý brejle.“ To ji umlčelo.

„Hele,“ znovu jsem se nad ní naklonil, „ne že by mi na tobě nějak zvlášť záleželo, ale potřebuju pilota... Jak snášíš bolest?“

Začala se jí třást brada a téci sliny.

Asi ne moc dobře.

„Neboj, já nejsem psychouš,“ v ruce jsem měl velký skalpel, „ale tohle se musí udělat rychle - i tak nevím, jestli se to povede. Když budu hledat anestetika, nepovede se to určitě. Takže...“ Levou ruku už jsem si pečlivě umyl, teď jsem ji položil na chirurgický podnos a podřízl si zápěstí.

* * *

„Tohle nesnáším,“ řekl jsem a chytal vzácnou tekutinu do zkumavky - povedlo se mi to až napopáté (potlačit regeneraci tepen ze zjevných důvodů nedokážu) - a že jsem musel *zaříznout*.

Monica mému tvrzení, že nejsem psychouš, asi neuvěřila, tak zase omdlela - asi jsem měl pracovat, aby to neviděla, ale takhle se mi zase bude lépe operovat: Vyhrnul jsem jí víčko nad prázdným důlkem a nalil dovnitř přesně tolik krve, kolik bylo třeba. Proces obnovy začal téměř okamžitě - díval jsem se v mikroskopickém režimu - Monice naštěstí nestihly odumřít tkáně a buňkám mého organismu trvalo jen chvíličku, než si zvykly na nové prostředí.

* * *

Zatímco se Monica uzdravovala, odvázal jsem ji a přikryl - je to vážně *kus*. Podle rychlosti obnovy bude za dvě hodiny zas vidět.

Mezitím se probral Albert a přikulhala Camille.

„Selftest, prosím,“ řekl jsem, a přestože by někomu mohlo připadat zvláštní říkat mrtvé „prosím“ a „děkuji“, mně to přišlo zcela na místě - úcta k dokonalým zbraním je lidstvu vrozená.

„Ztráta čtyř zubů,“ začala Camille plochým neživým hlasem, „prolomené levé koleno. Prasklý kinetický mikrooblek na levé noze. Konec.“

„Víš, jak to jde opravit?“

„Zuby - nepodstatné. Koleno je třeba vyměnit.“

„Hm,“ - chirurgie mám pro dnešek *dost*. Ale když tu jsou tělocvičny a operační sály, měly by tu být i... „Zuj se, prosím, Camille. Levou.“ Vyšel jsem na chodbu a ve vedlejším skladu léků a lékařských potřeb prohrabával šuplíky, až jsem našel vše, co jsem hledal.

* * *

„Na stůl,“ řekl jsem a Camille se položila jako plastprkno - nohu si musela vytáhnout rukama. To, co jsem hledal, byl zpevňovač kloubu poškozeného sportem - ortéza se tomu tuším říká. Nasadil jsem ji, pevně dotáhl, z obou stran přidal výztuže z nerez oceli a všechno zafixoval lepivým gelem a vodovzdornou lepicí páskou.

„Obuj se a zkus to.“

Camille si zašněrovala vysokou botu (okraje nerezových plocháčů se hezky vešly dovnitř), sklouzla na podlahu, udělala pár kroků, pak levou nohou vykopla tak rychle, že vzduch hvízdal: „Funkčnost devadesát jedna procent. Děkuji.“

„Není zač, není zač,“ řekl jsem potěšeně, „co zíráš, Alberte?“

„Co bude se mnou?“ tradičně neodpověděl na otázku.

„Co bude s tebou? Inu, potřebuju pár odpovědí.“

„Jasně - když ti to řeknu, budu ti na nic a zabiješ mě. Nasrat.“

„Vy lidé z Horních pater jste nepřiměřeně vulgární, řekl bych.“

„Nasrat, nasrat, nasrat!“

„Jak chceš, Albi. Jestli doufáš, že ti přijde nějaká Svobodná pomoc, tak těžko - co jsem je viděl naposled, jsou v kině - znudění k smrti.“

„Nesmysl - jejich tu přes padesát, to bys sám nikdy...“

„Vida vida, jak to jde - tak přes padesát - důležitý poznatek. Camille?“

„Dvaatřicet nepřátel. Dvaatřicetkrát konstatována smrt,“ řekla Camille.

„To máme třicet dva plus tady ti dva plus mých asi šestnáct, jo to odpovídá. Dík za info, Alberte.“

„Nevěřím ti ani slovo! A tohle je poslední věta, kterou ode mne slyšíš, hajzle!“ vzteky úplně prskal: „Slyšíš?!“

„Poslední věta?“ řekl jsem.

„Kde to jsem?“ ozval se omámený hlas a Monica zvedla hlavu.

„Ahoj Moniko,“ řekl jsem.

„Slečna von Gr... zdál se mi hrozný sen!“

„Něco o očních lékařích?“

„To ale...!“

Sedl jsem si vedle ní, vzal ji za bradu a podíval se jí do pravého oka - rekonstrukce proběhla daleko rychleji, než jsem čekal - ztratila tak dvě kila, ale o to víc jí to slušelo. Oko vypadalo k nerozeznání od původního (což jsem si docela oddychl - mít místo toho kouzelného zeleného kukadla mrtvou rtuťovitou propast jako já, to by mi neprošlo).

„Už se napojily i nervy, klika za ty špeky,“ řekl jsem.

„Není možné, aby to byla pravda... Jaké špeky?!“

„Jen si tak mluvím pro sebe, dívej se mi na prst, tááák,“ obě zornice šly stejnoměrně, „zavři levé a zkus zaostřit.“

„Panebože!“ Monica si připleskla ruku na pusu, „vidím bacily, co máš na kůži!“

„Tak se to povedlo - sláva,“ řekl jsem. „Žádné gratulace?“

„To přece není možné - muselo se mi to zdát!“

„Zdát? Rozhlédni se.“

Monica se rozhlédla, a roztrásla se jí brada - to asi jak v odrazech na nerez u zhlédla stopy krvavých slz, které měla na tváři.

„Ty parchante!“ najednou vystartovala jako na pružině -to když v odrazu zhlédla Alberta, který jí visel za zády - byl až nadpřirozeně tichý.

* * *

Monica chvilku zápasila s Camille, která ji k Albertovi nechtěla pustit.

„Co je to?! Tézet brání člověkoví?! Mně?! *Slečně von Graff?!*“

„Nepouštějte ji ke mně! Ne! *Ne!*“ Albertovi přeskakoval hlas.

„Budeme ho vyslyšet, tak nechci, aby mu někdo ublížil,“ řekl jsem. „Předem.“

„Třetí stupeň?“ Monica se přestala pokoušet přetlačit Camille.

„Co bude potřeba - ale, hm, Moniko, nechceš se trochu obléci? Ne že by mi to vadilo, ale kouká ti zadek. A když už u toho budeš, dej si sprchu. Trochu, hmmm, smrdíš.“

* * *

Za Monikou zapadly dveře a Albert se na mne díval... ne zcela chápavě.

„To bolelo,“ třel jsem si čelo, které mi propálil standardní dvojité zelený laser. „Nezírej, Albe, kdybych ji začal litovat, složí se, a já ji musím mít fit. A tu sprchu fakt potřebuje.“

„Pfuf,“ řekl Albert.

„Longine,“ zachraplal vnitřní audio okruh, „nezačneš s výsledkem, dokud nepřijdu... a... a to, co jsi řekl... to ti neprojde - do nejhlubšího, *nejhlubšího* hrobu ne. Nikdy!“

„OK,“ usmál jsem se - byla *fakt dobře* naštvaná. „Camille, mohla bys pana Alberta přivázat na stůl? Já musím ještě něco najít.“

Protože jsem Camille zablokoval všechny příkazové vstupy, a jediné oprávnění přiřadil svému hlasu a svému kódovanému vysílání, nemusel jsem mít strach nechat ji s Albertem o samotě.

* * *

Vrátil jsem se k chirurgickému sálu, zrovna když z druhé strany přicházela Monica. Její parfém jsem cítil už asi dvě minuty, oči jí plály vztekem a nic neříkala, jen počkala, až jí otevru a podržím dveře.

Albert byl přivázaný na stole, kde jsem byl předtím já, a Camille stála se založenýma rukama, mrtvou tvář zcela výrazu.

„Co mu uděláme?“ řekla krvežíznivě Monica.

„Uděláme? Ty už někdy něco takového dělala?“

„Ne - ale je nejvyšší čas začít,“ zvedla z pultíku chromovanou špachtli.

„Nepouštějte ji ke mněééé!“ zaječel Albert.

„Neboj, Albe, Moniku k tobě nepustím. Ale dovol, abych tě blíže seznámil se slečnou Camille,“ usmál jsem se. „Slečna Camille za živa pracovala jako výslechová specialistka pro francouzskou zpravodajskou službu - předpokládám, že veškeré znalosti a zkušenosti zůstaly zachovány.“

„Ano,“ řekla Camille, a až mi z toho jednoduchého slova zatrnulo.

„Tady jsou otázky,“ hodil jsem jí kapesní počítač se zapnutým holodisplejem - chytila ho přesným strojovým pohybem. „Víš, Albi, náhodou o ní vím, že má takového... takového zvláštního koníčka. Hmmm, dva koníčky. - Sice tu nemá vhodné nástroje, ale tohle snad bude stačit,“ sáhl jsem do kapsy skafandru a zacvakal tou věcí ve vzduchu:

„Říká se tomu louskáček na ořechy.“

* * *

Camille chytila i louskáček, a kdyby nebyla mrtvá, řekl bych, že se tak malounko usmála.

„Moment,“ zarazil jsem ji, „počkej, až odejdu,“ sebral jsem brokovnici a ve dveřích se otočil: „Moniko? Jdeš?“

„Tohle si nenechám ujít - a pro tebe vždy jen *slečna*.

„Já vím,“ zavřel jsem za sebou.

Neušel jsem ani deset metrů, když chodbou projelo zaječení, jaké jsem ještě nikdy neslyšel. Přestože jsem silně zrychlil, přes rameno jsem zahlédl, jak Monica vylétla z operačního sálu a jak pozvracela stěnu.

* * *

Našel jsem si setmělou vyhlídkovou galerii, kde nehnulo žádné tělo. Z baru jsem si vzal láhev stříbrné tequily, a byla buď z nějaké dobré úrody řas, nebo tu pěstují i agáve - restrikce na obsah alkoholu v kosmu rozhodně neplatí, protože něco tak výživného jsem pil naposledy u Otvíráka.

Stanice se otočí přibližně jednou za minutu, takže mi bylo divné, že vesmír nerotuje jako šílený, ale při bližším pohledu jsem zjistil, že to, čím se dívám ven, nejsou okna, ale velkoplošné displeje, na kterých je okolí nezvracivě zpomaleno - hvězdy žhnuly a Země majestátně plula prostorem.

* * *

Přítmí planetárního světla, etylalkohol, myšlenky. Třeba o malorážných střelách uvízlých v mozku - podle všeho je můj metabolismus vstřebal. I hluboký řez v zápěstí už zcela zmizel - tequila je zdravá. Také jsem přemýšlel, co může někoho pohnout, aby se spojil s bytostmi, které chtějí vyvraždit (sežrat) celé lidstvo - to se ostatně brzo dozvím. Snížil jsem si citlivost sluchu, abych neslyšel ani nejmenší záchvěvy Albertova vytí.

„Tady jsi,“ otevřely se dveře, „můžu přisednout?“ Nebyla to otázka.

„Moc rád nejsem, ale bez násilí se vás asi nezbavím, slečno, není-liž pravda?“

„Pravda,“ Monica si sedla do vedlejšího křesla - ona si přinesla láhev bílého rumu. Postavila ji na stolek mezi námi, skleničku opřela o stehno a dlouze vydechla. Dívali jsme se na hvězdy.

„Co bude dál, L-Longine?“ Rozhodně to nebyla první sklenička.

„Počkáme, co řekne Albert.“

„Brrrrr, to tvoje tézetko -je to *příšššera!*“

„O mrtvých jen dobře... *moje* tézetko? Byla v nákladu *vašeho* raketoplánu. - Další roztomilá věc z Horních pater.“

„Nebud' koussavý, Longine.“

„Jasně - a já jsem kousavý.“

„Řekls, že *smrdím!*“

Už je to tady - důkaz, jak se ženy drží tématu diskuze.

„Ted’ už ne,“ povzdechl jsem si nad tím, co bude následovat.

„To ti vrátím! Jéžíššš, jak ty si to odnessseš! A navíc mám pocit, žesss mi něco řek-řekl už na Helixu,“ lehce si odříhla a těžce se napila, „ale nemůžu si vzpomenout co.“

„Já si vzpomínám moc dobře - tys říkala: ‚Sáhni si!‘, Poklepal jsem si na hrudník.

„Zabiju tě!“ vyskočila, že stála mezi Zemí a mnou a světlo jí prosvítalo tenkou sukni.

„Ach jo,“ odvrátil jsem zrak, fakt je to kus. „Neříkal Albert něco, když jste letěli?“

„Ne-neutíkej od-od tématu...!“ zašermovala skleničkou. „Neříkal-l - až do nouzového přistání se choval norml-normááálně. Ani neměl žádné sssprosssté narážky. Na rozdíl od *jiných-škyt-ch*.“

„Říkáš to, jako by tě to mrzelo.“

„Ještě jeden takovýhle nejapný žžžert a sssrovnám tě, žžže... žžže...! Poděkovala jsem ti vlast-vlastně?“

„Slečna z Horních pater chce děkovat? Ten rum je asi hodně silnej,“ uhnul jsem před skleničkou. Byla z opravdového skla, tak se zvonivě rozbila.

„Á sssarkasmus -já ti něco po-povím, hochu,“ jak stála, přišla těsně ke mně, opřela se mi holeněmi o kolena a znovu decentně škytla, „nejsem ti tak lhotc-lhosts-lhossstejná, jak se děláššš.“

Už byla opilá docela dost - rum může mít až sedmdesát procent. Taky se na něj podívám.

„To je mi sebedůvěry,“ zavrtěl jsem hlavou: „Kdo je či není komu lhostejný, nevím, ale vzpomínám si, jaks mě na Helixu obvazovala a jaks říkala... Ne!“

Jak se rozmáchla (mou!) lahví, tequila jí začala žbluňkat do rukávu.

* * *

Camille stála ve světlém obdélníku dveří a z rukou jí kapala krev.

„Panebože!“ vydechla Monica, a jak jsem vstal, zapotácela se, láhev stále nad hlavou.

„Ohrožení?“ řekla Camille.

„Ne, v pořádku. Co výslech?“

„Devadesát šest procent otázek zodpovězeno - pravděpodobnost pravdivých odpovědí vysoká. Subjekt z humanitárních důvodů utracen.“

„A sakra!“ řekl jsem.

„Standardní postup. Změny standardních postupů hlásit předem,“ Camille trochu syčel vzduch dírami po vyražených zubech a hodila mi kapesní počítač. Jak byl od krve, málem mi vyklouzl.

„Dík. A Camille - příště, až budeš od krve, zkus se vždycky umýt bez říkání - pokud ti tedy zbude čas.“

„Rozumím.“ Dál stála ve dveřích, z rukou jí visely gumovité třásně rychle zasychající nejvzácnější tekutiny, a i mě z ní mrazilo - louskáček na ořechy jí koukal z pravé kapsy kostýmku.

„Nechceš se jít najíst a odpočívat, Camille?“

„Rozumím.“ Otočila se a s kovovým povrzáváním kloubové výztuže odešla.

„Bo-bojím se jí-i,“ zašeptala Monica - tiskla se mi k zádům a horce mi dýchala na krk. Rumové výpary mi připomínaly Titanovu atmosféru, akorát že byly podstatně teplejší.

Žhavější.

Rozpálenější.

„Zachovejte odstup, slečno von Graff,“ nadhodil jsem si lepkavý počítač v dlani.

„Ta-takhle se ke mně ještě ni-ni-nikdy ni-ni-nikdo *nechoval!!*“

„Asi bylo na čase - takhle se totiž ty chováš ke všem.“

Zelené lasery sežehly tmu.

„Musím se mrknout, co z něj Camille dostala - takže prosím. Je tu asi milion jiných místností.“

„Parchante!“

Bouchla dveřmi.

* * *

Bylo to zajímavé - odmyslím-li si zvukové efekty na nahrávce. Informace o plánech Svobodných, o tom, jak byli s Albertem domluvení, že obsadí raketoplán už při startu, o tom, jak jsem jim to

překazil, o Albertově sabotáži při předminulé cestě na Helix. Slíbili mu, že bude nejbohatším člověkem v Majesty s neomezeným přístupem k Dlouhému věku - nic víc.

Nechápu to, tu honbu za majetkem, tu zlatou slepotu - jak jim mohl věřit? A jak se k němu dostali, k astronautovi? Když je to skoro nemožné i pro lidi?

Na to už se ho nezeptám - z *humanitárních důvodů*. O zničení základny na Měsíci nevěděl nic - Camille se ho na to ptala opravdu důkladně - louskáček jen skřípal. O situaci na Zemi věděl pouze tolik, že je válka - Svobodní obsadili Fazolový lán, aby smetance odřízli ústup.

„Hezký,“ napil jsem se rumu.

Ta válka je dost krutá - probíhá na Pláních, takže Svobodní mají nezanedbatelnou výhodu domácího prostředí, takže vyhrávají. A to je problém - ať mám proti Austen-Rohrerům a jejich lžím a odírání cokoli, se Svobodnými nebudou v Majesty nejen oni, ale ani žádný Šógunát, žádná pravidla, nic - nanejvýš mezisklad chodících konzerv.

„Válka,“ znovu jsem se napil rumu a zahleděl se na bílou planetu. Najednou vypadala hrozivě.

* * *

Druhý den jsem nechal servisní tézet vyložit raketoplán (hlavně výlisky a formalín do krmicích automatů) a vydal příkazy na recyklaci těl a dezinfekci stanice.

Monica měla bledý, oteklý obličej, rudé oči a byla mírně řečeno *nerudná* - po alkoholické přítulnosti ani stopy. Po snídani (o jedenácté) skládající se z šálku kávy (pravé) šla zase spát (sama).

„Dej se dohromady,“ neomaleně jsem ji v půl jedné probudil, „musíme na Zem. Musíš připravit LLOYDA.“

„Ani mě nehne! Musím si odpočinout.“

„Za dvě a půl hodiny odlétáme.“

„Kdo si myslíš, že jsi!? Abys mi poroučel?! A co sem vůbec lezeš?!“

Zavřel jsem dveře a poslal jí tézetko se sodovkou a protikocovinovými pilulkami. Čekal mne ještě jeden nepříjemný úkol - musím rychle, než ho recyklují.

* * *

Albertovo tělo aspirovalo na „miss hrůza roku“.

Přehodil jsem přes nejodpornější rány ručník a prohledal oblečení, které Camille rozřezala skalpelem.

„Copak to tu máme,“ vytáhl jsem z kapsy bílého pláště nevelkou krabičku. Potěšilo mne, že jsem se nemýlil, že vydloubnout někomu oko jen tak pro zábavu na Alberta nevypadalo - v té krabičce totiž bylo jiné oko: mělo ten správný odstín zelené plus spoustu velmi jemné a velmi pokročilé elektroniky. Bioniky.

Když jsem se k ní pokusil připojit, autodestrukční zařízení (kterého jsem si hloupě nevšiml), slabě puklo a z dokonalého kousku biotechnologie byl dokonalý kousek do odpadkového koše. „Kurvajs,“ řekl jsem.

* * *

Zrovna jsem si přestříkal skafandr na bílo a dělal na něj světle šedou barvou nepravidelné maskovací pruhy (přesně jak to měli Svobodní), když přišla Monica - zase z ní byla ledová kráska se zelenýma očima a dokonalým vzhledem:

„Předpokládám, že máš nějaký plán, a předpokládám, že se o něm se mnou nehodláš radit,“ řekla tónem, že *to bych tedy měl*.

„Ohrožení?“ řekla Camille. Něco se v ní poškodilo - nemůžu přijít na to co - takže přešla do módu „tělesný strážce“ - chrání samozřejmě mne.

„V pořádku, Camille, to je všední hlasový vzorec slečny von Graff. A ano, Moniko,“ nastříkal jsem další pruh, „mám plán, a protože do něj nemáš co mluvit, tak se s tebou přirozeně nebudu ani radit.“

„Tak to teda budeš!“

Narovnal jsem se: „Potřebuju tě jako pilota, i tvá další spolupráce je vítána - vítána, ne nezbytná. Ovládat raketoplán - abych zvládl jedno přistání - bych se jistě naučil, ale považuju to za ztrátu času. I kódy, které potřebuju, bych z tebe jistě dostal - Albertovi na to stačilo trochu elektřiny, nemýlím-li se.“

Ledová kráska nám poroztála.

„Csss,“ řekla.

„Subjekt nevykazuje charakteristiky dlouhého odporu při výslechu,“ řekla Camille.

„Fajn. Co potřebuješ vědět? Co potřebuješ ode mne?“ řekla Monica a hlasitě polkla.

„Jsem rád, že si rozumíme. Sežeň dva termoskafandry - bílé nejradši. Namaskujeme je. Zřejmě budeme muset chodit po Pláních, takže potřebujeme být nenápadní,“ odpověděl jsem, než tu nejnepohodlnější otázku položila. „Taky bys mohla vědět něco o zbraních, jestli tu nějaké jsou. A ztratil jsem berettu - zajdi do skladu, kam tézetka nosí zapomenuté věci.“

„Všechno, pane?“

„Ještě pár lahví bílého rumu. A pospěš si.“

Kupodivu ani nepráskla dveřmi.

* * *

Nastříkal jsem maskovací pruh i na termoskafandry - místní dílny jsou vybaveny opravdu dobře. Monica sehnala dvě brokovnice, několik malorážových pistolí a automatů, a co mne potěšilo - (krom mé staré dobré ožehlé bouchačky) i šest fungl nových berett se spoustou zásobníků; nakonec, jako švába na dortu, i zkrácenou elektromagnetickou pušku.

„Víc nábojů nebylo?“

„Jen tohle - ale čtyři zásobníky do takovéhohle děla - to je dvacet ran - chceš začít válku?“

„Já ne,“ hodil jsem zbraň Camille, „umíš s tím zacházet?“

„Elektromagnetická puška. Zkrácený model. Ano.“

„Výborně... Mohla by ses otočit, Moniko?“

„Proč?“

„Chci se obléct do skafandru.“

„Pán je stydlivý,“ otočila se a já se oblékl. Skafandr, přestože je tak nezníčitelný, je při pokojové teplotě ohebnější než standardní astronautský. Do míst, kde skřípal, jsem nastříkal silikonový olej.

„Teď vy, dámy,“ sebral jsem svou budoucí výzbroj, „Moniko, pomoz prosím Camille - oblékání jí moc nejde.“

„To mám pomáhat nějakému *tézetku*?!“

„Já bych před ní takhle nemluvil, být tebou. Je sice mrtvá, jenže rozhodně není obyčejné *tézetko*. Až budeš chtít strašidelnou historku, můžu ti vyprávět, kde ji vymysleli. A říkej jí Camille.“

„Podruhé už ti *pane* neřeknu!“

* * *

Zatímco se strojily, pověsil jsem si přes prsa bílý bandalír se zásobníky a jednou pistolí. Druhou jsem si dal do stehenního pouzdra (na levou ruku) a na hlavu si nasadil bílý povlak z polštáře s prostříženými otvory pro oči.

„Ku-klux-klan!“ podíval jsem se do zrcadla. Zkusil jsem tasit zbraně, a jde mi to uspokojivě.

* * *

„Hotovo?“ nahlédl jsem do dílny.

„Jiááááá!“ zaječela Monica.

„Nebezpečí - žádné. Identifikace - Longin Kandinsky - pravděpodobnost devadesát devět procent,“ řekla Camille.

„Musíte si ty helmy taky něčím zakrýt - jsou moc blejskavý,“ stáhnul jsem si povlak a z terminálu zkontroloval, zda jsou nákladové prostory LLOYDA opravdu prázdné a palivové nádrže opravdu plné: „Fajn. Neposadíme se?“ zatočil jsem se na otáčecí židli, sebral z pultu rum, otevřel ho, a eleganci pytlovitých, ušmudlaně vypadajících termoskafandrů raději nekomentoval.

„To se chceš *opíjet*?“ řekla Monica, jako by alkohol viděla poprvé v životě - bokem se opřela o pojízdnou bednu s náradím.

„Nejsem člověk, Moniko - na mě to působí jinak. Výživa.“
Dlouze jsem se napil.

„Jak - *nejsem člověk*? Jsi snad prototyp, ne?“

„To ano,“ znovu jsem se napil, „ale člověk ne.“

„Ach tak. Potom už chápu tu tvoji přichylnost k mrtvým. K mrtvým ženám.“

„Grrrr,“ řekl jsem. „Funkčně samozřejmě člověk jsem - jen metabolismus a imunitní systém mám odlišný... I když, ten není tak dokonalý, jak jsem si myslel - všechny alergické reakce nezvládne, milá slečno von Horní patro.“

Monica šklubla předpažbím brokovnice, a podle jistoty pohybu už to někdy dělala.

„Myslíš, že bude fungovat při minus devadesáti?“ řekl jsem.

„Je to vojenská zbraň - je na to konstruovaná,“ řekla Monica, a protože jí Camille mířila elektromagnetickou puškou na žaludek, sklonila hlavu: „To byl jenom žert, Camille.“

„Žert. Nerozumím,“ řekla Camille.

„Zpět k věci,“ přerušil jsem slibně se rozvíjející dialog: „V Majesty přistát nemůžeme, takže musíme přistát na Pláních. Snad nemusím vysvětlovat, *proč* nemůžeme rovnou do Majesty, i když, pro jistotu... I ty bys mohla vytušit, že se únos LLOYDA mohl profláknout.“

„To se určitě profláknul, ale já bych jim to vys...“

„Určitě by ti věřili, že.“

Monica sklonila hlavu.

„Takže přistání na Pláních. A na to se tě chci zeptat - dá se přistát kdekoli?“

„V žádném případě! Máme patnáct nouzových přistávacích ploch - tézetka je kontrolují a udržují.“

„Je nějaká blízko drah traulerů?“

„Více méně všechny - ale ne zas moc, aby trauler nepřejel ranvej.“

„Vidiš, myslel jsem si to - takže přistaneme na nějaké co nejbliž vstupu do podmořského dolu. Jedno jakého.“

„Mhm, co tady na Dvojce?“ vytáhla z kapsy počítač a ukázala mi to na mapě: „Je tam poblíž HERZ 1.“

„OK-ty jsi pilot.“

* * *

Změnil jsem přístupové kódy na stanici, takže laserovou bitvu teď pro změnu zažije každý krom mne, vzal batoh se zásobami, přikázal hlavnímu počítači, aby přešel na režim nízké spotřeby, a za půl hodiny už jsme seděli v raketoplánu.

* * *

„Musí sedět za mnou? Znervózňuje mě,“ řekla Monica, když dokončila předstartovní přípravu. Myslela Camille - já seděl v kapitánském křesle.

„Otázka důvěry,“ podíval jsem se na nesouhlasný von-profil.

„Ty mi nevěříš?!“

„Ale ne - ale jí *věřím*.“

Zelené lasery mi sklouzly po skafandru: „Tři-dva-jedna odpoutáváme se.“ Palcem odcvrnkla červenou krytku nad páčkou vypínače a ukazovákem ji překlápala.

Myslela si, že se mi z divokého manévru zatočí hlava, jenže ona nikdy neletěla na LONGINOVI. Zatímco nabírala kurz, přemýšlel jsem o tom, co řekla: to o té důvěře - a kdo vlastně ví, jestli jí věřím - každopádně, že vím o bionickém oku v kapse Alberta pláště, jsem se nezmínil.

* * *

Jednou jsme oblétlí Zemi, abychom vzali přesný směr na Dvojku, pak Monica naposledy projela nějaké testy a pak jsme vstoupili do atmosféry.

Nejdřív to byly jen známé jiskřičky na náběžných hranách, pak se raketoplán rozvibroval a vzduch rozječel - letěli jsme *dost* rychle, a jen jsem doufal v Moničin pud sebezáchovy. Od špice stroje šlehaly žluté plameny, stále houstly, přecházely do bílé, sršely do předního

skla a teploměr na bočním displeji mne hluboce znepokojoval - kam se na tohle hrabe mé přistání na Titanu.

* * *

Za pár minut se ale vše uklidnilo, plameny zmizely a Monica řídila mnohasettunový stroj jako bezmotorový kluzák. Když rychlost ještě poklesla, položila ruku na madlo plynu, řekla: „Zážeh,“ a tentokrát překlapla tři páčky naráz. Zezadu se ozvalo zaburácení a tah nás zamáčkl do sedadel.

Prolétali jsme vrstvu mraků za vrstvou a tentokrát jsem pro změnu doufal, že funguje výškoměr. Copak ony - Monica by se zabila a šmytec, Camille už mrtvá je, ale představil jsem si ta staletí, po která by se mé tělo rekonstruovalo z nutričně chudého sopečného spadu, a až jsem se otrásl.

„Nepotřebujete vyměnit plenky, *pane*?“ Monica se strnule dívala vpřed.

„Chtěl jsem tě požádat, Moniko, nepřeháněj to s těmi voňavkami - Svobodní nás ucítí na kilometr.“

Na přivrácené líci se objevila růžová skvrna, a žvýkácí svaly zahrály.

Abych zakryl obavy, vytáhl jsem z kapsy jídlo a zdravě si ukousl. Protože to hlasitě křoupalo, podívala se: „Co to jíš?“

„Ani nevím.“

Hlasitě začichala: „Voní to jako... jako můj depilační vosk!“

Odhrnul jsem obal: „Nevím, jestli je tvůj, ale depilační vosk to je. Řasový. I když *tvůj* - ty máš chlupatý nohy?“

Růžová skvrna se povážlivě zvětšila a raketoplán zakolísal.

„Netřes s tím, zaskočí mi,“ zakašlal jsem.

„Nemám...“ odkašlala si také, „nemám chlupaté nohy.“

„To mě vážně uklidnilo,“ ukousl jsem si, „na co teda depilační vosk?“

Raketoplán se znovu zakymácel a Monica neodpověděla.

„Pořád ale lepší depilační vosk než lubrikační gel - to by se mi hrozně smekal jazyk.“

„Všechny... *všechny* tyhle řeči jednou podtrhnu a sečtu,“ řekla Monica. „*Všechny*.“

„Smyk na jazyk. A to teprv počkej, až si vzpomeneš, co jsem ti řekl tehdy na Helixu,“ oprášil jsem si voskové drobký ze skafandru. Zřejmě se mi to zdálo, ale měl jsem pocit, že Monice z nosu a uší uniká jemná pára.

* * *

„Jdeme na přistání, bude to házet - dotáhněte si pásy,“ Monica nelenila a šla příkladem. Podle mě se ledová pláň blížila nezdravě rychle a linka přistávací plochy byla nezdravě úzká a ještě nezdravěji krátká.

„Seš si jistá, že jsme tu správně?“

„Ne. Měla bych?“

* * *

Tornádo za strojem zvedalo mnohasetmetrové víry sněhu, a když se podvozek dotkl (udeřil do) ledu, Camille praskl další zub a cinkl do předního skla - pásy vydávaly naříkavé steny a vibrace rozostřovaly zrak.

Svištění ohlušovalo, protitah motorů také, a sněhové víry byly snad ještě vyšší než předtím - prostě: o nenápadnosti nemohla být řeč.

LLOYD zastavil padesát metrů před koncem dráhy.

* * *

„Hezky,“ řekl jsem a chtěl Moniku poplácat po koleni, ale rozmyslel jsem si to. Přebíhala prsty po klávesnicích a vypínačích, a systém po systému usínal a kontrolky zhasínaly: „Musíme vypadnout. Nastavila jsem autodestrukci, aby se aktivovala, pokud se tu něco pohne...,“ odcvrnkla krytku a vytáhla malou plastovou kartu, „za pět minut od teď.“

„Tak to tedy musíme,“ rozepnul jsem si růžici pásů - je jistě lepší, ať raketoplán vybuchne, než aby znovu padl do Svobodných pařátů, ale ještě lepší, když vybuchne beze mě. Camille už stála, pušku v rukou. „Dávej si na ty zuby pozor - a kde máš rukavice? Takhle ti to přimrzne k prstům. A co helma?“

„Rukavice, ano,“ natáhla si ty své nezničitelné. Přilba hladce zaklapla do límcového zámku.

„Hotovo?“ obrátil jsem se na Moniku a nahodil si na rameno batoh s rumem, potravními výlisky pro Camille a kyslíkem a výživným koncentrátem pro naši živou.

„Můžeme jít,“ také si nasadila přilbu a její límcový zámek také cvakl. „Že jsem tak smělá,“ pověsila si na hrud' brokovnici, „že by ses se mnou konečně podělil o to, co chceš dělat?“ hlas zněl z reproduktoru termoskafandru zkresleně.

„Jdeme k podmořskému dolu, ty tam zůstaneš, my s Camille se propašujeme na trauler.“

„Proč tam mám zůstat?“

„Jak dlouho přežiješ v cisterně? A na kolik kusů budeš, až ji trauler shodí a podavač v Majesty chyť?“

„Já...“

„A vůbec - nedělej si iluze, že se do Majesty dostaneš nějak snadno - jsi teď zrádce, Moniko, - pro ně.“

„Ale...“

„Nemáte vy astronauti v zubu jed, pro případ mučení? Albert ho měl - stoličky mu Camille vytrhala jako první.“

„Ale já...“

„Ještě chceš něco vědět o mých plánech? Ne? Tak aspoň nes batoh,“ hodil jsem jí ho. „A nezapomeň, že svou část úkolu už jsi splnila,“ poklepal jsem na opěradlo křesla, „už jsi *víc než* postradatelná.“

„Ano.“

Přes odlesk na přilbě jsem neviděl, jak se tváří, ale jinak se ovládala - nenechá se vyprovokovat tak snadno, jak by se zdálo. Takže jsem se zase nic nedozvěděl. „A říkal jsem, ať si ty přilby něčím zakrejte, lesknou se jak...“

Monica vytáhla malý sprej s velkým nápisem ANTIREFLEXAN a přestříkla helmu sobě i Camille.

ANTIREFLEXAN, to jsou věci.

Otevřel jsem dveře, a kabinu naplnil mrazivý vzduch -vodní pára se okamžitě srazila na chundelatou jinovatku.

* * *

Fičel ostrý vítr plný ledových krystalků, ale proti Titanu bylo parné léto. Potěšilo mě, že jsem trefil maskovací barvu - na deset metrů jsme neviditelní.

Vítr mi škubal povlakem kolem hlavy, tak jsem si ho utáhl a zastrčil pod límec skafandru. Pak jsem pevněji dorazil zbraně do pouzder.

„OK?“ otočil jsem se: „Jdu první, Monica druhá, Camille poslední, jdeme v jedněch stopách, rozestup pět metrů. Moniko, hlídáš pravou stranu, Camille, občas se otoč. Střílet jen na můj rozkaz.“

„Rozumím,“ zaprskal Camillin reproduktor - nesla těžkou zbraň odjištěnou, ukazovák na spoušti. Bez ohlédnutí jsem vyrazil -je to osmnáct kilometrů, za pár hodin bude tma a našedlý sníh se místy docela boří.

* * *

Ostré tempo jsme vydrželi čtyři kilometry - pak Monica (samozřejmě!) začala zdržovat.

„Nemůžu,“ zasípala - to už jsem batoh dávno nesl já.

„Přestávka,“ řekl jsem, a Monica jak šla, tak padla. Vítr kolem ní během sekundy navál závěj - vypadala, jako když tam leží roky. Camille se otočila dozadu a strnula, omrzlou pušku v rukou.

„Nějaké problémy? Můžu pomoci?“ klekl jsem si vedle Moniky - lepší ji povzbudit než nést.

„Zamrznul mi přívod,“ odkašlala si, „přívod jonťáku.“

„Co trochu rumu?“ otevřel jsem láhev a půlku vypil.

„Nemůžu si sundat helmu.“

„Pravda,“ znovu jsem se napil, „skafandr izoluje dobře? Máš dost kyslíku?“

„Ano,“ viděl jsem, jak nad mým nezvyklým zájmem zamžikala.

„To jsem rád - nechce se mi tě nést.“

Vztekle se posadila.

Vida, jak to funguje.

„Cíl.

Dva cíle.

Šest cílů,“ monotónně řekla Camille.

* * *

„Co je to?“ řekla klečící Monica - jak na chvíli vyšpulila zadek, zjistil jsem, že ho má pohledný i přes termoskafandr.

„Použij oko. A k zemi,“ připleskl jsem jí (zadek) ke sněhu.

„Aha! Už...“

„Tank. Útočná zbraň. M1 A2 Abrams. Předledová technologie, velkosériová výroba. Snadná adaptovatelnost plynových turbín na nekvalitní bioplyn. Nejpoužívanější bojový stroj Svobodných vojsk,“ i tak odpověděla Camille - ležela vedle Moniky a pozorovala ocelová monstra optikou pušky.

Tanky jely ve dvou šípových formacích, ale nezdálo se, že jdou po nás.

„Zřejmě si chtějí počíhat na trauler,“ zapřemýšlel jsem nahlas.

„Proč jedou tak pomalu?“

„Jsou to sto třicet let staré krámy - určitě nemají pásy dimenzované na tuhle teplotu.“

„Cíle zahájily termosken. Zaměří nás za tři sekundy... Zaměřily nás.“

„A kurva!“

* * *

Kanóny se zakývaly, jak posádky přibrzdily levou stranu a jak železné bestie nabraly náš směr. Kanóny se zakývaly ještě jednou,

jak stroje prudce zrychlily - i přes kilometrovou vzdálenost vítr přinesl pištivé řinčení kovu. Že bych se s tím dimenzováním spletl?

„Jestli nás chytanou, snědí nás,“ řekla Monica. Vítr mi hnal krystalky ledu pod povlak, odkud padaly za límec skafandru. Dřelo to.

„Zná někdo nějakou taktiku, jak se ve třech vypořádat s šesti tanky?“ zeptal jsem se. „Je to jen dva na jednoho.“

„Nemůžou střílet s velkou frekvencí. Tepelné rozdíly by jim zničily hlavě,“ řekla Monica.

„Na to bych nespolehal. Abramsy měly kvalitní děla - to náhodou vím - bez vývrt... Pryč!“

Zvedl jsem Moniku za opasek a už jsme zdrhali.

* * *

Granát se zasekl do ledu, kde jsme před třemi vteřinami leželi - střepiny fičely všude kolem. Jedna velká a zubatá tavila sněh jen pár centimetrů od mé hlavy.

„Na pásy - pal!“

Elektromagnetická puška břinkla, než jsem dořekl.

* * *

Z pravého pásu prvního tanku vyrazila bíločervená jiskra a stroj se smykem stočil doprava - obě čísla za ním do něj narazila a převrátila ho na bok. I přes hluk větru a vzdálenost jsem za okamžik uslyšel zvonivou ránu, drhnutí kovu o kov a řev nezatíženého motoru. Převrácený tank byl ve velmi vhodném úhlu.

Pro nás.

„Miř na motor...! Pryč!“

Znovu jsem zvedl Moniku, znovu kratičký sprint, znovu obličej ve sněhu a znovu střepiny. Na kilometr nás takhle nemůžou dostat - vystárlá munice má nízkou ústřovou rychlost a za ty tři vteřiny od záblesku vždy dokážeme utéct dostatečně daleko. S přesností starých děl to také není žádná sláva.

Břinnng!

Camille vystřelila zdánlivě bez míření, ale z pancíře nad motorem převráceného stroje se bíle zablesklo. Následoval frčivý proužek červeně hořícího bioplynu, pak pramínky tmavého kouře, a z věže se začal drát Svobodný ve velké ušaté přilbě. Vzápětí tank explodoval, až se Pláně otřásly - to bioplyn propálil přívod akceleračního kyslíku. Záblesk na okamžik osvětlil široké okolí, a chlapa z věže to vystřelilo na pět set metrů - na každém z nich ho byl kousek.

* * *

Mnohatunová věž elegantně rotovala vzduchem a články pásů vypadaly jako ocelový gejzír.

„Působivé,“ řekl jsem.

Tanky za vrakem také něco schytaly (docela hezky je to rozžhavilo), takže cloněny dýmem zmateně couvaly, jenže to už druhá trojice vylétla ze zvířeného sněhu, plameny u kulometů.

* * *

Na každém tanku byly tři, a jediné, čím jsem si byl jistý, že se hned tak nepřehřejí. Jeden měly sprážený s kanónem, druhý vlevo na věži, třetí vpravo. Ten třetí je nějaká velká ráže - dunění těžkých zbraní jasně přehlušovalo šestici lehkých. Lehčích.

* * *

Kulky fičely naprosto všude, led skákal, sníh vířil - sice nás to maskovalo, ale jsou věci, které bych si i odpustil.

„Nevidím cíl,“ řekla Camille a vzápětí zmizela jako odfouknutá.

„Camille?!“ otočil jsem se, jak jen mi to vleže šlo - v nose štípal pach fosforu a horkého kovu. Jestli po nás zrovna teď prasknou z děla...

„Poškození nula procent. Stav bojeschopný,“ ozvalo se.

Střela Camille škrtila o přilbu - půlka jí chyběla - Camille měla střepy průhledného plastu ve vlasech.

„Nepřítomnost úprav pro nízké teploty - předpokládaná funkčnost dvě stě sedmdesát sekund.“

„Kurva,“ řekl jsem.

* * *

„Co budeme dělat?!“ Monica se pokoušela zavrtat do sněhu vedle mě, a jak jsem se na ni podíval, kulka profičela čeřinami mezi námi - vysekla v nich hezký kulatý třináctimilimetrový tunel.

„Ty tu zůstaň. Camille, za mnou!“

To už jsem měl beretty v ruce.

* * *

„Pal!“ zařval jsem, jen co jsme vyběhli ze skákajícího sněhu. Kulka mi škrtlá o rukáv, dvě salta, ale už bylo huř.

Břinnng!

Camille trefila těžký kulomet na věži prostředního tanku - urvaná zbraň s sebou vzala horní polovinu Svobodného, který z ní páčil - ze spodní poloviny vystříkla fontána krve.

Osm zbylých zbraní rachotilo dál.

* * *

Když člověk neležel, tak vzduch střelami přímo bobtnal - fosforové stopovky svítily naprosto všude.

Camille kličkovala jako já, ale už na ní bylo vidět, jak ji brzdí tuhnoucí svaly.

Tanky nyní jely vedle sebe, takže taktika se zastavením prvního neměla šanci.

„Střílej bez vyzvání!“ konečně jsem si vzpomněl na svůj původní rozkaz - mrtvá poslouchá až příliš doslova.

* * *

Jak jsem se na ni podíval, v jediném zlomku okamžiku, kdy se ukazovák v NMD rukavici přitiskl ke spoušti, ji zasáhlo snad šest projektilů naráz.

* * *

Kdyby neměla kinetický mikrooblek, jen by šly skrz - takhle ji to úplně roztrhalo - rozmlácená puška mi profičela kolem nosu.

Zvedl jsem ruce s pistolemi a doufal, že kulky ten půl-kilometr uletí co nejrychleji.

* * *

Camille ale přece jen stihla vystřelit - nic jiného do hlavně prostředního tanku vlétnout nemohlo. Abrams vybuchl stejně působivě jako ten předchozí.

* * *

Nějaká troska vygumovala levého střelce na stroji vlevo a já sundal oba střelce na stroji vpravo - jasně jsem viděl, jak jim střely z berett rozškubaly maskovací kombinézy na hrudích a jak zplihli na bok.

* * *

Vznášel jsem se nad plání dlouhými skoky - podrážky určené na Titanův mražený povrch skoro neklouzaly, a zbylí tři kulometčíci mne nestíhali sledovat.

* * *

Pak už jsem byl u tanků.

Odraz na blatník, zazvonění kovu o kov a byl jsem na věži.

„Co rum, chlapci?“ řekl jsem do vytřeštěných obličejů otevřeným poklopem - byly kropenaté krví posledního padlého střelce.

To už jim tam vlétla láhev sedmdesátiprocentní lihoviny dochucená Moničiným zásobním kyslíkem a zapáleným cárem povlaku.

Hoříci Svobodní řvali a ve vzduchu páchl spálený bioplyn a spálené maso. To už jsem měl v rukou kulomet věže (ten větší), zdrhal před palbou třetího tanku a pás náboji mne tloukl do předloktí.

* * *

Třetí tank jsem vyčistil kulometem - jak se střely uvnitř odrážely, z posádky zbylo jen něco do kýble.

* * *

Skrčil jsem se, protože zapálený tank vybuchl - stejně mne to odfouklo na padesát metrů.

Alespoň jsem to měl blíž k posledním dvěma abramsům, k těm s ožehlými, zčernalými a strupatými příděmi.

Vstal jsem.

Vyklepal ze zbraně sních.

Ve větru neskutečně voněl horký rum.

* * *

Ten poslední výbuch byla opravdu *prda*.

Na jednom z tanků seděl Svobodný, kýval se ze strany na stranu a zvracel si krev do klína - tekla mu i z nosu a uší. Dávka z kulometu byla tím, čemu by Camille říkala *humanitární důvody* - těžké střely ho roztloukly na kusy.

To už mne hledaly všechny hlavně, co jich zbylo.

* * *

Kulomet byl proti tankům naprosto neúčinný - jen to jiskřilo a odskakovala barva. Střelcům odskakovaly hlavy. Jeden přežil.

„Kurva drát!“ Tak tak jsem stihl doříct, když oba stroje vypálily.
Z kanónů.

* * *

Ležel jsem ve sněhu a kouřilo se ze mě - co jsem ale viděl, byl jsem až překvapivě kompletní. Ometl jsem ze sebe ledovou drť a podíval se lépe - skafandr byl posekaný střepinami a pár jich šlo rozhodně skrz - měl jsem pocit, že kdybych se zatahal za levou ruku, zůstane mi v pravé.

Tanky se blížily, pásy skřípaly, a nebylo pochyb, že mne hodlají rozjezdit.

* * *

Pomalů jsem se hrabal na kolena a ta ruka mi opravdu upadla. Vítr hvízdal a nekoneční hadi šedého sněhu se hnali do šerých dálav. Už se skoro setmělo.

Tanky rostly a vypadaly hladově.

* * *

Najednou se ozvalo takové zvláštní (velmi vzteklé) ječení probarvené dunivým práskáním brokovnice.

* * *

Zbylému střelci na věži levého tanku také ulétla hlava (osudu neujdeš) a kulomet se zatočil dokola.

Monica klečela na věži pravého tanku a právě střílela dovnitř - ocelový kolos poskočil a zastavil se.

„Krej se!“ zařval jsem. Zbylý tank otáčel věž a o cíli zabudovaného mašinkvéru nebylo pochyb.

* * *

Rachot, zvonění, bzučení odrážejících se projektilů.

Monica se tiskla k věži stojícího stroje, brokovnice jí sklouzla, měla zavřené oči, dlaněmi si svírala přilbu, zuby vyceněné bolestí - ty zvuky jsou opravdu *silné* - zajímalo mě, jak dlouho se na promrzlém kovu udrží.

Takže je to zase na mně.

* * *

I jedna beretta stačila - posádka abramsů nečekala, že ještě budu tak agilní.

Pozoroval jsem poslední nábojnici, jak se kutálí po pancíři. Odrazila se od blatníku a spadla do sněhu - vítr ji roztočil a odklouzal pryč. Nenadálé ticho bolelo.

„Jsi celá?“ zavolal jsem na vedlejší tank a v uších mi zvonilo a lupalo.

„Už to skončilo?“

„Můžu po tobě ještě párkrát prásknout, jestli chceš.“

„Krucí,“ vystrčila Monica hlavu, „tvůj smysl pro humor *přežil*.“

„Nevtipkuj a jdi mi najít ruku,“ zvedl jsem prázdný rukáv - střepina ho prosekla jen na jedné straně, oddělila paži a zastavila se - teď řinčivě vypadla.

Monica se nikam nehnala, jen si otírala spaliny z přilby:

„Bolí to? Ta ruka?“

„Docela jo.“

„Není na dnešním dni všechno tak špatné,“ sklouzla z pancíře a sníh jí křupl pod nohama. Začínal jsem vnímat i to dříve tak ohlušující vytí větru.

* * *

Monica na mne zamávala mou levou paží - střepina ji odřízla hladce jako skalpel. Obhlížel jsem ze své věže okolí, ale krom

tichých tanků (a tichých černých trosek) nikde nic - za pár hodin vše zmizí pod závěsemi.

Monica se proti větru vracela v hlubokém předklonu: v závětrí za strojem její reproduktor znovu zachrchlal: „Bude bolet, až bude přirůstat?“

„Už ti někdo řekl, že jsi vážně nesnesitelná?“

„Dík za poklonu.“

„Nevidělas někde ten batoh? Ještě by v něm mohla být láhev rumu.“

„Bohužel.“

„S tou brokovnicí to bylo dobrý.“

„Nemysli si, že jsem to dělala kvůli tobě - dál se chci totiž vézt,“ popleskala ocelové monstrum po ožehlém boku.

* * *

Nakonec jsme jeli „mým“ abramsem - těla prostřílená pistolí šla vytahat přece jen snáz než brokový masakr u sousedů (nebo kulometné kalužiny u druhých). Hlavní část práce musela zvládnout Monica - já jí (jim) jen jednou rukou pomáhal z věže. Pistole nepistole, všude byla spousta husté modré krve, která nemrzla, přestože se s večerem ještě ochladilo.

„Umíš to řídit?“ zavřel jsem nad sebou poklop - Monica seděla na nabíječském křesle a cárem Svobodné kombinézy si otírala krev z rukavic.

„Bez problému. Umíš z toho střílet?“

„Ale jo - jednou - pokud mi naláduješ dělo. Pak kulomet,“ přitiskl jsem oči ke zpuchřelé drobné gumě vizíru. Aha, už chápu, proč tanky pálily tak nepřesně - původní předledová elektronika je vykuchaná, takže zbyla jen poškrábaná poloslepá optika plus pár sflikovaných senzorů z trofejních součástí.

„Fajn, jedem do Majesty.“

„Výbornej nápad - určitě si nebudou myslet, že jsme Svobodní. A určitě do nás nenapumpujou všechny lasery, co mají. Je válka, nezapomeň.“

„Nezapomínám - a nenapumpujou, když si na pancíř nakreslíme tohle,“ načrtla do vzduchu logo AR.

„Možná ne - stejně jedem k dolu.“

„Ne.“

„Taky musíme posbírat Camille - tam ji snad opraví.“

„Já jsem nám zachránila život, bude to podle mě!“

„Pokud si dobře pamatuju, my s Camille jsme jich doslali pět - ty jen jeden, a ještě jsem ti musel pomáhat,“ zkusil jsem pootočit věží.

„Takže to bude podle mě.“

„Nekrofile!“

„A já proč mě tak přitahuješ.“

Monica po mně sekla hadr, a zničehonic mě začala tlouct pěstí do pancéřovaného stehna - najednou úplně soptila, pěnu u pusy.

Zajímavé.

Za okamžik se jí oči obrátily v sloup a sesula se, jako by jí vymizely kosti.

Nadměrný stres?

Znečištěné životní prostředí?

„Moniko?“ řekl jsem.

Neodpověděla.

Naklonil jsem se a narovnal ji. Přílbu jsem jí sundat nemohl, tak jsem zkontroloval životní funkce na malém displeji na skafandru. Tep zrychlený, mělký, dech plus-minus normální, teplota třicet sedm jedna, kyslíku dost. Z reproduktoru se ozývalo chrčivé praskání zpěněných slin - měla zevnitř popraskanou celou helmu.

„*Slečinka*“ zamumlal jsem a šel hledat Camille sám.

* * *

Nejdřív jsem objevil batoh, a poslední láhev rumu se skutečně nerozbila. Camille naopak - sbírat šla jen díky tomu, že byla zmrzlá na kost - některé tkáně se změnily v mražený červený rosol. Ale vzhledem k tomu, že jsem ji našel podle signálu, kterým mi odpověděla její hlava, není to úplně ztracené. Co se vešlo jsem dal do batohu, zbytek jsem táhl jako sánky.

* * *

Monica už se probírala, choulila se na sedačce, kolena pod bradou.

„Dobrý?“

„Co proti mně máš, Longine?“

„Proč bych proti tobě měl něco mít?“ skládal jsem Camille do prázdné prostory na střelivo pro kanón. Ruce pasovaly, jako by to bylo přímo na ně.

„Proč jsi mě plácnul přes zadek, tam venku?“

„Velký cíl, snadný cíl.“

Myslel jsem, že se rozberečí, ale jen prkenně narovнала záda, vyhoupla se ven, sklouzla po pancíři, zařinčel poklop řidičského kokpitu a naskočil motor.

* * *

Tank se plazil ledovou pustinou a já kreslil na pancéřové kryty pásů a naši budoucí vlajku (z šedobílého Svobodného maskáče) logo AR - nikdy by mne nenapadlo, že zrovna já někdy budu kreslit zrovna tohle. Z nedostatku jiných barev jsem používal modrou Svobodnou krev - byla hezky přilnavá a na světlém podkladu kontrastní.

* * *

Vítr fičel stále hlasitěji, vzduchem se hnaly víry plné ledových krystalků, vlajka na anténě hlasitě frčela a temná šed' nad Pláněmi přecházela v stále hlubší a hlubší tmu.

* * *

Když se na zvlněném nedohlednu objevil nízký val, Monica zastavila a já pro jistotu otočil věž kanónem dozadu - obrana dolů byla vždycky silná, a vzhledem k válce určitě ještě přitvrdila.

„Tady Monica von Graff, pilot raketoplánu LLOYD. Volám HERZ 1, opakuji, volám HERZ 1 - posílám přístupový kód,“ připojil

se Moničin interkom na vysílačku tanku a já ve svém interkomu uslyšel prsty přebíhající po klávesnici počítače, „tady Monica von Graff z Kosmických sil barona Austen-Rohrer. Volám důl. Jsme v nouzi. Prosím odpovězte,“ přepnula na příjem.

„Tady HERZ 1, důstojník Fuller. Ten kód ještě jednou prosím... Děkuji. Popište situaci, madam.“

Monica mu v krátkosti vylíčila vše od nouzového přistání doted’.

„Děkuji, madam. Počkejte prosím, musím informovat velitele dolu. Konec.“

„Dobře, důstojníku. Konec.“ Monica pustila spínač.

„Proč ti říká madam?“

Moničin hlas zněl unaveně: „Mám hodnost plukovníka - jako každý astronaut - jak každý voják ví.“

„A kruci - to abych se učil salutovat.“

„Plukovník jinými slovy znamená, že jestli začneš s ta-kovýmihle nejapnostmi před vojenským personálem, dám tě zatknout za urážku důstojníka.“

„Rozkaz, madam!“

„Volám tank,“ ozval se nový hlas.

„Monica von Graff, s kým mluvím?“

„Velitel Hans Debries, madam.“

„Můžeme k vám dolů, veliteli? Jsme v tísní.“

„Vaše kódy odpovídají... předpokládám, že to byl váš raketoplán, co přistálo na Dvojce?“

„Ano.“

„Měli jsme na senzorech nějaké střelení...?“

„Odtamtud máme ten tank.“

Protože to Monica vyprávěla už podruhé, bylo jasné, že se ti před námi snaží získat čas - monitorovali nás vším možným i nemožným.

„Fajn - mám zevnitř dva skeny, madam. Předpokládám, že za druhou osobu plně ručíte. Čili... ten stroj necháte, kde je, a dojdete pěšky - pustíme vám naváděcí signál - nesmíte se odchýlit o víc než metr, protože je tu spousta nervózních bezobslužných zbraní.“ Monica zřejmě nepoužila domluvenou šifru, podle které by velitel Debries poznal, že jedná pod nátlakem - proto ta vstřícnost. „A slečno von Graff, bude nám ctí vás přivítat. Konec.“

„Dík, veliteli. Konec.“

„Co že se tak lísá?“ srovnal jsem si mikrofon před pusou.

„Ty se asi na TV moc nedíváš, že?“ řekl interkom starým dobrým tónem von Horní patro.

„Občas ano... Aha. Už si vzpomínám - tys hrála spermii v reklamě na prezervouše. Zásadní role.“

„Zabiju tě, Longine - jednou tě vážně zabiju.“

* * *

Kráčeli jsme po křupajícím sněhu, vítr mne tahal za prázdný rukáv, a krom naváděcího signálu jsem vnímal desítky číhavých elektronických očí - ploché závěje ve vířících krystalcích rozhodně nebyly jen plochými závějemi. Taky ze mě na všechny strany trčely Camilliny končetiny - Monica mi odmítla pomoci.

Došli jsme k nízké (sotva dva metry) nafukovací hale. Byla okrouhlá, jedenáct metrů v průměru. Víím, že pod ní je svislý tunel v ledu, který vede až dolů do volného oceánu - led tu má tak tři sta padesát čtyři sta metrů. Po stranách nafukovací haly jsou dvě nakládací rampy: šedesátimetrové, sedm metrů hluboké, teď zafoukané téměř do roviny.

„Ani hnout! Ruce vzhůru!“ najednou nás obklopila šestice mužů v bílých termoskafandrech, bílé samopaly v bílých rukou (rukavicích) - pod bílými celoobličejovými maskami měli dokonce bílé kontaktní čočky. Věděl jsem o nich posledních třicet metrů a věděl jsem i o deseti bitevních zombiích, které napruženě čekaly v téměř neviditelných hrbolcích ve sněhu.

Zvedl jsem pravou ruku, ve které jsem držel levou ruku.

„Kdo je to..., co je to, madam?“ mířil na mne velitel komanda - na Moniku už nikdo nemířil, všichni mířili na mne.

„Je to... *člověk* - tajné úpravy, tajné poslání. Víc nemohu uvolnit - i toto je přísně tajná informace. Trest veřejnoprospešná poprava pro celou rodinu.“

„Rozumím,“ řekl komandosův reproduktor, „nikdo z nás neviděl ani neslyšel.“ Že nemám přilbu je zřetelně zaráželo. Buď to, nebo jsem opravdu rozčuchaný.

* * *

Dál jsme pokračovali nákladním výtahem. Nastupovalo se do něj - jak jinak - v další závěži, která byla docela velkým, v ledu zahloubeným skladištěm. Jak jsme klesali, teplota stoupala a ve vzduchu intenzivně voněla sůl.

Výtah zastavil v další velké prostore vysekané v ledu - bylo tu tak minus deset, a podlaha pokrytá protiskluzovým plastem navazovala na černou vodu. I když vodu: je v ní takový obsah solí, že se používá spíš termín solanka; mrtví pracanti v ní vydrží téměř neomezeně dlouho.

Odrazy reflektorů od ledových stěn musely být nepříjemné, protože Monica i přes filtry své přilby mhouřila oči (oko) - to vojáci s kontaktními čočkami pro změnu vůbec nemrkali.

Velitel vyklepal kód na gumové klávesnici v ledovém výklenku.

„Bude to chvílku trvat,“ řekl a usmál se na Moniku, stanice je ukotvená kus vedle - takhle by ji šlo zasáhnout příliš snadno.“

* * *

„Už to tu máme.“ Z vody se vynořil oblý týl malé ponorky... spíš než ponorka to byla kabina podmořské lanovky bez lana. Hm. O led zapleskaly líné vlny, kabina vystoupala na výši člověka a dojela k protiskluzovému prahu; byla z takového varhanovitého gumovitého materiálu a mokře se leskla. Otevřela se vodotěsná propust a dívali jsme se do ústí dvou bezobslužných kulometných dvojčat - pro útočníky jistě nepříjemné překvapení.

„Prosím, až po vás,“ pokynul nám komandos. Vešli jsme, trochu se to zhouplo, prošli mezi kulomety, ustáli, když nastoupily uniformy (a když se to zhouplo trochu víc), a propust se zavřela. Vojáci byli cítit nějakým krémem na ochranu před chladem. „Chyťte se, prosím,“ to už se kabina potápěla a zároveň pohybovala vpravo.

Trochu jsem se zapotácel - není na škodu dát najevo slabost. Všichni si toho všimli, protože se nikdo ničeho samozřejmě nedržel - všichni se před Monikou snažili vypadat chlapácky. Voda hlasitě škvrkala a vlhké varhanovité stěny se propnulý dovnitř - kabina se

vyrovnala tak tři metry pod hladinou (pod ledem) a okénky vlevo se dalo hezky sledovat vzdalující se světlo nástupního otvoru. Když jsem se podíval nahoru, byl jsem rád, že netrpím klaustrofobií - temná ledová klenba s přelévajícími se bublinami nepůsobila moc povzbudivě.

Světlo se vzdalovalo a vzdalovalo, až zmizelo. Trvalo to asi osm minut.

„Můžeme,“ řekl komandos, když se kabina otočila a připojila k těžební stanici. Všechno se trochu houpalo, ale ne moc.

Další kulometry, přechodová komora, další kulometry a převlékárna.

* * *

„Tady si odložte, prosím. Dámské oddělení je vlevo, madam.“

„Děkuji,“ řekla Monica a odkráčela. Vojáci na mne zírali a neodložili si nic - ani zbraně.

„Ano?“

„Svlékněte se.“

Žádné prosím.

„Skosí vás komplex méněcennosti - varuju vás. A nemám na svlékání kdy - potřebuju do opravny tézet, aby se mi tady kamarádka nezkazila.“

„Svlékněte se!“

Zase žádné prosím.

„Vojáku?!“ přistoupil jsem těsně k němu a zbraně se pozvedly, „vy nevíte, že všichni členové Kosmických sil barona Austen-Rohrer mají nejméně, opakuji, *nejméně* hodnost plukovníka?!“ Oči s bílými kontaktními čočkami nejistě zatěkaly.

„Ale...“

„Ale *pane!*, vojáku!“

„Ale, pane, mám rozkazy od velitele Debriese - váš termální sken je...“

„Jakou hodnost má velitel Debries?!“

„Také plukovník, pane.“

„Já jsem řekl *nejméně* plukovník, vojáku. A slyšel jste, co o mém posláni řekla madam von Graff?! Už jen to, že víte, jak vypadám, by vám mohlo prudce snížit pracovní zařazení!“ píchl jsem prstem dolů, ke dnu pokrytému konkracemi. Hloupé bylo, že jsem si zaboha nemohl vzpomenout, co znamenají všechny ty hvězdičky a opičky kolem vojenských hodností, takže jsem naprosto netušil, jak vysoko si frčky přede mnou stojí.

„Něco se děje?“ Monica si rozčesávala vlasy a byla oblečená do volné kombinézy, přes kterou měla pánský svetr s ohrnutými rukávy.

Vojákům naskočily omámené úsměvy.

„Vše v pořádku, madam!“

„Dobře. K veliteli Debriesovi.“

* * *

Komando nás předalo strážci.

Podmořská továrna byla hodně podobná Helixu - stejné materiály, stejné stíny, stejná stísněnost, jen výrazně vyšší vlhkost, gravitace, pach soli plus vzdálený rachot strojů - konkrace se musí před napuštěním do cisterny rozemlít (ruda se neodvodňuje, aby se dala přecerpávat - odvodní se až v Majesty, kde se ze solanky vyrábí jedlá sůl). Pulzující rachocení drtičky je důvod, proč se dolům říká HERZ -v původní předledové němčině to znamenalo „srdce“, v moderním eintopfu to znamená už spíš jen „důl“. Druhé vysvětlení je, že to byl přenos ze staré reklamy „STRONCIUM - SRDCE MAJESTY“. Ať tak nebo tak, od zničení HERZ 2 Majesty fibriluje na poslední dvě.

„Co to bylo za hodnost, ten co nás přivedl?“ zašeptal jsem.

„Starší seržant - a vydávat se za vojáka - za *důstojníka*...“ Monica si přejela prstem po krku.

„Jsem v tvých rukou - držíš mě za koule,“ zašklebil jsem se, a buď se mi to v mizerném osvětlení zdálo, nebo opravdu zčervenala (jasně že jsem to viděl - zčervenala). Co mi ale dělalo větší starosti, že z Camille začíná kapat - bylo pětadvacet nad nulou - zřejmě do stanice rozvádějí odpadní teplo z drtičky.

„Příteli, někde tu musí být servis na tézet - tohle nesnese odklad,“ řekl jsem. Strážní se na sebe nerozhodně podívali.

„On ji miluje,“ řekla Monica.

„Ano, madam,“ řekl nižší z mužů, „následujte mne, pane.“

„Sejdeme se u velitele,“ kývla mi *slečna von Grrraff*.

Sice mi šlo o Camille, ale také jsem nechtěl nikam moc na světlo, protože já nezapomněl, že jsem v Majesty zločinec číslo jedna, a TV dosáhne i sem.

„Tady, pane,“ voják ukázal na dveře.

Bylo to hodně zastrčené místo, po chodbě stály nemocniční vozíky, některé mokré, některé zbrotené narůžovělým formalínem - ten ostatně spolu se solankou tvořil osmdesát procent lokální atmosféry.

„OK. Můžete jít. Díky,“ propustil jsem strážného - na to, že mne měl hlídat, ne poslouchat, docela zblble odešel. Nebo nesnesl ten smrad.

* * *

„Co si žádáte, panáčku?“ řekl kulatoučký, asi padesátiletý muž v bílé gumové zástěře, bílých gumákách a vysokých bílých gumových rukavicích. Měl ochranné brýle a velmi lesklou pleš. Podlaha v místnosti byla svažité, aby vše, co má odtéci, odteklo. „Pozor, trochu to tady klouže.“

„Žádám? Ach ano. Mám problémy s přítelkyní,“ hodil jsem batoh s Camille na jediný volný nerezový stůl a vedle položil svazek končetin. Na to, co bylo na vedlejších stolech, jsem se raději moc nedíval.

„Aj-ja-jaj,“ sepnul ruce doktor (opravář) a zamnul si je, až guma zavrzala, „to se obávám, že vám nepomohu, panáčku... Taková hezounká hlavinka,“ vytáhl Camille za vlasy z batohu: Nevypadala příliš povzbudivě s polozavřenými víčky a tajícím rampouchem v uchu.

„Copak se jí stalo?“

„Hm. Běžné holčíčí problémy.“

„Hmmm? Ale copak to slyším?!“ zřetelně Camille skenoval, „a vidím,“ zaklepal jí na čelo násadou skalpelu a překvapeně zvedl oči.

„Ano, je to jedna z těch nových - dost drahá technologie. Jenom kinetický mikrooblek téhle třídy nefunguje, jak by měl. Proti průbojným z těžkých kulometů. V minus devadesáti.“

„Bitva se Svobodnými! Vyprávějte! Přehánějte!“ tučné tváře se roztřáslы zájmem.

„Bohužel - přísně tajné.“

„I vy vojáčky,“ pohrozil mi skalpelem, „inu, co naděláme. Jak se vaše přítelkyně jmenuje?“

„Camille. A doktore, je to slušná dívka, ne aby...!“ poklepal jsem prstem na stůl a zatvářil se přísně.

„Nebojte,“ doktor se uculil - přitom mne skenoval, co mu posilovače stačily.

„Zajímavé, že,“ řekl jsem, on pochopil, že jsem si toho všiml a zaraženě se stáhl:

„Promiňte, ale máte... máte jisté, hm, jisté *charakteristiky* mých pacientů... A ta zajímavá očička... Mohl bych vám pomoci s tou ručičkou.“

„Dík - to je maličkost. Jen kdybyste mi mohl dát...,“ přehlédl jsem lahve a soudky s chemikáliemi, „to je kyselina sírová?“

„Ano.“

„Můžete postrádat dva litry?“

„Jistě. Na co vám bude, smím-li se zeptat?“

„Na pálení žáhy,“ usmál jsem se - vypadal zaskočeně. Asi jsem vážně rozcuchaný. „A doktore, prosím, věnujte jí co možná maximální péči,“ kývl jsem na Camille, „byla opravdu drahá... Pak ji pošlete za mnou - nevím, kde budu, ať mě najde. Jo, a spravte jí i zuby, prosím.“

„Žádný strach, ani nepoznáte, že je mrtvá, panáčku.“

„Doktore, já s ní nespím - je to zbraň.“

„Ano,“ řekl odměřeně.

* * *

Šel jsem chodbou a v batohu cinkala láhev s rumem o dvoulitrovku kyseliny; návštěva u velitele dolu byla rychlá a neformální, jak se říkává v TV.

„Slečna von Graff je na ošetřovně, služba vás zavede do pokoje pro hosty... pokud něco nepotřebujete,“ díval se na můj prázdný rukáv.

„Děkuji, pane, jste laskav - potřebuji si jen odpočinout,“ vstal jsem a málem se místo zasalutování japonsky uklonil. Pak jsem málem zasalutoval levou rukou. Ještě že ji nemám.

* * *

Pokoj pro hosty byla taková kostka s postelí, stolkem a nadstandardním ubrouskem s nadstandardní plísní. Vázička s kytkou z řasového papíru vypadala, že se do ní předchozí host vymočil, ale zato tam bylo okénko.

„Můžete pozorovat ponorky, pane, je to poutavé,“ řekl strážný, který mne přivedl.

„To si jistě nenechám ujít,“ řekl jsem a zavřel za ním. Pak jsem si s chutí sundal skafandr - ruka mi upadla na zem, protože jsem ji nesl v podpaží a zapomněl na ni. Sedl jsem si ke stolku, dal vázičku na podlahu, přitáhl paži k pahýlu kancelářskými sponkami a nalil do řezu trochu kyseliny - z toho, co ukáplo na ubrousek, se zakouřilo. Buňky se na okamžik zamyšleně stáhly, pak začaly kyselinu měnit na tkáň - mravenčilo to, tak jsem se napil, a myslím, že budu mít hezké bílé zuby.

Za hodinu prorezivělé sponky odpadly, a protože jsem už mohl hýbat prsty, nemusel jsem mít strach, že odpadne i ruka. Tak jsem ze skafandru vysypal střepiny a oblepil díry silnou bílou lepicí páskou - podle poetického skladníka jí nevadí *voda*, *mráz ni žár*. Skafandr byl omlácený a barva odřená - vypadá fakt drsně.

Protáhl jsem si záda a podíval se z okna (žádná ponorka v dohledu), tak jsem se poskládal na postel - ne že bych byl unavený, ale posledních několik set milionů let mi na spravedlivý spánek nevybylo, tak jsem chtěl zkusit, jestli to ještě dokážu. Deky byla vlhká až slizká až mlaskavá.

Usnul jsem jak plastprkno.

* * *

Zdálo se mi, že v kabině někdo je a dívá se na mne. Dost nepříjemný sen - vypadalo to jako Monica.

S trhnutím jsem se probudil. Byla uhlově černá tma a byl jsem si jistý, že já jsem nezhasnul - a už jsem také věděl, že jsem se neprobudil sám od sebe.

* * *

„Krucinál,“ zašeptal jsem - to nepravdivé dunění byly určitě výbuchy, ale vzdálené tak, že se nedalo poznat, odkud jdou. Přitiskl jsem ruku k mrazivě vlhké stěně - jemně se v jejích rytmu zachvívala.

Světla bylo tak málo (*žádné*), že ani jeden z mých nočních režimů nepomáhal, a strojit se do skafandru poslepu není zrovna snadné - navíc jsem docela spěchal, protože venku z chodby bylo slyšet opatrné, plíživé kroky.

Někdo otevřel dveře.

* * *

„Pane?“ řekl strážný a rozhodně netušil, jak blízko smrti byl.

„Ano? Co se děje?“

„Jsme pod palbou - nahoře je peklo. Velitel Debries vás prosí, zda byste nepřišel.“

„Jak dlouho jsem spal?“

„Dvaadvacet hodin.“

„*Dvaadvacet... ?!*“ Protože přesně to se zdálo i mému smyslu pro čas, uvěřil jsem.

„Byl tu zatím trauler, brzy má přijet druhý,“ strážný měl strach, tak ho zaháněl mluvením.

„Posviťte mi, prosím.“

„Bohužel - je přísné zatemnění. Kdyby Svobodní pronikli tunelem, takhle nás hned tak nenajdou.“

„Vy vidíte?“

„Docela ano.“

Zjišťuju, že ne všechny moje zrakové funkce jsou nejlepší na světě.

„Nevíte, kde mám vršek skafandru?“

„Tady,“ vsunul mi ho do ruky. Pak bandalír se zásobníky i pistolí a nakonec batoh. „Můžeme jít.“

Ucítil jsem, jak se otrásla podlaha - vázička se s dutou ranou zvrhla.

* * *

Temnými chodbami šel nekonečný zástup mokrých tézetek - táhl z nich ostrý, hořký pach soli a jódu, a šoupavé roky a povrzávání promočených zátěžových skafandrů se odrážely od stěn. Nebylo to dvakrát příjemné - doufám, že jsou pořádně najedená.

„Stahujem je, aby je nezničili jako při útoku na HERZ 2.“

„Rozumné.“

Šli jsme, tiše konverzovali, a otřesy, které se přenášely ledem a vodou, stále sílily. Nahoře asi nevyhráváme. Podmořská továrna sténala a skřípala.

* * *

„Prosím, pane,“ otevřel mi strážný do kanceláře velitele Debriese. Pruh světla padl na zatahovací zástěnu.

* * *

Kolem krku se mi zadrhla smyčka a podlaha ujela pod nohama - nějaké rychlé ruce mi vytrhly obě zbraně a za rády klapla klika.

„Longin Kandinsky, jaké nezměrné potěšení.“

Ani nemusel mluvit - poznal jsem ho po čichu; nebýt těch tézetek po chodbách, poznal bych ho na půl kilometru.

Na stole svítila lampa se zeleným stínítkem a přede mnou stála slečna Hayesová a mířila mi do obličeje něčím, z čeho bych do obličeje rozhodně dostat nechtěl. Zkusil jsem ji ovládnout, ale ani omylem - její systémy podstoupily skutečně důkladný upgrade - vědci v Luxoru na to měli celá staletí. Tisíciletí.

„Povolíme tu smyčku, pokud slíbíte, že se o nic nepokusíte. Popravdě, dnes nemáte šanci, takže raději kývněte.“

Kývl jsem a podlaha se vrátila. Když jsem zjistil, že mne držel pan Zet - jednou rukou -, uznal jsem, že s těmi šancemi Corgen nepřeháněl.

Za stolem seděl velitel Debries a tvářil se na jednu stranu velmi spokojeně, na druhou velmi znepokojeně - vypadalo to dost divně:

„Mám polovinu odměny, pane Kandinsky, té za vás - my tu zas nejsme tak odtržení od reality, abychom nepoznali nejhledanějšího zločince na světě.“

„Gratuluju,“ řekl jsem - tím se vysvětlila ta spokojenost. Corgen neměl svůj propocený světlý oblek, ale maskovací termoskafandr - vypadal v něm jako bílá koule, z které trčí čtyři řasové klobásky plus hlava. Zdání klame. Když přešlápl, pot ve vysokých botách doslova zašplouchal.

„Bude trochu problém mne odsud dostat, co?“ řekl jsem - ani důvod velitelova znepokojení nebyl tak nezřetelný.

„Přiznávám, trochu ano - napadli nás, přesně když posádka opustila trawler - nikdo nepřežil, ani řidič,“ Debries se odmlčel, „a bunkr se vznášedly dostal přímý zásah před pár minutami.“

„Hm,“ řekl jsem.

„Jak se to vyvíjí teď, veliteli?“ I v hlase sociálního vykonavatele jako bych zaslechl znepokojení.

Debries jedním okem stále sledoval staromódní displej: „Jejich spousta - zničili nám všechna raketová stanoviště, ale lasery jsou naštěstí účinnější než jejich děla.“

„Spíš mne zajímá, jestli už nejsou v liftu,“ pohladil si Corgen bradu.

„Ne, ale... Kruci!“ zaklel velitel.

„Ano?“

„Právě jsme ztratili slečnu von Graff!“

„Ano?“

„To byla ona, kdo vás zachránil - ten tank, co začal pálit do svých - jela vám dobrovolně naproti, když jste volali o pomoc - měl byste projevit alespoň trochu účasti!“

„Ano?“ Corgena to očividně dojalo.

„Je mrtvá, můžete to potvrdit?“ řekl jsem.

„Právě to zkouším...,“ Debries si poklepal na sluchátko - na zatraceně dobře stíněné sluchátko.

„Ano, desátníku, rozumím, jistě. Konec,“ velitel zvedl oči, „to byl desátník Rivas - dělal jí střelce. Je těžce raněný, ale...“

„Ano?“ řekl Corgen a zívł.

„...ale tvrdí, že slečnu von Graff zajali.“

„Ach ano,“ překvapil Corgen svou slovní zásobou. „Veliteli Debriesi, on,“ ukázal na mne, „je vězeň, a to vězeň tolikrát odsouzený k veřejnoprosspěšné popravě, že si to snad ani nedovedete představit - tak mu prosím, *prosím*, příště neodpovídejte. Ano?“

„Ano.“

„Dobře... Myslíte, že je možné dostat se k trauleru? Když jsou všechna vznášedla v tahu? Když už je *mé* vznášedlo v tahu?“ Corgen si prohlížel jednu z svých pistolí.

„Vyloučené - a hlavně, kdo by vám řídil?“ velitele Debriese asi trochu znepokojovalo, že na něj Corgen při tom prohlížení tak trochu mří. Odměna za mé dopadení už je určitě výrazně vyšší než deset tisíc liber.

„Ano, správná otázka, kdo by nám řídil,“ Corgen si promnul čelo: „Pane Kandinsky, působíte mi nechutné, opravdu *nechutné* obtíže. Musel jsem kvůli vám opustit město, vznášedlem - *lehkým* vznášedlem - projet frontovou linií, jet až sem, a teď tu kvůli vám musím i zůstat. Vše jen a jen kvůli *vám*.“

„Ani netušíš, jak mne to mrzí,“ řekl jsem, „takový roztomilý tlouštík a tolik nepohodlí. Tragické.“

„Roztomilý tlouštík?!“

„Omlouvám se - jak ti to tehdy řekl ten voják v Tokio Tower? Podměrečný připozmrd? To je rozhodně případnější: roztomilý podměrečný připozmrd.“

Corgen se ani nehnul, ale pan Zet mne opět zvedl - se zaškrčeným hrtanem se špatně mluví i mně.

„Je to nemilé, ale musím počkat na další trauler - musím ho zabavit,“ Corgen zarazil mou zbraň do pozdra.

* * *

„Nemožné! Jak si to představujete - zabavit trauler! *Ne-mož-né!*“ Velitel byl skutečně šokovaný, protože to opakoval už potřetí.

„Nemožné? Jestli vám to ještě plně nedošlo, pane, jsem sociální vykonavatel z Úřadu pro správu lidských zdrojů - sociální vykonavatel z Úřadu pro správu lidských zdrojů s *přímým pověřením* od barona Austen-Rohrer VM,“ řekl Corgen takovým zvláštním ospalým tónem a slečna Hayesová se otočila ke stolu. Zbraň sice sklonila, ale...

„Chcete mi vyhrožovat?! Chcete mi snad tvrdit, že nějaký, nějaký... *zločinec* je důležitější než náklad rudy?! *My* tady totiž těžíme *stroncium*, pane sociální vykonavatel! *Stroncium!* - Jestli vám to ještě *plně* nedošlo!“

„Stroncium. Ano,“ řekl Corgen a slečna Hayesová se uvolnila - naprosto jsem nedokázal dekodovat způsob je jich komunikace.

„Víte, veliteli Debriesi, možná se naše zájmy tak úplně nekříží - pokud vaši lidé dokážou vyměnit prázdnou cisternu za plnou, rád ji se svými lidmi doprovodím do Majesty - mohlo by to být výhodné pro nás pro oba.“

„Měnit cisternu pod palbou?! To by byl masakr!“

„Ano?“ řekl Corgen.

„Jste bezohledný parchant!“

Corgen si zvolna srovnal manžety termoskafandru:

„Parchant? Ne, neřekl bych. Jsem úředník. Příjmy a výdaje. A přiměřené lidské ztráty jsou vhodná odečitatelná položka... A už

nikdy,“ naklonil se nad velitelův stůl, opřel se pěstmi o desku a zahleděl se mu do očí, „nikdy mi neříkejte *parchant*.“

Pak v kanceláři zavládlo celkem pochopitelné ticho. Bylo slyšet jen výbuchy a kapání zkondenzované vody, a Corgenův deodorant smrděl tak, že se na to nedalo zvyknout.

* * *

Za dvě hodiny mne pan Zet zase postavil, Corgen mrtvým (i sobě) nechal donést jídlo a velitel Debries poslal na povrch další posily - docela by mne zajímalo, jakou šanci mají těžařská tézet proti Svobodným s jejich abramsy. Přesně na totéž se zeptal Corgen.

„Dostanou náklad turbolitu - použijeme je jako samo-naváděcí miny.“

„Hm,“ řekl Corgen a bylo zjevné, že mu nešetrnost k pracovní síle vadí.

* * *

Jak čas ubíhal, velitel stále bledl a vrásky na čele se prohlubovaly - neslyšel jsem, co mu jde do stíněného sluchátka, a na displej jsem neviděl, takže informace byly kusé:

„Další,“ řekl občas.

„Poslední,“ sundal si sluchátko.

„Chápu-li to dobře, byl to náš poslední laser?“ píchl Corgen prstem ke stropu. Předchozí exploze byla tak silná, že se zatřásla i lampa na stole.

„Ano.“

„Jak daleko je trauler?“

„Dvacet minut - zatím o něm nevědí - nikdy jsme nepoužili taktiku dvou traulerů takhle těsně po sobě.“

„Fajn. Půjdem. Připravte cisternu a pošlete tam všechny bojeschopné muže.“

„Nevím, jestli to chápete - právě jsme přišli o poslední laserovou věž, takže nemáme krytí. Zbylo nám pár malých děl a kulometry.“

„Já to chápu velmi dobře, veliteli,“ řekl Corgen.

„Sakra! Vemte si ten trauler i bez rudy! Mí lidé jsou mi milejší než pár deka stroncia!“

Corgen se tak pomalu narovnal a ještě pomaleji řekl: „Tomu se říká velezrada, veliteli Debriesi. Velezrada tváří v tvář nepříteli... A navíc se mi bude hezky vyjímat v osobním záznamu, že jsem do Majesty dopravil rudu v nejvyšší tísní, v ohrožení vlastního života, a přestože jsem nemusel. Takže tam pošlete všechny muže, kteří nejsou nezbytní pro záchranu dolu,“ poklepal kloubem ukazováčku na stěnu.

„Ale...!“

„Všechny. I vy byste se měl začít strojit.“

„Ale...!“

„Vám se bude v osobním záznamu líbit spíš hrdinská smrt, nebo spíš ta velezrada? Máte rodinu, nemýlím-li se.“

Velitel hlasitě skřípal zuby a měl velmi velké oči a velmi propocený límec.

„Ale nebojte - pokud s sebou vezmete alespoň dva Svobodné, nechám vám dát Medaili za chrabrost prvního stupně.“ Corgen se usmál: „In memoriam.“

„Taky bych mohl zavolat komando - tři noví zaměstnanci by se mi *víc než hodili*“ velitelův hlas skřípal skoro stejně ošklivě jako zuby.

„To není dobrý nápad,“ řekl jsem.

„Cože?! Vy jste s tím... s tím... s *ním*?“ ukázal na Corgena.

„Ne. Ale nemáte šanci ani s deseti komandy - a nahoře bude každá ruka dobrá. Než si nechat vojáky pozabíjet tady.“

Velitel na mne zíral a brada mu nekontrolovatelně padla na prsa.

„Díky, pane Kandinsky,“ řekl Corgen.

* * *

Corgen měl totiž pravdu - ať byly jeho důvody jakékoli, Majesty rudu potřebuje. Je to jednoduché: buď stroncium a bránící se Majesty, nebo bezmocná potrava pro Svobodné - víc alternativ není.

Že já trouba nezůstal na DIADÉMU!

Nákladní výtah pomalu stoupal - maskovaní vojáci se tlačili, aby byli co nejdál od Corgena. Já měl spoutané ruce (vpředu, naštěstí) a pan Zet měl stejnou zbraň jako slečna Hayesová. Jejich černé brýle odrážely světlo lampy, a led se ledově leskl. Pan Zet měl krom zbraně i termoskafandr, slečna jen tenkou vypasovanou kamuflážní kombinézu - takže protimrazový tuning - je víc než zřetelné, ke komu má Corgen bližší vztah. Hlubší vztah.

„Rozumím,“ řekl velitel Debries do mikrofonu headsetu. Byl pod termoskafandrem naditý do dvou neprůstřelných vest a nešikovně držel bílý samopal - všiml jsem si, že je na něm ústový magnetický vychylovač - další luxorská technologie v praxi, vida. „Takže cisterna je připravená... Musím vás upozornit,“ zvedl hlas a přehlédl vojáky, „že jsme skoro sami - zůstalo sedm bitevních zombií a třináct nosičů turbolitu. Žádné zálohy... Kdyby někoho zajímalo, *proč* není nosičů turbolitu víc, ať si nechá od pana sociálního vykonavatele vysvětlit jeho názory na plýtvání pracovní silou,“ Debries se pohřebně odmlčel. „Nějaké bezobslužné zbraně sice ještě fungují, ale Svobodní mají spoustu tan...“

„Takže půjde o rychlost,“ přerušil ho Corgen. „Uděláme to tak: budete krýt trauler, dokud se nevymění cisterny. Pak se stáhnete a my budeme krýt vás, dokud výtah nesjede a dokud se nedostanete do továrny. Ta se teprve pak odpoutá a odpluje. Jasně?“ Řekl to tak, že jsem mu skoro uvěřil i já - možná si subliminální hypnotický generátor (který jsem mu kdysi odpálil (po čemž má na levé líci dodnes jizvu)) nechal vyměnit za něco, co mu umožňuje používat hypnosugestivní hlasové techniky.

Vojáci kývli, jako by to byl rozumný nápad, jít v pětadvaceti, s ručními zbraněmi, proti nezjistitelnému počtu těžkých tanků, o pěchotě nemluvě. Procvičoval jsem si levou ruku (už ji mám v naprostém pořádku (ale pouta stejně neroztrhnu (protože jsou z NMD materiálů))) a jedinou naději kladl v sice jednoduché, ale účinně vypadající pancéřovky na jedno použití. Každý muž měl křížem přes záda dvě.

„Veliteli Debriesi, pane, vy víte, o co Svobodným vlastně jde?“ zeptal se voják, který měl podobnou hodnost jako starší seržant, jen o proužek méně.

„To neví nikdo, Brixmanne,“ řekl velitel.

„Jde jim o ovládnutí Majesty, synu,“ řekl Corgen. „Tím, že napadají doly, chtějí ovládnout naše surovinové vstupy a vydírat nás. Rozvědka předpokládá, že by nám měnili stroncium za zboží a za... za *jídlo*,“ Corgen významně zvedl obočí.

„Za jídlo? Jak to myslíte, pane? Vždyť oni jedí...“ voják zbledl.

„Přesně. Jenže teď dostali chuť na čerstvé. Máte v Majesty dívku, synu? A matku a otce?“

„Ano, pane.“

„Tak nezapomeňte, že nebojujete jen za sebe. *Nezapomeňte*.“

Úplně jsem cítil, jak se nálada ve výtahu změnila - obavy v odhodlání, strach v zaťatost. Tihle lidé to nevzdají. Do jednoho zemřou kvůli Corgenově odměně.

Přiznám se, začínal jsem ho obdivovat.

* * *

„Pane Kandinsky,“ zašeptal Corgen, „jestli budete dělat problémy, bude vás to opravdu bolet. Řiďte se mými pokyny. Rozuměl jste?“

„Ano.“

Zatím jsem neměl na výběr.

Byli jsme v tom ledovém skladišti u vstupu do výtahu, a nechápal jsem, proč Corgen šeptá. Rachot výbuchů otřásl světem a ze stropu odskakovaly žiletkovité odštěpky; křupalo to a zvonilo. Všichni lidé už měli nasazené přilby s protimrazovými maskami a probíhala poslední kontrola kyslíku, zipů, spon, zbraní a zatemnění. Venku byla noc, (výrazně temnější než ta minule), ale na tuhle tmou mé oči (bohatě) stačí.

„Takže,“ ozval se velitel Debries, „trauler dokončí kruh a dorazí za dvě minuty - my kryjeme tézet, která budou měnit cisterny - každý z vás musí být připraven zaujmout pozici po zničeném

mrtvém. Kryjeme také vykonavatele Corgena a jeho vězně i zaměstnance. Jasné?!“

„Ano, pane!“ řekli vojáci.

* * *

Dva průzkumníci otevřeli dveře, vytí větru se zařízlo do uší, řev automatických zbraní také.

Vojáci vyběhli, zablesklo se a dovnitř vlétly cáry kouřícího masa.

„Další!“

Tentokrát vyběhli tři a podle suchého rachocení samopalů se jim to povedlo.

„Jdeme!“

Jeden po druhém mizeli muži v temných vírech sněhu a před poslední pětici jsme šli my.

Lidé nás strašně zdržovali - s Corgenem a mrtvými bychom se dokázali pohybovat mnohonásobně rychleji.

Okolí bylo rozervané na kusy: krátery, zčernalý led, díry od střepin, trosky vyvržené ze zasažených laserových věží, urvané končetiny... myslel jsem, že to jsou nějakí zvláštní, vědět neznámí brouci, co se mi s větrem žene kolem bot, ale byly to zmrzlé kapky krve. Spousta kapek.

Vítr byl výrazně silnější než minule.

„Tank! Na devíti!“ zařval jsem.

* * *

„Vidím!“ voják přede mnou zaklekl, ale co se stalo, jsem nepostřehl, protože mnou pan Zet neurvale smýkl. Když jsem se otočil, voják klečel dál, opíral se pancéřovkou o sníh a zpod nohou mu běžela hejna těch brouků.

Neměl záda.

Kulometry tanku stroboskopicky blikaly.

* * *

Slečna Hayesová nezaklekla a její zbraň vydala takové zvláštní houknutí. Z věže tanku odskočila modrá jiskra (projektil šel rozhodně skrz), a zpětný ráz slečnou pěkně škulbl.

Horní kulomety zakolísaly, ale dělo už nás hledalo.

Další jiskra.

Kulomety přestaly kolísat a dva naši vojáci se rozlétli na kusy - trhavé střely.

„Zadní část korby!“ zařval jsem a slečna kupodivu poslechla - dobře si pamatuju, kde jsou v abramsech nádrže s bioplynem a přídatným kyslíkem.

Exploze osvětlila okolí jako fotografický blesk - všechno vrhlo ostrý stín -, nejvíc jich bylo od Svobodné pěchoty, která právě vyskakovala z takových hranatých pásových věcí.

Věž tanku mezi ně dopadla jako pěst boží.

* * *

Další dva tanky objely zničený laserový palpost vpravo - nešly po nás, ale po bezobslužném rychlopalném kanónu, který dělal ze Svobodné pěchoty Svobodnou řezanku.

A další dva tanky.

A tři za námi.

* * *

Tmou se míhaly ohnivé stopy ručních raket a stopovky z kulometů, ale to už jsme zase běželi.

* * *

Od skafandru mi odskočila kulka a trefila vojáka přede mnou.

„Rychle!“ zvedl jsem ho, jenže i přes vestu měl přeraženou páteř.

„Nechte ten automat, pane Kandinsky, prosím,“ řekl Corgen. Co mu bylo vidět z tváře, měl pokryté zmrzlým potem.

„Pomohl bych vám!“

Slečna Hayesová na mne namířila houkadlo, tak jsem samopal pustil a vítr ho strhl s sebou.

Slečnina zbraň poskočila a kolem obličejů mi prolétlo něco rychlého a horkého - proud vzduchu mne div neporazil. Za zády mi kovově třesklo, a byl jsem rád, že tentokrát tank do nádrží nezasáhla - udělala to jako Camille, a stroj s přestřeleným pásem se bezmocně roztočil.

Opodál řevával abrams zasažený pancéřovkou - zrovna v něm začaly vybuchovat kulometné pásy - vypadalo to jako ohňostroj.

Všiml jsem si, že se led pod nohama divně chvěje.

* * *

Dobíhali jsme k nakládacím rampám - teď bylo jejich šedesát metrů délky a sedm hloubky jasně zřetelných, protože je někdo vyčistil buldozerem. Z pětadvaceti vojáků zbývalo jedenáct, z nafukovací haly pár frčících cárů.

Tak změna - hala je sice rozstřílená, ale se ztrátou tlaku se jen propadla, takže dál brání studenému vzduchu, aby se navalil dovnitř, čili dál brání mokré cisterně, aby přimrzla k tunelu.

Hezky vymyšlené.

Kolem pana Zet se roztančil sníh.

* * *

Viděl jsem, jak mu kulky rvou termoskafandr a jak mu roztloukly zbraň.

Corgen měl přes prsa můj bandalír, na kterém teď byly obě pistole.

Teď už ne.

Svobodní takový odpor nečekali - postřílel jich všech pět - vypadalo to, jako by z pistolí střílel dávkami. Jasně jsem viděl úlomky lebek hnané větrem.

V levém zářezu byl trauler, pravý byl prázdný.

Pan Zet se ztěžka zvedl, a vnímal jsem, jak Corgenovi posílá výsledek selftestu - podle délky na tom není nejlépe. Led pod nohama už se nechvěl, ale třásl.

* * *

Voják odhodil vystřelenou pancéřovku a začal zmateně pobíhat - velitel Debries ho strhl k zemi a sníh kolem nich jen skákal - střepiny trhavých projektilů tence hvízdaly a víchr byl plný kouře a smrdutého bioplynu.

Tank prorazil závěj a na věži měl nabalený jeden z našich posledních kanónů. Kusy udusaného sněhu létaly a v trhavých plamenech ručních zbraní se prostor naplnil stíny. Zničené dělo z tanku spadlo, a jeho vlastní mířilo přímo na nás.

Nevypadalo to dobře.

* * *

Pan Zet se potácel, Corgen měl v rukou jen pistole, slečna Hayesová právě doničila obrněný transportér a přenášela palbu na postupující pěchotu.

Ten tank snad nikdo krom mne neviděl - a že je to *velký* tank.

Led pod nohama se třásl stále víc.

* * *

Praštil jsem sebou na zem - byt' se zdálo, že uběhla spousta času, vše od výtahu se odehrálo za minutu třiapadesát sekund. Smrt je rychlá.

* * *

Ten tank nás nemůže minout.

* * *

Tma najednou zmizela.

* * *

Nejdřív jsem myslel, že je to akutní příznak stodvacetimilimetrového granátu mezi očima, ale byla to světla.

Obrovská radlice abrams vykopla do výšky.

Trauler.

* * *

Mnohasetwattové reflektory nutily Svobodnou pěchotu pouštět zbraně a tisknout tváře do sněhu - oči uvyklé na noc se v přívalu fotonů doslova vařily.

Tank dopadl, věž se utrhl a oboje se kutálelo jako rozbitá sedmdesátitunová hračka.

Pak monstrum spustilo palbu a mnoho Svobodných už si očního lékaře neužije.

* * *

Světelné peklo se zhouplo, jak řidič sjel na nakládací rampu - dobré je, že se stroj schová mezi ledové bočnice, špatné, že budou moci střílet jen palebná stanoviště na střechách přední a zadní pohonné jednotky.

Traulery jsou možná ještě dokonalejší kus techniky než raketoplány. Jsou padesát metrů dlouhé, deset široké a osm a půl vysoké. Mezi přední a zadní pohonnou jednotku se umísťuje cisterna s rudou - ta je čtyřicet metrů dlouhá, oválná, s aerodynamickým čelem. Plně naložen takový trauler váží skoro sedm tisíc tun. Vpředu je šípová radlice z NMD materiálů, za ní dlouhý čumák se dvěma obrovskými turbínami, vysokoteplotní stronciový reaktor s rozvodem inertního plynu, nad ním asymetricky umístěná kabina s úzkými lomenými neprůstřelnými skly zakrytými pancéřovými lamelami. Po stranách pohonných jednotek (v zadní jsou další dvě monstrózní turbíny) jsou patnáct metrů dlouhé a čtyři metry široké

pásky. Na střechách pohonných jednotek jsou věže s třicetimilimetrovými rotačními kanóny a pod nimi opravdu *velké* zásobníky; zbraně ovládají přední a zadní střelec. Na přídi stroje, schované v lůžkách, jsou dva rotační dvanáctimilimetrové kulomety - ty ovládá řidič - má je napojené na přilbu, takže střílí, kam se dívá. A nesmím zapomenout na dva samonabíjecí raketomety v pancíři přední pohonné jednotky - to jsou vůbec nejmocnější zbraně trauleru.

Benng!

Na bílém maskování zadní pohonné jednotky naskočila kouřící šmouha, ale průbojný tankový granát sklouzl. Rotační kanón zasypal abramse ocelí - vypadalo to, jako by svazek hlavní svítil - vůbec to neblíkalo - a z abramsů létaly jiskry a kusy pancíře.

Odražené střely nás stály dva muže.

* * *

Tank vypadal jako rozšlápnutý, kouřilo se z něj, ale ne-vybuchl. „Cisternu! Rychle! Nakládejte!“ zaječel řidič na otevřené frekvenci. Leželi jsme s Corgenem vedle sebe a dívali se na zadní věž trauleru - určitě jako já přemýšlel, jestli se do toho ten maniak pustí znovu. Do ledu se propalovala kupa svorek z beznábojnicové munice.

Ty zásobníky jsou opravdu *hodně velké*.

* * *

„Cisterna jede!“ ozval se na šifrované frekvenci hlas operátora - tehdy tézetka nadzvedla lem rozstřílené nafukovací haly a víchř odhodil promrzlý plast stranou - z otvoru v ledu vyrazil mohutný proud páry.

Zbylí vojáci mezitím zaujali obranné pozice a spolu s kanóny trauleru přitiskli útočící pěchotu k ledu.

„Šetřit náboji!“ ječel velitel Debries a určitě nemyslel rotační střelce.

Pěchota se stáhla (zbyly po ní hromady mrtvých) a znovu se ozvalo pískání tankových pásů - dobře věděli, že trauler zvládne jen

dva naráz - útočilo jich minimálně deset. Teď se poprvé ukázali nosiči turbolitu.

* * *

Dva tanky schytávaly destruktivní pozornost třicetimilimetrových zbraní, ale kontrastní černé stíny tápající proti zbylým strojům byly až trapně nepřehlédnutelné - nikdo už tézetka nestihl převléci do maskovacích termoskafandrů, takže byla nejen strašně vidět, ale navíc jim v mrazu strašně rychle tuhly svaly.

Výbuchy turbolitu rozjasnily svět a do tváře mi dýchly vlny horkého vzduchu - slečně Hayesové do tváře dýchlo utržené předloktí - udělala obdivuhodné dvojsalto vzad.

Ani jedna z chodících bomb nedošla cíle.

* * *

„Debriesi! Obsad'te kanóny na druhém trauleru! Hned!“ rozkázal Corgen, co měl Debries udělat už dávno. Od začátku boje uběhly tři minuty a sedm sekund.

* * *

Bohužel, s něčím takovým Svobodní počítali, tak měli v záloze...

„Za náma! Za náma!“ zařval voják, který vyskočil na přední střechu trauleru, která vykukovala z ledu jako bílý hrbatý stín. Bílý stín vzápětí zrudnul, pancíř zazvonil a do stran se rozlétlo snad deset rozžhavených projektilů - než se odrazily, prolétly křiklounem a doslova ho rozprášily.

„Kurva,“ řekl Corgen.

Živé síly nám zbývalo plus minus šest kusů.

* * *

Možná jí bylo víc, ale když jsem zahlédl, co se to do nás pustilo, raději jsem se už moc nerozhlížel - samohybné protiletdecké dvojče,

podle toho, co udělalo s vojákem, tak čtyřicítka. Něco podobného jsme používali v Luxoru.

Kanón se blížil z úhlu, který jsme neměli pokrytý - tam to měly držet zbylé bitevní zombie.

„Jáááá!“ statečně vyskočil muž, který se kryl sotva dvacet metrů od nás, pancéřovku na rameni.

V tom samém okamžiku ho zasáhli dva snajpři, a ani čtyřicítka neminula. Byl to působivý poslední okamžik - mnoho nezapomenutelných světelných efektů.

* * *

Zkroucený cár roztržené pancéřovky mi syčel těsně před nosem. Otočil jsem se na bok:

„Corgene, rozvaž mě!“

„Ani náhodou!“

* * *

Zachytil jsem (nesrozumitelný) rozkaz pro slečnu Hayesovou - ta okamžitě vystartovala, divoce prokličkovala mezi střelami, skok přes kráter, a už byla u toho padlého vojáka bez zad, co vlastní krví přimrzl k ledu.

Pancéřovku mu odlomila i s rukama.

Aha, náboje do houkadla došly.

* * *

Viděl jsem, jak ji do zad zasáhl snajpr, a viděl jsem, jak střelec na zadní věži trauleru mrkl jeho směrem.

Sníh zabouřil.

* * *

Čtyřicítka se pro změnu pustila do věže - už na ni mohla, protože proud páry z ústí šachty ustal - v černi se zalesklo aerodynamické čelo cisterny.

Slečna Hayesová se zvedla na kolena a její raketa ozářila bojiště. Vše bylo takové jiskřivé - vnímal jsem to velmi intenzivně, protože mi prolétla asi třicet centimetrů nad hlavou.

Ted' tedy jsem rozcuchaný.

* * *

Odrolil jsem si seškvášené zbytky vlasů z temene.

Raketa čtyřicítku sice neminula, jenže slečna trefila jen pravý horní roh stroje - kumulovaná nálož neškodně prošlehla pancířem... i když, Svobodní uvnitř měli asi jiný názor, protože dvojče cukavě zastavilo a přestalo střílet.

Vyskočil jsem a rozběhl se.

* * *

Čtyřicítce to odmlčení dlouho nevydrželo.

Stará dobrá červená lampička zablikala, zakličkoval jsem, a kolem prolétlo něco tak žhavého a tak blízko, že být člověk, mám na uchu puchýř.

Kryl jsem se za hromadou ledu a byl velmi rád, že v takhle hluboce podchlazeném stavu má vlastnosti žuly.

* * *

Za okamžik mne dvojče opustilo a začalo se opět věnovat zadní věži druhého trauleru - zničit ji sice nemůže, jenže střelec musí zažívat naprosté peklo a v pekle se nedá mířit.

A tanky se pořád blížily.

Uběhly tři minuty a padesát osm sekund.

* * *

Vykoukl jsem a viděl, jak slečna Hayesová sama zadržuje vlnu pěchoty; zásobníky v samopalu měnila jak robot. Pan Zet na něco pátil z elektromagnetické pušky a Corgen kmital jako paprsek - viděl jsem ho jen podle dvojblesků z pistolí.

Viděl jsem, jak velitel Debries ukazuje něco rukou - v tu chvíli mu ji střela z kulometu proměnila v krvavou drť - jasně jsem zahlédl bílé odlesky na kostech.

Zase jsem se rozběhl.

K prvnímu trauleru jsem to měl třicet metrů.

* * *

Něco mi vybuchlo pod nohama - jak jsem vytácel salta, zahlédl jsem, jak obslužná tézetka obstoupila čelo cisterny a připojila ovladače.

Cisterna má (na krátkou dobu) vlastní pneumatický pohon - tézetka ji na řvoucích proudech stlačeného vzduchu usadí na trauler. Musí se rychle, protože pokud vzduch dojde, nehne s tou příšernou hmotou nic - dokud se znovu nenatlakuje. Druhá pracovní četa už to samé prováděla s prázdnou cisternou. Mrtví se pohybovali rozvázně jako vždy - jako by kolem nich nelétalo oceli, že by s tím šla založit huť.

* * *

Vzzzzňňáááá! hvízdal kolem další odražený granát.

Poslední skok a přistál jsem na střeše prázdného trauleru. Všude byla vrstva zmrzlé rudé hmoty, v kterou se proměnili první i druhý muž, kteří se pokusili o totéž, co já. Byly v tom útržky látky z maskovacích termoskafandrů.

Já ale měl proti lidem jednu výhodu.

* * *

Přesně v okamžiku, kdy jsem skočil na střechu, skočila na konce hlavní dvojčete bitevní zombie, které jsem se napíchl na ovládání.

Takže v ten jeden jediný veledůležitý okamžik šla dávka výrazně níž, než měla.

Zasypal mne proud ledových štěpin, a už zas tak rád nejsem, že podchlazený led má vlastnosti žuly.

* * *

Skafandr utrpěl několik dalších šrámů, a podle toho, že mi táhlo na záda, i děr - nejdřív jsem si také myslel, že mi zalehlo pravé ucho, ale něco mi ho useklo.

Další dávka ze čtyřicítky zaduněla o poklop střeliště, jenže to už jsem byl uvnitř. Strašný ráz přenesený pancířem mi vyhodil levý loket, ale proti těm dvěma kašounům venku jsem na tom pořád výborně.

Boj trval čtyři minuty a třicet tři sekund.

Všichni naši vojáci byli mrtví.

* * *

Se spoutanýma rukama se rotační kanón neovládal dvakrát dobře - ani vykloubený loket tomu nepomáhal.

„Jak se to jen... aha,“ našel jsem vypínač elektromotoru vysunujícího hlavnový svazek.

PODAVAČ NÁBOJŮ AKTIVOVAT AŽ PO ROZTOČENÍ!

Cedulka byla trochu ošoupaná, ale nepřehlédl jsem ji - tak jsem podavač aktivoval až po roztočení.

* * *

Stopovky ze čtyřicítky mi létaly přímo do očí. Naštěstí je vizuální kontakt zprostředkováván světlovodnými vlákny s miniaturním průřezem - stejně to ale vypadalo nepříjemně. Už jsem byl také rád, že nemám ucho, protože rachot dopadajících střel byl otřesný - o otřesných otřesech ani nemluvě.

Elektromotory kanónu hlasitě hvízdaly.

* * *

Bohužel jsem nemohl jen tak otočit hlavně - to by mi je čtyřicítka okamžitě rozstřílela. Moje bitevní zombie zmizela po dávce z těžkého kulometu, ale mrtví právě vysunuli cisternu z ledu - na vztyčený čtyřicetimetrový stříbrný doutník byl monumentální pohled. Stačil jeden rozkaz.

* * *

Cisterna se musí zhoupnout z vertikální do horizontální polohy - stačilo trochu změnit směr, a pod tisíci tun rudy se samohybné dvojce změnilo v něco, co nápadně připomínalo *nic*. Nic, z kterého se kouří.

* * *

Sice nemám slečnu Hayesovou rád, ale v mých plánech by ještě mohla sehrát nejednu roli - ležela ve sněhu, kolem ní deset Svobodných a šili do ní dlouhé dávky - měli výkonné předledové útočné pušky.

Slečna se pod nárazy projektilů svíjela jako šváb politý horkou kvasinkovou omáčkou.

* * *

Ostrá pozornost mé rotační zbraně Svobodné trochu rozptýlila.
Po okolí.

Bengggg! schytala věž tankový granát.

Chvíli jsem viděl čtveřitě, chvíli i osmitě, a zjistil jsem, že ležím za sedačkou - aha, proto na ní jsou ty pásy.

* * *

Sice jsem neviděl, který tank po mně střelil, ale zato jsem viděl, že Svobodní právě zlikvidovali mrtvou četu, která navigovala

prázdnou cisternu. Ta se nekontrolovaně roztočila a bílé proudy stlačeného vzduchu rvaly led. Přestože prázdná, cisterna pár tun má - pár desítek - pár Svobodných se s nimi seznámilo vpravdě intimně.

* * *

V rotační trojce jsme tankům dokázali pěkně zakouřit - bez ničující čtyřicítky se ukázalo, že žijí i dva naši vojáci a dokonce i velitel Debries. Zřejmě se napumpoval nějakou drogou proti bolesti, protože jsem ho zahlédl, jak - pistoli ve zbývající ruce -, zmrzlým pahýlem kormidluje nakládku cisterny.

* * *

Uvolnil jsem spoušť - poslední tank provrtaný průbojným třicetimilimetrovým střelivem vybuchl - tanků kolem dýmalo vůbec požehnaně: předledová technika proti moderním zbraním moc šancí nemá.

Svobodná pěchota se stáhla.

Zavládlo ticho.

Z hlavní se kouřilo.

Vykloubený loket bolel.

* * *

„Pozor na snajpry,“ řekl jsem do éteru.

Řeřavějící trosky tankových pancířů mihotavě osvětlovaly široké okolí - mrtví už dovedli plnou cisternu nad trauler a za vytí vzduchu ji začali spouštět. Kolem věží na vedlejším stroji byly černé kruhy nábojových svorek - i vedle té mé jich pár je.

Všude se válely kusy těl, a led byl modrý Svobodnou krví - jedinými dvěma nezničenými věcmi byly oba traulery. Velitel Debries udělal rukama, jako že *hotovo*. Rukou a pahýlem.

Někdo (nečekaně) otevřel poklop mého střeleckého stanoviště: byl to pan Zet a mířil na mne elektromagnetickou puškou.

„Pane Kandinsky, nepřipojil byste se k nám? Laskavě?“ řekl Corgen. To mám z toho, že civím po okolí, a ne kam mám. Stačila by bývala jedna jediná dávka...

„Na to ani nemyslete,“ řekl Corgen.

Pan Zet nemohl takhle zblízka minout. „Děkuji za milé pozvání,“ vypletl jsem se z pásů a vysoukal ze sedačky.

* * *

„Ti snajpři tu určitě jsou - takže hlavu dole,“ ukázal Corgen, kudy půjdeme k vedlejšímu stroji - už se od něj přestalo ozývat vytí stlačeného vzduchu, zato se začalo ozývat vytí roztáčených turbín - led se zase začínal chvět. Na rozjezd do kopce musí být otáčky obzvlášť vysoké, aby hydrodynamické převody tu obrovskou hmotu rozhýbaly.

* * *

Šli jsme a sníh přemrzle vrzal - vítr trochu ustal, ale teplota znatelně klesla. Pan Zet se potácel - jeho termoskafandr už nikdo nezalátá, a střely mu zřejmě poškodily i systém rovnováhy - to mu ovšem nebránilo, aby elektromagnetickou puškou nekontroloval okolí. Led vibroval, až to svědilo do nohou, a trauler začal vyjíždět z rampy.

„Co to ten pitomec dělá?!“ řekl Corgen a jeho komunikační systém něco podobného poslal i řidičovi.

„Nejsi můj šéf, tlouštíku, tak brzdi,“ řekl řidič - to, že se na nás dívá, bylo poznat z toho, že se na nás dívaly oba rotační kulometry. Sugestivní pohled. „A navíc, takhle můžu použít raketometry - a to si každý tank *dobře* rozmyslí.“

„Tlouštíku?!“ řekl Corgen a pokračoval elektromagneticky: „Jenže my k vám budeme muset šplhat úplně *nekrytí*.“

* * *

A opravdu šplhat - ke dvírkům to je pět metrů - pět metrů kovového žebříku s protiskluzovými šprušlemi.

Vedle pásu (pod pásem) stáli ti zbylí dva vojáci i velitel Debries. Tomu se pod průzorem masky leskly oči, slavnostně se nadýmal a široce nám kynul pistolí. Asi si šlehnul trochu víc. Podle promrzlosti pahýlu mu budou musel zbytek ruky amputovat až v rameni.

„Tak co říkáte, pane sociální vykonavateli? Hrdinský boj, že?“

„Říkám, abyste mi kryli zadek, dokud nevylezu tam nahoru a dokud se za mnou nezavřou dveře,“ podíval se Corgen na žebřík.

„Držel ses dobře, synu,“ obešel velitele a poklepal prvního vojáka po rameni, „i ty,“ jemně bouchl druhého pěstí do hrudi. Bylo jasné, proč to dělá - zfetovaný velitel nás těch pár chvil neochrání - oni ano.

„Pane Kandinsky, vy první.“

* * *

Jaká čest! - první je vždycky na to, aby se určily pozice odstřelovačů - úplně jsem je ve tmě za mihotavým řevavěním trosek cítil - na displeji termoskeneru samozřejmě nebyli, to by nebyli odstřelovači, ale debilové.

„Pane Zet, zkuste nemířit na mě, ale krýt perimetr,“ řekl jsem - pan Zet dál mířil na mne. Zato vojáci vyšplhali nahoru na pás, zalehli, a každý kryl jednu stranu - řevavější trosky sice stále řevavěly, ale už začínaly dořeřavěvat. Stíny houstly a vítr hvízdal.

Co mne uklidňovalo, byla dělová věž na střeše nade mnou - roztočený hlavníový svazek mířil nejpodezřelejším směrem - i já jsem tam zahlédl nějaké kradmé pohyby.

„Tak honem,“ řekl Corgen, „řidič vám otevře, až budete nahoře.“ To už mé boty zvonily o přičky.

* * *

Stihl bych to jednou dolů a ještě jednou nahoru, než mě ten pitomec pustil - připadal jsem si opravdu *zranitelný*. Ani značná nesmrtnost nemá na pud sebezáchovy vliv - spíš naopak.

„No konečně!“

Dveře se otevřely (jsou tak těžké, že se otvírají elektromotorem) a řidič mi do obličeje mířil brokovnicí:

„Náš pan trestanec. Sedni na prdel a mlč.“ To už jsem seděl, mlčel a dveře byly zavřené. Řidičovi bylo tak osmnáct, a jako všichni řidiči traulerů byl nechutně bohatý, nechutně nafoukaný a nechutně navlečený do něčeho, co okoukal z filmů o koních, bubínkových revolverech a drsných chlapících s pohledem jak ocel.

Druhá šla slečna Hayesová. Poposedl jsem si.

Třetí pan Zet.

Pořád nikdo nestřílel, a v nepříliš rozlehlé kabině (nebo spíš odporně těsné kabině) začínalo být husto.

Řidič odložil brokovnici, namířil si na obličej výdech okysličeného vzduchu a zapálil si něco, co podle smradu byla řasová drť syčená amfetaminy. Řidiči to kouřit smejí, ba musejí - ostří to smysly a zahání únavu (a obavy) - i tehle měl v kostech patnáct set kilometrů a zrovna tolik před kostmi.

Tedy, alespoň si to myslel.

Já mám jiné plány.

Poslední šel Corgen.

* * *

Seděl jsem tak, aby mne co možná kryla těla obou mrtvých, zato řidič se vyvalil, aby na posledního cestujícího pořádně viděl. Když se za okénkem (žádné sklo, dvacet centimetrový sendvič z polykarbonátu a NMD fólií) objevila vykonavatelova dýchací maska, řidič stiskl tlačítko a dveře se otevřely - dovnitř se opět nahnul mrazivý vzduch, ale nebylo to tak hrozné, protože v podlaze u prahu jsou horkovzdušné fukary - máte-li pod zadkem stronciový reaktor, není s topením problém.

„Tak tě tu vítám, tlou...“ něco syklo a řidič místo „... štíku“ řekl něco jako „glummm!“.

Zvenčí se ozval řev střelby, trauler se rozechvěl, jak se do toho dala i věž nad námi, a ledová hromada na hranici viditelnosti zavířila a zmizela.

„Dveře! Dveře!“ ječel Corgen, tak jsem se naklonil a zmáčkl patřičný knoflík. Přitom jsem se fascinovaně díval na řidiče - bylo mu vidět skrz krk - kulka ho zasáhla do hrtanu, minula páteř, odrazila se od „skla“, zasekla do ramene, prolétla plícemi a skončila v srdci. Řidič zaklapal zkrvavenými zuby, vypustil pár krvavých bublin, zkrvavené cigáro mu upadlo do klína, ublíženě nakrčil čelo a zhroutil se na ovládací berany. Pisklavý zvuk jeho dechu přešel v bublání, bublání v ticho. Z díry v krku mu unikal amfetaminový dým.

„Kurva!“ řekl Corgen. Já jsem neřekl nic, protože mi snajpr ušetřil práci - kdyby nevystřelil, v příštích pěti vteřinách bych kovbojovi zlomil vaz.

* * *

„Jasně,“ řekl jsem, „jak nejsnadněji znehybnit trauler. Kdyby bylo řidičů víc a mohli jezdit po dvou, to by byla jiná.“

„Kurva!“ znovu řekl Corgen a namířil na mě pistoli, „ještě slovo a budete potřebovat nový obličej, pane Kandinsky.“

Tak jsem mlčel. Mlčeli jsme všichni.

Minuta ticha.

„Kurva!“ řekl Corgen.

„Co se děje?“ zeptala se vysílačka hlasem velitele Debriese.

„Řidič měl... náhlou krční příhodu,“ odpověděl Corgen.

„Kurva!“ řekl velitel Debries.

Zleva i zprava se zvedla Svobodná pěchota. I tanků jim pár zbylo.

* * *

„Umím to řídit,“ řekl jsem.

Z pancíře nad turbínami se jen jiskřilo - dělalo to docela hluk.

„Prosím?“ řekl Corgen.

„Umím to řídit,“ poklepal jsem na palubní desku.

„Nemyslím,“ stáhl si dýchací masku, „a i kdyby, nemáte přístupové kódy - ani byste nepřidal plyn. A myslím, že jsem vám jasně řekl, abyste...“

Turbíny zakvílely a ručičky otáčkoměrů vylétly k červeným polím.

„Jed', Toby! Už proboha jed'!“ zaječel (už asi po sto padesáté šesté) přední střelec.

„Proč furt stojíme?! Kurva!“ zaječel (už asi po sto padesáté sedmé) zadní střelec. Granáty z tanků bušily převážně do jejich věží.

„Jasně, vy tyhle starší systémy dokážete dekodovat v reálném čase. Ano,“ Corgen se na mě zamyšleně díval a přihlazoval si zbytky šedých vlasů nad ušima, „proto mají slečna Hayesová a pan Zet v hlavách to... to nové. Dokážete s tím dojet do Majesty?“

„No problemo.“

„To znamená?“

„Ano.“

„Ale jako bych slyšel nějaké *ale*.“

„Nejedeme do Majesty.“

„Zajímavá idea,“ Corgen nakrčil obočí, „vy snad víte o nějakém jiném, stejně příjemném místě, kam bychom mohli?“

„Sarkasmus! Corgene, ty rosteš,“ zvedl jsem na spoutaných rukou oba palce: „Nejdřív zajedeme pro slečnu von Graff, a teprve až pak...“

„Nepřipadá v úvahu.“

„Jéééd', Toby, jéééd'!!!“ Přední střelec začínal být hysterický.

„Proč nepřipadá v úvahu? Uvažuj: jsou dvě možnosti:

Zaprvé může být slečna von Graff zrádce, a to bys neměl dopustit, aby se u Svobodných moc vykecávala - navíc je na Pláních opuštěný raketoplán a ona je pilot. Neměl bys to dopustit jako sociální vykonavatel. Jako případný budoucí vrchní sociální vykonavatel - za zásluhy se povyšuje.“

„A druhá možnost?“

„Líbí se mi na tobě, Corgene, ta rationa... Hopla!“ granát narazil do lamel před oknem pod nepříjemně průbojným úhlem. Lamely se připlaskly na polykarbonát a kouřilo se z nich. „Druhá možnost je, že ji skutečně zajali, a jestli zjistíš, že je astronaut, tak z ní dostanou všechno, co ví, viz i má předchozí poznámka o raketoplánu. A nezapomeň, jmenuje se *von Graff* - tatík by ti za její záchranu byl asi vděčný, a že má peněz víc než sám Velký Lloyd.“

Corgen začínal vypadat zamyšleně: „Hypoteticky: jak byste ji chtěl najít?“

„Co trochu stopovat? Všichni tu vidíme trochu líp, než bývá zvykem, řekl bych.“

„Ano. To ano. Co byste chtěl vy?“

„Sundat pouta. Zbavit se tady přítele doutnajícího kovboje. Nahodit loket. Zbytek probereme, až přijde čas.“

Corgen se na mne podíval, a já se tvářil tak, že pochopil, že stejně jiná možnost není.

Nebo spíš pochopil ty prachy.

Kovbojovi se cigáro propálilo oblečením a začalo z něj být cítit přiškvařené maso.

Slečna Hayesová mi sevřela ruku a trhla. To, že jsem tak odolný, neznamená, že mne nebolí, když mi nahazují vykloubený loket. Chvilí jsem viděl barevné hvězdičky - lepší výhled než u Saturnu; opravdu už si na ty vykloubeniny musím dát pozor.

„Děkuji. Příště trochu s citem, prosím,“ řekl jsem. Slečna se na mne dívala, řekl bych, *mrtvě*. Tvář useklou šakenem jí opravili, že to skoro není vidět. Povrch kinetického mikroobleku byl čmouhatý po střelách a maskovací kombinézu měla na cucky.

„Jéééééééé!!!“

„Chlapci ztrácejí nervy,“ nastavil jsem ruce a Corgen mi odemkl pouta. Pan Zet zvedl kovboje (jednou rukou), posadil si ho na klín, já se posunul na jeho místo, nasadil si řidičskou přilbu a zapnul šestibodové pásy. Pod zadkem mi mlaskala krev.

Ještě že je skafandr nepromokavý.

* * *

To, že umím řídit trauler, je lež.

Jasně, prošel jsem testy, takže reflexy na to mám, jenže jedna věc jsou testy, druhá půlroční intenzivní kurz. – Ten samozřejmě nemám.

Sevřel jsem berany.

Ale zato - jako každé dítě v Majesty -jsem najel statisíce kilometrů v jedné z nejoblíbenějších elektronických her - v *Traulers*.

Nejoblíbenější je proto, že je dostupná z kteréhokoli terminálu, je zadarmo, a navíc se dají velmi levně koupit patřičné ovládací prvky včetně přílby a beranů. Austen-Rohrerové hledají potenciální řidiče už mezi nejmladšími dětmi ze všech pater - právě na základě svých výsledků jsem kdysi dostal pozvání do náborového střediska. Zamyslel jsem se, jestli jsou to skutečně moje *vlastní* vzpomínky, ale ono je to asi jedno.

Ted' už určitě.

„Pojedem?“ řekl Corgen.

Protúroval jsem turbíny.

* * *

Těm turbínám se z neznámého důvodu říká *detroity*, stronciovému reaktoru, který je poháněn, se ze známého důvodu říká *rychlý* nebo *vysokoteplotní* - to druhé slovo je výstižnější - právě se nám začíná přehřívat.

„Jedeme, zapněte si pásy,“ řekl jsem, sekvenční řadicí páku posunul do polohy ROZJEZD a poprvé se podíval ven pomocí přílby - rozhled je panoramatický, protože je napojená na vybroušený systém světlovodů.

Taky bych měl zkusit kulomety.

* * *

Hydrodynamické převodovky začaly hučet (každý pás má svou) a kulomety vyskočily z lůžek v kapotě a začaly chrlit oheň. Svobodní před námi si byli tak jisti, že je řidič po smrti, že z těchhle zbraní strach neměli.

Ted' už neměli strach z ničeho.

Dva tanky, které do nás na střídačku pálily, se pokusily ujet, ale i raketomety jsou fajn. Trauler se začal rozjíždět.

* * *

„Kryjte nás! Kryjte nás!“ ozvala se vysílačka hlasem velitele Debriese. Nad jeho životaschopností nešlo než zavrtět hlavou - v předledových dobách by o něm napsali písničku, něco jako *Pašák Debries*.

„Sorry, veliteli, musíte si poradit sami,“ řekl Corgen.

„Ale slíbil jste nám to!“

Já jediný viděl, jak všichni tři běží podél pásu - velitel s jedním vojákem podpírali posledního vojáka, a přestože se trauler teprve rozjížděl, už nám skoro nestačili.

„Slíbil?“ řekl Corgen: „Ano, asi ano. Ale víte, veliteli, nesmíte všemu věřit.“

„Ale...!!“

„Přeji dlouhý a klidný život,“ usmál se pan sociální vykonavatel - celá odměna za mne bude jeho a jen jeho. Usmál jsem se také - práškači to nemívají jednoduché. Ani *pašák Debries*.

* * *

Trauler zrychloval a zrychloval. Na třiceti kilometrech za hodinu jsem přeřadil z ROZJEZD na JÍZDA. Tedy přeřadil: poměry v převodovkách má na starosti elektronika, já jí pákou jen říkám, co si přeju.

Traulery jsou určeny pro rychlosti kolem tří set kilometrů za hodinu - je jasné, že člověk by řazení nezvládl, vlastně by nezvládl nic - vyjma jedné jediné věci, kterou zas nezvládnou sebelepší počítače, a to řízení. I když ono vlastně nejde, ani tak o *řízení*, jako o volbu cesty. Je to nějaký divný evoluční výdobytek lidstva, že někteří z nás instinktivně poznají, kudy se sedmitisícitunové monstrum může prohnat a kudy ne - ne každý led tu hmotu unese, a spleťte-li se, spleťte se jen jednou: trauler zapadne klidně i nad střechu, což už obvykle posádce může být jedno, protože cisterna nejdřív slisuje kabinu na placku a pak vybuchne reaktor. Najít správnou cestu dokáže jen málokdo, a ještě málokdovíší málokdo na ni dokáže trauler v té rychlosti navést - proto je řidičů tak zoufalý nedostatek. Před lety, při plánování provozu, se myslelo, že stačí vyhledat a vytyčit asi deset tras a pak je používat - tento omyl stál

předky asi deset strojů - vlastnosti ledu se neustále mění. Navíc pro Svobodné není problém vyhloubit něco, čemu říkají *mamut* - velká hluboká chladná a dobře maskovaná díra.

Za okny se vařila tma, vítr a sněh.

Rozsvítil jsem světla.

Snad svou cestu najdu.

* * *

Zatím jsem se jen tak plazil, protože ostré zatačky jsou s rozjetým traulerem značný problém - Corgen mne navigoval k místu, kde jejich vznášedlo napadli Svobodní, a to proto, že se dá předpokládat, že přijeli z míst, kam potom odjeli ti, co zajali Moniku.

„Tobby! Držíš stopy! Bacha!“

„Pro předního střelce. Jsem nový řidič, pan Kandinsky. Jedu kam chci, jedu jak chci, tak střílej a mlč.“

„Co je to za pitomost?!“

„Tady sociální vykonavatel Corgen. Kdo neuposlechne rozkazy, bude popraven.“

„Hovadina,“ vložil se do diskuze zadní střelec, „Tobby, co se děje?“

„Příteli,“ Corgen použil hypnosuggestivní modulaci, „pan Tobby je mrtvý, a pokud nebudete poslouchat, velmi brzo budete i vy. *Velmi* brzo.“ Zdánlivě prostá věta, ale i mně se zjezily zbytky vlasů.

Střelci zmlkli.

* * *

„Pane Kandinsky, támhle,“ ukázal Corgen na zvláštní útvary daleko vlevo. Nejdřív jsem musel přepnout přilbu na vnitřní pohled (přepíná se „myšlenkami“), teprve potom jsem uviděl, kam ukazuje. Ty útvary byly rozježené čeřinami nafoukaného sněhu, a podle všeho to nejsou útvary, ale zničené tanky.

„Vidím - dívejte se po stopách,“ začal jsem místo objíždět širokým kruhem.

Jeden by řekl stopa jako stopa, navíc smazaná větrem, ale není to pravda: je velmi přesně poznat směr, kterým se vozidlo pohybovalo, rychlost, i jak je to dlouho.

„Hele,“ zablikal jsem hledáčkem (světla se také ovládají myšlenkami): otisky po několika pásových vozidlech plus několik nepravidelných roztřepených pruhů po rychlých vznášedlech, pět šest hodin staré, od severu.

„To bude ono,“ řekl Corgen - určitě taky hrál v mládí Traulers, a tam je na trasologické vyhodnocování kladen stejný důraz jako ve skutečnosti. Takhle staré stopy jsou nikoli vyjeté do podkladu, ale naopak z podkladu vystupují - na sněhu, samozřejmě - protože vítr kolem nich odfouká měkkí neudusané vrstvy. Otočil jsem berany, a kompas se pozvolna usadil na N.

* * *

„Přecházíme na plnou rychlost,“ vydal jsem varování posádce, a až mě překvapilo, jak se to podobá hře. Sám jsem zatáhl kulomety a přepnul radlici na automat - radlice ve vysokých rychlostech funguje jako přitlačné křídlo a zároveň urovnává cestu - není možné se vyhnout všemu - přesněji - téměř ničemu.

„Připoutaní?“ přehlédli jsem spolucestující a sám si zkontroloval růžici na hrudi - není tak nezvyklé, že kolos dokonce skáče - a pěkně daleko. Všechny součásti podvozku jsou z nejmodernějších NMD materiálů, vyrobeny nejmodernějšími technologiemi, které jsou střezeny stejně přísně, jako si Japonci střezí výrobu Dlouhého věku a Britney Spears datum narození.

Turbíny začaly hučet, přešly pásmo rezonance a začaly kvílet - počítač pozvolna zvyšoval výkon reaktoru a já jen sledoval, jak se v převodovkách dynamicky mění převodový poměr a jak číslo na tachometru utěšeně roste.

Někdo by mohl namítnout, proč se nejezdí pomalu, to by zvládl každý druhý, jenže tím, že jedete rychle, roste schopnost překonávat „špatný“ led, takže projedete tam, kde byste pomalu nikdy neprojeli - ale hlavně kvůli Svobodným a jejich stíhacím speciálům.

„Plná rychlost,“ řekl jsem, když se číslo na tachometru překulilo přes trojku a dvě nuly. Vítr ječel a burácel, a na odtokových hranách radlice se točila sněhová tornáda.

„Přední střelec pro řidiče,“ ozval se komisní (byť trochu znepokojený) hlas, „jedeme přímo do Svobodný prdele, jestli to nevíš.“

„To naschvál,“ řekl jsem.

„Aha. A že jsme tím pádem všichni mrtví, víš taky?“

Podíval jsem se na slečnu Hayesovou: „Jo.“

„Kurva,“ řekl přední střelec.

„Vykonavatel Corgen přednímu střelci - to, co jsem říkal předtím, nehodlám opakovat.“

„Corgen?“ vložil se do řeči zadní střelec, „snad ne *ten* Corgen?“

„Kdybych byl *ta* Corgen, jmenuju se Corgenová.“

Údivem jsem pozvedl obočí - Corgen vtipkuje!

„Ale ne, já jen, že když jsme přijížděli k dolu, Tobby říkal, že budeme brát pasažéry - byl mezi nimi i nějaký sociální vykonavatel *Elvis* Corgen. Tak já jen, jestli jste to vy - jestli jste skutečněj *Elvis*.“ Na vnitřním okruhu se ozval dušený smích.

„Elvis?!“ řekl jsem.

„Corgen zadnímu střelci...,“ Corgen se odmlčel a v ruce drtil pengun.

„Elvis?“ zopakoval jsem: „Aha, ty ses musel narodit krátce po objevení Prvního archivu.“ To je slavná část historie Archeologického ústavu - objev zachovalého archivu předledové hudby. Nikdo dnes už neví, co všechno v něm bylo, protože Britney povolila jen sebe a klasiku, takže Elvise a Beatles zná každý. Přibýlo tehdy mnoho Johnů, Paulů a Georgů. Ringů moc ne, a Elvisem svým dětem ublížilo jen nemnoho rodičů.

„Můžu ti říkat Králi, Corgene?“ řekl jsem a cítil, jak se mi začíná zlepšovat nálada.

„Raději,“ odkašlal si, „raději ne. Nemuselo by to být zdravé, pane Kandinsky. Pro vás.“

Opravdu jsem se začínal cítit fajn - to muselo být krušné dětství - proto tak nemá rád přezdívky, *tlouštík*.

* * *

Za sedm hodin začalo kalné svítání - jinak se nedělo nic - na vyty větru si člověk zvykne (a přestane ho slyšet), moje červená lampička slabě žhnula, (takže jsem občas trochu uhnul (aniž bych přesně věděl proč)), ale protože stále jedeme, asi to svůj význam má - i přední střelec se uklidnil a přestal mi hlásit každou podezřelou skvrnu na sněhu. A protože bylo světlo a klid, palubní počítač nám začal pouštět reklamy:

„JOBUGELLA! Nový řasový jogurt s extra velkými kousky tykadel! Mnoho proteinů! Mnoho chuti! Mnoho nevšedních zážitků! Křupavé! Křup křup - zdravý zub! Kupte deset JOBUGELL a vyhrajte zájezd do sedmistého patra AR Centrální!“ Chytrý pán v dokonalém obleku se chytře usmíval a hladil po hlavě chytře vypadající usměvavé dítě - všem bylo jasné, že je tak chytré a usměvavé, protože sní deset JOBUGELL denně. „Vaše zažívání se vám odmění - klinicky testováno! Jaký dovnitř, takový ven!“ Chytrý pán byl nahrazen lékařem a lékař trojicí krasavic, které pěly: „Jobugella! Jobugella! Jobugelláááá!“ Všem dívkám bylo rázem jasné, že tak ztepilé postavy získají jen požíváním milovaného řasového jogurtu. „Já ji také jím!“ na závěr se mihl Hardy Long.

„Úplně se mi sbíhají sliny,“ řekl jsem, „co tobě, Králi?“

Nevím, kdo to byl, ale dostal jsem takovou na solar, že jsem dobrou čtvrt hodinu nemohl promluvit.

Corgen si broukal: „Jobugella, Jobugella, Jobugelláááá!“

„Přední střelec řidičovi: Takže jsme právě dorazili: Do prdele. Srdečně vítám.“

* * *

JOBUGELLA: NOVÉ! CHUTNÉ! NEVŠEDNÍ!

* * *

„Zadní střelec. Dva nepřátelské nosiče na šesti hodinách.“ Přepnul jsem na světlovody na zádi, a skutečně - dva ukořistěné traulery nám luxovaly stopu - protože byly skoro prázdné, byly méně stabilní, ale zato o dost rychlejší. Jeden měl na pancíři kapoty nakreslenou obrovskou černou lebku - zuby na radlici; druhý měl standardní Svobodné bílošedé maskování.

Zatím máme dvoukilometrový náskok, ale kvapem se rozplývá.

* * *

Zablokoval jsem bezpečnostní obvody reaktoru - v Traulers to byla oblíbená chvilka, teď jsem si oblíbeností nebyl tak jistý - reaktor je někde přímo pode mnou.

„Plný výkon, pozor,“ řekl jsem - to pro střelce, aby si stáhli topení - horký vzduch by je mohl popálit. Sám jsem přiškrtl přívěry v kabině.

„Zadní střelec. Rakety. Jedna, dvě, tři. Samonaváděcí.“

„Přední střelec. Stíhací vznášedla na deseti hodinách. Někde před náma bude mamut.“

* * *

Protože jsem si myslel totéž, právě jsem trochu uhnul.

Zadní střelec odpálil klamně cíle, a rakety neškodně vykoply pár metrů ledu. Až se Svobodní přiblíží, už to tak jednoduché nebude, ale zatím jsem srovnal rychlost - tři sta padesát docela ujde. Venku je velká zima, tak teplota reaktoru sice stále roste, ale jen zvolna, čili máme přibližně čtvrt hodiny - pokud nebudu muset ještě přidat.

Cítil jsem, že se Corgen začal potit.

Mrtví kontrolovali zásobníky a cvakali závěry.

* * *

Vznášedla s námi držela krok bez problémů, ale zároveň se držela za hranicí efektivního dostřelu - přední střelec po nich párkrát prásknul, ale snadno uhnula - na tenhle druh boje máme moc krátké

hlavně. Optikou v přilbě jsem si jedno přitáhl: je to lehký, aerodynamický stroj s otevřeným kokpitem a obrovskou tlačnou vrtulí - motor není vidět, zato jsou vidět dvě velké rakety - na každém boku jedna. Jsou neřízené, takže imunní ke klamným cílům i elektronickému rušení, ale zato - podle Traulers - zatraceně účinné.

„Zadní střelec. Zase dotahují.“

„Vidím.“

Od pásů a radlic strojů za námi tryskal sníh stejně divoce jako od nás - vypadali jsme jako fakt-hodně-rychlé sněhové pluhy.

Po kalném nebi letěly nízké mraky a ráno už přešlo v den. Znovu jsem si přitáhl stroje vzadu - kdybych nemusel používat optiku, možná bych za pancéřovými lamelami viděl bledé tváře pronásledovatelů - jsou to lidé, zajatí lidských řidičů. Prý mají v míše voperováno něco jako ovladač založený na dráždění center bolesti, popřípadě blaha. To podle toho, zda poslouchají nebo ne - a bolest je prý tak strašná, že poslouchají všichni. Utéci nemohou, protože první věc, co jim Svobodní provedou, je amputace nohou. To ale není to, co tvrdě vycvičené mladíky zlomí - zlomí je až to, že krom vlastních nohou nedostanou nic k jídlu.

Syrových.

Mražených.

Po čtrnácti dnech hladovění je sní každý. Pak už jsou Svobodní.

Napadlo mne, že zubatci musí mít docela pokročilou medicínu, když zmražené řidiče udrží při životě - ale když si dokázali vypěstovat zuby na trhání zmraženého masa, asi na tom není nic tak překvapivého.

„Útočí! Útočí!!!“ zaječel zadní střelec.

V tu chvíli jeho věž zasáhl laser.

* * *

„Kurva! Mají laser!“ zaječel přední střelec. Já jsem zatím poslouchal řev zadního střelce - paprsek sice nešel skrz, ale rozpálil pancíř tak, že ho žár spolehlivě usmažil.

Trvalo to asi minutu, a dobrá zpráva byla, že nevybuchla munice.

„Odkud to šlo?“ zeptal jsem se.

Z traulerů za námi zatím sjížděly (seskakovaly) stíhací tanky. Jsou to více méně obyčejné abramsy (odlehčené, s pásy z primitivních NMD materiálů (ano, Svobodní odešli z Majesty až *po* objevu NMD prvků, a ano, byl mezi nimi i jeden materiálový vědec)), ale s turbínami upravenými na spalování směsi kyslíku a vodíku - vydrží padesát, maximálně sto padesát kilometrů, ale zato udrží s traulery krok.

„Lebkoun ho má v přední věži - zvedni štít!“

„Klid, už je nahoře,“ řekl jsem a zároveň cítil, jak nás aerodynamický odpor zadního štítu zpomalil. „Corgene? Pošli někoho do zadní věže, ano?“ O zápěstí se mi otřela ledová ruka, klaplo tlačítko, a když se otevřely dveře, vše, co nebylo upevněné, bylo vysáto pekelným mrazivým vysavačem.

Dobrá zpráva byla, že vylétl i značně zapáchající Tobby.

* * *

Zamkl jsem nejbližší vznášedlo do zaměřovacích systémů a vypálil dvě rakety - stíhací tanky už do nás šily ze všech hlavních.

Svobodní uvnitř jsou naprostí sebevrazi - tanků sjelo z každého trauleru pět, teď skákaly po zmrzlých muldách a při svých padesáti tunách běžně létaly třicet metrů - jednomu zrovna praskl pás (Svobodní odešli *krátce* po objevu NMD prvků a ten materiálový vědec nebyl nejlepší): tank se roztočil jako tornádo, dvacet metrů vysoko, kanón omotaný kolem věže, výbuch sněhu, výbuch vodíku, výbuch nábojů, trosky na kilometr daleko.

Působivé.

„Zadní střelec na místě,“ ploše řekla slečna Hayesová.

„Tak sakra střílej,“ řekl jsem já.

* * *

Zčernalé tělo původního zadního střelce se nárazem na led roztrhlo na červenou čmouhu, mé rakety minuly a z kokpitu vznášedla se zvedla ruka v rukavici a udělala na mě známé gesto vztyčeným prostředníčkem. Svobodný ve vznášedle ale nevěděl, že

rakety tentokrát nejsou samonaváděcí, ale že je řídím - pro mé systémy žádný problém. Obě jsem mu - hezky odzadu dopředu - zabodl před čumák.

Vznášedlo vlétlo do výbuchu, který ho vykopl kolmo k nebi, tam se obrátilo špicí dolů a na plnou vrtuli se zarylo do pláně.

Ty velké nepřátelské rakety jsou opravdu účinné - jejich výbuch mi i na půl kilometru trhl řízením a vše zmizelo v husté chumelenici.

Vystrčený prostředník určitě dosvištěl až na oběžnou dráhu.

* * *

Vylétli jsme z toho současně s několika dalšími vznášedly - tři se nekontrolovaně smýkala po ledu, z motorů frčel hořící plyn, čtvrté se roztloukalo v gigantických kotrmelcích.

„Hezky,“ pochválil jsem se.

„Vpravo! Vpravo!!!“ zaječel přední střelec. Protože jsem v neprůhledném mraku trochu ubral (trochu moc), oba traulery nás dotáhly - ten bez lebky se držel sotva pět metrů od nás, levý přední pás nasunutý před naším pravým zadním, a kopíroval každý můj pohyb.

„Co chce dělat?!“ Tohle v Traulers nebylo.

„Výsadek! Co jinýho! Kde ses učil řídit? V *Traulers*?!“

„Hm,“ řekl jsem. Jasně bylo, že pokud pojede dostatečně blízko a dostatečně šikovně, bude v mrtvém úhlu pro všechny palubní zbraně. Boční nárazy nepřicházejí v úvahu - představil jsem si, co by se stalo, kdybychom si najeli na pásy, a raději už si nepředstavoval nic.

„Klid, pane Kandinsky. I pan Zet je venku, zařídí to,“ řekl Corgen.

„Já jsem úplně kl... *Držte se!*“ zařval jsem.

* * *

Před námi byl práh: kilometrový kus ledu poklesl o deset patnáct metrů - podle ostrosti lomu možná jen před pár hodinami - Svobodní o tom také nevěděli, jinak by nikdy nejeli tak rychle.

Stihlo mi jen blesknout, jaká je klika, že nejedeme z protisměru.

* * *

Relativně nejlépe na tom byla vznášedla - i když ne všechna. Takže: relativně nejlépe na tom byla vznášedla, která jejich piloti dokázali vyvážit a v pravý okamžik vytočit motor, aby dopadla na vzduchový polštář. Ta dvě, kterým se to nepovedlo, propadla zádí.

Jedno se otočilo celé, takže dopadlo na kokpit, druhé na vrtuli. První stroj nevybuchl - jen se točil po hrubém sněhu a kreslil za sebou širokou modrou stopu. Druhé vznášedlo explodovalo a kusy vrtule dolétly až k nám.

Toto vše jsem mohl pozorovat poměrně v klidu, protože jsme letěli.

* * *

Corgen s předním střelcem unisono vřískali - já ne, protože jsem pašák. Když se naše balistická křivka začala ohýbat dolů, začal jsem také.

* * *

Ulétli jsme dobrých dvě stě metrů - hrana zlomu nás hnusně vykopla do výšky. Dopad byl něco neuvěřitelného.

Tlumiče radlice se zarazily až k dorazům a začali jsme se nořit do ledu - od radlice létaly mnohatunové kusy něčeho, čemu se ani při nejlepší vůli nedá říkat *tříšť*.

* * *

Strašlivým přetížením se mi roztřepily bezpečnostní pásy, vytočené detroitky ječely a protáčeající se podvozek rval podklad. Věděl jsem, že zpomalit jen o trochu víc, povolím rám, a cisterna brzdy nemá. Představil jsem si, jaké to asi je, být rozválcován po celých Pláních, čímž jsem objevil další z věcí, které si rád odpustím.

* * *

Reaktor i tlumiče vydržely, a začali jsme z ledového hrobu stoupat - ve skutečnosti se vše odehrávalo velmi rychle: Vylétli jsme z předlouhé rýhy (doufám, že ji pojmenují po mně), znovu skočili, znovu dopadli a bloky ledu sršely na všechny strany. Při druhém dopadu něco přelétlo přes střechu a spadlo pod radlici.

Pan Zet se měl lépe držet.

* * *

I když, asi se držel dobře, protože měl utržené obě ruce - to jsem zahlédl v té pikosekundě, než jsme se přes něj přehnali. Mám pocit, že to drnclo.

To už oba naše kanóny chrlily nábojové svorky.

* * *

Svobodní v nejbližším tanku si museli myslet, jak to zvládli - bohužel pro ně to zvládli moc blízko k nám. Je to působivý pohled, když tank vybuchne v takové rychlosti. Kouřící trosky kreslily kudrnaté spirály dlouhé stovky a stovky metrů.

Mrkl jsem za sebe - Lebkoun se potácel ze strany na stranu - opravdu jel vždy jen po dvou pásech, trousil výsadkové komando horem dolem, jenže jeho řidič byl opravdu dobrý, takže to ustál. Druhý stroj už dotahoval.

„Krucinál,“ řekl jsem - před okamžikem mne pojal pocit, že jsem nejlepší na světě, a nějak mi nedošlo, že pro pravé řidiče je to více méně rutina.

Když začala přeskakovat útočná jednotka, Lebkounovi se dobily kondenzátory, tak tentokrát laser schytala přední věž - cítil jsem žár skrz strop kabiny a dokonce se kouřilo z čalounění.

Slečna Hayesová nezaváhala a rozstřílela vysunutý emitor - nicméně, naše stavy prořídly.

* * *

Trauler vedle jel (opět) v mrtvém úhlu - slečna nemohla střílet tak dolů a já se nemohl utrhnout, abych jí to umožnil - sousední řidič mne (opět) bez problémů kopíroval.

Dva, pět, deset Svobodných s divoce pomalovanými tvářemi už se sunulo po madlech naší cisterny. Podle těch ksichtů to jsou pěkní maniaci, ale kdo jiný než maniak by přeskakoval z trauleru na trauler v třistadvacítce. Než přeskakovali spíš přelétali - měli na rukávech něco jako létací blány.

* * *

V přilbě se mi rozblikalo ostré červené světlo, jako bych nevěděl, že se přehřívá reaktor. Kriticky. Nemohl jsem pořádně otevřít chladicí žaluzie, protože před námi poskakovaly dva stíhací tanky, věže otočené dozadu - když jsem před chvílí zkusil vystřelit z raketometu, tak přesně v té chvílce mezi otevřením záklopky a vypálením rakety někdo z tanku střelil do výmetnice elektromagnetickou puškou - místo levého raketometu máme v kapotě dýmající jizvu a levá strana okna je neprůhledná spalínami.

Sice jsem s traulerem nemohl uhnout, ale zato jsem mohl udělat něco, co by žádný člověk nedokázal.

Dupl jsem na brzdy.

* * *

Zní to prostě, vím, jenže člověk by neměl šanci vše přesně načasovat - ačkoli se to nezdá, je to dokonce ještě ošemetnější než trefit Velkého Červa.

Hydrodynamické převody zabraly na opačnou stranu, teplota v převodovkách vylétla o sedmdesát stupňů, stroj se děsivě zapotácel, v rámu zakřupalo, ale to už jsem povolil pedál a dorazil ovladač reaktoru na kraj červeného. Kdyby otáčky turbín příliš zakolísaly, vybuchneme jako šrapnel.

Manévr měl dva efekty: maniaci na cisterně popadali (sice ne všichni, ale dost) a řidič vedle se lekl, vyjel doprava a zároveň nás předjel.

A slečna Hayesová opět nezaváhala.

* * *

Díky světlovodům jsem měl přímý přenos i s detaily -průbojná třicetimilimetrová munice rvala členy komanda na cáry - rozžhavené střely se takhle z úhlu odrážely od plošiny, na níž předtím byly stíhací tanky, a mlely ty cáry znova a znova, až z nich zbylo jen něco jako termizovaná JOBUGELLA.

Jak se řidič zoufale snažil vrátit do mrtvého úhlu, a přeživší Svobodní se stejně zoufale snažili po plošině utéci někam pryč, smekali se v krvavé kaši a padali pod zadní pásy - kusy jejich těl létaly až do mraků. Během pěti vteřin nezbylo z třicetičlenné jednotky nic.

* * *

„Hezky, slečno Hayesová,“ řekl jsem, „ale na cisterně nám jich pár zůstalo. Šest, přesně řečeno.“

Rotační kanóny mají samozřejmě pojistku, aby střelec v zápalu boje nezasáhl vlastní trauler, takže to slečna bude muset vzít ručně - a na rozdíl od ní mají Svobodní na botách, kolenou a loktech přísavky, takže jim nevadí ani znovunabytá třistadvacítka.

Tři šli po ní, tři po nás.

„Corgene, připrav se,“ řekl jsem.

* * *

Tanky před námi spustily palbu - oba mířily na polykarbonát přede mnou, a takhle zblízka - kdyby se trefily naráz - by se jim to mohlo povést. Spolehl jsem na to, že je celá příď v kouři, a otevřel druhý raketomet.

První raketu jsem posadil pravému tanku přesně pod věž.

Před druhou mi zas nějaký nepřející hajzl střelil do výmetnice.

* * *

Tank se rozlétl do stran a přes sklo nám práskl roztržený pás - celý trauler se otřásl. Jednoho ze Svobodných na cisterně něco trefilo do zad - jasně jsem viděl, že je skrz něj vidět - to už letěl a modrá krev stříkala na všechny strany.

Aby mi tak zasvinil světlovody.

Urazil si nohy o zadní věž a vichřice ho rozptýlila po Pláních.

* * *

O radlici se rozkráply zbytky tanku a trauler se zhoupł. Abrams vlevo také něco schytil, takže se točil jako káča - vysunul jsem kulomety a ke vši té rotaci se i hezky rozjiskřil - nic mu to sice neudělá, ale ten parchant s elektromagnetickou puškou musí někde vykukovat.

* * *

Když byli ti dva (ti zbývající dva), kteří šli po slečně Hayesové, těsně u zadní věže, slečna pootevřela poklop, jenže přesně na to čekal zadní střelec v Lebounovi.

Jakmile vystrčila ruku se samopalem, na poklop zabušila dávka z kanónu, a to nemohl vydržet ani mikrooblek - slečnino předloktí odlétlo i se zbraní.

„Nevyhráváme, Corgene,“ řekl jsem.

Jedno ze vzdálených vznášedel se otočilo přídí k nám a bylo celkem jasné, o co se pokusí.

* * *

Když raketa vylétla, ti dva vzadu zaútočili na věž. Myslím, že uvnitř čekali člověka zhrouceného bolestí a žalem nad ztrátou milované ruky - říká se tomu osudový omyl.

* * *

„Corgene, musíš do přední věže - a nezapomeň na ty zbývající tři.“

„Pane Kandinsky, abych pravdu řekl, máte spoustu - opravdu *spoustu* - špatných nápadů.“

„Zkus jim zazpívat *Love Me Tender*-třeba seskočej sami.“

Intenzivně jsem ucítil vůni strojního oleje.

„Nestřílejte za jízdy řidiče,“ řekl jsem.

Nevystřelil.

* * *

Uslyšel jsem žbluňkání, jak se naléval iontovým nápojem z palubního zásobníku, pak zafunění dýchací masky.

Když se za ním zavřely dveře, vznášedlo vypálilo i druhou raketu, a z naší zadní věže vylétlo něco, co býval poslední Svobodný, který tam vlezl.

* * *

Tu minulou raketu jsem sundal kulometry na sto metrů - pak mi zadní střelec v Lebkounovi ustřelil levý hlavňový svazek - jestli se totéž povede přednímu v zakrváceném trauleru napravo, další raketu už nezvládnou. A druhé vznášedlo se právě rovnalo do palebné pozice.

* * *

Zbývá tři Svobodní na cisterně nečekali, že někdo bude takový blázen a vyleze tam za nimi - nikdo neměl šanci, ke všemu obklíčený třemi věžemi s třicetimilimetrovými rotačními kanóny.

Nikdo krom Corgena.

* * *

Optika téměř nestíhala sledovat jeho pohyb - viděl jsem jen, jak mu z lemů termoskafandru odskakují kapky zmrzlého potu.

Prvnímu Svobodnému se rozprskl pomalovaný obličej.

Raketa byla na dvou stech metrech a kouřovou vlečku strhával vítr.

Druhému Svobodnému vybuchlo temeno - úlomky kosti smíchané s mozkiem na okamžik ustrnuly jako modrý květ, pak je víchř strhnul do očí tomu poslednímu - byly to ostré úlomky, takže prorazily i brýle.

Svobodný se chytil za tvář.

Raketa byla na sto metrech.

Můj zbývající kulomet vyskočil nad kapotu.

Corgen uklouzl v krvi na cisterně.

Všechny nepřátelské zbraně už ho hledaly.

* * *

Raketa byla na devadesáti metrech.

Proud průbojného střeliva prohýbal plášť cisterny vstříc stále se potácejícímu Corgenovi.

Další dva proudy z druhé strany.

Raketa byla na osmdesáti metrech.

Za nepřátelskými stroji vlály vlečky nábojových svorek.

Zmáčkl jsem spoušť.

Slečna Hayesová taky.

Raketa dostala tři zásahy hned z první dávky - jasně jsem viděl tři vchlíplá oprýskaná kolečka na bílém plášti.

Slečnina zbraň zmasakrovala Lebkounův zadní hlavňový svazek.

Raketa vybuchla, trhlo mi to řízením a po kapotě zabub-noval led.

Svobodnému, co se držel za obličej, rozervalo odražená střela břicho.

Granát ze stíhacího tanku zničil hlavně slečně Hayesové.

Svobodná střeva vlála jako fábory na oslavě narozenin Velkého Lloyda.

Corgen chytil rovnováhu.

* * *

Svobodný se ve víru vlastních vnitřností vznesl, přerazil o zadní věž a zmizel.

Druhé vznášedlo vypálilo obě rakety naráz.

Přední střelec z pravého trauleru mi ustřelil druhý (a to tak že poslední) kulomet.

„Doprdele,“ řekl jsem.

Rakety letěly jen kousek za sebou a už to měly pouhých dvě stě osmdesát metrů.

* * *

Mohl jsem se jen snažit, abych je chytil do radlice a aby to bylo co nejvíc v ose. Také jsem mohl ječet na Corgena „... *ať už sakra hodí tou tlustou prdelí!*“

„Jen klid, pane Kandinsky, jen klid - přítel přední střelec,“ Corgen zafuněl námahou, „se nám trochu připekl ke spoušti.“

Sto metrů.

Traulery po našich bocích se rozjely do stran.

„Osmdesát metrů,“ řekl jsem. Než jsem dořekl, bylo to čtyřicet.

Kanón na věži se rozeřval.

Corgen chytře trefil první ze střel, takže vybuchly obě naráz.

* * *

To „chytře“ беру zpět.

* * *

Nepřátelské traulery neuhnuly jen kvůli raketám - led před námi neměl tu správnou strukturu, a to mi pod dojmem letící smrti nějak uniklo.

Takže dvojvýbuch vyryl něco jako Velký kaňon z předledových přírodopisných dokumentů.

* * *

Zatáčet nemělo smysl, brzdit nemělo smysl - dal jsem tedy plný tah a trhl berany, jako bych mohl sedmitisícitunovou obludu zvednout k mrakům.

Na okamžik to vypadalo nadějně.

* * *

Nevypadalo.

Ještě ve vzduchu se vytavilo jádro reaktoru.

Přehřáté převodovky se roztrhly a pás vlevo vzadu se zastavil - změna dynamických poměrů udělila letícímu monstru podélnou rotaci.

Zavřel jsem oči.

* * *

Trauler narazil do ledové stěny na druhé straně kráteru.

Otevřel jsem oči, abych zahlédl, jak se přes kabinu přehnala urvaná radlice - kupodivu, tam kde bylo před okamžikem sinale nebe, bylo nyní dno Velkého kaňonu.

* * *

Neskutečné přetížení se mne snažilo procedit skrz pásy, pak si obrovská masa stroje prorazila cestu na povrch, jenže to už se začaly bortit i ty nejnezničitelnější struktury.

V děsivém kraválu mi vypadl sluch.

Pak něco narazilo do kabiny.

Cisterna.

HAIL KING!

Nemohu říci, že by se mi leželo nějak nepohodlně. Otevřel jsem oči a všude byla tma.

Dlouho byla jen tma a nic jiného.

* * *

Pak jsem si vzpomněl.

Podle časového smyslu uběhly plus minus dva dny, a to, na co jsem si vzpomněl - onen poslední vjem vrytý do sítnic - bylo, jak se pancířem nad pohonným systémem probrousil olámaný, do běla rozžhavený rotor pravé turbíny - kdo někdy něco takového viděl ze tří metrů, může být nesmrtelný jak chce, přesto nemůže doufat, že se dožije dalšího mrknutí - rotor se zvrátil a narazil do kabiny.

Přesto se cítím docela dobře - co mi tělo hlásilo, tak zlomenina kotníku už je v pořádku, utržený palec a ukazováček dorostly (o uchu nemluvě) a rozdrcené krční obratle by měly také fungovat - problém je, že se nemohu ani hnout.

Pod konečky prstů jsem cítil hrubé krystalky firnu, a když jsem vystrčil jazyk, byly i nade mnou - rotor podle všeho kabinu rozpáral a vyvrhl mne do prostoru - odhaduji, že přesně před valící se trosky trauleru.

Takže to těžké nad firnem nemůže být nic jiného než cisterna.

A kurva.

To jsou přesně ty okamžiky, kdy je nesmrtelnost silně diskutabilní. Kolik mi zbývá? Sto let? Dvě stě? Přitom jsem cítil, jak mi do organismu skrz odhalenou kůži proudí stopové prvky po dávných sopečných erupcích. Takže možná i víc.

Za jak dlouho se oteplí natolik, aby celoplanetární led roztál?

Poslední odhady jsou někde mezi tisícem a třemi tisíci let.

Už teď jsem se začínal cítit trochu přeželelý.

* * *

Dva dny jsem se utěšoval, že si Svobodní přijdou pro trosky trauleru a pak se nepozorován vysvobodím.

Nepřišli.

Málem mi to zlomilo srdce.

Za další tři dny jsem si o sobě ověřil jednu velmi zajímavou věc - Minako (potažmo pan Takeši) měla velkou pravdu v tom, že se funkce mého mozku dokážou přizpůsobovat podle potřeb: protože jsem už týden neviděl, a přitom jsem opravdu *chtěl* vědět, jak daleko to mám na povrch, vyvinulo se mi z vysílače a přijímače něco jako radar.

* * *

Celkem příjemné zjištění: po sedmi temných dnech první příjemná věc, která mne potkala.

Bohužel, první, co jsem vysondoval, bylo, že na mně skutečně leží cisterna - a to zas tak příjemné není - do této chvíle jsem mohl snít, že časem rozhýbu prsty, pak zápěstí, pak předloktí, pak budu zledovatělý sníh škrábat nehty, a pomaličku - klidně i za rok, se vyhrabu. Cisternou, kterou neprostřelí ani tank, se neprokoušu nikdy.

* * *

Napadlo mne to koncem desátého dne - to už jsem si zvýšením tělesné teploty vytavil ve sněhu (který se zatím slisoval v poctivý led) malou komůrku. Komůrečku. Sarkofág. Stálo mne to tolik sil, že jsem na pár hodin upadl do komatu - energie je v zapopeleném sněhu dost na přežití, málo na cokoli jiného.

To, co mne napadlo, bylo, že cisterna přece má vlastní pohon: aby ji bylo u Oválu možné přesunout na dosah podavače a přitom traulerem nepřetěžovat led, během jízdy se natlakují nádrže, a pracovní tézet ji na proudech stlačeného vzduchu odvedou, stejně jako ji u dolu nakládají.

Jak prosté.

* * *

Za další den můj vysílač prorazil i na komunikační frekvenci, a signál byl tak silný, že mi elektronika cisterny okamžitě odpověděla: ERROR.

To povzbudí.

Chvilí jsem bušil hlavou do ledu, ale takhle se sebevražda spáchat nedá.

* * *

Nezbývalo než se pokusit o nemožné - nahradit zničený řídicí systém a ovládat všechny ventily na přepouštění tlakového vzduchu přímo.

Nejdřív jsem musel na dálku sepnout relé k akumulátoru, ale můj radar si potřebný výkon vypěstoval během necelých dvanácti hodin. Úplně jsem viděl, jak se v ovládacím panelu zajiskřilo - teď bylo třeba jednat rychle, než se baterka vybije.

Lidský mozek není uzpůsoben, aby řídil víc než jeden proces v jednom okamžiku - dobře, máte-li kvalitní zaměřovací systémy, můžete střílet každou rukou na jiný cíl -, jenže tady jsem musel řídit procesů třicet osm – přesněji ovládat třicet osm trysek. Bylo by jich čtyřicet, ale dvě nefungovaly. Navíc jsem nevěděl, jaký je tlak v zásobnících, jestli nejsou porušené, jak je to s přívodními trubkami, prostě nic. A navíc mne děsilo, co když cisternu zvednu, pak ztratím kontrolu a ona mi spadne na hlavu - dvakrát takové laškování nejde ustát jen se zlomeným kotníkem a rozdrceným vazem, a rozhodně mi není jedno, jestli příští léta prožiju kompletní, nebo rozválcovaný doširoka.

* * *

Radar mi prozradil, že cisterna přestala stoupat a že se začíná kolébat - přesně z toho jsem měl strach - jestli se roztočí, dalším krokem je pád. Protože ležím na zádech, rozlisovalo by mne to hezky naplacato.

Měl jsem nesmírnou chuť pustit všechny trysky naplno, jenže to by byl konec - mozek se mi úplně křížil, jak jsem se pokoušel ovládnout osmatřicet ventilů naráz a zároveň kompenzovat absenci devětatřicátého a čtyřicátého - nepovedlo se a cisterna se roztočila.

Spásná myšlenka přišla jako poslední - jako vždy. To už cisterna padala, a že to neměla daleko.

Zavřel jsem ventily na levé straně a chladnokrevně počkal, až se padající kolos natočí do správného úhlu - pak jsem do kohoutů napravo pustil dvojité tlak.

Řev stlačeného vzduchu ohlušoval i přes vrstvu ledu, ale cisterna se zachovala, jak jsem čekal - reaktivní síla ji roztočila na druhou stranu, levý bok se navalil na stěnu vytlačeného lůžka a gigantická masa se prospekla a odkulila.

Křupání ledu pronikalo hluboko do kostí.

* * *

Ležel jsem, do očí mi padaly malinké rampouchy, a vsadím se, že tak bledý nikdy nikdo nebyl.

* * *

Pak už to bylo snadné: náloketníkem skafandru jsem se během šestašedesáti hodin proškrábal ven.

Bylo to třicet pět centimetrů.

Led je v minus devadesáti opravdu jak žula.

* * *

Byla kalná větrná noc, ale pro mé oči vše zářilo. Chvilí jsem skákal a křepčil, chvíli kopal do cisterny a nadával jí, pak jsem zase chvíli křepčil, a pak jsem si uvědomil, že jsem uprostřed na kost zmrzlé planety, a že na jediném místě, kam se dá jít, mne čeká jistá smrt, protože se ani nedostanu dovnitř.

To jednoho zchladí.

* * *

Pomalů jsem si srovnal náloketník, a vítr mi hnal přes boty proudy sněhu a hvízdal a kvílel.

Trosky trauleru byly zaváté, a už jsem věděl, proč se sem Svobodní nehrnou - jádro reaktoru se nejen vytavilo, ale i propálilo ochrannou vanou, a tak se nárazem rozstříklo po širokém okolí - člověk by měl být i jen za těch pár minut radiační popáleniny, já jen cítil, jak ztrácím hmotnost.

Opravdu vše zářilo, jen význam se trochu změnil.

* * *

Otočil jsem se k troskám zády a pozoroval vlnivé hady letícího sněhu.

Co dál?

Co dál?

Jedna sbírka stop vede sem, druhá odtud. Tam, odkud jsem přijel, nic není. Tam, kam jsem mířil, je dcera jednoho z nejbohatších mužů v Majesty - už původně jsem doufal, že mi její záchrana koupí (přinejmenším) vstup do města, teď nezbývalo než doufat dál.

Zhodnotil jsem vyhlídky, bez trauleru, bez Corgena, bez mrtvých, beze zbraní - a bez úsměvu se usmál do větru.

I když není zas tak snadné mne zabít.

To jsem ale drsnej. Až jsem se sám nad sebou otřásl.

* * *

Přestože mne není snadné zabít, přesto jsem si potřeboval trochu zvednout šance - nemůžu přijít do Svobodného doupěte a říct: „Ahoj kluci, navalte slečnu von Graff.“

„Zaprvé nenápadnost, zadruhé zbraně, zatřetí znovu nenápadnost,“ řekl jsem do větru. „A začtvrté hnout prdelí, než mě ta radiace vygumuje.“ Dole pod cisternou jsem byl hezky stíněný, ale tady to fakt svítilo - už jsem vážil sotva devětačtyřicet kilo.

* * *

V rámci nenápadnosti jsem jako první věc usadil cisternu zpět - když pod ní jeden neleží, nemanipuluje se s ní zas tak zle.

Rychle jsem prohledal trosky trauleru - v rozervané kabině nebylo krom navaleného ledu nic, zato v přední věži to bylo výrazně zajímavější. Měla sice zčernalý a popraskaný lak, ale zato jsem se v ní mohl nacpat beznábojnicovou municí do kanónu - jasně že jsem nechroustal projektily - jen střelný prach. Strašně skřípe mezi zuby. A na podlaze jsem v hromadě svorek a zkrvaveného, zašlapaného sněhu našel půl přetrženého bandalíru.

„Trefa! *Trefa!*“

Byla to přední část s mou starou dobrou vesmírnou berettou a pěti zásobníky (vše jsem si neprodleně přendal do kapes) - druhou zbraň jsem nenašel, a brzy jsem zjistil proč - Corgen havárii nejen přežil, ale ruče se pustil do Svobodných, kteří přišli trosky omrknout. Podle všeho byl sice zraněný, ale než ho dostali, tři sundal - leželi, jak padli.

Museli ho vzít s sebou, protože jeho mrtvola nikde nebyla - zřejmě díky tloušťce povýšil na zákusek.

Přejídání je nezdravé.

Opatrně jsem otevřel poklop utržené zadní věže, ale slečna Hayesová byla pryč.

* * *

To, co se chystám udělat, mne nijak netěší, ale mimořádné chvíle žádají mimořádná opatření.

Odtáhl jsem dva ze Svobodných z nejhůře svítící zóny: jednoho Corgen střelil do hlavy, druhého do srdce.

„Tak jo, fešáci,“ řekl jsem a vytáhl z kapsy přeostřý úlomek polykarbonátu, který býval částí předního skla. Pak jsem tomu, co měl díru v hrudi, stáhl kůži z celé hlavy a krku - docela to šlo, ale ještě že střelný prach nejde zvracet.

Vyleštil jsem kus blýskavého čela cisterny, oholil si střepem cancoury vlasů (tam, kde mi předtím neohořely, jsem je měl opravdu

přerostlé) a natáhl si Svobodnou tvář. Podkožní tuk byl nechutně mazlavý, ale zato hezky přilnul. Mazlavý a ledový.

Se skalpem jsem získal i kratičkého, ale hustého ježka.

Z kabiny jsem si donesl úzké černé zrcadlovky po mrtvém kovbojovi - esteticky mi připlácly kůži kolem uší; spodní lem krku jsem si zastrkal pod límec skafandru.

„Fakt sekáč - třeba se u Svobodných i ožením,“ obhlížel jsem se v cisterně a pokoušel si z účesu vydrolit kousky rampouchů. Chvilí jsem přemýšlel, že mrtvému vytrhám zuby a nějak si je přišroubuju na své, ale raději jsem to vyřešil trojúhelníkovým cárem uniformy přes pusu.

Z druhé mrtvoly, z té s prostřelenou hlavou, jsem stáhl maskáčovou kombinézu a navlékl si ji přes skafandr - Svobodný byl značně svalnatější než já, takže jsem sice trochu hranatý, ale přibližně stejný. V kapse maskáčů jsem našel dvě kamuflážní tyčinky (na každém konci jiná barva), tak jsem si na místa, kde jsem kůži obličej přece jen prořízl, nakreslil bílošedotmavošedé pruhy; nakonec kapka improvizace, a s nebyvalou uměleckou invencí jsem to dotáhl na něco podobného, jak byli pomalovaní členové útočně-maniakálního traulerového komanda. Nechci se chlubit, ale vypadám fakt děsně.

Pak už nezbývalo než zahrabat použité mrtvoly, nacpat si kapsy náboji do kanónu a vyrazit po stopách.

Stále na sever.

* * *

Šel jsem ani ne tři dny, a proti Titanu to tady víc foukalo, byla větší gravitace a větší teplo. Taky mi scházel výhled na Saturn.

Po oněch třech dnech jsem v dálce uviděl světlo - byla noc, proto bylo nepřehlédnutelné. Zrovna jsem kroupal poslední náboj, tak jsem ho schoval do kapsy a přidál do kroku.

* * *

Světlo vyvěralo zpod ledu v mnoha proudech, bylo červené, a čím jsem byl blíž, tím častěji se mi vybavovalo jedno jediné slovo: peklo.

Spolu se světlem z ledu vyvěral i hustý bílý sirný dým -povrch byl provrtaný většími či menšími dírami, kam oko dohlédlo - mělo to asi kilometr čtvereční. Led byl špinavý, plný stop pásů, a z „nenápadných“ závějí vyčuhovaly bílé konce protiletectvých zbraní; byly jich desítky a desítky. Že o tom tady lidé z Majesty vědí, dokazovaly ohořelé trosky velkých křídel a krátery po bombardování...

Bombardování? Přece by stačila jedna malorážová atomovka a bylo by vys...

„Stůj! Heslo!“ huhňavý hlas zněl nekompromisně, ale protože jsem něco podobného čekal, byl jsem připravený.

* * *

„Heslo? *Heslo?! Ty ode mě chceš heslo? Ode mě?*“ zdařile jsem napodoboval klektavý zubatý eintopf.

„Jo.“

„Říká se: Ano, pane!“ tolik o Svobodných vím, že si na subordinaci potrpí.

„Nebudu říkat každému sráčovi...!“

„Rači na něj pořádně posviť,“ tiše mluvčímu poradil druhý strážný. Byli tam čtyři - tihle dva plus dva v ledovém krytu za mnou - na zádech jsem cítil mířidla jejich útočných pušek.

Rozsvítil se bodový reflektor.

„A kurva,“ tiše zaklel strážný, který na mne předtím mluvil: „Omlouvám se za svou předchozí neuctivost, bratře, ale to heslo potřebuju. Znáš pravidla.“

Vida vida, ksicht působí.

„Jak mám asi znát heslo?! Chytráku?! Probral jsem se před třema dněma zalisovanej v převráceným stíhacím tanku, nepamatuju si, proč jsem tam byl, nepamatuju si, kde jsem byl, nepamatuju si nic - jen jsem po stopách došel sem. Jediný, co vím, je, že mám hlad a že tys určitě nikdy v žádným stíhacím tanku nesesedl - tak mi jdi z

cesty! Co si sakra *myslíš?*. Že jsem nějaký *člověk?!*“ To už jsem pochodoval k nejbližší díře v udupaném sněhu.

„Ale...!“

„Nech ho - viděls ty barvy?!“

„Ale...“

To už jsem sestupoval po špinavých, v ledu vysekaných schodech.

* * *

Další stráž byla u silných pancéřových dveří v místě, kde schody přešly ve vodorovný tunel — Svobodní nic neřekli, jen se na mne zvědavě podívali a jeden si něco poznamenal do kapesního počítače - typického Made-in-Majesty výrobku.

Dveře za mnou hlasitě zapadly.

* * *

Následovala přechodová komora a ještě jedny dveře - proč, jsem pochopil až za nimi - zubatci si uvnitř udržují pohodlnou kyslíkovou atmosféru.

* * *

Jediný popis, který mi na podledové sídlo připadl, bylo předledové slovo *termitiště*.

Ledovec tady má sotva šedesát metrů a buď vůbec nepostupuje, nebo jen zanedbatelně pomalu. Pod ním je vulkanicky aktivní zóna - odtud to světlo a dým - lávové řeky tečou zvolna a klidně. Chodby jsou jak v ledu, tak ve skále, a přestože Svobodným nevadí mráz povrchu, zřetelně jim nevadí ani teplíčko (saharských pět pod nulou).

Nejsou to jen chodby, ale přímo ulice a bulváry. Míjel jsem velké ledové sály, odbočky, desítky odboček, stovky odboček, křižovatky, mimoúrovňové křižovatky, víceúrovňové křižovatky a všude byly tisíce a tisíce Svobodných - nikdy bych neřekl, že jich je tolik.

Vojáci, ženy, děti, montéři, pořádková služba, poslíčci, prodavači... Kráčel jsem sveřepě, jako bych měl nějaký cíl, všichni se přede mnou rozestupovali a vojáci mne zdravili a říkali mi bratře.

Šel jsem kolem ledové, pečlivě vyleštěné stěny - v hloubi byli zamrzlí lidé. Vypadali, jako když létají, vlasy ztuhlé v rozevlátých vlnách, vytřeštěné oči, tváře zrůzněné hrůzou - museli zmrznout rychle, ale ne zas tak, aby si to nestihli užít. Byly jich tam stovky a stovky, a stěna byla z druhé strany odtěžená - takže špižírna s výlohou.

Přemýšlel jsem, jak v takovém bludišti najít Moniku a neprozradit se, a opravdu mne nic nenapadalo. Nahlédl jsem do další odbočky a ta byla doslova zasypaná rozštípanými kostmi - ano, morek je prý výživný. Ani to moc nesmrdělo - nebo se to zprůměrovalo, protože zatuchlá mastná hniloba byla cítit všude. A nebo to mohl být můj obličej - v teple trochu zmýdlovatěl, ale zase se v něm dalo mluvit, aniž by se příliš odchlipoval.

Rozhodl jsem se pro experiment - všude chodili strážní pořádkové služby - poznali se podle obušků a černých uniforem.

„Bratři,“ postavil jsem se dvěma do cesty, „potřebuju poradit: Kde by tak mohla skončit zajatá lidská ženská, která nevypadá špatně a která může mít spoustu zajímavých informací?“

První z nich se poplácal po břicho a zachechtal se - když viděl, že se nesměju, rychle zvažněl: „Zeptej se dole v zajateckých kobkách, však víš.“

„Vím, ale nechce se mi to prolejsat celý a můj velitel spěchá - ty informace by nám mohly hodně pomoci v boji.“

„Zkus Blok D - pokud byla hezká, nechali by ji tam změkknout.“

„Dík, bratři,“ vyrazil jsem k nejbližší sestupné odbočce, a doufal, že se to měkknutí týkalo duše, ne masa. I když, podle toho, co se říká v Majesty, to nejspíš znamená, že se Monica zapojila do místního sexuálního průmyslu.

Aspoň pozná, co je práce.

* * *

Snažil jsem se sestupovat pořád níž, ale nedařilo se mi - pořád jsem se nemohl vymotat z ledu - jako na potvoru, schody do skály nikde. Pak jsem jedny (konečně!) zahlédl, ale najednou se z boční chodby vyvalila neskutečná hora Svobodných, která mne nekompromisně strhla s sebou.

„Musíš se taky někdy pobavit, bratře z útočných oddílů,“ řekla Svobodná (mladá Svobodná), která se tlačila vedle, a šelmovsky se na mne usmála - málem jsem zařval - ty zuby fakt stojí za to.

Dav mne donesl do něčeho, o čem jsem se zatím jen učil v archeologické škole - za minulé civilizace se tomu říkalo *divadlo*, a protože se prostě nedalo odejít, sedl jsem si vedle zubaté krasavice na lavici vysekanou z ledu. Klouzala pod zadkem a krasavice toho využila a tiskla se ke mně. Ještě že mám skafandr.

Divadlo bylo doslova *našlapané*, tak mi v předstartovním ruchu uniklo jméno hraného kusu, ale podle všeho to byla adaptace jednoho slavného předledového filmu - sice se do dnešních dob nepodařilo objevit kopii, ale podle odkazů v jiných dílech nemohlo jít o nic jiného - jen myslím, že to Svobodní vzali trochu zhurta - ta předledová produkce určitě nekončila, jak Frodo Freeman rozřeže pilou na led zákeřného a proradného Lloyda Mordora.

„Dej mu! Ještě!“ řvali diváci a Frodo řezal, až červená barva stříkala - Frodo byl samozřejmě Svobodný a Lloyd člověk. Začal jsem se cítit trochu nespůj, navíc se oteplilo a začal mi sjíždět obličej.

„Nádhera, co?“ řekla krasavice.

„Nádhera,“ řekl jsem, přihladil si čelo a pozoroval krví zbrocené jeviště. Opona šla dolů, pak nahoru, pak začala dlouhá děkovačka. Frodo mával zakrvácenou pilou a diváci stáli a nadšeně hulákali a tleskali.

Zlatý Hardy Long a jeho performance.

* * *

„Jmenuju se Brigit, jak ty, bratře?“ krasavice zřetelně hodlala pracovat na sblížování.

„Mám práci, promiň,“ otočil jsem se - mačkali jsme se v návalu u východu.

„Hezké jméno,“ přitiskla se ke mně z druhé strany, „kam ale tak spěcháš, Mámpřáci?“ Olízla si rty a já málem porušil přírodní zákony a vrhnul střelný prach.

„Nejmenuju se Mámpřác a...“

„To já přece vím, truhlíku,“ zasmála se, až jí zuby cvakaly.

„Truhlíku?!“ použil jsem Corgenovu obvyklou odpověď - jen jsem ji nemohl tak snadno zabít - málo soukromí.

„Promiň, bratře,“ asi ji zaskočil klouzavý výraz mého obličeje, „nevhodný žert. Omlouvám se.“ Svésila ramena.

„Jmenuju se bratr Long... Nevíš náhodou, kde je Blok D?“

„Ale jistě!“ zazářila, „pracuju v kuchyni.“

„No super,“ zašeptal jsem - Monica už možná nebude tak komplexní osobnost, jak jsem ji znával.

„Chceš tam zavést?“ navrhla, co jsem se právě chystal navrhnout já.

„Byl bych ti vděčný,“ řekl jsem, a když se otočila, povytáhl si ksicht.

* * *

Sestupovali jsme po mírném schodišti ve skále a teplota stoupla tak, že tu mohla téci i voda - vedle schodů bublal kaskádou malých rybníčků ledový potok. V těch rybníčcích leželi lidé (zajatí vojáci, předpokládám), byli živí, nazí a měli snad nadvacetkrát přelámané ruce i nohy - musel to dělat nějaký odborník, protože byli rozlámaní všichni stejně.

„Ňam, Ňam,“ řekla Brigit, když postřehla, kam se dívám, „taky se ti sbíhají sliny, bratře Longu? Nech si zajít chuť, ti jsou jen pro...,“ píchla prstem ke stropu - zřejmě je obecným pravidlem, že šéfové bydlí nahoře.

„Hm,“ řekl jsem. Snad vojáky už nic nebolí, třeskatá voda rychle znečitlivuje, a za pár minut budou mrtví. Dokonce jsem si vzpomněl na předledový přírodopisný dokument, kde jsem viděl totéž - tam to

nějací nativní obyvatelé dělali s takovými velkými zvířaty - *vepři* se jim říkalo. Prý se takhle výborně prokrví maso a je výrazně křehčí.

Ňam, Ňam.

Zjistil jsem, že se mi opravdu sbíhají sliny - *maso* - to v Majesty nejedl asi nikdo. (I když, kdo ví, jak dopadl pes, kterého před pár lety ukradli Britney - v TV tomu říkali Únos století. I když nevím, jestli by někdo snědl něco tak příšerně drahého, jako je pes. A malého.)

Nesešli jsme ani do půli, když pomocní kuchaři začali vojáky vyndávat - schody byly rázem mokré a kluzké.

* * *

Dole byly ohromné špižírny vysekané v blocích ledu, který prorůstal shora z ledovce - zřejmě je tu někde v okolí místo, kam přírodní procesy natlačily mrtvé z nějakého velkoměsta, protože rozdrcených těl bylo ve špižírnách opravdu *mnoho*. Asi je tu v teplejším ledu nechávají povolit - jídlo pro masy.

„Jo, tady začíná naše zítřejší večeře,“ Brigit opět sledovala můj pohled, a já zjistil, že na střelném prachu přece jen něco je - mrtví byli ledem rozemletí na kusy - mezi cáry oblečení a chomáči vlasů se modraly popraskané klouby. Uvědomil jsem si, že chodbami už chvíli něco tak zvláště voní - až teď mi došlo, že to nemůže být nic jiného než vařená svalovina.

Za vepřů se tomu říkalo *ovar*.

* * *

Také mi došlo, že Svobodní pohodlněji - už žádné *syrové*, a natož *zmrzlé* - hezky *kuchyně*. Inu, to je ta zženštilá a dekadentní Civilizace.

Sestoupili jsme ještě níž, kde už byla jen skála, kde bylo odhadem dvacet nad nulou, kde ubylo běžných obyvatel, ale kde zato přibýlo stráží - můj zmalovaný obličej fungoval jako dostatečná propustka, i když jsem netušil, jak dlouho v tom teple vydrží - na tvářích se mi krabatily laloky kůže a nos tak trochu *stékal*.

„Nevypadáš dobře, bratře Longu,“ všimla si toho i Brigit.

„To tím teplem - jsem zvyklý na Pláně - v takovémhle vedru jsem snad vůbec poprvé v životě.“

„Aha,“ řekla chápavě, „a... a na co máš ten... tu roušku přes pusu?“

„To bys nechtěla slyšet, věř mi.“

* * *

Už chvíli se do vůně ovaru mísil řev - buď vrchní kuchař naklepává budoucí maso, nebo někdo vyslýchá zajatce.

Boty skafandru cvakaly po černé skále, pak se průvan otočil a vůni jídla nahradil standardní fekální smrad.

„Fuj,“ ohrnula nos Brigit - měl jsem obavy, aby se do něj nepíchla o spodní špičáky.

Pak jsme došli do Bloku B.

* * *

V Bloku B bylo vězení.

Ve většině kobek byli lidé, a podle toho kolik, asi nevy-hráváme.

Procházeli jsme kolem sálu (umělá jeskyně osvětlená lávou), kde se Svobodní technici pokoušeli přijít na to, jak fungují tézet - šli na to s pilami na led a Frodovým elánem - po zemi se plazily trupy bez končetin a všude tekla formalín a mazací kapalina ze zničených bitevních zombií.

Také se tu vedou výslechy - až dál - Brigit se tam těší.

Zas tak daleko to nebylo.

V zamřížovaných kobkách vpravo byli namačkání další lidé, v sále přes chodbu pracovali výslechoví specialisté - pro lidi v celách to byla jistě motivující podívaná - mnozí si procvičovali hlasivky už teď.

Zastavili jsme - Brigit to vážně zajímalo: „Hele, hele, jak se kroutí- ten vpravo, támhle - to jsem neviděla! Hele a teď!“ Dokonce trochu nadsakovala. Já jsem začíchal. Ve smradu ohně, připálené

kůžě a povolených svěračů jsem cítil něco, něco... Znovu jsem začichal. Tenhle smrádek bych poznal mezi tisíci.

* * *

Corgen ztratil dobře tři čtvrtě hmoty - byl jen sval vedle svalu, celý pokrytý bílošedými mapami vypocené soli, a skutečně se kroutil až neuvěřitelně. Visel za ruce na řetězu a dva Svobodní se mu pokoušeli pálit chodidla dlouhými kleštěmi s kusem červeně svítící lávy.

Brigit měla pravdu, je to tady vážně zajímavé.

* * *

Pak jsme přes další špižírny a kolem nekonečných skladišť došli do Bloku D - termiště Svobodných je ještě rozsáhlejší, než jsem myslel - jejich populační program *Děti pro válku* zřetelně funguje daleko lépe, než si myslí i analytici v Majesty - Svobodných musí být k půl milionu, rozhodně ne odhadovaných dvě stě tisíc. Zásoby jídla na to mají.

„Tak jsme tady - támhle jsou bordely - můžeš si tam s lidma dělat, co chceš - a vy z útočných oddílů prej i zadarmo, bratře,“ zahihňala se a oči se jí leskly - bylo mi jasné, že i s ní bych mohl, a že se jí jen tak nezbavím.

I když - *co chci?*

„Šla bys se mnou tady kousek za roh?“

Neodpověděla, jen se zhluboka nadechla - vzduch mezi zuby dlouze zahvízdal.

Za rohem bylo hezky husté přitnutí, tak jsem jí střepem polykarbonátu prořízl krk až k páteři a nikdo mne nevyrušoval. Brigit měla hezkou japonskou dýku, tantó, zřejmě kořist po japonském vojákově.

Po snědeném japonském vojákově.

Otřel jsem si ruce do její zástěry.

Byla ohavně mastná.

* * *

Mrtvolu nebylo kam schovat, tak jsem ji jen odtáhl co nejvíc do stínu. Tantó jsem strčil do rukávu, narovnal si obličej a vyrazil za červenými lucernami.

* * *

„Útočné oddíly! Vás tu, bratře, příliš často nevidáme. Nějaké speciální přání?“ tlustý Svobodný vyběhl z recepce, nařasené roucho kolem něj vlálo, a až nechutně se ke mně lísal. Bordel (sdružené bordely) byl malé termitiště ve velkém - nemusel jsem být zrovna architekt, abych pochopil, že tu mají jen jedny dveře, aby pracující třída neutíkala. V hale kolem recepce se poflakovalo šest vojáků se samopaly - nějaké krátké předledové vzory, podle délky zásobníků vysoká kadence. Dobré bylo, že nikde není žádná sledovací elektronika, v tomhle jsou Svobodní silně pozadu.

„Bratře,“ opřel jsem se o pult, „kde jsou ženy, co mají být teprve vyslechnuty - nejsem tu za zábavou, ale za prací. Jedné se na něco potřebuju zeptat.“

„Ano?“

„Zajímá tě to? Chceš se tedy zúčastnit příštího boje -výborně! Posádek pro stíhací tanky není nikdy dost.“

„Aha, ale, ale, ani snad... dokonce stíhač!“ tlustouch se uklonil až k zemi a šťouravé otázky mu prudce došly: „Víš, jak vypadá nebo kdy ji přivedli?“

„Pohledná - vysoká, polodlouhé vlasy, černé, na levém spánku šedý pramen, velmi vzpurná. Bude to tak osmnáct dní, co jsme ji dostali poblíž lidského dolu. Napadla nás v jednom z našich vlastních tanků.“

„Ano! Přesně vím, koho myslíš!“ tlustouch se celý rozzářil a radostí zaklektal zuby: „Domníváme se, že je pilotka raketoplánu, ale nechce se přiznat - tudíž je nesmírně cenná, tudíž ji nesmíme normálně vyslechnout. Ale ono ji třicet zákazníků denně brzy zlomí - sám za ní pravidelně chodím,“ spokojeně se poplácal po hrudi, „nesmíš jí ublížit, bratře,“ výstražně zvedl prst.

„Víš, *bratře*“ přitáhl jsem si ho za nařasené roucho, „my z útočných oddílů nemáme moc rádi, když nám někdo říká, co smíme nebo nesmíme.“

„A-ano, bratře.“

„Fajn,“ pustil jsem ho, „pošli se mnou jednoho z těch flákačů tady, ať neztrácím čas hledáním.“

„Valery!“ mávl na nejbližšího vojáka, „doprovod’ bratra nahoru k Divoké kočce.“

„Divoká kočka?!“ Pokusil jsem se zvednout obočí a můj obličej překvapeně zamlaskal.

„Tak jí říkáme - umělecké jméno. Je mezi zákazníky populární, takže možná budeš muset čekat.“

* * *

Valery mne provedl bludištěm nízkých klenutých stropů, vyšlapaných schodišť a mezipater, chodbami vzdechů a chodbičkami křiku - vše bylo vysekáno ve skále, která byla na pohmat teplá. Ve vzduchu bylo spoustu kyslíku a smrděl v něm sirovodík.

Šli jsme skoro patnáct minut.

„Tady to je, bratře,“ ukázal Valery na závěs z nějaké předledové látky - ozývalo se zpoza něj dušené sténání a nedušené chrochtání - to sténání byla zcela jistě Monica (to chrochtání doufám ne). Podobných závěsů bylo v chodbičce pět - z toho vedle Moničina se ozývaly rány a bolestné výkřiky. Chodbička byla z druhé strany slepá.

„Budeš muset počkat,“ Valery měl nepřehlédnutelný dar říkat očividné.

„Poslyš, co je to za zbraň?“ ukázal jsem na samopal.

„Před měsícem jsme objevili další zbrojnici předledových lidí - byly dobře zakonzervované, hned se daly použít,“ hrdě mi samopal podal. Bylo na něm napsáno HECKLER & KOCH GMBH a byl na identické náboje jako moje beretta - normalizace je fantastická věc.

„Musí k tomu být tlumič,“ ukázal jsem na závit na konci hlavně.

„Tady,“ sáhl pod volné roucho, klapl cvoček, a podal mi nevelký černý válec. Jasně - čím větší krysa, tím lepší výbava, to je normální i v Majesty - na co by jinak hlídači v bordelu byl tlumič.

„Hmmm,“ našrouboval jsem ho a zkusmo zamířil na stěnu.

„Jak to, že o tom nevíš, bratře? - byla to velká událost - velký úspěch,“ Valery vypadal tázavě, ale rozhodně ne podezíravě.

„Byl jsem dva měsíce v akci - tajná mise.“

„Tajná mise! Ty nejsi od útočných oddílů,“ namířil na mne prst, „ani od stihačů - ty jsi od speciálních jednotek!“

„Inu, nemůžu to říct, ale nebudu ti ani lhát. Co všechno se našlo v tom skladu?“

„To *lidi* uviděj!“ zablesklo se mu v očích a slovo *lidi* řekl, jako by myslel něco, co se obvykle splachuje. Chrochtání zpoza závěsu zesílilo a zrychlilo, rány z vedlejší kobky pro změnu ustaly, křik nahradily vzlyky, vyšel Svobodný s levou rukou končící v lokti a tvářil se spokojeně. Valery mu kývl a zašeptal: „Ten se na nich mstí za ztrátu hnáty.“

Počkal jsem, až bezruký odejde: „Co *lidi* uviděj?“

„Nevím všechno, to víš, jen co se proslechne, ale prej tam třeba byly ruční plamenomety - až se dostanem do toho jejich Majesty, nebudou se stačit divit - budou rovnou smažené,“ zasmál se, „je to speciální věcička na čištění chodeb.“

„Zajímavé - kde to mají?“

„Odkuds přišel?“

„Přes Blok B.“

„Tak přesně tam - určitě sis těch skladišť všimnul - tam se zeptej, jsou tam i dílny, kde se bouchačky pucujou a zkoušej; však víš, jestli ocel nepřekrystalizovala.“

„Jasně,“ pohupoval jsem samopalem - je velmi dobře vyvážený. Závěs se rozhrnul, Moničin zákazník vyšel a zapínal si poklopec:

„Á - další krotitel divé zvěře - dneska je obzvlášť zuřivá, užijej si,“ plácl mě do ramene a odkráčel.

„Tak dík, Valery,“ vrátil jsem strážnému heckler-koch.

„Není zač, bratře, bratře...?“

„Žádná jména, promiň.“

„Jasně,“ spiklenecky se zakřenil, „můžeš mi aspoň říct, proč máš tu roušku přes pusu a co to máš s obličejem?“

„To bys nechtěl slyšet, věř mi.“

„Lidi ti ublížili?“

„A jak,“ švihl jsem rukou a tantó mu skrz břicho prošpikovalo levou ledvinu. Chytil jsem ho, aby nezařinčel, a rychle ho závěsem protáhl k Monice. Těch pár kapek krve si na černé skále nikdo nevšimne.

* * *

Položil jsem Valeryho ke zdi a pro jistotu nožem otočil, ale byl už mrtvý - zbraň je přesně tak dobrá, jak jsem si myslel. Otřel jsem čepel a vrátil ji do rukávu - hezky sedne pod lem skafandru.

Narovnal jsem se.

Místnost byla zařízena ryze účelově: velká postel, olejová lampa, na stěně dűtky a na vytesané polici něco málo ze sortimentu předledových sexshopů. Tyhle věci se nemění - jestli na Moniku někdo použil umělý penis, který se v Majesty prodává pod obchodním názvem VELKÝ DIKTÁTOR, tak bude chodit trochu zešíroka.

Sama Monica vypadala... *zanedbaně*, to je to slovo. Byla za obojek přivázaná k ocelové kotvě ve zdi - ocelové lanko bylo přesně tak dlouhé, aby došla do hygienického koutku, který páchl za závěsem vlevo. Seděla na flekatém prostěradle, kolena pod bradou, a pohled jí tak trochu bloudil.

Zuřivost pro dnešek zřetelně došla.

A já se tak těšil.

* * *

„Nemohli bychom počkat? Jen pět minut, prosím,“ řekla a znělo to plačtivě, „*jen pět minut* - pak udělám, co budete chtít,“ otřela si oči cípem uváleného pracovního oděvu.

„Čekat? Ani náhodou - jdem rovnou na věc.“

„Ano,“ svaly na tvářích jí zahrály, srovnala prostěradlo a natáhla se.

Vida vida, jaký má práce blahodárny vliv.

„Tohle jsem zrovna nemyslel,“ přešel jsem do normální lidské mluvy, „spíš jsem myslel na odchod... ale když jinak nedáte, slečno von Graff,“ zachechtal jsem se. „Že uděláš, co budu chtít, to nikdy, nikdy nezapomenu.“

Monice se šířily oči a šířily a šířily, až vypadala jako někdo z japonského komiksu:

„Longin!“ jen vydechla, vyskočila a buď se mě pokusila uškrtit, nebo se mi chtěla vrhnout kolem krku - obojek ji každopádně strhl zpět.

„Takových citů,“ řekl jsem, „ovládej se, prosím,“ vytáhl jsem tantó, položil lanko přes pelest a přesekl ho. „A jestli budeš brečet, jsme v háji - takže *prosím*,“ řekl jsem nevrle.

„Já, já, já...“

„Já vím. - Máš něco na sebe?“

„Jen tohle,“ silou vůle držela slzy.

„Hm,“ řekl jsem - pomačkaná košilka bez rukávů, která dole sotva zakrývala, co zakrývat měla, nevypadala, že by se v ní dalo dojít až do Majesty. „No jo. Stejně ti musíme najít termoskafandr.“

Monica se košilku pokoušela stáhnout co nejniž, ale to se zas dostala do problémů nahoře: „Jak se chceš vytrazit? Odsud?“ pokusila se krátkost oděvu zamluvit.

„Ano, to je správná otázka,“ odmlčel jsem se, „ale já už na něco přijdu, neboj,“ sklonil jsem se k Valerymu a prošacoval ho - měl jen tři zásobníky a zavírací nožík. Vycvakl jsem zásobník ze samopalů, odšrouboval tlumič a vše si schoval pod maskáče.

„Co to máš s obličejem?!“ zřejmě na mne padl nějaký odlesk - Monica si poplašeně přitiskla ruku na ústa; zrovna se vrátila z hygienického koutku a působilo až dojemně, že se pokusila učesat.

„Alergie - znáš to,“ sundal jsem ze stěny důtky: „Takže plán: jsem příslušník útočných oddílů, a protože mi nechceš nic říct, odvádím tě na výslech - takže se snaž tvářit trochu vyděšeně... otoč se.“

„Proč? Jaúúúúú!“

Důtky o holou kůži toho fantastického zadku mlaskly opravdu pěkně. Jsou okamžiky, kvůli kterým stojí za to žít.

„Musí to vypadat věrohodně a na ten zadek se ti všichni budou dívat.“

„*Longine...!*“

„Já vím, jednou mě zabiješ.“

Chvíli bylo ticho.

„Myslíš, že projdeme tím bludištěm? Jsou jich tu tisíce,“ třela si zadnici dlaněmi.

„Spíš statisíce - zjistil jsem ale, kde jsou zbraně, a oni nemají zaměřovací systémy - v chodbách bysme měli zvládnout libovolnou přesilu... Fungujou ti implantáty, doufám?“

„Bez obav... nešlehneš mě už?“

„Láká mě to,“ zastrčil jsem důtky za opasek a odtáhl Valeryho za postel.

„To nejde, bratře, nesmíš si ji odvést!“ tlust'och mi stál v cestě, vojáci si tak nervózně pohrávali se zbraněmi a zákazníci se snažili co možná odpařit.

„Musím - ona má informace nezbytné... nemůžu říct pro co, ale *nezbytné*.“

„Nemůžu ti to dovolit - musel bys mít povolení od velitele Bloku D!“

„Velitel Bloku D?! Já mám povolení od *svého* velitele - a víš, co dělá těm, kdo nesplní rozkaz?“ usmál jsem se, až se mi odchlíply tváře.

„Ne, ale...!“

„Tohle,“ připlaskl jsem mu tučnou ruku na recepci, tasil tantó a usekl mu malíček. Řval opravdu hezky. „A ty se nemáš čemu smát!“ štekł jsem na Moniku a švihł ji důtkami.

Fakt mě to baví.

„Už si ji můžu odvést? Nebo chceš ještě jednu propustku - ještě jedno *povolení*?“ Vojáky s namířenými zbraněmi jsem ignoroval.

„Ne, už ne, bratře, - můžeš! Je tvoje! Jen tvoje!“ Pořád jsem mu držel ruku na pultě.

„Ne *moje* - nemyl se - vedu ji ke své jednotce,“ znovu jsem přehlédł vojáky, „a jistě by nikdo nechtěl, abych se sem vrátil se

svou posádkou, že ne?“ Zbraně se prudce sklonily - Svobodní neblednou, spíš modrají. „Jsem rád, že si rozumíme,“ otřel jsem čepel o tlust'ochovo řasnaté roucho: „Jdeme. Divoká kočko.“

* * *

„Jestli mi ještě jednou řekneš Di...!“

„Já vím - ale jestli nás chceš prozradit, tak se do mě klidně navázej - to je tady úplně normální, aby zajatkyně ječely na vojáky.“

„Promiň,“ řekla výrazně tišeji, najednou se jí rozklepala brada, opřela se o stěnu a sklouzla na zem. Byli jsme sotva padesát kroků ode dveří bordelu, takže dost na ráně.

„Co je zas?!“

„Znásilnili mě. Pořád znova a znova! Tolikrát! Znova a znova a znova,“ oči jí opět začínaly bloudit a po tvářích najednou tekly slzy.

To nám zrovna *ted'* scházelo.

„Vstaň, drž kolena u sebe a jdi. Jestli nás chytěj, tak se ti o tom šmajchlkabinetu bude ještě zdát. I o VELKÉM DIKTÁTOROVI. Věř mi. *Zvedej se!*“ zařval jsem a švihl dűtkami do podlahy. Kolemjdoucí strážní se na mne zvědavě dívali.

„Nějaké problémy, bratře?“

„Nic, co bych nezvládnul.“ Monica se naštěstí postavila a bez dalších zádrhelů jsme došli do části se skladišti.

* * *

Bylo to tam osvětlené strůžkou oranžové lávy, takže krystalky v černé skále vypadaly jako pomrkávající oranžové zřítelnice, takže vše mělo trochu pekelný vzhled - úslužný poslíček mi přesně popsal, kde najdu zbrojnici s novými zbraněmi.

„Tady,“ podal jsem Monice pistoli, „schovej si ji... Nooo, radši ji drž v ruce,“ vyndal jsem zpod maskáčů samopal, zacvakl zásobník a natáhl závěr, „drž se za mnou, střílej jen v krajní nouzi - já jsem pan Tichý,“ našrouboval jsem tlumič. „A jestli se složíš, končíme, tak prosím.“

„Longine?“ tak divně se mi podívala do brýlí, „proč jsi pro mě přišel?“ - raději jsem poodstoupil, aby se mne nepokusila pohladit nebo tak něco.

„Potřebuju tě jako propustku do Majesty - nic jiného za tím nehledej. Nic osobního.“

V zelených očích se zablesklo jako za starých časů: „Jednou tě...!“

„Já vím - oni taky,“ zabušil jsem na veřeje, „jestli konečně nezmlkneš.“

* * *

Nikdo nemohl doufat, že se tu zbraně rozdávají každému, kdo si přijde - ty dveře vypadaly dost nerozbitně a podle skřípání zámku a závor to tu se zabezpečením zbrojnic berou smrtelně vážně - jako vždy a všude.

„Co si přeješ, bratře?“ stráž v uválené uniformě se po spatření mého obličejce zatvářila uctivě.

„Můj velitel se doslechl, že tu máte ty zbraně - ty z toho posledního objevu. Je to pravda?“

„Ano, ale ani náhodou je nesmíme vyd...“

„Víš, co znamenají ty barvy?“ poklepal jsem si na lícní kost.

„Jistě - útočné oddíly - a podle uniformy jsi od,“ polkl, „od stíhacích tanků.“

„Velmi dobře. Takže?“

„Nechceš jít dál? A promluvit si s kaprálem?“

„Děkuji za pozvání, *bratře*.“

* * *

„Ona s tebou ale nes... To je Divoká kočka!“ Vida, jak je tu Monica populární.

„Vedu ji na výslech,“ odstrčil jsem ho a vstoupil do malé strážnice, „takže se na ni pořádně podívej - je to naposled.“ Voják nic neřekl, poslepu zamykal a přitom se díval na modřiny na Moničině zadnici. Postavila se šikovně, aby neviděl pistoli.

„Řekni mi - opravdu tady máte ty miniaturní předledové plamenomety?“

„Ano. I ty skvělé granáty, ale...“ poděšeně se zarazil. To už jsem malou místnůstku proskenoval - opět žádné kamery.

„Ale nesmíte o tom mluvit. Bez obav. - Mohl bys zařídit ještě tohle?“ ukázal jsem na druhé dveře.

„Ano, jistě,“ zabušil na ně, řekl heslo a dveře se otevřely: „Bratr důstojník z útočných oddílů jde za kaprálem,“ řekl oficiálně. Nemohl jsem čekat, že mi na tu historku skočí ještě někdo - už to, že jsme se dostali sem, byl spíš zázrak. Střelil jsem strážného do zátylku, toho, co otevřel dveře, nad kořen nosu. Samopal je opravdu skoro nehlučný. Z tlumiče se slabě kouřilo.

„Krej se, sakra!“ šeptem jsem sepsul přespříliš vykukující Moniku a schoval těla do strážnice.

* * *

Před námi byla nedlouhá, ale široká chodba - na každé straně byly vysekané dva obdélníkové průchody - na těch vpravo byly mříže, z těch vlevo se ozývalo cinkání náradí a hovor - voněl tu olej a kov.

Protože jsem vnitřnímu strážnému vzal klíče, nebyl problém mříže odemknout. Monica se potila a byla bledá jak smrt - asi nervy.

„Klíííd!“ zašeptal jsem.

Moc to nepomohlo.

V prvním skladišti byly zbraně zakonzervované ještě dávnými lidskými zbrojíři - nic pro nás. V druhém byly hezky vyleštěné, vonící čerstvou vazelínou, s malým „T“ v kroužku vyraženým na boku. Na regálu vlevo byla patřičná pouzdra a zásobníky s náboji. Ta pouzdra (a řemení) byla z pravé *zvířecí kůže* - fascinovaně jsem si je prohlížel - v Majesty by stála jmění.

„Hele!“ hodil jsem Monice jeden opasek a sám si vzal druhý - taky vyvalila oči, ale disciplinovaně nic neřekla.

„Granáty,“ vypáčil jsem bedničku, „vem jich, co uneseš... Na tohle se teď vykašli,“ - zkoušela si stáhnout košilku, protože ji opasek ještě zkrátil.

Vzala jich deset, já dvacet - jsou to obranné granáty, pěkně vražedný kousek předledové technologie - blahořečil jsem kurzům na archeologické škole, že s tím umím zacházet. Monica si vzala heckler-koch, tlumič a tašku se zásobníky, vrátila mi pistoli a vzala si jinou - asi proto, aby si dopředu na břicho mohla pověsit dlouhé pouzdro. Já si to své pověsil na bok, a přes záda si hodil dvě brašny se zásobníky.

„Ufff, musíme hodně střílet,“ podklesla mi kolena, když jsem k tomu přivěsil plamenomet: malý, ale těžký.

„Neboj,“ Monica cvakla závěrem.

* * *

Protože do plamenometu nebyla náplň, potřebovali jsme se Svobodných v dílně zeptat, kde ji najdeme. Monica dva střelila do břicha, a zatímco se škubali a zvraceli krev, ostatní se zázračně rozpomněli.

„Díky,“ řekl jsem, když jsem si ověřil, že ty sudy v bezpečnostním sklepe skutečně jsou. Kývl jsem a zbylí mechanici se roztančili v proudech olova - tlumiče na zbraních skoro neztrácejí účinnost.

„Hmmm,“ řekl jsem.

Z mrtvol se kouřilo.

Našel jsem štípačky a přecvakl Monice obojek. „Obleč se a vem si pořádný boty,“ kývl jsem k tělům. Sám jsem naplnil nádrž plamenometu plus dvě náhradní a zkusil čerpadlo a zapalování: „Fuf!“

Plamen má skoro dva tisíce stupňů - žár se mi odrazil do obličeje a trochu mi přismahnul rysy. Pečlivě jsem si rezervní nádrže nasadil na záda, utáhl řemení, zapnul spony tašek se zásobníky a natáhl závěr samopalů. Monica udělala totéž.

„Můžeme?“

„Můžeme.“ Ještě si rychle stáhla vlasy do ohonu.

Ve velkých filcových botách vypadá jako yetti na válečné stezce.

* * *

„Počkej,“ zarazila mne ve strážnici a srovnala si košilku (pořád měla jen ji - šaty po Svobodných odmítla, protože byly „... *hnusně špinavý*“), „vím, že to obvykle tajíš, ale jaký je plán?“

„Furt tolik otázek?! Ještě jsem tě tu měl pár dní... Najdeme ti termoskafandr, ukradneme stíhací vznášedlo a vzhůru do Majesty. Jednoduchý plán, dobrý plán.“

„Ty víš, kde tu mají termoskafandry? A stíhací vznášedla?“

„Jasně že ne - ale určitě někde nahoře.“

„Blok Z - pozná se to podle smradu bioplynu a podle hluku motorů.“

Tázavě jsem se zarazil, ruku na klíce.

„Jeden zákazník byl trochu upovídaný - taky jsem plánovala, jak utéct, nemysli si.“

„Upovídaný? To musíš být vážně dobrá.“

* * *

Nevystřelila.

* * *

Ale opět to zapůsobilo a ten rozmazaný bloudivý pohled zmizel - bylo nezbytné, aby byla ostrá - a vztek na ni stále účinkuje. Těžko jsme mohli počítat, že si nás nikdo nevšimne - vypadali jsme jako z AR seriálu *Malý militarista*.

A netrvalo to déle než dvacet kroků.

* * *

Jasně, taky mě napadlo, že bychom mohli proklouznout beze zbraní, beze střelby, nenápadně, jenže to bych nesměl zabít chudáka Valeryho - odhaduju, že ho tak právě mohli najít.

Ani já nejsem neomylný.

„Bratře?! Co to znam...?!“ strážný v černé uniformě padl s dírou v čele - obušek hlasitě třískl do skály.

„Ty kreješ zadek, *já* předeš! Neslyšelas?!“ vztekla jsem se otočil na Moniku.

„Promiň,“ upejpavě sklonila oči.

* * *

Za třicet vteřin jsme neměli čas na nic jiného, než že jeden z nás vždycky zařval: „Nabíjím!“ Předledové kovové nábojnice jen zvonily a prázdné zásobníky odskakovaly od podlahy.

Začalo to přesně tehdy, když se jednomu ze strážných povedlo vystřelit - sice nic netrefil, ale rachot výstřelu musel být slyšet po celém habitatu.

* * *

Plesk! Plesk!

Svobodnému se roztrhla hlava a udělal salto vzad - v temných chodbách jsme s našima očima měli nezanedbatelnou výhodu - až se dostaneme do těch osvětlených, bude hůř.

Neutíkali jsme, jen jsme šli rychlým krokem. Moničin samopal syčel krátkými dávkami - držela strážné za námi vždy za rohem nejbližší křížovatky - nestřílela přímo na ně, ale do stěn, a odražené střely je doslova cupovaly: tohle se učí dámy z Horních pater ve škole. Během patnácti minut jsme urazili snad kilometr, pak strážným dorazili na pomoc vojáci, a jejich útočné pušky prudce vyrovnaly poměr sil.

* * *

„Bacha!“ zařval jsem - teď už jsme utíkali. Z nejbližší křížovatky se vyklonily čtyři hlavně - dvě nahoře, dvě dole -, takže zatímco jsem sundal prvního, zbylí tři už to do mě pumpovali.

* * *

Možná bych uhnul, jenže to by to zase schytala Monica, a ta je bez mikroobleku poněkud zranitelná - takhle jsem alespoň důkladně ověřil, že můj skafandr snese i přímý zásah z útočné pušky zblízka; nejdůležitější bylo, aby mne netrefili do nádrží plamenometu.

Dostal jsem další dva, vedle ucha mi zasýčela Moničina zbraň a padl i poslední. Prázdné zásobníky zařinčely o zem.

„Dík,“ řekl isem.

* * *

Za dalších patnáct minut jsme pro změnu urazili sotva padesát metrů - už dávno jsme neběželi, spíš se plazili - Monica měla díru v košilce a byl zázrak, že jen v ní - můj maskáč byl víceméně na cáry - tehdy se ke všemu rozduněl kulomet.

* * *

Střely vyrazely ze stěn trsy jisker, odrážely se a nelidsky bzučely.

Kryli jsme se v takovém výklenku a Monica hlasitě funěla a hrud' se jí dmula - kyslíku je tu sice dost, ale ne přehnaně *dost*. Pravý důvod plazivého tempa.

„Fajn, řekli si o to sami,“ přehodil jsem si řemen samopalu kolem krku a zapálil věčný plamínek na hlavní plamenometu.

Puflo to.

Je hezky modrý.

* * *

Hořící Svobodní strašně řvali a chodbou kvílely projektily z vybuchující munice - kulometu se v žáru ohnula hlaveň, všude byly jiskry, dým a kusy rudě žhnoucího kovu. Zahlédl jsem i jednu rudě žhnoucí lebku s dlouhými zuby - vroucí mozek bublal očními důlky.

* * *

Stejně jsme za dalších patnáct minut neurazili o moc víc - Monica se musela držet hodně za mnou, aby mohla dýchat, aby ji nezasáhl žár, a hlavně nám strašně rychle docházely granáty - Svobodní se schovávali ve dveřích a výklencích a pokoušeli se nám vpadnout do boku nebo do zad.

„Tumáš, parchante!“ švihl jsem rukou a tantó se jednomu, kterému se to povedlo, zabodlo do hlavy.

Benng! odrazila se mi od nádrží střela - až mne polilo horko.

Nůž do rukávu, zuby odjistit granát...

Monica poslala jednu dávku za sebe, druhá mi prolétla kolem ucha.

... hodit do nejbližších dveří...

Záblesk, ohlušující třesk a na protější stěnu vycákla krev - to už kolem bzučely střely z dalšího kulometu.

... vyplivnout pojistku.

* * *

Naší hlavní výhodou bylo, že se do nás Svobodní nemohli pustit z obou stran naráz - to by se vyhladili navzájem, takže se útoky střídaly - děsil jsem se chvíle, až dorazí odstřelovači s elektromagnetickými zbraněmi - nádrže na zádech opravdu *pálily*.

Druhá výhoda jsou naše oči - více méně v pohodě vidíme i skrz kouř (a že ho je!). Svobodní na to potřebují takové velké nemotorné brýle.

* * *

„Krucinál už taky!“ řekl jsem - o nádrže mi zazvonila dávka - sice si pomalu zvykám, ale tohle nemohl být nikdo jiný než Monica.

Omlouvalo ji jen to, že právě zastavila ránu mečem - samopalem.

Než jsem stihl něco udělat, šermíře odvála dávka z bratrského kulometu, Monice se zakouřilo z vlasů, švihlo to s ní o stěnu a po ruce jí tekla krev.

Rychle jsem se otočil a teď plamenomet předvedl opravdovou *sklizeň*. Najeden výšleh jich šlo snad deset - levou rukou jsem zvedl

heckler-koch a střílel hořící vojáky, aby se nedostali moc blízko - přestože průvan strhával kouř od nás, Monica dávivě kašlala.

* * *

„Dobrý?“ sklonil jsem se k ní, a už na první pohled bylo jasné, že ne: bylo jí jedno, že je jí vidět, až kam by člověk chtěl. „Co je?!“ zatřásl jsem s ní, ale hlava se jí jen zaklímala. Zastřelil jsem dva Svobodné, kteří se plížili zezadu, a dopředu hodil náš předposlední granát - tlaková vlna bodla v uších a střepiny hvízdaly. Vzal jsem Moniku pod rameny a odtáhl ji do nejbližšího výklenku - byl v něm ledový mezisklad jídelních mrtvol.

* * *

Jedno oko na vstupu, druhé na Monice: rána po meči na ruce nebyla nic hlubokého, stáhl jsem ji cárem maskáče - hlavní problém byl ten kulomet do vlasů - byla to dobrá šleha - ještě že jí to nezlomilo vaz. Ukopl jsem kus ledu a připleskl jí ho na čelo: „Moniko! *Moniko!* Seber se!“

„Longine?“ řekla překvapeně, odkašlala si, zamrkala, otřela uslzené oči, znovu zamrkala a přísně pokračovala: „Řekni mi, co jsi mi řekl tehdy na Helixu! Hned!“

„Pane bože!“ řekl jsem. Bylo jasné, že ji se vším tím harampádím neunesu - a i kdyby, s tím, co jsem schytával, neměla šanci přežít - můj zpáteční lístek do Majesty!

Dovnitř vlétl granát.

* * *

Pažbou samopalu jsem ho odpálil do špižírny a zalehl Moniku.

Detonace mne skoro ohlušila a svět se houpal - pár střepin šlo skrz skafandr a cáry mražených mrtvol byly rozhozené až na chodbu. Tři Svobodní vběhli dovnitř a zemřeli s překvapenými výrazy v očích.

Zaklapl jsem další zásobník.

Co dál! Co kurva dál?! Myšlenky se mi omámeně točily.

Monica stále ležela pode mnou - podle všeho se jí nic nestalo, protože mne objala stehny.

„*Pane bože! Pro dnešek padla!*“ zatřásl jsem s ní - po výbuchu ale byla už úplně mimo.

„Potřebuju pomoc, jasně, *to dál*“ zvedl jsem Moniku, odkopl další granát, položil ji do mrazáku, připnul si její opasek s pistolí, a zahrnul ji chřestícími těly.

* * *

Když jsem byl sám, mohl jsem postupovat značně rychleji a bezohledněji - a že jsem se s vojáky nemazal: povedlo se mi naráz vyvraždit celou jednotku - zrovna se asi radili, kdo se půjde podívat, jestli jsme ještě živí. Trochu jsem jim podkouřil, rozběhl se, a doufal, že mi od nich nechytne ani plamenomet ani poslední (jídelní) náboj do rotačního kanónu.

Kůže na obličej se mi seškvářila do širokého úsměvu.

* * *

„Dozadu, dozadu!“ zařval jsem na přibíhající uniformy a potácel se na opačnou stranu.

„Potřebuješ ošetřit, bratře?“ hrnul se ke mně medik.

„Dobrý - potřebuju jen náboje,“ zařinčel jsem samopalem. Plamenometu jsem se zbavil ještě v hustém kouři, a tamtéž strhl z jedné mrtvoly maskovací bundu - tím jsem zakryl rozstřílenou kombinézu, takže i v řidším kouři se zas mohu vydávat za sice ohořelého, ale Svobodného.

Nemohl jsem utíkat, ale spěchal jsem, jak jen to šlo - jestli Moniku najdou nebo omylem uvaří nebo jestli zmrzne...

Pak jsem konečně dorazil k mučírám.

* * *

Byl tu relativní klid - jen občas proběhl posel nebo stráž - nikdo nečekal, že bych se dostal až sem. Zezadu se přitom stále ozývala prudká střelba - Svobodní si dávají dobře do těla.

„Bratře?“ zavolal jsem na zpoceného kata - měl jen volné kalhoty, pupek mu visel přes opasek a byl zastříkaný čerstvou krví - na tělo, které měl v práci, jsem se raději nedíval.

„Jo?“

„Říká se: Ano, pane!“ zkusil jsem oblíbený subordinační trik.

„Leda tak hovno, vojáčku,“ odstříkl z kleští krev a znovu se sklonil k tělu. Měl malý (zřetelně lidský) diktafon, na který nahrával odpovědi. Nevyslychal mučeného - vyslychal člověka, který byl přivázaný vedle a který měl kancelářskou sešívačkou přicvaknutá víčka k obočí, takže se nemohl nedívat.

„Hovno?! Když hovno, tak hovno,“ řekl jsem, protože jsem zjistil, že mříž odemknout nepotřebuju. Střelil jsem pupkáče do břicha - přesně po tečně - a tolik střev jsem v životě neviděl - hlasitě to šplouchlo. Lidé v kobkách za mou začali rvát.

Zámek vydržel tři rány.

Samopal byl sice tichý, nárazy do kovu ne.

„Co se děje?“ zvedl oči druhý vyšetřovatel - něco dělal dalšímu vojákovu v puse - muž se už dávno zbláznil, takže kat buď jen trénoval, nebo výchovně působil na diváky. Střelil jsem ho dvakrát do hrudi, mučeného do spánku - v tom kraválu nebylo slyšet vlastního slova.

Předposlední kat po mně hodil pohrabáč, netrefil, tak jsem ho utloukl řetězem - toho posledního jsem podřízl, a pak konečně mohl vyměnit zásobník.

* * *

Corgen visel tam co předtím a zatím vypadal nepoškozeně - jeho posílený organismus si se spáleninami hravě poradil. Kýval se.

Stál jsem pod ním a otíral tantó o rukáv.

„Ano?“ řekl.

„Jak je, Elvisi? *Rock and Roll all Nite?*“

„To nezpíval Elvis Presley ale Kiss. Pan Kandinsky, nemýlím-li se?“

„Jako vždy přesný a neomylný... Kiss? Britney, ne?“

„Kiss - daleko dřív, daleko líp.“

„Ty jsi Elvis. Hm, Corgene, už chápu, proč ti pálili chodidla a ne pind'oura - nemají tu mikroskop.“

„Jako vždy vtipný a neodolatelný... Za vámi!“

Střely zapleskaly a oba strážní se sesuli k zemi - vězni řvali a lomcovali mřížemi - toho si brzo někdo všimne.

„Chceš odsud?“ znovu jsem se podíval nahoru.

„Nebylo by to nemilé.“

„To jako ano, nebo jako ne?“

„Ano.“

„Nebude to zadarmo - potřebuju pomoci se slečnou von Graff - trochu to koupila.“

„Rád pomohu, jistě,“ Corgen se usmál.

Povolil jsem vrátek a spustil ho na podlahu - jak dal ruce dolů, krusta soli na něm praskla a začala opadávat.

„Tady,“ podal jsem mu Moničin opasek s pistolí i svou starou dobrou berettu, „šaty... inu cestou.“ To už jsme běželi.

Řev zajatých vojáků duněl jako bouře, ale nemohl jsem je pustit - co s nimi.

* * *

„Potřebuji se napít - a jsem takhle trochu nápadný,“ Corgen si nejdřív posunul pozdru dopředu, ale tak se opravdu běžet nedá.

„Ani bych neřek.“

„Pane Kandinsky, ty narážky bych si vyprosil.“

„Ty se červenáš, Elvisi!“

Podíval se na mne opravdu zle - přestože měl zbytky šedých vlasů rozčepýřené kolem hlavy (vypadalo to vážně směšně), najednou z něj šla hrůza.

„Promiň, Corgene, jsem trochu mimo - granát blízko hlavy.“

„Omluva se přijímá,“ klouby na pažbách zrudověly.

„Stačí k tomu pít led?“

„Jistě.“

„Takhle nedokážeš zrychlit, co?“

„Velmi rychle bych se přehřál - pak bych zkolab...“

Svobodného poldu jsem zastřelil já - ticho tlumiče nás zatím krylo a chodbou se valil tmavohnědý kouř.

„Vida - šaty - sice trochu od krve, ale slušivě,“ řekl jsem a pomohl Corgenovi mrtvého svléci. Sociální vykonavatel si ohrnul rukávy, mým tantó zkrátil nohavice a důstojně si přihladil vlasy:

„Už jsem vám poděkoval, pane Kandinsky?“

„Ne.“

„Tedy děkuji.“

* * *

Vraceli jsme se co možná rychle, ale možná až moc - v kouři jsem ztratil směr. Přestože se zepředu ozývala stále zuřivější střelba, my jsme se (překvapivě) ocitli v nějakém velkém sále.

Byl poloprázdný, všude lavice, stoly, kamenné sloupy, a těch padesát Svobodných, co tam bylo, kašlalo na bitvu a cpalo se, až jim zuby skřípaly.

Corgen se usmál.

* * *

Sundal jich pistolemi třicet - ani jednou neminul - já zbytek.

Zásobníky zařinčely o zem a krev hlasitě žbluňkala. Corgen došel k takové velké izolované konvi - stoupala z ní pára - a začichal: „Pravý čaj, museli ho najít zmražený,“ to už metrakovou nádobu zvedl a začal do sebe lít černou voňavou tekutinu - po celém těle mu okamžitě vyrazily čůrky potu. Položil konev a hlasitě si odříhl: „Pardon.“ Nevím, jestli to řekl mně, nebo mrtvole, kterou shodil ze stolu - bezostyšně se pustil do jejího jídla, na krev v talíři nedbal.

„Kdybys viděl polotovar, nejedl bys to,“ řekl jsem.

„Viděl jsem ho,“ ukrojil si kus masa a vytřel jím tu krev, „dobrému vše dobré.“ Růžová šťáva mu tekla po bradě. Vytáhl jsem

z kapsy poslední (nakousaný) náboj do rotačního kanónu, ohrnul si roušku a také začal jíst. Příklady táhnou.

„Hmmm,“ zamával Corgen vidličkou, „nespěchá to se slečnou von Graff nějak mnoho?“

„Mhm, ani ne,“ žvýkal jsem střelný prach a poslouchal stále zuřivější střelbu - vzdalovala se. Za jak dlouho vojákům asi dojde, že se mordují navzájem.

* * *

„Půjdeme?“ Corgen si způsobně otřel ústa.

„Až po tobě,“ otevřel jsem dveře.

* * *

Zabíjeli jsme vše, na co jsme narazili - ne že by Monica byla špatný spolubojovník, ale Corgena to vyloženě *bavilo*.

Stříkal z něj pot, a v zrychlení jsem ho stíhal sledovat jen tak tak (ale stíhal) - buď je pomalejší než dřív, nebo se mi vylepšily oči.

„Tyhle velké pistole, to je věc,“ řekl Corgen a poprvé na něm byly vidět i nějaké pozitivní emoce, „ne jako ten věčný nudný pengun... Jak jim ty mozky létají, že?“

„Ano,“ řekl jsem.

Místo, kde jsem nechal plamenomet, jsme buď minuli, nebo ho někdo odnesl. Náboje jsme brali mrtvým - Corgen sice nikoho nešetřil, ale ani nikoho netrápil - byla to čistá, čistě odvedená genocida. Ani já jsem nikoho nešetřil a samopal pálil do prstů.

Nebyli jsme od Moničina chladicího boxu ani tři sta metrů, když si Svobodní konečně všimli, že jim něco bouchá za zády.

Myslím, že Corgena odpor potěšil.

* * *

Nikdo neměl šanci - běžel proti kulometu a oni ho prostě netrefili - asi proto tolikrát trefili mě.

Skafandr jen drnčel.

Corgen zblízka zabil kulometčíka i pomocníka, zastrčil si pistole dozadu za opasek a zvedl velkou zbraň, jako by to bylo párátko: „Rychle, pane Kandinsky - nyní máme převahu!“

Střelil jsem mu skrz široký rukáv a trefil Svobodného vzadu v chodbě přesně do granátu - maso se rozlétlo po stěnách a vlhce smlaskalo na podlahu - mrtvol na zemi už bylo tolik, že se nedalo šlápnout jinam. Corgen prostřelený rukáv nekomentoval, protože jsme si v uplynulých minutách zachránili krk tolikrát, že jsme to přestali počítat. Někdy čtvrt hodina jen tak uteče, někdy za ni prožijete deset životů.

* * *

Běžel jsem kus za Corgenem, kterému se přes zápěstí valily lesklé nábojnice, a všiml si, že si barví vlasy na šedo -, těsně u hlavy je měl černé. Proč by někdo chtěl vypadat starší?!

Tehdy proti nám vyšlehl proud ohně.

* * *

„Kurva!“ řekl jsem - obličej jsem měl na škvarek, na Corgenovi se drolily zuhelnatělé šaty. Výšleh nás naštěstí nevzal naplno, i když odrazem o stěnu to taky stačilo. Kýchl jsem a má maskovací rouška se změnila v obláček popelu - brýle po řidičovi trauleru kupodivu vydržely - ani skla nepopraskala.

„Kurva,“ řekl Corgen a po tvářích mu tekla krev. „To bude dobré,“ dodal a podle všeho mu bylo nejvíc líto zničeného kulometu.

Z pistolí se sice kouřilo, ale fungovaly.

* * *

Plamenometčík mezitím zemřel - nebyli jsme to my, byl to někdo z dýmu - podle všeho válčí vojáci se strážemi - ty, nezvyklé na boj, propadly panice a kosily vše, co nemělo černou uniformu.

Takže po mně střílely, po Corgenovi ne. Vojáci naopak.

Dobrý masakr.

* * *

U Moničina mrazáku se kryli dva strážní a bezhlavě to smažili na obě strany. To už jsem na sobě maskáče dávno neměl - Svobodní mne ostrříleli (a opálili a osekali a...) na holý skafandr, který toho začínal mít taky dost. Obzvlášť kulometry mu nedělají dobře.

Corgen oba strážné zabil: „Tady?“ kývl k mraženým polotovarům.

Kývl jsem taky.

„Omluvte mne, pane Kandinsky, že vám nepomohu,“ odlomil kus ledu a začal ho křoupat, pistoli v druhé ruce, „ale dehydratace je hrozná věc.“

Takže jsem se k Monice musel proházet sám.

* * *

Byla dočista modrá, prázdné oči vytřeštěné.

„Za jak dlouho tak člověk zmrzne?“ řekl jsem.

Corgen si ukousl a mezi zuby se mu leskla ledová tříšť: „Kdo ví?“

„Moniko!“ zatřásl jsem s ní, a když to nezabralo, propleskl ji. Protože jsem přitlačil, zamrkala.

„Je-je-je mi hrrrozzzná zzzimmma-ma.“

„Vida, žije,“ Corgen si zas ukousl.

„Zzzzdááálo-lo sssse mmi, žžže žžže všššuddde jsssou mrtvvvví-í!“

„Nezdálo se vám o lejnech? To prý znamená nečekané bohatství,“ řekl Corgen.

„Lllllejjjna?“

„Ano, lejna.“

„Zajímavý dialog - co kdybychom raději šli?“ řekl jsem.

„Lllllejjjna-na?!“

„Neměls to říkat, Corgene. Můžeš jít, Moniko?“

„Jjjít? Lllejna?“

„Neměl,“ Corgen zahodil led a protáhl si záda. „Tohle bude asi vaše,“ podal mi mou kosmickou berettu, přendal si Moničinu pistoli

zpoza opasku do pouzdra a zvedl oba samopaly po strážích - heckler-kochy bez tlumičů.

* * *

Utíkali jsme jako o život - s Monikou na zádech mi to moc nešlo, ale ani to nešlo jinak. Stále jsme se snažili postupovat vzhůru, ale stále jsme se nepropracovali ze skály do ledu - hlavní schodiště byla chráněná tak, že jsme neměli šanci - zajímavé bylo, že se zuřivý boj ozyval i z míst, kde jsme zatím vůbec nebyli.

* * *

„Co se to děje?!“ řekl Corgen - opírali jsme se ve výklenku a oddychovali.

„Nemám zdání,“ řekl jsem já.

„Lejno,“ řekla Monica.

Potěšilo mě, že je stále živá. Corgenův obličej překonal fázi puchýřů a už se jen loupal - zatraceně pokročilá regenerace. Pracháči si žijou.

„Jdeme?“

Chodbou zaduněla divoká palba.

„Počkáme,“ opravil jsem se. Nebyli jsme na tom totiž dobře se zbraněmi - Corgenovi zbýval jen jeden samopal a sotva dva zásobníky, já měl už jen svou starou dobrou berettu a pro změnu poslední zásobník. Corgen měl na zádech hák na led, já (*pro změnu*) krátký japonský meč.

Chodbou přestaly hvízdát střely, zato se jí začala hnát velká Svobodná jednotka v bílošedých maskáčích - utíkali dovnitř, takže ustupovali, ale naprosto jsem nechápal před kým - naproti tomu jsem velmi dobře chápal, že někteří dostali opravdu *hloupý* nápad, že se schovají v našem výklenku.

* * *

Přestože jsme palbou vytvořili solidní hromadu těl, stále se k nám tlačili další a další, takže nám záhy došly náboje. To *něco* na chodbě musí být *děsivé*.

A byl to takový frmol, že jsem tak tak stihl shodit Moniku a tasit meč - nemohl jsem riskovat sbírání útočné pušky a učit se, jak se s ní zachází - vojáků se k nám rvalo tolik, že si to netroufl ani Corgen.

* * *

Takhle nablízko je meč a hák na led smrtící dvojka.

Krev stříkala, řev, pleskání vnitřností, páravé zvuky, drnění přeseknutých kostí, svištění háku, křupání lebek - podlaha byla strašně kluzká a jen jsem doufal, že se Monica v krvi neutopí.

„Co se to k d'asu děje?!“ vydechl Corgen v okamžiku klidu a vytrhl z bublající hromady pušku - závěr byl zalepený vlasy, druhá měla ohnutou hlaveň, třetí...

Přes hromadu se mihl další útočník.

Hák hvízdal, zároveň jsem švihl mečem.

Útočník chytl hák levou rukou a úderem pravé pěsti proti hrotu mi zlomil čepel.

* * *

Vím, zní to dost neuvěřitelně - i Corgen vypadal *dost* překvapeně. Jeho držel pod krkem první útočník, mne druhý, ale rozhodně to nebyli vojáci Svobodných.

„Cíl vyhodnocen jako člověk. Devadesát sedm procent,“ ozvalo se mi v mozku - i Corgen to vysílání určitě slyšel.

Vědci v Luxoru s vývojem mrtvých opravdu *hnuli*.

* * *

Tím se vysvětlilo mnohé - za chvíli dorazili i vojáci, kteří mrtvé řídili, a za slabých pět minut i velitel operace - sám velký Kaluza, kterého mezitím povýšili na generála.

„Identifikujte se,“ řekl - vojáci se k nám těch pět minut nechovali nijak mile - Corgena kopli do rozkroku a já schytl pěkných pár ran pažbou - to když jsme se nechtěli nechat spoutat. Bohužel tam s vojáky zůstali i ti dva mrtví, takže ležíme svázání na hromadě těl.

„Jsem sociální vykonavatel Corgen,“ řekl Corgen a neznělo to moc přátelsky.

„Jsem pan Long,“ řekl jsem já.

„Příbuzný Hardyho Longa?“ Kaluza zvedl obočí.

„Ne - shoda jmen.“

Voják s identifikačním skenerem kývl a Kaluza bez varování nakopl Corgena do břicha, a ještě jednou: „Hned se cítím lépe - pane Longu, nic jste neviděl, že?“

„Něco se stalo?“

„Výborně - rozvažte ho,“ luskl na vojáky, „tady pana Corgena preventivně zatkneme - mohl by to být zrádce,“ Kaluza zřetelně nezapomněl, že mu Corgen zabil pěkných pár mužů, a možná za tím je i to, že část majetku zrádců připadne těm, kteří je chytanou.

„Takže, pane Longu, co tu děláte?“ Kaluza mi pomohl vstát a podal mi plastovou láhev s vodou.

„Utíkáme ze zajetí,“ srovnal jsem si brýle a napil se. „Dík.“

„Tak?“

„Nemohu říci všechno - jsem od astronautů - ale zachraňovali - a *zachránili* jsme tu slečnu von Graff.“

„*Monica von Graff?!*“ Kaluza na okamžik vypadl z drsné role a zatvářil se užasle. „Kde je?“ to už se zas ovládal -to, co jsem ale zaslechl v jeho hlase před okamžikem, byla nefalšovaná chtivost. Lačnost. Žádostivost.

„Tady,“ sehnul jsem se ke zdi a vytáhl Moniku zpod mrtvol. Nevypadala dvakrát dobře, ale žila. Srovnal jsem jí košilku, aby vojákům nevypadly oči.

„To je...?“ Kaluza vypadal nedůvěřivě.

„Drželi ji osmnáct dní. Mučili ji.“

„Svině!“ řekl jeden z vojáků.

Muž s identifikačním skenerem kývl.

„Tak,“ řekl generál Kaluza a dodal jakoby do prázdna: „Mediky s nosítky na mou pozici, hned!“ Otočil se zpět ke mně: „Ten rozruch tady začal kvůli vám?“

„Ano. Hm. Trochu jsme stříleli, oni také trochu stříleli.“

„Výborně, pane Longu, výborně. Využil jsem nastalé situace a zahájil operaci o pár hodin dřív - ušetřil jste nám spoustu padlých.“

„Vskutku vítaná shoda okolností - předpokládám, že jste tu pro zajatce - záchranná mise.“

„Ano, více méně,“ Kaluza se odmlčel. „Zatím nemáme těchhle nových mrtvých dost, abychom to tady vyčistili celé,“ poplácal jednu z mrtvol po pancéřovaném rameni, „ale jestliže víte, kde jsou zajatci, mohl byste nás tam zavést.“

Rozhodně to neznělo jako otázka, tak jsem řekl: „Ano.“

* * *

Zdravotníci prohlédli Moniku, převázali jí ruku, zapnuli do termovaku pro raněné a naložili na nosítka. Nemohl jsem dělat nic než si znovu narovnat brýle - moje jízdenka domů! Byl jsem sice ohořelý a špinavý k nepoznání, ale je jen otázka času, než mne někdo odhalí.

„Nepotřebujete ošetřit, pane?“ jeden červený kříž se mi zadíval na obličej.

„Je to jen povrchové,“ odmávl jsem ho, „co bude s panem Corgenem?“ otočil jsem se na generála.

„Odvedeme ho k řádnému soudu, jistě.“ Na generála byl špatný lhář. - Tak nebo tak, Corgen to má spočítané. Sanitáři natáhli Monice dýchací přístroj, zvedli nosítka a odešli.

* * *

Vracet se mi moc nechtělo, jenže s těmi mrtvými to nebylo zas tak složité. Měli jsme jich sice jen patnáct - spolu s deseti vojáky - ale když se sem odhodlal sám Kaluza, nemůže to být příliš nebezpečné - přesněji, tihle noví mrtví asi svedou víc než *mnoho*.

* * *

A svedou - Svobodné doslova šrotovali - cestou k celám jsme přišli jen o dva - pak si Svobodní střelbu z pancéřovek rozmysleli a raději se stáhli. Ztráty mezi civilním obyvatelstvem byly po té dělostřelbě hrozné - pár propadlých stropů...

„Venku to tak snadné nebude,“ řekl Kaluza a přitiskl si ruku na ucho a poslouchal proud kódovaných informací: „Rozumím, konec,“ přitom si prohlížel mučírnu - vypadalo to tu stejně, jak jsme to s Corgenem opustili - i muži za mřížemi pořád řvali, a dost často se v tom ozývalo: „To je ten hajzl!“ (i mnohem hrubší slova) a ukazovali na mě. Nebyli moc překvapení, takže věděli, že pro ně někdo přichází - kdybych to věděl taky, mohl jsem je pustit a být mezi nimi mnohem populárnější.

Mrtví vylomili mříže a já se raději postavil za Kaluzu - chlapci z kobek byli vážně nervózní a takhle si po mně netroufli ani plivat.

„Vojáci!“ zvedl hlas Kaluza, „jistě chápete, že nemůžeme vzít všechny kamarády, kteří tu jsou,“ osudově kývl, „nemáme dost místa ve vznášedlech a... a co si budeme namlouvat, vy jste elita, nejlepší z nejlepších, takže nejdůležitější z nejdůležitějších,“ zhoupl se na patách: „Ted’ musíme rychle - zatím se nám povedlo využít momentu překvapení a ty parchanty zatlačit - jestli se sem ale dostanou s těžkými zbraněmi, tak máme problém. Všichni. Po cestě se pokuste ozbrojit a... a poklusem za desátníkem Garethem!“ Píchl prstem a páchnoucí masa se dala do pohybu.

„Docela snadné, že?“ usmál se na mě. Něco v jeho pohledu mne znepokojilo.

* * *

Na třetí cestě těmi samými zkrvavenými tunely nebylo nic poutavého - ztratili jsme jen tři muže. Svobodní byli všude, ale naši mrtví je udrželi v odstupu.

Pak jsme konečně dorazili k propusti na povrch.

* * *

Vojáci se řadili podél ledových stěn do dvou dlouhých front a Kaluza procházel středem: „Poslouchejte! Do přechodové komory se vejdete po deseti - musíte se pořádně nadechnout, protože termoskafandry a dýchací přístroje pro vás máme venku, na levé straně, vždy srovnané jako při výcviku - budete na to mít pohodovou minutu, můj tým vás bude krýt. Je mezi vámi někdo, kdo se nezvládne obléci během povinného intervalu? Nikdo? Dobře,“ Kaluza spokojeně kývl. „Až se oblečete, běžte vpravo nahoru, ale hlavy dole, tam už můžou být snajpři - ta velká divná vznášedla jsou naše. Uvnitř se rozsaďte, aby byla vyvážená. Jasně?!“

„Ano, pane!“ zařvali vojáci a některým po tvářích tekly slzy. Ta mučírna je nějak načala.

„Tak fofrem!“

První desítka zmizela v přechodové komoře. Druhá. Desátá. Další. - Bylo jich sto třicet dva.

* * *

„Bude tam dýchací maska i pro mě?“ řekl jsem, když jsme zbyli jen Kaluza, dva Kaluzovi ozbrojenci, dva mrtví a já.

„Pro vás? Ale na co vy byste potřeboval dýchací masku? Pane Kandinsky?“ usmál se generál, a to už mi mrtvé prsty zkroutily ruce za záda a stlačily mne do kolen.

„Sakra! Pomohl jsem vám!“

„Za to vám patří velký dík,“ Kaluza mi sundal brýle, zvedl mi bradu a pohledem do stříbrných očí se ujistil, že jsem to opravdu já: „Nevěřil byste, jaký je pro mne dnešek úspěšný den - od zítřka si mohu dovolit Dlouhý věk a ještě sklídím opravdu velkou vojenskou slávu. Úžasné, ne?!“

Proti mrtvému jsem neměl šanci, přesto jsem to zkusil. Strašlivý kop pancéřovanou patou do oka s ním ani nehnul - neudělal mu ani škrábanec.

„Aspoň jsem to...“ dávivě jsem zakašlal - bota druhého mrtvého mi prolomila keramické plátování na břiše.

Pak mne odzbrojili a scvakli zápěstí - před tělem, NMD pouty.

„Půjďme,“ řekl Kaluza, pustil brýle na led a rozšlápl je - na konci chodby se začínaly rojit bílošedé maskáče.

Stihli jsme se dostat za pancéřové dveře, než oni stihli rozjet těžký dvouhlavňový kulomet.

* * *

Kaluza a vojáci si v přechodové komoře natáhli dýchací masky, dopnuli zipy termoskafandrů, navlékli rukavice a kapuce a navzájem se překontrolovali.

„Můžem,“ řekl Kaluza.

„Ano, pane,“ voják zmáčkl ovládací tlačítko.

* * *

Venku byla stále noc, vítr hlasitě kvílel, ledové krystalky bodaly do tváří a vlevo ležela velká hromada těl. Odhadl jsem, že jich je sto třicet dva.

„Žádný údiv, pane Kandinsky?“ Kaluzův hlas zněl skrz masku elektronicky.

„Ti noví mrtví mají nejvyšší účinnost, když se udělají z vycvičených vojáků, že?“ řekl jsem, „a pobít pravidelné jednotky by asi nemělo správný dopad na morálku - a tihle chudáci už byli tak jako tak odepsaní.“

„Výborně, pane Kandinsky, výborně. Teď se jednoho chudáka chopte a poklusem vpřed - ta vznášedla jsou, jak jsem říkal.“

* * *

Kaluzovi lidé se střídali - vždy polovina hlídala, polovina nosila, já nosil pořád. NMD pouta slabě cinkala a všichni pobítní muži měli na tváři překvapení a na čele miniaturní kapičku zmrzlé krve po zásahu pengunem - mohl jsem si to prohlédnout skutečně mnohokrát.

Vítr skučel, byla velká zima a ta vznášedla budou sotva stačit - museli jsme tuhnoucí těla pečlivě rovnat.

Naši mrtví se rozplynuli ve tmě a jen občasné břinknutí elektromagnetické pušky nebo pufání samopalů s tlumičem svědčilo o zuřivém souboji s hlídkami, snajpři a osádkami děl. Když se do nás jeden protiletectvý kanón přece jen pustil, přišli jsme o tři muže a Svobodní o ten kanón - noc se rozzářila laserovou palbou z věží nákladních vznášedel.

„Rychle, rychle!“ povzbuzoval nás Kaluza - byl zalezlý dole u průchodu, kam nikdo svrchu nedostřelí, a dva mrtví mu dělali osobní stráž. Jak jsem nosil stále tužší a tužší těla, viděl jsem v závojích sněhu, asi osmdesát metrů vlevo, něco jako strašáka - strašáci se používali v předledových kreslených pohádkách na takových nedozírných žlutých plánech - *stáli tam*. Tady ten jen nestál - dělal strnulé, mechanické pohyby, pravou paží výrazně kratší než levou - jednou jsem se zastavil, abych si protáhl záda a mohl si ho pořádně prohlédnout: nebyl to strašák, byla to slečna Hayesová nabodnutá na nějaké tyči. Byla pokrytá námrazou a nedosáhla nohama na sních.

„Dělej!“ skopl mne voják ze svahu.

* * *

Posledních patnáct mrtvol jsem musel přenést sám, protože palba snajprů a protiletectvých děl zhoustla. Vznášedla mne sice kryla, ale stejně jsem to koupil (třikrát) a na tohle byl i titanský skafandr krátký.

Potom už spíš žádný.

Střely hlasitě syčely, a cítil jsem, jak jsem najednou lehký a jak je mi zbytek skafu volný.

* * *

Přinutili mne nastoupit do stroje s bojovými mrtvolami, takže jsem neměl nejmenší naději, že uteču - jenže, kam bych utíkal.

Monica visela v závěsu pro raněné v druhém vznášedle, sešňerovaný Corgen tam ležel na podlaze a generál a jeho osobní strážci si o něj opírali nohy; vojáci byli ve třetím a čtvrtém stroji a

velká nákladní vznášedla byla tři - jejich motory ožily a po pancířích jim neškodně tančily výbuchy protiletectvých granátů

Mne připoutali za zápěstí k tyči.

„Drž se,“ doporučil mi starší seržant, který dohlížel na mrtvé.

* * *

Ta vznášedla měla neuvěřitelné vlastnosti - už jsem chápal, jak se sem Kaluzovo komando dostalo tak snadno a nenápadně - byla velmi tichá, a až od sto padesáti kilometrů za hodinu začala vydávat silnější aerodynamický hluk - ten rostl a rostl, až se rychlost zastavila někde u pěti set - Svobodní nemají nic, čím by nás mohli dohnat, a těch pár raket sundaly naše lasery.

Čím to sakra napájejí?!

* * *

Za hodinu jsme zpomalili na cestovních dvě stě třicet, za dvě a půl hodiny se rozednilo a po úmorných dvanácti a půl hodinách jsem zase uviděl Ovál. Vypadal jako temná skvrna na bělostném ledu a unikala z něj pára, která se ve vichru měnila v ohon křišťálových jehliček - jak ledovec postupuje, jehličky kreslí čáru až k obzoru.

Pomalů se chýlilo k večeru.

Cesta vznášedlem byla dlouhá a nudná krom pár okamžiků kolem poledne, kdy jsme překračovali místa, kudy prošla fronta. Byly tam trosky strojů a cáry těl (spíš jen cáry uniforem - vše použitelné bylo pečlivě vysbíráno) - někdo navigoval, aby nás nikdo nezahlédl - hlavně ne naši. S takovýmihle vznášedly by totiž jakákoli válka se Svobodnými skončila do pěti dnů. Do tří. Takhle se vojáci odvedení ze Spodních pater musí s tanky Svobodných potýkat jen ve směšných pomalých pásácích a lehkých křídlech. Jejich vraky byly všude.

Vsadil bych se, že krom spodiny je mezi padlými spousta Japonců a Francouzů. Hlavně Japonců.

Proto Austen-Rohrerové nikdy nepoužijí jadernou zbraň -oni Svobodné potřebují, potřebují Nepřítele.

* * *

Protože noc zatáhne oponu až za hodinu a půl, vznášedla se posadila do sněhu - jasně že musíme být co možná nenápadní a tma je tma.

Starší seržant si povolil termoskafandr a zapnul malý holodisplej - po povinné hodině reklam...

(NOVÝ ŠVÁBÍK: JEDINÝ ŠVÁBÍK SE SILOU PŘÍRODNÍCH ŠVÁBŮ!)

... dávali sedmsetšedesátýprvní díl seriálu *Zchátralí a zteřelí* - tenhle seriál dávají pořád dokola, šest dílů denně, aby si všichni dostatečně uvědomili, jak hrozné je stárí, a aby - dokud jsou při síle - věnovali své tělo Úřadu pro správu lidských zdrojů. Dnešní podvečerní část se celá odehrávala v závěsné noclehárně, kde stará a nemocná doña Ammanda vedla dlouhý dialog se starým a nemocným donem Peppe - bavili se převážně o tom, jak měli do třiačtyřiceti podstoupit řízenou sebevraždu, a jak to musí být skvělé, být mrtvý a pracovat na Titanu, než dnešní artróza, skleróza, skolióza, lepróza, cokolióza.

Tenhle seriál má obrovskou sledovanost.

„Achich achich,“ řekl don Peppe.

„Rozumím,“ řekl starší seržant a vypnul to - a zrovna to začínalo být *tak* zajímavé. Venku už se setmělo, nejvyšší čas jít domů.

* * *

Vznášedla najela nad Ovál, chvilka intenzivní komunikace s laserovými věžemi, chvilka vatovitého klesání hyperaerogelem, motory se rozhučely, a už jsme se snášeli tmou.

* * *

Majesty takhle svrchu vypadá opravdu zvláštně - nekonečné hroty budov trčící nad horní separační vrstvou, nahoře lesklá ledová bář, z Čela věčné blýskání lasergridu - vypadá to jako z předledového fantastického filmu.

Přistáli jsme v bočním doku AR Central Tower. Na mne čekala eskorta těžkooděnců se samopaly, tři sociální vykonavatelé, a nehnuli se ode mne ani tři z nových mrtvých - mohl jsem tak maximálně jít s nimi - na útěk nebyla naděje.

Dali mi na hlavu neprůhledný vak (i pro mne neprůhledný) a zavedli mne do vězení pro zvlášť nebezpečné odsouzence k veřejnoprospěšné popravě - podle masivních kovových zvuků bych se mřížemi neprokousal ani s laserem.

* * *

Na přejímce do „stavu věžňů“ se ke mně chovali slušně - sundali mi pytel z hlavy, rozepli pouta a musel jsem si svléci trosky skafandru. Tehdy nás opustili těžkooděnci i sociální vykonavatelé.

Pancéřové dveře tlumeně bouchly.

Mrtví zůstali.

* * *

„Zajímavý oblek,“ řekl důstojník v nažehlené uniformě, který spolu s jedním poskokem převzal dohled. Položil omláčený rukáv na stůl, kde už ležely všechny mé věci, vycvakl zásobník z beretty, vrátil ho, vrátil pistoli do (koženého) pouzdra, omotal kolem ní (kožený) opasek, kradmo se rozhlédl a schoval ji do aktovky. Rozhlédl se ještě kradměji a schoval i tantó.

Propíchni se, parchante.

Pak mi poskok oholil hlavu a deset minut mne sprchoval požární hadicí.

Je ale pravda, že to ze mne omlelo všechno včetně přiškvařených zbytků Svobodného obličejce; i špínu za nehty.

„Vida vida,“ řekl důstojník a snažil se sepnutýma rukama zakrýt erekci. Pak jsem dostal ručník, oranžové trenýrky, oranžovou kombinézu s terčem na zádech a oranžové boty se zapínáním na oranžové suché zipy.

Za pět minut jsem byl v cele.

* * *

Měla dva metry na tři, stěny byly pastelově zelené, na pryčně byla šedá kousavá deka, vzadu v rohu nerezový záchod bez prkénka. Nic inspirativního. Mříže byly přesně tak nezničitelné, jak jsem čekal.

Přestože bylo po půl deváté večer, dostal jsem jídlo - byli mletí švábi s bílou plísní, a na vrchu se leskly dva zelené hleny - když se to zamíchalo, celkem to šlo.

Pak jsem najednou měl strašně moc času.

* * *

Přemýšlel jsem, čeho jsem dosáhl a čeho jsem chtěl dosáhnout. Odpověď na první otázku byla jednoduchá: ničeho. Položil jsem se na palandu a přemýšlel o tom, co mne napadlo tehdy na Měsíci. Posadil jsem se a shrnul si srolované nohavice. Ale na druhou stranu: jsem v Majesty a naživu, a to není tak málo.

„Dobrá večere?“ zeptal se strážný.

„Vynikající, děkuji,“ usmál jsem se.

„Vážně?“ obočí mu vylétla až ke kšiltu černé čepice. V očích měl tolik inteligence, že jsem se musel podívat ještě jednou, jestli jsem něco nepřehlédl.

„Opravdu - moc děkuji.“

„Hm,“ řekl, a když si myslel, že ho nevidím, přivoněl k prázdnému talíři - pěkně ho to natáhlo.

Tehdy na Měsíci mne napadlo, že bych se mohl dostat do televizního studia a říct lidem pravdu o Titanu. Teď bych mohl přidat i něco o válce se Svobodnými, která je jen AR řešením populační exploze, o Fazolovém lánu, který je za titanskou zástěrkou jen Lloydovou luxusní zájezdní restaurací, zkrátka o spoustě, spoustě lží.

Otázka je, zda by mi někdo uvěřil, druhá, jak tolik pravdy přežít. Protože mi táhlo na kotníky, zkřížil jsem nohy do tureckého sedu.

* * *

Žárovka za drátěným krytem ostře svítila a každou čtvrt hodinu přecházela stráž, která jela obuchem po mřížích - to aby se odsouzeným dobře spalo. Tedy „odsouzeným“ - byl jsem v křídle sám.

Jeden nápad bych měl, jistě. Usmál jsem se do kamery, která mne ze stropu chodby bez přestání sledovala: zabít Velkého Lloyda a usednout na jeho místo? Ambiciózní. Ovšem, jiná možnost je pouze smrt - nebo hůř, Luxor.

* * *

Je fajn, když máte o budoucnosti jasno.

* * *

Další tři dny jsem jen seděl na posteli, dojídal vše, co mi dali (a že se *snažili*) a snažil se načerpat co nejvíc energie. Protože jsem se skoro nehýbal a protože i plesniví švábi jsou výživní, rekonstrukce orgánů skončily a začal jsem přibírat.

Ten třetí den - v noci - se mi (konečně!) podařilo prolomit místní bezpečnostní protokoly a přes vedení kamery se připojit k standardnímu rozhraní AR-OOS. Napoprvé jsem si netroufl jít hlouběji než k veřejným zprávám, ale i to stačilo.

Musel jsem dávat velký pozor a neustále měnit frekvence, aby mne neodhalily skenery v cele; bylo to vyčerpávající, ale vážně to stálo za to: Dozvěděl jsem se například, že generál Kaluza byl povýšen na vrchního velitele všech ozbrojených složek ... *za bezpříkladnou chrabrost v boji*. Za záchranu dcery mu přední člen Rady Soudců lord von Graff předal ... *nejvyšší vojenské vyznamenání - Srdce Majesty se zlatou Sluneční runou - a z vlastních zdrojů i finanční odměnu neznámé výše*. Jenže ani Kaluzovi se nepovedlo vše, protože... *známý sociální vykonavatel pan E. Corgen byl osvobozen ze zajetí spolu se slečnou M. von Graff a po krátké rekonvalescenci se vrátí do úřadu*. Takže zradu mu přišít nedokázali - Corgen má krom spousty peněz zřejmě i mocné spojence. Další zajímavostí byla suchá zprávička ve společenské

rubrice: *Pan Lloyd Byron, druhý baron Austen-Rohrer VM se neobjevil ani na další Velké ceně reklamních ploch. Zprávy o nemoci byly jeho tiskovým mluvčím (s úsměvem) dementovány - podle pana tiskového mluvčího by se organizátoři měli spíš zamyslet nad zábavností závodů.* Z následující reklamy jsem se dozvěděl, že Britney skutečně nazpívala píseň *Bohatýr Debries* a že Bohatýr jednoznačně vede průběžné pořadí nové pěvecké soutěže ZLATÝ ŠVÁBÍK. Než jsem se stihl odpojit, zasáhl mne rytmický prvek, který zněl nějak jako *Debrííz/bejbýýz*.

Za tu chvíli jsem ztratil skoro půl kila.

Vida vida: za poslední dva měsíce Velký Lloyd ani jednou nevystoupil v TV - to bylo dříve nemyslitelné - natož za války. Kolik ono už mu vlastně je? Sto devatenáct? Sto dvacet? Britney a šógun jsou rozhodně starší, jenže žádný z nich neutrpěl zranění, které bylo oficiálně důsledkem vynikajícího sportovního výkonu, neoficiálně zásahem z pistole při přestřelce s ochrankou jeho otce - každopádně, První Lloyd měl brzy po vynikajícím sportovním výkonu kremaci a jeho rakev pečlivě zavřené víko. Záznam obřadu je promítán o každém výročí a je zajímavý už jen proto, že to byl jediný legální pohřeb po objevu tézet; i mrtvolý všech Lloydových chotí šly do průmyslu.

Na staré rány může být krátký i Dlouhý věk.

Možná mám kliku, zaťal jsem svaly a procvičil si prsty. Lloyd nikdy nejmenoval dědice VM-trůnu, takže manželé jeho sedmi dcer plus všichni vnuci a pravnuci by se mohli pustit do boje o moc a mne přehlédnout.

Možná je mrtvý.

Možná jen nemocný.

Možná by se to TV vystoupení doplněné emotivním záznamem z mého mozku mohlo chytit.

Možná.

Podíval jsem se na mříže.

* * *

Ale možná by se mohla hodit i malá pomoc - jsem přece pořád agent Šógunátu, a co to tenkrát říkala Minako o mrtvých schránkách a zadních vrátkách v OOS?

Při druhém připojení jsem byl podstatně drzejší - oblafnout skenery bylo vteřinu od vteřiny snazší, a když jsem ve zdánlivě náhodném monitorování frekvencí odhalil systém, mohl jsem na skenování zapomenout.

Pravda, ta zadní vrátka jsem hledal skoro dvě hodiny: přestože mi rekonstrukce na Titanu vrátila celou paměť, vrátka se od výcviku značně proměnila.

Ale povedlo se.

Systém mrtvých schránek byl maskovaný jako balastní data dožívající v porouchaných částech informačních skladů - bylo to chytře vymyšlené jako nevelké defekty velkých pamětí, které kvůli tomu nemělo smysl měnit. Pro běžného administrátora se data jevila jako naprosto chaotická, neustále se měnící změt' - a ze začátku i pro mě: jinými slovy, šifrovací metody také pokročily. Jenže jejich tvůrci nepočítali se schopnostmi mého mozku. Trocha snahy, a mrtvé schránky se zaleskly jako střípky skla v malstrómech hlušiny; jednotlivá přístupová hesla už byla, jako by nebyla.

Obsah schránek byl značně barvitý: pojednával o sakurách vlnících se ve větru, zrnkách rýže cinkajících o keramické misky, o ostře nabroušených (popřípadě ztupených (či dokonce zlomených)) mečích, o kapkách saké odlitých bohům, o čajových konvicích, o vějířích, kimonech, sandálech... zkrátka, krom šifrování používali i kód, který se od mého výcviku změnil docela. Nicméně, po hodině čtení už jsem poměrně přesně věděl, co je co - jediné, co ne, byly konkrétní časové údaje a jména. S jednou jedinou výjimkou: pan Takeši byl Vějíř33.

Po dvou hodinách už jsem si troufal napsat vzkaz, o kterém jsem si byl jistý (téměř jistý), že bude považován za pravý. „Jenže,“ zašeptal jsem, „jeden omyl a všechno je v tahu.“ Tím *všechno* jsem myslel hlavně svůj život, takže čím víc toho načtu, tím menší šance na *tah*. Do snídaně zbývala hodina a tři čtvrtě, tak jsem prošel datové víry a chytil největší střípek, jaký jsem zahlédl.

Ve schránce byla stará souhrnná zpráva od analytika jménem Noční květ. Pojednávala o tom, jak Vějíř³³ rozhodl, že čas dozrál, a jak přikázal reaktivovat spící agentku kódového jména Skrytá bouře. Skryté bouři byl předán rozkaz, ať okamžitě zverbuje subjekt kódového jména Zen. Ve zdůvodnění, proč má akce naprostou prioritu, byla krátká charakteristika subjektu Zen: *Je to muž, běloch, který prošel testy na řidiče trauleru, a přitom se řidičem nestal. Subjekt je tedy obdařen naprosto výjimečnými schopnostmi, jeho rasa z něj dělá ideálního agenta, a navíc právě dospěl do věku, kdy už se dá očekávat značná míra odpovědnosti* (tady šel Noční květ do detailů, jak se subjekt stará o dva mladší sourozence, a pochvalně se zmínil o strůjcích operace Hedvábný hrot, která subjekt v patřičném čase připravila o rodiče, což vedlo k žádanému rozvoji odpovědnosti, a přitom k jisté sociální odloučenosti, která při správném postupu povede ke snazší manipulovatelnosti).

... pokud je analytickému oddělení známo, je subjekt Zen jediným takovým člověkem v Majesty, takže selhání nepřichází v úvahu a oprávněnými jsou libovolné prostředky.

Na závěr Noční květ připomněl své zásluhy v prosazení operace Závoj (šlo o komplikovanou počítačovou simulaci, na jejímž základě bylo před lety „vybráno“, „připraveno“ a „angažováno“ několik desítek mladých bělošských dívek, které měly být použity právě v podobných případech (Skrytá bouře byla samozřejmě jednou z nich)) a jako další postup doporučil zrušit subjektu Zen veškeré vazby na dosavadní život, a po naverbování a výcviku co možná přátelské chování - tím se zaručí téměř naprostá loajalita.

Zapolykal jsem.

Zpráva pokračovala souhrnem od Skryté bouře. Začínal prohloubením důvěry subjektu Zen spojenému s navázáním „sexuálního kontaktu“, pokračoval rozvojem důvěry do fáze, která byla nazvaná „stabilizovanou“, pak byly přeskočeny „nepodstatné podrobnosti“ a text příkře přešel k „závěrečné fázi“, která byla zahájena podplacením policejní hlídky a nastražením automatického zápalného zařízení. Tady šla do detailů i Skrytá bouře: *... zrušení vazeb na dosavadní život je tímto způsobem nejrychlejší, nejdefinitivnější, a tedy nejefektivnější. Zároveň to, že jediní dva*

příbuzní subjektu zemřou tak krutou smrtí - navíc zdánlivě způsobenou administrativní neschopností - jen prohloubí a upevní odpor subjektu ke stávajícímu řádu, a dá tak další předpoklad rozvoje naprosté loajality k...

Přestal jsem číst.

Odpojil jsem se.

Zamrkal jsem.

Znovu jsem zamrkal, ale cela se mi stále otáčela před očima, mříže se vlnily, a pocit, že se topím, byl stále hlubší a hlubší.

* * *

Za deset minut jsem se ovládl.

Naprostá loajalita.

Naprostá loajalita.

Napros... !!!

Vychladlé problémy se ale dají řešit později, a pokud se skutečně neovládnu a nevyřeším, co mě čeká v nejbližších dnech, nevyřeším ani je, takže... Zatřásl jsem hlavou, narovnal se a znovu se připojil: Mám mysl čistou jako led, naprosto čistou, *naprostá loajali...* led. Led. Množina těch, kteří mi mohou pomoci, se prudce ztenčila, ale nějací snad přece jen zbyli: a když se člověk nemůže spolehnout na přátele, tak na nepřátele vždycky.

Napojit se na Moniku jsem si netroufl, ale Corgen by mi možná mohl být vděčný.

Možná.

Další dva dny jsem se ho tedy pokoušel kontaktovat, ale nic se nestalo. Buď mé zprávy neobjevil, nebo je ignoroval.

* * *

Jsem sám.

* * *

„Tak, Kandinsky, včeras měl soud,“ řekl mi se snídání ranní strážný.

„Ale?“ přivoněl jsem ke švábům - dnes byli dokonce bez plivanců.

„Rozsudek podle očekávání. Takže dnes večer poslední večere, zítra ráno poslední ráno,“ zachechtal se své *vydařené* slovní hříčce. „Přesně v šest nula nula tvé tělo vstoupí do veřejnospoločenských služeb.“

„Děkuji za informaci,“ usmál jsem se a s chutí se pustil do jídla - asi jsem mu trochu zkazil radost.

„Magor,“ mumlal si, když odcházel - určitě si myslel, že začnu výt a skákat po mřížích. Když jsem si vzpomněl na Luxor, opravdu se mi chtělo.

* * *

Takže mám jen jeden den. Poslední den. Že uteču eskortě, v to jsem doufat nemohl - zřejmě se mnou sehrají divadlo na popravišti a pak mne odvezou tam do té laboratoře, kde jsem si tak užil se zesnulou doktorkou Grayovou.

Pečlivě jsem plastovou lžící seškrábal poslední tykadla a nožičky, rozkousal je, spolkl, a pak vylízal plastový talíř. Budu potřebovat všechny zdroje. Jakékoli.

Mám ještě jednu možnost - *jednu jedinou*.

Když příští čtvrt hodinu strážný „prováděl obchůzku“, už jsem na něj čekal u mříže.

* * *

„Pane?“

„Jo?“ zastavil se - nudil se, tak mu jakékoli vyrušení přišlo vhod.

„Znáte toho důstojníka, co mne převzal od vojáků?“

„Myslíš teplýho Fe... teda, kapitána Fentona?“

„Nevím, jak se jmenuje - vysoký, černé vlasy, nažehlený.“

„Jo, Fenton.“

„Nemohl byste mi ho zavolat, prosím?“

„Proč?“ posunul si obuchem čepici do zátylku.

„Něco mu potřebuju říct.“

„Co?“

„Omlouvám se, je to soukromé.“

„Aha, poslední přání,“ zachechtal se a udělal oplzlé gesto.

Zapýřil jsem se a sklopil zrak: „Ne-e - tak to není - ale zabavil mé zbraně, tak ho chci varovat - mají pár speciálních funkcí... mohly by ho zabít, a jemu se nemám důvod mstít.“

„Zbraně, *jasně*. Nejsi první poprava, co tu máme,“ přirozeně mi nevěřil ani slovo.

„Ale řeknete mu to, ano?“

„Máš nějaký prachy?“ posunul si čepici ještě výš - skenery *náhodou* vypadly, jen jsem na něj zavolal - a tohle byla ona stěžejní otázka, v kterou jsem *já* doufal, a kvůli které *on* vypnul ty skenery. Rozhodně nejsem první poprava, kterou tu mají.

„Ano,“ zašeptal jsem. „Když mi to zařídíte s kapitánem někde v soukromí, nemám dědice krom vás.“

„Kolik?“

„Oni vám neřekli, kdo jsem, že?“

„Něco se šušká, ale všechno je přísně tajný.“

„Jasně. Nechci vás ohrozit tím, že vám cokoli prozradím, ale těch peněz je hodně. Opravdu hodně.“

„Kurva!“ zašeptal strážný a pohled se mu zaleskl - asi uvěřil mým stříbrným očím.

„Nezapomeňte - ty zbraně!“ řekl jsem už jen zádům. Jen mávl obuchem - skenery zas jely.

* * *

Den se nekonečně vlekl.

Asi obecný příznak posledních dnů.

Můj strážný každou čtvrt hodinu přešel před celou a za chvíli zpět - ani jednou se na mne nepodíval.

Ve dvanáct jsem dostal oběd a zase nic. V půl jedné si přišel pro plastové nádoby a oficiálně se zeptal, co chci k poslední večeři:

„Můžeš si vybrat cokoli z AR produkce.“ Vybral jsem si NOVÝ ŠVÁBÍK. Tři. Chlazené.

„Cokoli z AR produkce, pokud to bude švábí kjupfteta.“

Vybral jsem si tedy švábí kjupftetu.

Čas dál klihovatěl.

Až při poslední obchůzce, krátce před koncem dvanáctihodinové směny, na mne kývl a ze rtů jsem mu odečetl slovo *jedenáct*.

* * *

Další hodiny byly ještě delší - každá se táhla jako řasový med - když jsem se ale ohlédl, zdálo se, že den uběhl mrknutím oka - asi další z příznaků posledního dne.

V půl sedmé mi strážný, který převzal službu, přinesl švábí kjupftetu - chutnala přesně tak, jak to zní.

Trochu mi chyběly plivance, ale nemůžu mít všechno. Potily se mi dlaně.

* * *

V devět nula pět nastoupil do služby zas ten můj - slyšel jsem ho až do cely, jak se vzteká, že musel vzít směnu místo Paula, „... kterej něco sežral a posral se! Kurva! Kurva!“ a „... od noci dvanáctku, na noc šestku - furt za stejný prachy! Kurva! Kurva!“

Když šel na první obchůzku, mrkl na mě.

* * *

Ve tři čtvrtě na jedenáct si poklepal na hodinky.

Za minutu jedenáct vypadly skenery.

V jedenáct se s cvaknutím otevřela mříž.

Během té minuty jsem se sám spoutal - říká se tomu medvěd - nohy k sobě, ruce k opasku, samé řetězy.

Řetízky.

„Máš půl hodiny, jasný? Zatím jde do záznamu smyčka,“ mrkl na kameru. „Jestli se ale o něco pokusíš, budeš se modlit, aby bylo ráno, jasný? Vlastnoručně ti usmažím koule zapalovačem! *Jasný?!*“

„Jasný,“ taky jsem šeptal, přestože nás nikdo nemohl slyšet.

„Fajn, mazej!“

Malými krůčky jsem vyběhl z cely - opravdu jim ani nenaznačili, kdo jsem, jinak by na mne medvěda nikdy, *nikdy* nepoužil.

„Nejdřív sem,“ nasměroval mě do strážní kukaně, k terminálu s šesti staromódními displeji - na pěti byly prázdné cely, na šestém jsem seděl na pryčně a vypadal, jako když medituju. „Jestlis kecal...!“ opřel mi obuch pod bradu. Z pusy mu byl cítit řasový extrudát.

„Žádný strach, pane,“ odstrčil jsem pendrek a naklonil se nad klávesnici, abych na ni spoutanýma rukama dosáhl.

* * *

Zatímco mé prsty přebíhaly po klávkách, můj mozek mnohonásobně rychleji hledal cestu a lámal přístupová hesla.

„Kolik...,“ zajíkl se, „kolik mi dáš?“

„Moment... Jsou tam,“ klepl jsem do entru, „jsou tam tři miliony sedm set padesát dva tisíc plus drobné,“ ukázal jsem bradou na displej.

„Kurva! *Kurva! Kurva!!!*“ začal se třást: „Kandinsky, říkej mi Same - jestli potom budeš chtít ještě nějakou žranici nebo chlast, stačí říct, *stačí říct*,“ zalomcoval mi ramenem, až medvěd zařinčel, „kurva! Tři melouny a sedm set padesát litrů! *Kurva!*“

Mírně jsem se usmíval: „Chcete to všechno, pane Same?“

„Jen Same, chlape, Kandinsky... Všechno? Nebude to moc nápadný? *Všechno?*“

„O tomhle nikdo neví - pokud nezačnete příliš utrácet, nikdo na vás nepřijde.“

„Tak... Tak všechno. Jasně. *Všechno!* Tři melouny, *tři melouny!*“ zase se mnou začal lomcovat.

„Potřebuju číslo vašeho účtu.“

„Tady,“ - měl ho napsané na kusu řasového papíru.

„Mhm,“ řekl jsem, přešel prsty po klávesnici a tři miliony sedm set padesát dva tisíc plus drobné změnilo majitele. „Hotovo,“ vrátil jsem mu útržek s číslem.

„Jak jako hotovo?! To jako hotovo? *Hotovo?*“ nevěřicně na mě zíral, „tolik prachů za tak... Jestlis mě napálil!“ Oči mu ztvrdly a obuchem za krk mne přirazil ke stěně: „*Jestlis...*!“ kapičky zpěněných slin zastudily na tvářích.

„Můžete si to zkontrolovat,“ zachraptěl jsem, „převod se provede v pěti vteřinách.“

„To jako, že už to uvidím? Ted’ hned?“ pustil mě, „na svém kontě?“

„Ano. Jistě.“

Otočil se k terminálu, předklonil se a roztřesenými prsty vyklepal jméno a heslo.

„Kurva! Špatně!“

Povedlo se mu to až napotřetí. Pak strnul jako socha:

„Je to tam. *Je to tam!!!*“ zařval šeptem, dá-li se to tak říct: „Sleduj, Kandinsky, *je to tam!!!*“ chytl mne za loket a vrazil mi obličej před displej. Bylo tam napsáno: pan Samuel Axel, zůstatek: Tři miliony sedm set padesát tři tisíc sto dvacet šest liber sedmnáct centů.

„Rád jsem vám pomohl, pane,“ lehce jsem se uklonil.

„*Sam*, pro tebe už navždycky jen *Sam*, Kandinsky,“ s širokým úsměvem padl do otáčecí židle, dal ruce za hlavu, nohama se odrazil od pultu, zatočil se dvakrát dokola, pak se zabušil do kolena a zas tím šeptem zařval: „Jsem milionář! Milionář! *Kurva!!!*“

Jen jsem se usmíval a přikyvoval - ti lidé s penězi nadělají. A určitě nadělá i lord Soudce Kaluza, bratr generála Kaluzy, z jehož ilegálně vybraného účtu vede na ilegálně nabobtnalý účet pana Samuela Axela stopa jak vyrytá buldozerem.

Doufám, že skončí v mé cele, *Sam*. Jen mě mrzelo, že mu nebudu moct plivat do jídla.

* * *

„Jo,“ vzpamatoval se ze zlatého snění a podíval se na hodinky, „za pět minut je tu kapitán - asis na něj udělal ve sprše *dojem*,“ zachechtal se, hned ale nasadil obličej, o kterém si myslel, že je důvěryhodný: „Rozuměj, já proti teploušům nic nemám - jeden holky, druhej ne, vaše věc. A hele,“ blahosklonně mávl rukou a vstal, „nemusíte spěchat, užijte si to - tu smyčku tam nechám klidně hodinu. Když se to pak prosekne, tak co - už to s prací stejně nebudu moc přehánět. No ne?“

To *jistě*. I když - jak se to vezme.

To už mne vyvedl na chodbu a pronavigoval do sprch - ne do těch s požární hadicí, do normálních, pro personál.

„Za hodinu zaklepu... a kdybyste potřebovali víc, klidně řekni,“ tůkl se obuchem do kšiltu a zamkl mě.

* * *

Posadil jsem se na ořískanou polici vedle umyvadla, zrcadlo za zády, dveře před sebou. Vpravo byly dvě sprchové kóje a smrdělo to tu dezinfekcí - určitě bude v té polici, ale nechtěl jsem, aby mne kapitán Fenton přistihl, jak ji piju.

Během minuty cvakl klíč.

Sex je mocná čarodějka.

Čaroděj.

* * *

„Pane Kandinsky, prý jste mě chtěl vidět,“ usmál se kapitán Fenton a olízl si rty. S láskou jsem zavzpomínal na poplivané šváby. Sice proti homíkům nic nemám, ale ocud pocud. Kapitán měl uniformu ještě nažehlenější než minule a nesl si oblíbenou aktovku.

„Pane kapitáne, rád vás vidím,“ usmál jsem se a sklouzl z police - podrážky kleply o kachlíky a medvěd zařinčel, „nejdřív bych si dovolil ty zbraně - vyřídil vám to pan Axel?“

„Mám *všechny* zbraně, které potřebuji,“ přitočil se ke mně, a já už věděl, že budu muset spěchat, jinak přijdu o věnec.

„Okamžik,“ odstrčil jsem ho, „je to opravdu důležité - mohlo by vás to zabít - i ta japonská dýka má skryté funkce.“ Potřeboval jsem nutně vědět, jestli zbraně donesl - neměl-li by je, můj plán by se trochu zkomplikoval.

„Ty řetězy... bože, jak mne vzrušují...,“ hlasitě polkl. „Dobře, nejprve zbraně, ale už to dlouho nevydržím,“ rozepnul aktovku, silně se mu třásl ruce a jeho dech bych nazval zalykavým.

To i kapitáni ztrácejí ostražitost.

* * *

„Nějaké zásobníky do té pistole?“

„Vše, co jste měl u sebe, jak mi vyřídil pan Axel. Takže jen jeden,“ vyndal ho (*zásobník*) a položil k ostatním věcem tak, abych na něj v medvědovi nikdy nedosáhl. Vše rozhodně nepřinesl - na kožené pouzdro a kožený opasek pozapomněl.

Jak jsem se předklonil, abych zahlédl, jsou-li v zásobníku náboje, pohladil mi zadek.

„Fajn,“ prudce jsem se narovnal - nejméně tři tam byly, „ani nevíte, jak jste mne potěšil, kapitáne.“

„A teprve potěším... Co-co-co to...?!“

„Tohle?“ zvedl jsem ruce, „to jsem přetrhl ten vzrušující řetěz.“ Rozlomený článek cinkl o podlahu, zbytky mi zachřestily podél zápěstí. „A teď pohlavní styk,“ ukazovákem jsem mu prorazil levou oční bulvu - i mozek měl výrazně teplý.

* * *

Rychle jsem z něj svlékl uniformu, a asi opravdu nevěděl, za čí stranu hraje, protože měl černá krajková tanga, ale místo podprsenky neprůstřednou vestu - proto vypadal tak urostle.

Černá uniforma mi sedla, jako by ji šili na mě, i vysoké bachařské boty mi padly. Zarazil jsem zásobník do beretty a natáhl závěr - zásobník byl plný, kapitán Fenton je pečlivka. Byl pečlivka. Patnáct ran, mělo by to stačit. Vytáhl jsem tantó z ochranného látkového

obalu a zkontroloval ostří - byl v něm jen malý zoubek, jak jsem Monice přesekl ocelové lanko.

„Fajn,“ řekl jsem svému odrazu v zrcadle, vyndal z police láhev s dezinfekcí a napil se - měl jsem pocit, že to potřebuju. Pak jsem kapitánu Fentonovi uvázal zbytky medvěda kolem krku, pověsil ho do sprchy a otočil kohoutky. Když jsem si uvědomil, že zkouším vodu, jestli není moc horká, jen jsem zavrtěl hlavou a naopak pustil jen vařící - hluk vody a oblaka páry by mi mohly dát pár minut k dobru; zlikvidovat přítele *Sama* nemůžu kvůli kamerám a obchůzkám, ale ani bych to neudělal - kvůli těm penězům.

Rozkoše posledního dne mu nemohu odepřít.

Usmál jsem se, dopil dezinfekci, dal pistoli za pásek, tantó do rukávu, a srovnal si kravatu a čepici.

* * *

S kšiltem v očích a kapitánovými klíči a identifikačním kódem jsem bez problémů došel na veřejnou chodbu - byla ztemnělá a prázdná.

„Pane,“ zasalutovala mi noční stráž - byla mi na nic, chlap neměl zbraně, jen obušek, tak jsem ho odmávl a vydal se k nejbližší křižovatce.

* * *

Tam jsem na plánu zjistil, kde přesně jsem a kam přesně potřebuju - do Oranžové zóny, západní strana, o třicet pater výš. Jinam se s Fentonovým identifikačním kódem nedostanu.

Odtamtud k televizním studiím to bude husté.

* * *

Dveře výtahu se otevřely: o třicet pater výš to vypadalo jako o třicet pater výš - nízký sice, ale koberec, oranžový pruh na zdech (který připomínal spíš uměleckou dekoraci než povinné značení),

módní světlešedé barvy. I šipky k požárním východům byly estetické.

Stráž stojící za umělou palmou už ne.

Naštěstí to byl jen člověk.

* * *

„Kapitáne? Vaše pověření, prosím,“ podíval se mi do stříbrných očí a vyděšeně vytřeštil ty svoje. Měl hezký, formální oblek a nanicovatou čtyřipěťadvacítku.

„Jistě.“ Tantó blesklo přitímím a hlava se mu zvrátila dozadu. Přesně nad límečkem. Musím být opatrnější - takhle bych byl strašně od krve.

Tělo se vlhce sesulo.

Srovnal jsem si manžety, nasadil úsměv pro kamery a šel dál. Zkrvavený nůž jsem držel v dlani, čepel skrytou za předloktím.

* * *

„Stůjte, pane!“ Další strážný, další čtyřipěťadvacítko. „Johne? Johne! Ohlas se!“

„Obávám se,“ usmál jsem se, „že John má práce po krk.“ Tomuhle jsem probodl páteř - je to mnohem čistší. Ocel zaskřípala o kost, a ani se nestačil leknot. Je zvláštní, že chcete-li hodně rychle nahoru, vždy musíte stoupat po mrtvolách.

Kráčel jsem rázně a dál se usmíval.

* * *

Musím se dostat na konec chodby, pak tři patra po schodišti, pak vlevo, padesát metrů, další schodiště a budu na chodbě, kde jsou vchody do televizních studií - jinými slovy, vchody do jednoho z nejpřísněji chráněných míst v Majesty, do místa, na jehož obranu jsou povoleny vojenské zbraně.

Nic jednoduššího.

Ha-ha-ha.

* * *

Další stráž už něco tušila, navíc měla místo pistolky pořádný samopal, jenže ji zmátla má uniforma.

„Něco se tam děje,“ píchl jsem prstem za sebe.

„Co máte na mysli?“

„Tohle,“ švihl jsem druhou rukou a tantó ho za hlavu při-bodlo k plastovému obložení - prý je k nerozeznání od pravého dřeva, a kdo nikdy neviděl pravé dřevo, jistě tomu i uvěří. Musel jsem to udělat takhle nešetrně, aby tělo nepadlo do zorného pole kamery. Vytrhl jsem nůž a schoval strážného za palmu. Pravda, trochu vyčníval. Jeho samopal se bude hodit. Pověsil jsem si zbraň na záda a srovnal řemen.

Dál jsem se usmíval - jen možná trochu šířeji.

* * *

Bezobslužný kulomet na mezaninu jsem zničil výstřelem do hlavně, a s hvízdáním střepin z vybuchlé zbraně můj nenápadný postup skončil - teď už záleží jen na rychlosti.

* * *

Bral jsem schody po čtyřech, další mezanin, další schody. Chlap nahoře vykoukl a dostal to do oka - běžel jsem s pistolí před sebou, samopal v druhé ruce.

* * *

Poslední schod, přeskočit mrtvolu, zatočit vlevo - teď těch padesát metrů.

* * *

Ochranka klečela ve střeleckých pozicích a chodbou to jen svištělo.

Velmi přesně.

Dvě dávky jsem chytil do neprůstřelné vesty, třetí mi prolétla stehny. Přestože jsem zavrával, tři ze čtyř střelců už byli po smrti.

Čtvrtý.

Kouřící nábojnice rotovaly vzduchem.

Další schody.

* * *

Ani jsem se nedíval, jestli tam někdo je, skočil (jistě nečekané) salto a střílel oběma rukama - byli tam.

Samozřejmě.

Zavířily cáry kravat a černých obleků, a ještě než o stupně křáply první lebky, už jsem běžel mezi nimi. Jsem opravdu paš...

Beng!

Čepice se mi rozlétla na kusy - byl div, že hlava ne.

Střelec pátil mezerou v zábradlí.

Beng!

Vedle.

Prásk!

Projektil z beretty zasáhl ozdobnou kovovou šprušel a šprušel zasáhla střelce mezi oči - opravdu je vyvalil. Na okamžik jsem u něj zpomalil a sebral jeho zbraň - v životě jsem nic takového neviděl, ale tu čepici mi to rozčíslo moc hezky. To už jsem kotrmelcem vlétl do chodby - tady by měly být vchody do studií.

* * *

Vlevo byla taková přepážka s úzkým průchodem - vypadala jako skleněná a jako ozdobná, ale byl to standardní detektor zbraní a výbušnin.

Protože dva chlapi stáli za ní, nestříleli a jen se dívali, pochopil jsem, že hlavní nebezpečí je vpravo - teď už za mnou; to už mi hrudí vylétly tři velkorážné střely - cár neprůstřelné vesty mne šeredně sekl přes bradu.

* * *

Letěl jsem a kopáním se snažil získat rovnováhu - nešlo to, tak jsem se poddal složitému akrobatickému prvku, a jak jsem byl hlavou dolů, zahlédl jsem nepřítele: další bezobslužný kulomet trčící zpoza odklopeného obrazu a chrlící plameny - umělé palmy vybuchovaly, rozžhavené kulky otloukaly omítku, kusy koberce tančily.

Od závěru beretty odskočila další nábojnice - jak jsem byl hlavou dolů, vzala to hodně divným směrem - připomnělo mi to manévrovací střelbu u Měsíce.

* * *

Kulomet vybuchl, já sebou praštil na záda a jel po koberci jak po ledu - stačilo přizvednout ruce a ze skleněné přepážky se začalo jiskřit.

Opravdu to jako sklo jen vypadá.

* * *

Upustil jsem prázdný samopal - tu novou zbraň jsem měl v zubech, ale do ruky sedla také hezky. Viděl jsem, jak se chlapíkům za přepážkou rozšířily oči. - Vzápětí už jako sklo nevypadala - přesněji: nebyla jako sklo průhledná - krev ji zastříkala až do stropu.

To už jsem stál.

Mrtvolý za přepážkou se skládaly jako upuštěný ručník - jako by jim střely rozemlely kosti v celém těle.

To už jsem běžel.

* * *

Jde to nějak podezřele snadno - chodba je sice velmi dlouhá, ale už jsem zřetelně viděl svítící nápisy ON AIR - plán na křižovatce dole nebyl přesný, vchody do studií nejsou přímo z chodby, ale na jejím konci - je tam něco jako kruhová hala.

Za dveřmi, kolem kterých utíkám, jsou určitě kanceláře, maskérny a tak.

* * *

Šlo to tak snadno, protože mne potřebovali obklíčit.

Zbraně ze dveří přede mnou vykoukly ve stejném okamžiku jako za mnou - alespoň předpokládám. Každopádně mne prošly čtyři projektily zepředu a čtyři zezadu.

„Kurva!“ jen jsem vydechl - bylo to tak synchronní, že mne to nesrazilo ani vpřed ani vzad, ale vykoplo ke stropu - a to tak, že jsem hlavou prorazil obložení.

To už jsem střílel.

* * *

Tohle nebyli lidé, tohle byli mrtví - odhadl jsem je na druhou generaci: výrazně lepší než původní slečna Hayesová, výrazně horší než ti, co měl Kaluza u Svobodných.

Dva přede mnou vypadli ze dveří a neměli hlavy. Z prostřelených futer se kouřilo.

Fakt dobrá bouchačka.

Přistál jsem na břiše, a na kýženém konci chodby se spustila bezpečnostní stěna. Sice průhledná, ale protože se za ni okamžitě nahnulo osazenstvo studií, tentokrát asi vážně neprůstřelná.

Spotřeboval jsem na ni jeden náboj, a opravdu ano.

* * *

Ti čtyři mrtví za mnou už byli skoro v kontaktní vzdálenosti - přesmýkl jsem se na záda a dělostřelba je rozkopala, až jim ruce vlály. Zrovna když jsem si říkal, jak mi to jde, došla mi munice.

Mrtví dopadli na zem.

Dva vstali.

* * *

Palba z beretty na ně neměla pražádný vliv - měli něco jako černé brýle, ale projektily z pistole je nedokázaly prorazit a... A na „a“ už mi nezbyly patrony - po třech ranách konec. Odrazil jsem se zády od koberce a podlaha pod botami jen zaduněla.

* * *

Strašlivý kop by urazil hlavu snad čemukoli, ale mrtvému jen posunul obroučky. Tantó v zubech, natankoval jsem mu pěstí do krku - tedy pokusil se natankovat - chytil mi ji do dlaně, a jako bych trefil zed'.

„Jauvajs,“ řekl jsem a tantó se mi zabodlo do nártu.

* * *

To už ke mně doběhli ti zbylí dva zepředu, jeden mi zkroutil volnou ruku, druhý sevřel krk, pistole bouchla o koberec a už jsem klečel. Tehdy - ale naprosto okamžitě - se otevřely dveře na obou stranách chodby, vykoukly zvědavé hlavy a za pikosekundu se okolí naplnilo sekretářkami, sekretáři, sekretářkami sekretářů, poskoky a poskoky poskoků - hlasitě tleskali a volali: „Jóóó!“ a „Supéééér!“ a „Kameru! Okamžitě kameru!“

„Pryč! *Okamžitě* se vraťte do kanceláří!“ přeřval narůstající chaos hluboký dunivý hlas.

„Ty nám tak *budeš*,“ ušklíbla se žena, která se mne snažila vyfotit prstenovým foťákem - jak jsem klečel a jak mi mrtví tlačili hlavu k zemi, škrábla mě s ním do tváře.

„*Okamžitě!!!*“ po zadunění hlasu zaduněla dávka a na dav se sesypaly úlomky stropního obložení - poslechli tak rychle, že na chodbě zbyla spousta bot a utržených rukávů.

* * *

„Je to on?“ z dunivého (nyní dunivě tichého) hlasu jsem viděl jen záložky černých kalhot a dvě vyleštěné černé boty na silných černých podrážkách. Záložky měly dokonalé puky.

„Pravděpodobnost devadesát devět procent,“ strojově odpověděl jeden z mrtvých.

„Fajn,“ v dunivém hlase zaduněla spokojenost sama nad sebou; to už nás obklopilo pět dalších párů vyleštěných černých bot na silných černých podrážkách.

„Jak to provedem, šéfe?“ zeptaly se jedny boty.

Já už je neposlouchal - poslouchal jsem totiž něco jiného.

* * *

Někde zezadu - odtamtud, odkud jsem přišel já, se totiž ozývaly takové zvláštní zvuky: znělo to jako klapání podpatků. Jenže žádná žena nechodí takhle pravidelně. A žádná žena nenosí kovové kramfleky.

Muži kolem mých mrtvých to neslyšeli, anebo slyšeli, ale ignorovali. Já jsem viděl jen kus šedého běhounu a ty boty - mrtví měli stisk jako svěráky.

Klapání se blížilo.

A blížilo.

* * *

„... takže to uděláme asi takhle,“ odmlčel se dunivý hlas.

V tom odmlčení něco cvaklo.

Asi jako když se odklopí mluvítka mobilního telefonu.

* * *

„Jonasi?“ ozvalo se unuděně, „šest kousků. Ano? Ano.“

„Co se to...?!“

Nohám kolem najednou podklesla kolena, a záhy jsem spatřil i nakrátko ostříhané hlavy a prázdné oči. Pak za mnou něco zaskřípalo, křuplo a drtivý stisk povolil.

Slečna Hayesová mrtvému, který mne držel, ukroutila paži - druhému jehlovým podpatkem prokopla čelo, třetímu tou paží urazila hlavu a čtvrtého prostě roztrhla vejpl - formaldehydem páchnoucí vnitřnosti plácly o koberec.

* * *

„Corgene,“ pořád na kolenou jsem se narovnal a zakroužil ztuhlými rameny, „rád tě vidím.“

„Pane Kandinsky. Nápodobně,“ řekl pořád trochu unuděně a pohrával si s penguinem. Už byl zas na staré váze, věneček vlasů pečlivě obarvený na šedo, a ani se nepotil - dokonce se z něj linula jemná vůně kvalitního deodorantu.

Pomalů jsem vstal a cáry rozstřílené neprůstřelné vesty mi zpod zmasakrované bachařské uniformy visely až na stehna - co jsem se mezerami v garderobě zhlédl, vypadám jako kostlivec.

„Strava ve věznici asi nestojí za mnoho,“ řekl Corgen.

„Inu věznice,“ vytáhl jsem si tantó z nártu, zahodil zbytky vesty, zastrčil zbytky uniformy do kalhot, sebral pistoli a oklepal z ní úlomky stropu: „Nemáš nějaké zásobníky, náhodou?“

„Myslím na vše,“ sáhl pod sako a čtyři mi podal.

„Díky.“

Zatímco jsem nabíjel, díval jsem se na slečnu Hayesovou - byla jako nová, pravé předloktí k nerozeznání od původního, rtěnkou obtažené rty, a dokonce narůžovo nastříkaná plet' - Corgen ji musí mít opravdu rád. I černý kostýmek byl šitý na míru. Vražedné boty nepochybně také.

„Hm,“ řekl jsem uznale.

„Ano,“ řekl Corgen trochu zjihle, „slečna Hayesová podstoupila další upgrade - k dnešku nejmodernější existující technologie.“ O tom, jak riskantní bylo vracet se pro ni ke Svobodným, se nezmínil.

„Půjdeme?“ řekl jsem a natáhl závěr.

* * *

„V těch zprávách, co jste mi posílal z vězení, jste se sice nešířil, co hodláte podniknout, ale předpokládám, že tuším - když jsme právě zde,“ Corgen se zastavil u spuštěné přepážky před kruhovou halou a zaklepal na ni pengunem.

Znělo to pěkně nezničitelně.

Televizní elita se na nás stále dívala, asi jako se lidé před ledem dívali na nebezpečný hmyz v teráriu: trochu se zájmem, trochu s odporem, trochu s příjemným vzrušením.

„Ale ať je to co je to, možná bychom si měli pospíšit,“ Corgen schoval pengun, vytáhl zpod saka dvě černé beretty a zahleděl se na druhý konec chodby.

„Ano,“ řekl jsem a všiml si, že slečna Hayesovou někdo navoněl. Dokonce má nalakované nehty.

* * *

Přepážka byla opravdu fajn - fakt nezničitelná - jenže nikoho nenapadlo odstínit ovládání. To i ve vězení předpokládali, že by někdo mohl mít (mít implantováno) něco jako patřičně výkonný vysílač. Tady ne.

Tiše to cvaklo a tlustá průhledná deska začala stoupat.

V televizních očích se objevilo nefalšované zděšení: Hmyz utíká!

Usmál jsem se a oprášil si omítku z rukávů.

* * *

„Prosím,“ řekl jsem a Corgen i slečna prošli do haly. Prošel jsem také a spustil přepážku - byla ještě tlustší než skla u trauleru, materiál shodný. To by si chlapci na chodbě museli přinést fakt *velkou* raketu.

Zničil jsem řídicí elektroniku.

* * *

Hala už byla úplně prázdná a naše kroky se vyleštěně odrazily - kolik musela stát vykládaná kamenná podlaha, si ani nechci

představovat, i když zrovna sem se něco takového hodí - tady - právě tady - je centrum moci Majesty.

Sídlo PRAVDY.

„Co číslo tři?“ přehlédli Corgen dveře studií.

„Číslo tři vypadá nadějně,“ kývl jsem - asi Corgenova šťastná cifra - dveří bylo čtyřiaadvacet, všechny stejně černé, stejně polstrované, se stejně pozlacenými číslicemi.

„Slečno Hayesová, otevřela byste prosím?“ Corgen se postavil vpravo, já vlevo.

Slečna otevřela, ale žádný odpor nenastal.

Corgen schoval pistole.

* * *

Zamkl jsem za sebou a zapnul ceduli ON AIR.

„Budeme totiž vysílat,“ objasnil jsem hloučku vyděšeného personálu - krčili se za známým moderátorem, známou moderátorkou a neznámým pupkáčem.

„Nepřipadá v úvahu!“ známý moderátor se jmenuje Jo Roth, je to bývalý sportovec, ale hlavně současný bratr manžela třetí vnučky Velkého Lloyda.

Taky je to idiot k pohledání.

Byl.

Pengun prakticky není slyšet, pád těla ano.

„Budeme vysílat,“ zopakoval jsem a neznámý pupkáč profesionálně zatleskal:

„Tak, děcka, za pět minut jedeme.“ Hlas se mu třásl.

* * *

Posadil jsem se do křesla vpravo, maskérka mi začala pudrovat nos a čelo, a garderobiérka kartáčovat černé sako, které mi věnoval zesnulý pan Roth - košile mi plandala, ale na kravaty měl vkus. Slečna Hayesová stála u zvukotěsných dveří, ruce založené za zády, Corgen seděl v režii, pistole na kolenou.

Ve studiu to vyloženě klapalo.

„O čem budeme hovořit?“ známá moderátorka se křestním jménem Helen, na příjmení si zaboha nevzpomenu.

„Uvedete mne - jmenuji se Longin Kandinsky - pak řeknete, že znám pravdu o Titanu, o soukromé Austen-Rohrer luxusní superdružici, o válce se Svobodnými, prostě o všech lžích, co lidi tisknou k zemi a...“

„Minuta,“ ozval se pupkáč z režie.

„... a Helen, jestli se o něco pokusíte...,“ kostěně jsem se usmál, a její náhlá bledost byla vidět i přes naoranžovělý mejkap.

Překlápł jsem vypínač pod pultem na polohu DO REŽIE: „Pust’te mi sem na monitor, co jde ven - jestli to někdo ustříhne nebo pozmění nebo jestli se ztratí zvuk, Úřad pro správu lidských zdrojů zaplesá.“

„Ano. Třicet sekund.“

Když pupkáč řekl: „Jedeme!“ Helen ohlásila mimořádné, v dějinách Majesty nevídané vysílání, omluvila se za přerušení reklam a uvedla mě.

A já lidstvu řekl pravdu.

* * *

Protože jsem se napíchl na přenosovou linku, mohl jsem bezdrátově přenášet obraz - tak lidé uviděli zmrzlé pláne Titanu, zeleň Fazolového lánů, všechno. Také jsem jim řekl, jak jsou jejich blízcí průmyslově vyvražďování v nesmyslné válce, jak... prostě *úplně* všechno. Když jsem se rozloučil a červené světélko na kameře zhaslo, byl jsem na sebe pyšný.

Režisér na mne palcem udělal, jako že OK, a já se usmál na Helen - vypadala ořeseně. Jestli to tak hne se všemi, mohlo by se to povést, skutečně ano - spoléhal jsem na hypnotickou důvěru, s níž televizi přijímá průměrný konzument. Já už jen zabiju Lloyda, usednu na jeho místo a... tedy *nezabiju, odstraním* - musím se učit politicky korektní slova.

Jsem prostě pašák.

* * *

Spokojeně jsem se rozvalil a přemýšlel, jestli jsem na něco nezapomněl, když se něco změnilo.

Nevěděl jsem co, ale atmosféra ve studiu najednou jako by mrazila. Otočil jsem se na Helen, která vypadala, jako by se pro něco shýbala, jenže v tom shýbání pokračovala, až spadla ze židle.

Za zády se mi ozvalo tiché cvaknutí.

Asi jako když se odklopí mluvítko mobilního telefonu.

* * *

Nestihl jsem ani zatnout zuby a slečna Hayesová mi přirazila obličej k pultu.

Má ledovou, jakoby železnou ruku.

„Jonasi? Mám tu osm... devět kousků, ano, ano. Nebudu se přepínat. Neboj.“ Corgen došel vedle mě a schoval telefon do kapsy. Jemně nohou odstrčil mrtvou Helen a posadil se na její židli:

„Pane Kandinsky, to vás nenapadlo - ani na okamžik! - zeptat se sám sebe, proč bych s vámi měl spolupracovat? Proč bych vám měl pomáhat?“ vypadal, že ho to opravdu zajímá. Holá hlava se mu v záři televizních reflektorů leskla.

„Proč? Myslel jsem, že nezapomínáš, Corgene,“ zahuhlal jsem koutkem úst - slečna mne k pultu lisovala silou, která přesně odpovídala možnostem roztrhnout nezničitelného mrtvého vejpůl.

„Ano, to je pravda,“ naklonil se Corgen dopředu, „nezapomínám - jenže *já* nezapomínám na nic. *Na nic.*“

„Ach tak. To jsem si asi měl nechat všechny ty žertíky pro sebe - kdo by ale řekl, že jsi tak vztahovačnej,“ koutkem pusy se moc smát nedalo. Ani vlastně nebylo čemu.

„Ano. Půjďme,“ plácl se do kolen a slečna mne zvedla - věděl jsem, že stačí jen náznak odporu a zlomí mi vaz. Překocená židle zarachotila.

„Co bude dál? Kam jdeme?“

„Nepředbíhejte, pane Kandinsky, jen nepředbíhejte...,“ Corgen zdánlivě nesmyslně civěl na prázdnou stěnu vedle baterie reflektorů, ale najednou se na ní objevil tmavý obdélník, jak tajné dveře vyjely do boku. A tehdy mi to konečně došlo - Studio Tři! - odtud přece

vždy vysílá sám Velký Lloyd - tohle tedy musí být jeho soukromý výtah do jeho soukromého patra!

Krucinál!

Mělo mi to dojít hned - kdo jiný by mohl zařídít někomu, koho sám hrdinný generál Kaluza obvinil z velezrady, cestu ke Svobodným, kdo jiný by mu mohl zajistit přístup k nejnovějším a nejtajnějším luxorským technologiím. Nikdo jiný než Velký Lloyd takovou moc nemá.

„Kurva,“ řekl jsem a slečna Hayesová mne natlačila do výtahu.

* * *

Jeli jsme nahoru - jak jinak - a slečna byla naprosto imunní i proti mému vysokovýkonnému radaru, ať jsem moduloval, jak jsem moduloval.

Corgen si tiše hvízdal.

* * *

„Stejně už vám je všechno nanic,“ řekl jsem, když mne slečna vyvedla. Dveře liftu za námi zajely se zvukem vlastním všem pancířům.

Byli jsme v soukromých komnatách pána světa a taky to tu podle toho vypadalo - nikdy bych nevěřil, že může existovat tak velký prostor s tak velkým kobercem. Celá levá strana byla prosklená, a podle namodralého lesku něčím, před čím by zbledla i ta přepážka u studia. Všude spousta pravého dřeva, stíněné osvětlení, vůně luxusu.

„Proč myslíte, že nám je všechno na nic, pane Kandinsky?“ ozvalo se někde za mnou. Ten hlas jsem samozřejmě poznal, ale v TV nikdy nezněl tak třaslavě - ani když jsme se onedhy potkali, nezněl tak třaslavě. Popravdě, zněl dokonce *tak* třaslavě, že třasláni zakrylo i nezaměnitelný archaicko-vytahaně-zdvojený přízvuk.

Slečna mne otočila, a přestože jsem se vší silou bránil, provedla mnou hlubokou úklonu - za patřičně uctivý okamžik mne zas narovnala, a tak jsem Velkého Lloyda i uviděl: ošetřovatelka v kratičké bílé uniformě a nažehleném bílém čepečku ho tlačila na

invalidním vozíku, a na chromované tyči nad levou rukou měl tři lahve s infuzemi - barevné hadičky vedoucí k žílám vypadaly jako elektrické dráty. Velký Lloyd pro změnu vypadal jako troska - vypadal, jako by byl ve svém kinetickém mikroobleku *nalitý* - všechny mrtvolý, co jsem kdy viděl, vypadaly živěji a křepčeji - ruka s jehlami, kde mikrooblek neměl, vypadala dokonce ještě hůř. Takže mu Dlouhý věk skutečně přestal zabírat. Zajímavé.

„Proč?!“ slečna mi trochu povolila, tak jsem se narovnal úplně, „protože jsem lidem všechno prozradil, proto.“

Corgen se začal smát - byl to takový zvláštní tichý zvuk - uvědomil jsem si, že je to vůbec poprvé, co od něj něco tak lidského slyším.

Zamrazilo mě.

„Taková naivita, taková strašná dětská naivita,“ Velkému Lloydovi se roztrásla hlava - nevěděl jsem, jestli je to projev stáří nebo nezměrného údivu. „Nevěřil bych, že dospělý člověk může být tak... tak... Copak vám ani *ted'* není divné, že jste se do těch studií dostal *tak* snadno? Copak vás ani na chvilku nezarazilo, že vám někdo do vězení přinesl zbraně? *Zbraně do vězení?* - Pusťte panu Kandinskému, co odvysílal mému národu, jen mu to pusťte,“ mávl flekatou paží a velký holodisplej se rozzářil.

Uviděl jsem sám sebe.

Říkal jsem něco ve smyslu, jak se mi podařilo odhalit vražedné spiknutí proti baronu Austen-Rohrer VM, jak se mi ho poštěstilo odvrátit, jak...

Zavřel jsem oči.

„Teď to bude nejzajímavější, pane Kandinsky,“ zaskřehotal Velký Lloyd, a protože mne slečna chytla za krk a nadzvedla, tak jsem oči zas otevřel:

„... a teď to bude nejzajímavější,“ řekl jsem na holodispleji a usmál se, „a asi i nejpřekvapivější zpráva v dějinách Majesty,“ Velký Lloyd se ve vozíku ošil a rozchichotal se, já na holodispleji pokračoval: „Nejmenuji se totiž Longin Kandinsky - přesněji řečeno, *nejsem* Longin Kandinsky - to, co tady vidíte, přátelé, spoluobčané,“ poklepal jsem si na TV-hrud', „jsem tohž já - já Llhóyd Bhyron, druhý bárhon Austehn-Róhrer VM - tedy přesnějhi, mé novhé

tělhó,“ usmál jsem se z holodispleje, že bych si sám uvěřil. „A slibuji vám, že trochu přiberu, nechám si dorůst vlasy a že od nynějška budu mluvit jako každý druhý,“ úsměv se rozšířil: „Ano, naše technologie - *naši vědci* -mi dali nové mládí, ne jen zrádnou japonskou chemii, opravdový *nový život*,“ bouchl jsem TV-pěstí do pultu, aby všem bylo jasné, jak energický ten nový život je. „Skoncuji se zrádci a atentátníky, skoncuji s rozbroji, skoncuji se Svobodnými - čekají nás už jen zářné zítřky a jasná budoucnost.“ Vstal jsem, položil si TV-ruku na TV-hrud', a do toho se rozezněly monumentální tóny státní hymny. Škoda, že Britney tenkrát neprosadila *Ouuu baby baby!* - teď by se to hodilo.

* * *

Jasnozřivě mi došlo, že mne jen potřebovali nasnímat, aby to vypadalo co nejvěrohodněji. Jasnozřivě mi došlo, že s tím vražedným spiknutím, zrádci a atentátníky to asi není vymyšlené. I když *-jasnozřivě* - v mém případě...

* * *

„Přece jste si nemohl myslet, že vysíláte, pane Kandinsky, takový... takový *hňup* přece nemůžete být ani vy,“ řekl Corgen.

„Měl jsem tě tehdy v té mučírně nechat, Elvisi - dneska už by ti nikdo na modré semišky nešlapal.“

„Také jsem vám za to poděkoval.“

„*Hňup*, hezké staré slovo, pane Corgene,“ zaskřehotal Lloyd, „a *přesné* staré slovo. Nyní, pánové, přejdeme k hlavnímu bodu dnešního včera - připozdívá se; přesněji: připozdívá se *mi*.“

„Ano, pane,“ řekl Corgen, a slečna Hayesová mne zase stlačila do předklonu.

* * *

Za jedněmi z dveří vedoucími z obrovského obýváku (nebo jak ten kosmodrom nazvat) byla známá laboratoř s lůžkokřeslem.

Jak jinak.

„Nechal jsem si to přestěhovat sem - pro všechny případy,“ Lloydův vozík jel hladce, ani nezavrzal.

„Mám z toho mít radost?“ řekl jsem.

„To nevím, pane Kandinsky,“ ošetřovatelka ho otočila čelem ke mně, „ale znáte to: jeden stoupá, druhý padá, jeden žije, druhý umírá.“

„Aha,“ řekl jsem.

„Ale nemyslete si, že k vám necítím vděčnost - zachránil jste mi život - dokonce dvakrát. Tedy podruhé ještě ne, ale už brzo.“

Slečna mne zvedla a spolu s ošetřovatelkou připoutala na lůžko - dnes opět připomínalo spíš lůžko než křeslo. Pak mi rozstříhaly šaty, stáhly boty a byl jsem tam, kde jsem začal: nahý a bezbranný.

„Donesu všem roušky, než budeme pokračovat,“ ošetřovatelka odešla.

„To je penis, pane Corgene, co?“ zaskřehotal Lloyd, „už se na něj těším - tu sestřičku přefiknu, ještě než mě odváže,“ zasmál se a poslintal si bradu. „Teď už to můžu říct, už je to fuk, ale posledních deset let... Jak já se *těším!*“ Podíval jsem se dolů - tak proto *to tělo*, jak říkala nebožka doktorka Grayová, stařík to chce rozjet ve velkém.

„Závidíš, Elvisi, co? Když už jsme u toho, měl bys slečnu Hayesovou občas trochu přepucovat - ty fleky jsou docela nápadný,“ zachechtal jsem se.

„Pane Corgene, vy spíte s tézet?!“ zachechtal se i Velký Lloyd a sociálnímu vykonavatelovi zaškubalo v oku. Poslední radost, stejně radost - i když krátká: pouta nešla přetrhnout, vysílač nic nezmohl, takže jsem se začal třást.

Luxor.

Luxor.

Luxor.

Nějak jsem se toho slova nemohl zbavit.

* * *

Ošetřovatelka se vrátila a už měla roušku uvázanou. Lloyd odmítl, Corgen také, takže další dostala jen slečna Hayesová. Vlastně roušky - proč? - posledně žádné nebyly.

Ošetřovatelka Lloydovi uvolnila hlavovou část mikroobleku a zručně ji stáhla - prakmetův vytaháný obličej doslova vyhrězl.

„Pane barone?“

„Ano, zlatíčko?“ vsunul jí roztřesenou ruku mezi kolena a pomalu jel nahoru.

„Jste si jistý, že to vysílání proběhlo, jak předpokládáte? Zpátky do tohoto těla už se vrátit nemůžete. V žádném případě!“ Otřela mu z koutku úst sliny.

„Viděli to všichni, a ti co ne, se na to budou moci podívat kdykoli celý další týden - na Infokanálu to jede pořád dokola - jen a jen to - i reklamy jsme kvůli tomu přerušili.“

„Ale pane barone, no tak!“ schovala ubrousek do kapsy a vytáhla si starcovu ruku zpod sukénky - měla zastřený, rouškou změněný hlas.

Pak se věci strhly s obvyklou nečekaností.

* * *

Musela mít zbraň přilepenou na zádech uniformy suchými zipy - a byla to jediná zbraň, s jakou měla šanci - ještě nedoznělo první ostré plesknutí a Corgen zmizel.

* * *

Objevil se přesně v okamžiku, kdy podruhé stiskla spoušť - dávka lepivého gelu ho zasáhla do hrudi, zvedla a dunivě přimlaskla ke zdi - slečna Hayesová už se zmítala o dva metry dál.

Ošetřovatelka střílela, dokud se ani Corgen ani mrtvá - ani přes svou obrovskou sílu - nezmohli na nic horšího než koulení očima.

* * *

„Co se to...?! Co se to tady děje?!“ zaskřehotal Lloyd - reflexy už nemá nic moc - Zchátralí a zteřelí nekecaj.

„Co se to děje, *bárhone*?“ řekla sestřička, vyměnila v gluegunu zásobník a rozvázala si roušku.

* * *

„*Moniko*?!“ řekl jsem a další slova mi nějak došla.

„Ahoj Longine, dobrý péro,“ řekla Monica von Graff.

* * *

„Monica? Jaká Monica?! Já žádnou Moniku neznám! A nechci znát! Chci svý nový tělo! Chci...!“ Monica mu napálila kus gelu přes pusku, takže zmlknul. Pak mu přilepila ruce i nohy k vozíku, pak se předklonila, opřela se mu dlaněmi o ramena a zblízka zahleděla do očí: „Budeš mluvit, až ti řeknu, a *jenom*, až ti řeknu, ano?“ Velký Lloyd horlivě přikývl, protože mu - jistě omylem - zalepila i nos. Když mikrovlnným deaktivátorem gel rozpustila, s upřímným nadšením se nadechl.

* * *

„Moniko, rád tě vidím, opravdu ano,“ konečně jsem se vzpamatoval.

Velký Lloyd kýchl a z chrípí mu vylétl obláček mikroskopického prachu z rozloženého gelu.

„I já tebe,“ usmála se a sundala si bílý čepeček – vlasy měla zkrácené (po zásah z kulometu), šedý pramen obarvený, a vážně jí to slušelo. Vážně moc.

„Mohla bys mě rozvázat, prosím?“ zacloumal jsem pouty.

„Rozvázat?“ nakrčila čelo a Velký Lloyd znovu kýchl a hlasitě popotáhl.

„Vím, nebyl jsem na tebe vždycky hezký,“ znovu jsem zacloumal pouty, „ale bylo to jen pro tvé dobro - a hlavně, teď není chvíle mi to vrátet.“

„Žádný strach,“ došla ke mně a vláčně mne pohladila po noze, „nic ti vracet nehodlám,“ prohnětla mi stehno, „ale rozvázat tě? Proč bych to měla dělat?“ usmála se: „Přece si nemyslíš, že jsem tady, abych tě zachránila, hlupáčku?“

* * *

Jak se slečna Hayesová pokoušela odlepit, tlumeně jí skřípaly kosti, ale neměla šanci - jen o tom nevěděla.

Corgen mlčel.

Já oněměl.

„Škoda, že nemám víc času,“ povzdechla si Monica, zabubnovala nehty na kraj lůžka a vrátila se k Velkému Lloydovi - třásl se, z nosu mu visela nudle, ale pohled měl ostrý. „Ano, Lloydíčku,“ zatahala ho za lalok svrasklé kůže na čelisti, „Longin tě zachránil před mnoha atentátníky, ale ne před všemi - i když se mu to málem povedlo.“

„Ale...!“

„Nepamatuješ, cos mi slíbil?“ ústí gluegunu se zvedlo a Lloyd sklápнул. Monica se otočila a došla zas ke mně - jak chodila tam a zpátky, měl jsem pocit, že se k něčemu odhodlává. Zatím ale jen mluvila - tentokrát zas na mě: „Věděli jsme, co jsi zač, nechali tě honit po celém Majesty, Otvírák a Frantíci nezklamali, ale Corgen tě vyfouknul - pak jsi zase zmizel - věř mi, byl to šok, kdyžs nám vlétl do raketoplánu.“

„Mhm,“ řekl jsem.

„Celou cestu na Titan jsme s Albertem přemýšleli, co s tebou - nakonec, když mrtví dostali naivku Bena, jsme se rozhodli, že tě zabijeme - *zničíme* - neměl-li by Velký Lloyd náhradní tělo, zemřel by i bez složitých úkladů... Věř mi, byl to druhý šok, když ses v té palivové raketě vyřítil ze Zrcadla. Nejdřív šok, pak už jsme se jen sázeli, za jak dlouho se dostaneš z Měsíce k nám... Jasně že ti Svobodní na DIADÉMU byli naschvál - přistála jsem na Pláních a odvezla je tam dobrovolně,“ ušklíbala se Monica.

„Mhm,“ řekl jsem. Je zajímavé, jak padouši vždy obětem potřebují převyprávět celou svoji vychytralost.

„Pak jsme do tebe nechali trochu šít lasery... Hele, vážně sis myslel, že bys dokázal uhnout protimeteorické obraně? Takový trouba snad nejsi ani ty!“

„Mhm,“ řekl jsem.

„Takže jsi,“ Monica se ušklíbala ještě ošklivěji. „Dohodli jsme se totiž, že tě využijem: Ta... ta *chirurgie* tě měla přesvědčit, že... Chudák Albert!“ zničehonic mne praštila zbraní přes břicho. A ještě jednou. „Ta tvoje zrůda ho *umučila*. Snažila jsem se ji zastavit, ale...“ po lících jí najednou stékaly dvě slzy.

„Dojemné,“ řekl jsem.

„Naštěstí nic neprozradil. Byl to tvrdý chlap,“ otřela si tváře a vysmrkala se. „Měl mi voperovat oční implantát s jednoranným biolaserem,“ obrátila se k Lloydovi, „kdybych ti, barone, při příležitosti vyznamenání za záchranu stanice ze Svobodných spárů podávala ruku, z metru by ti propálil slupku. Pak by se můj přítel, pan...,“ Monica si poklepala prstem na rty, „pan Přítel chopil moci a já...“ nedokončila.

Lloyd se tvářil přísně.

Já přemýšlel, co všechno je možné, když jde o moc. O MOC.

Monica vypadala, že se konečně odhodlala:

„Takže teď je potřeba dodělat, co pan Kandinsky zhatil,“ zvedla zbraň a znovu Lloydovi střelila gel do obličeje.

* * *

Chudák stařík - nemohl jsem se na to dívat. Zmítal se a moč mu crčela po lýtkách.

* * *

„Fuj,“ řekla Monica, odbrzdila vozík a štitivě odvezla páchnoucí mrtvolu z laboratoře. Když se vrátila, voněla mýdlem.

„A Longine,“ opatrně překročila mokrou skvrnu, „v tom prohlášení k lidstvu jsi zapomněl na to nejdůležitější.“

„Ano?“

„Na stroncium. - Stroncía tu je, že by se s ním dalo dláždit. Opravdu... Nechápu, že nikoho nenapadne, když umíme vyrobit NMD prvky, jak složité asi je vyrobit něco tak banálního jako stroncium 84... *Dláždit*, opravdu. Ale nedostatek je *moc*,“ začala přest, „a *moc* znamená držet lidi za koule. Pořád.“

Chtěl jsem podotknout, že přesně stejný názor měla i Camille, ale vzhledem k situaci jsem si to raději odpustil.

„Nebude to trochu náročné, taková zásadní změna těla?“ odvedl jsem řeč.

„Je to sice vzrušující představa, ale já mám ráda to svoje,“ pohladila si bok, „zatím. Zatím si tvé - tvé prozatímní - tělo budu užívat ze své strany. - A až přijde čas, manžel mi nechá udělat ženské. Víš, je to strašně, skutečně *strašně* drahé, takovýhle organismus - i pro pána Majesty. Pro pána Světa.“

„Teď bych se asi měl zeptat: Jakého pána?“ zeptal jsem se.

„Longine, to jsi fakt tak hloupý?“

„Asi ano.“

„Kdo myslíš, že by se pro mě vydal ke Svobodným?“

„Třeba já,“ pokrčil jsem rameny.

„Ty jsi hloupý, ano.“

„Kupodivu - souhlasím s tebou.“

Corgen se začal tiše smát.

Monice zažhnuly oči: „Lord Thomas Kaluza, dnes generál Kaluza, zítra Lloyd Byron, druhý baron Austen-Rohrer VM!“

„Tak přítel Kaluza. Vida. Na svatbu mě asi nepozvete,“ řekl jsem, a Monice zapískal telefon.

„To určitě ne, ale tvé tělo tam *určitě* bude - a na svatební noc se vyloženě těším.“

„To ti to u Svobodných nestačilo?“

„Nebud'... nebud' *obscénní*, Longine - takové trapné nedorozumění mezi spojenci... bývalými spojenci... i když... mne to očistilo od všech podezření a Thomas za to dostal vrchního velitele,“ přiložila telefon k uchu a řekla: „Ano, drahý?“

Opravdu to řekla.

* * *

Monica odešla a za deset minut se vrátila s generálem Kaluzou. Přemýšlel jsem, jak dlouho se udrží naživu - asi než Monice opatří nesmrtelné tělo. Nesmrtelnou duši už má.

Zatímco byla pryč, dívali jsme se s Corgenem na sebe a mlčeli jsme.

„Úžasné,“ řekl Kaluza a zamnul si ruce, „jsi poklad, Moniko - a ta uniforma ti sluší!“

„Dík, Thomasi.“

Měl jsem pocit, že se začervenala.

„Corgen, aha,“ otočil se k přilepeným, „konečně se vás zbavíme nadobro, pane Corgene. Už je nejvýš na čase. Nejvýš na čase. Nejdřív ale tohle,“ přistoupil ke mně a bedlivě si mne prohlédl: „To je *penis!*“ Oči mu svítily.

Jen jsem zavrtěl hlavou.

„Moniko, víš přesně, jak se s tím zachází?“ obrátil se na Moniku, která něco klapala na klávesnici.

„S peni... ? Aha. Ano - nechala jsem dceři té ošetrovatelky pálit nohy, takže mi všechno popsala do nejmenšího detailu.“

„Já na ty detaily zas tak... *pálit nohy!*“

„Jen trochu.“

„Takže?“

„Vymažu pana Kandinského a zároveň ho přenesu támhle do toho,“ ukázala na stěnu, která vypadala jen jako stěna, ale do které od lůžkokřesla vedl kabel jak předloktí, „chvíli počkáme, pak tě přenesu do vyrovnávací paměti a pak sem,“ klepla mi na čelo. „Pak...“

„Těšíš se na svatbu?“ řekl generál.

„Moc,“ stoupla si na špičky a dala mu pusy. Pak odložila gluegun na pultík u lůžka a usmála se.

Ošklivě.

Na mě.

* * *

„Sbohem, hloupý Longine,“ zaklapala mi nehty na hrudní kost: „Pamatuješ, kolikrát jsem ti říkala, že tě jednou zabiju? Tohle je snad ještě lepší. Nebo horší. Osud horší než smrt.“

Generál se zvědavě díval.

Napínal jsem svaly k prasknutí, čekal, že na poslední chvíli někdo přijde, že se něco stane, něco, *něco* - cokoli.

Cokoli jiného než Luxor.

Luxor.

Luxor.

Luxor.

Strašně jsem se bál.

* * *

Měl jsem pocit, že je něco špatně.

Stál jsem na hebkém koberci a mrkal, protože mne oslnil modrý záblesk.

„Nováček! Jaké potěšení!“ s nefalšovanou radostí řekla krásná žena sedící u stolu - četla si něco na displeji, teď pružně vstala a šla ke mně - byla opravdu nádherná. Krom pocitu, že je něco špatně, jsem měl druhý, značně intenzivnější, že věřit krásným ženám není zdravé.

Postavil jsem se do základní karatistické pozice, ruce v pěst. Asi jsem působil trochu směšně, protože jsem na sobě měl světlemodrého nemocničního anděla.

„Neboj,“ s širokým úsměvem prošla mezi pěstmi a dala mi mlaskavou pusu na tvář: „Vítám tě,“ objala mne a pohladila po zádech. Ruce mi sklesly. „Jsi voják, nebo vědec? Pamatuješ si jméno?“ odtáhla se a otočila mne dokola.

„Voják? Vědec? Jméno?“

„Buď radši voják - taky jsem.“

Jen jsem na ni zíral.

Chápavě se usmála: „Tohle je zdejší uniforma - nevěřil bys, co vydrží,“ usmála se ještě víc, „a jak snadno se svléká.“

„Ano,“ řekl jsem.

„Pojď, musíme tě zapsat - nováčci nechodí vůbec často - večer bude oslava,“ vzala mne za ruku, odvedla ke stolu, sedla si do křesla a plácla do desky, abych si sedl vedle displeje. Sedl jsem si.

„Takže,“ řekla, „nováček je muž, fešák - opravdu si nevzpomeneš na zařazení? - to bys *měl* znát. Nebo na jméno? Nebo na cokoli o místě, odkud jsi přišel?“

„Odkud jsem přišel? Já jsem odněkud přišel? Odkud? A kde to jsem?“

„Odněkud jsme přišli všichni, víc bohužel nikdo neví. Jsou nějaké teorie, ale to víš, vědátoři,“ pohodila vlasy a vesele si poklepala na spánek. „A kde ses ocitl? Tak to je mnohem jednodušší -jmenuje se to tady Luxor.“

„Luxor?“ řekl jsem a místnost se mi zatočila před očima - žena mě poplašeně zachytila.

Místnost se zastavila.

Usmál jsem se:

„Jmenuji se Longin Kandinsky a pamatuju si všechno.

Všchno.“

* * *

Žena zbledla, dvakrát si odkašlala, napotřetí nahmatala vypínač malého mikrofonu a roztřeseným hlasem řekla: „Kód jedna, opakuji, kód jedna! Máme ho, opakuji, máme ho!“

„Co? Koho? *Kód jedna?* Opakujte! Uhní,“ ozval se z reproduktorů jiný hlas: „Jméno, Norberto, jaké udal jméno?!“

„Je to Longin,“ žena polkla, „Longin Kandinsky!“

„Kód jedna!“ zavřeštěl ten jiný hlas, a během okamžiku do místnosti vpadli dva sanitáři s pojízdným lůžkem a už mne vezli.

* * *

Chodba byla široká, pastelově žlutá a za francouzskými okny vpravo šumělo něco, čemu se v předledových filmech říkalo *park*. S hrůzou jsem se posadil - hrály si tam děti.

„Klid, Longine,“ přitlačila mne Norberta k lůžku, „sirény jsou dávná, opravdu *dávná* minulost.“

* * *

Když mne prozkoumali přístroji, jaké jsem nikdy neviděl, proklepali nástroji, jaké jsem nikdy neviděl, a prosvítili zářiči, jaké jsem nikdy neviděl, řekl muž, kterému všichni říkali profesore Sterlingu: „Je to on! Má jiného avatara, jako každý znovuzrozený, ale bez vší pochyby je to on!“

Všichni kolem ztichli, tak nábožně se na mne dívali a usmívali se. Měli bílé pláště a chytré oči, a vím, co ode mne chtějí. - Ošetřovatelka, jejíž dceři Monica nechala pálit nohy, jí neřekla všechno - neřekla jí o pračce a o nezbytném měsíci, který by mi vymazal paměť.

Tak jsem se na vyšetřovacím stole posadil a vše jim pověděl: O tom, kdo jsou, kde jsou a proč jsou.

* * *

„Opravdu?! Nemýlíš se?!“ profesor Sterling byl bledý, tak trochu se potácel, až se musel opřít o pelest.

„Opravdu,“ řekl jsem.

„Krucidrát, takže já se mýlil a kolega Hanson měl pravdu. Inu,“ v očích se mu zablesklo a narovnal se, „kdo by taky věřil takovému *nápadu* - ale teď, když je to potvrzené, jsem sice nerad, ale nakonec vlastně rád,“ usmál se. „Víš, Longine, tady uběhla strašná, opravdu strašná spousta času, cos tu byl poprvé. Vyřídili jsme Velké Červy, sirény a vlastně všechny problémy - až si prohlédneš Luxor, asi trochu užasneš. Pak jsme jednou neměli co zlepšovat, tak jsme se vydali do kosmu, jenže tady kosmos neexistuje - v určité výšce přestanou platit přírodní zákony - stejně jako neplatí v jistých bodech prostoru tady dole.“

„Vzpomínám si.“

„Takže kolega Hanson začal tvrdit, že nejsme skuteční, ale že jsme jen simulace v nějakém počítači. Kdo by ale s něčím takovým

souhlasil, že - kdo by neznal Matrix, že. Jenže pak se ukázalo, že se zemřelí vracejí v nových tělech - v nových avatarech -, že se recyklují. Sice bez paměti a vzpomínek, ale se všemi schopnostmi a dovednostmi. Já jsem si myslel... Inu, to už je jedno, byly to hlouposti,“ odmávl svou jistě mnohaletou práci. „Naštěstí kolega Hanson...“

„Nedovyprávíme mu to někde jinde? Až se obleče? A nají?“ řekla Norberta a zase se na mě usmála.

Usmál jsem se taky.

* * *

Seděli jsme na vyhlídkové terase a dívali se na ztemnělou, žlutavě světlélující poušť. Pili jsme horký čaj (já s nábožným vytržením), po nebi se hnaly nízké mraky s fialovými okraji a na obzoru zářily ruiny města.

„To je to, co naštěstí prosadil kolega Hanson - kdyby byla pravda, co tvrdil, muselo by tohle vše mít nějaký důvod - jasnozřivě pochopil, že by to nemohlo být nic jiného než... on tomu říkal *těžba technologií*. Takže jsme planetu nechali, jaká byla - nebyl by problém ji rekultivovat, už dlouho ne, jenže to by se ti *horníci* dovítbili, že jim nedáváme zdaleka všechno, co jsme objevili, a začali by nám dělat problémy. - Takže jsme planetu nechali, jaká byla, a založili Stín - falešnou realitu, kde se pořád bojuje s Velkými Červy, kde pořád... ne, žádný strach,“ usmál se, „je to něco jako film - běží to pořád dokola, věčná smyčka, jen tam občas pošleme nějaký jednoduchý vynález - reálný Luxor je stíněn Štítem - krom Portálu, jistě, -na Štít si pamatuješ, ne?“

„Jistě.“

„Trochu jsme ho vylepšili.“

„Ano, to asi ano... Jak jste věděli, že se vrátím?“

„Nevěděli,“ profesor zvedl prst, „s vysokou pravděpodobností jsme to *předpověděli*. - Zjistili jsme totiž - já jsem zjistil! -, že někteří z nás nejsou lidé - já jim říkal ‚andělé‘, kolega Hanson ‚bezpečnostní protokoly‘,“ prst se smutně sklonil, „takže budeme muset používat Hansonovu terminologii... inu nevádí: Jeden - říkali

jsme mu ‚vzor Carl‘ - jsme... jsme dekompilovali, a v jeho paměťových strukturách byl *záznam* tvého, hm, *netradičního* odchodu. A přestože od té doby máme v pokoji 753 stálou observatoř, nikdy jsme nezjistili, jak se ti to povedlo - nicméně, svorně jsme odhadli, když ses dostal ven, můžeš se dostat i zpět. A nakonec ano,“ profesor se rozsvítil, „jsi tady. Sice to trochu trvalo, ale...“

„Jak trochu?“

„Hmmm, těžko říct,“ zamyslel se profesor Sterling a nalil sobě i mně i Norbertě čaj, ostatní museli sami: „Čas je tu divný - sice trochu stárneme, ale jsme nesmrtelní - stárím. Zabít se můžeme, to stále ano,“ profesor se napil. „Ale... na roky se to prostě nedá - to číslo je neuvěřitelné. Nesmyslné.“

„Dobře. Tak aspoň... Kolik času uteklo tam?“ píchl jsem prstem ke stropu, „od té doby, co jsem tady?“

„Ten směr je špatně, ale jestlis říkal, že tě odeslali klepnutím do klávesnice, tak bude trvat skoro přesně den, než se ta klávesa vrátí. Spíš víc.“

„Profesore Sterlingu,“ naklonil jsem se k němu a řekl to, o čem jsem přemýšlel od okamžiku, kdy se mi restartovala paměť: „Když teď víte, jak to je, nedokázali byste mě poslat zpátky? Nechal jsem tam něco nedodělaného.“

* * *

Trvalo přes šedesát dní, než objevili, jak Portál přesvědčit, aby fungoval obousměrně, a profesor pořád říkal, že je to jen teorie, že přesně neví, jestli se to povede, ale já si byl docela jistý, že ano. Už profesora Sterlinga s těmi věčnými (zapšklými) pochybami znám.

Dny běžely jeden za druhým, skládaly se v týdny a ty zas v měsíce.

* * *

„Nechceš tu přece jen zůstat?“ zeptala se Norberta, a byla to otázka, již jsem si uplynulý tříčtvrtěrok kladl často sám. Přestože s Norbertou trávím spoustu času, dnes se zeptala poprvé. Opírala se

loktem o polštář, dívala se mi do očí, a mně se zdálo, že se ty její nějak divně lesknou - asi odraz radioaktivní pouště. Zůstat, zůstat... jenže Luxor se proměnil v ráj, a žít v ráji není nic pro mne: žádná zášť, žádná nenávist, žádná špína - žádná *pomsta*. Mezi všemi těmi čistými dušemi by mne to, co jsem si přinesl zvenčí, rozleptalo. Anebo bych se unudil k smrti.

Cvrkl jsem ji do nosu, a přestože se usmála, na tváře jí sklouzly slzy.

* * *

„Připraven?“ zeptal se profesor Sterling.

„Ano,“ řekl jsem a z Portálu se modře zablesklo.

* * *

Tentokrát žádné nepříjemnosti, žádný strojek na špagety, žádné mnohakilometrové natahování, žádná únava.

* * *

I když pocit to byl vážně divný.

V reálném světě uběhlo dvacet pět sekund - Monica mi právě ručním skenerem kontrolovala mozkové funkce: „Tak, a je pryč.“

Uplynulý třičtvrtěrok mne měli v rukou luxorští vojáci a prodělal jsem opravdu *drsný* výcvik - nasimulovat prázdnou hlavu mi nedělá potíže, přestože zrovna tuhle formulaci vojáci rádi neslychali. Můj plán jsme probrali ze všech směrů a úhlů a dopilovali ho do nejtitěnějších detailů.

Je to dobrý plán.

Doufejme.

* * *

Nejtěžší na jeho realizaci je něco tak prostého jako ta nezničitelná pouta, co mne drží na lůžku. Samozřejmě, že jsem podstoupil výcvik

(nevím, jestli říkat mentální nebo fyzický), který mi je měl v nejhorším umožnit roztrhnout, ale má pravá ruka by nedopadla dobře, navíc čas potřebný na zbylá tři... Vojáci trvali na tom, že trhání je až druhý záložní plán, takže samozřejmě existuje první záložní plán a hlavně hlavní plán.

Luxorské ty plány stály jen trochu energie na několik pokusů s Portálem.

* * *

Nemohl jsem otevřít oči, tak jsem vše jen slyšel. V duchu jsem odpočítával od pěti k nule, a když jsem dopočítal, ozval se z gigantického obýváku tříštivý dvojvýbuch.

Usmál jsem se.

Ted' už jsem oči otevřít mohl.

„Co se to... ???!!“ Monica se otočila a generál Kaluza vytrhl standardní směšnou malorázovou pistoli. Směšná nesměšná - na člověka by stačila.

Na to, co přichází z obýváku, ne.

Těžké kroky neztlumil ani vysoký koberec.

* * *

„Longin Kandinsky. Ohrožení života,“ řekla subtilní žena v obrovských botách. Generál Kaluza se pohrdavě usmál. Monica zařvala hrůzou.

* * *

Camille měla elektromagnetickou pušku - dlouhý, výkonný model - ale rozumně si v místnosti netroufla vystřelit - tak jen generála nabrala pažbou do rozkroku.

I když *jen*.

Křuplo to, generál se zlomil a dopadl přesně do proudu vlastních zvratků.

Nechutné.

Tím ovšem Camille ztratila cenné okamžiky - Monica už přejížděla slečnu Hayesovou mikrovlnným deaktivátorem a ječela: „Corgene! To tělo je tvoje!“

* * *

Slečna Hayesová se zastavila v půli kroku k Monice, strhla si roušku a hladce se otočila proti Camille. Vnímal jsem, jak se Corgen snaží Camille ovládnout, jenže moje bloky z Fazoláče stále fungují - jejich ověření proběhlo při druhém pokusu s luxorským Portálem - prvním jsme Camille objevili na okraji Oválu a odemkli jí cestu lasergridem. Klika, že došla tak daleko, jinak bych musel v Luxoru strávit celá staletí. Druhá klika, jak mrtví berou rozkazy doslova - když jsem tehdy doktorovi v dole řekl, ať ji *pošle za mnou*, netušil jsem, jak se to bude hodit.

* * *

Corgen jí alespoň deaktivoval elektromagnetickou zbraň - v Luxoru jsme dlouze diskutovali, jestli to dokáže, a hlavně, jestli to udělá, jestli se k Monice přidá. Se scénářem, kdy mu po zabití generála zrádná kráska nabídne mé tělo, jsme samozřejmě počítali.

* * *

Camille neměla moc šancí - doktor v dole ji sice sešil s maximální péčí, jenže u zničených kloubů si (občas) musel vypomoci šroubovacími výztužemi, mikrooblek byl poslepovaný, a navíc cestou přes Pláně ztratila spoustu energie. Ta péče byla opravdu *maximální*- všiml jsem si, že jí dokonce namaloval oči černou tužkou a rty višňovou rtěnkou. Vypadalo to příšerně.

Slečna Hayesová zaútočila.

* * *

Stačil jeden úder do hrudníku, Camille celá jakoby splaskla, a jak letěla, plápolala jak hadr - narazila do stěny, kosti zaprašťely a bezvládně стекла dolů.

„Slečno von Graff,“ řekl Corgen a úplně jsem cítil jeho pohled, „sice je tomu těžko věřit, ale pan Kandinsky je stále s námi.“

„Nemožné!“

„Ale ano. - Pane Kandinsky, nemá smysl se skrývat. Vím o vás.“ Stále jsem cítil Corgenův pohled (spíš senzory), tak jsem znovu otevřel oči. V jedné věci se mýlil - neskrýval jsem se, teď už ne.

„Longine?!“ naklonila se nade mne užaslá Monica.

„Ahoj Moniko,“ řekl jsem.

Svrážtila čelo a téměř jsem viděl, jak intenzivně přemýšlí - generál Kaluza přestal bublat už před okamžikem a Monica se k první pomoci nijak neměla - také dávat umělé dýchání někomu, kdo se utopil ve vlastních zvrzacích, komu by se chtělo.

Tvářila se, jako když se ujišťuje, že mi drží pouta, ale dala si levý ukazovák před rty, v pravé ruce gluegun, který si před tříčtvrtěrokem odložila na pultík u lůžka.

Proti jejím astronautským zaměřovacím systémům neměla slečna Hayesová šanci ani tentokrát.

* * *

Tentokrát ji přilepila hned vedle dveří.

„Ale...!!!“ zvedl Corgen hlas.

„Ale co?“ naznačila Monica fouknutí přes hlaveň, „přece sis nemyslel, že bych vládu nad světem svěřila tobě? *Tobě!*“

Corgen zmlkl a zas mu zaškubalo v oku. Tiše jsem se smál.

„Longine?“ Monica položila zbraň, vláčně se nade mne naklonila a olízla si rty: „Je to na tobě. Půl Majesty a princeznu za ženu,“ tak pomalu mi začala masírovat břicho. Jo, mám ho fakt hezké.

„Co tomu říkáš?“ masírovala níž a níž.

Slečna Hayesová zase skřípala kostmi a zase jí to nebylo nic platné.

„A princezna udělá všechno, co budeš chtít, a kolikrát budeš chtít,“ sklonila se a zastrčila mi jazyk do pupíku - má opravdu velmi

dlouhý a velmi růžový jazyk. „Všechno,“ horce vydechla a její vlasy nádherně šimraly.

„Už tedy nejsem hlupák?“ řekl jsem.

Neodpověděla, jen ten jazyk začal dělat malá kolečka, a také níž a níž.

Najednou ztuhla jak plastprkno.

To když jí štíhlá ledová ruka stiskla krk.

* * *

„Sakra, Camille! Takys mohla chvílku počkat!“ řekl jsem.

„Dodržuji časový harmonogram,“ ploše řekla mrtvá, zvedla gluegun a přilepila Moniku vedle Corgena. Protože jí tím stiskem přivřela krkavice, Monica byla v bezvědomí.

Camille se vrátila ke mně, a já jen doufal, že jí úder slečny Hayesové nezpůsobil nějakou poruchu - celou tuhle část plánu má předprogramovanou (pro případ, že bych byl v limbu) a nic ji od jejího provedení nemůže odvrátit. Kdyby si místo na rozvazování pout vzpomněla na něco ze života - ze života louskáčků na ořechy...

Naštěstí ne. Voněla sněhem, páchla formaldehydem a nemrznoucí kapalinou, a hlavně mne odvážala.

Posadil jsem se - na tenhle průběh scénáře jsme odhadli o osmnáct vteřin víc.

Škoda že ne o osmnáct minut, ta Moničina přítulnost...

Tenhle časový rozvrh prosadila Norberta.

* * *

Vedle v maxiobýváku to vypadalo pořád stejně – díru ve stěně, kterou si prostřílela Camille, bezpečně zahermetizovala pancéřová deska, která vyjela ze stropu. Nechápu to – oknem by neprolétl ani raketoplán, na zeď vedle stačí dvě rány z elektromagnetické pušky. Typické Majesty.

Stále nahý jsem otevřel několikery dveře, a převlékárna byly ty vedle gargantuovské ložnice - že tam mám spoustu šatů na míru mne ani dnes nijak nepřekvapilo. Oblékl jsem se do formálního tmavého

obleku, bílá košile, černá kravata, vesta, manžetové knoflíčky, decentní polobotky.

„Nechtěla by ses otočit?“ řekl jsem Camille, která na mne zírala mrtvýma nemrkavýma očima.

„Ne.“ Luxorští její bodyguardskou poruchu ještě zesílili.

Vrátil jsem se do laboratoře - moč Velkého Lloyda a zvratky malého Kaluzy tu opravdu páchly.

* * *

Monica už se probrala a standardní zelené lasery mne propálily a rozřezaly na malé kousky - usmál jsem se na ni - jak jen ta přirovnání někdy mohou být ošidná. *By mohla být*, naštěstí.

Odlepil jsem ji, Camille jí zkroutila ruku a Monica se (značně zplihle) nechala dovést k lůžku a připoutat.

„Přece mě nenecháš, nenecháš...“ oči se jí stáčely na Camille, a řekl bych, že tentokrát byly ty slzy pravé.

„Neboj,“ řekl jsem.

„Co teda se mnou...? Corgene! *Corgene!* Pomoc! *Po-móóóc!!!*“

„Přestaň! Zalehnou mi uši,“ řekl jsem a promasíroval si boltce.

„A co s tebou chci udělat?“ zašmikal jsem zahnutými chirurgickými nůžkami, „existuje jedno takové místo... *takové...* Určitě se ti tam bude líbit,“ začal jsem jí stříhat šaty. Už chápu, proč mne vždycky svlékli do naha - ne že by to bylo potřeba, ale je to fakt zábava.

„Jaké místo?!“ Monica se nestyděla, a ani nemá za co. Vedle pupíku - na levé straně - má vytetovanou malou zlatou runu a vedle...

„Jedno takové,“ zamrkal jsem, odvrátil pohled a přešel ke klávesnici, „pro tebe jak dělané - jmenuje se Hell.

Šťastnou cestu,“ klepl jsem do entru a Monica se vyšpo-novala - měl jsem pocit, že jí za zelenýma očima zazářilo modré světlo.

Klepl jsem do entru podruhé.

Monica zamrkala a zvědavě se rozhlédla.

* * *

Dal jsem si prst před rty a ona znovu mrkla, teď chápavě. Otočil jsem se ke Corgenovi a založil ruce na hrudi:

„Pane Corgene, co vy teď máte na práci?“

„Pane Kandinsky, vždycky jsem tušil, že jste sadista.“

„Co byste řekl, kdybyste mi neříkal pane Kandinsky, ale pane barone, a hlavně, co byste řekl na nové tělo? Nové tělo za věrné služby? - Všechny míry si navrhnete sám.“

Corgen na mne zíral a mlčel. Pak řekl:

„To myslíte vážně? Zradil jsem vás - vy jste mne zachránil a já vás zradil. Dvakrát.“

„Hm,“ řekl jsem, „ani já se k vám vždy nechoval nejlépe.“

Corgen teď vypadal opravdu zmateně: „Když řeknu ano, budete mi věřit, pane Kandinsky?“

„Ano.“

„Pak tedy ano. *Pane barone.*“

Přejel jsem ho mikrovlnným deaktivátorem a vzápětí i slečnu Hayesovou.

Corgen na mne strnule zíral:

„Víte, že *teď* jste mi vydaný na milost?“

„Říkal jsem, že vám budu věřit.“

„Víte, že by stačilo...“ Slečna Hayesová nakročila.

„Vím.“

Slečna Hayesová se zastavila, Corgen zavtl hlavou a pak se lehce uklonil:

„Mé úkoly, pane barone?“

* * *

Nebyl to ode mne žádný risk - psychologové v Luxoru mne ujistili, že někdo, kdo měří metr šedesát, jmenuje se Elvis a barví si vlasy na šedo, chce hlavně úctu. Nové tělo byla jen záminka, omluva, kterou si to ospravedlnil sám před sebou. Ve skutečnosti ho zlomilo, že jsem ho začal považovat za sobě rovného - to mé náhlé vykání.

Všichni malí chlapečci prostě chtějí kamarádit s tím nejvyšším ze třídy - zvláště, když se jmenují Elvis.

* * *

Když odešli, vrátil jsem se k Monice. Stejná tvář, stejné oči, úplně jiný pohled: „Řekni mi, Longine, proč jsem nahý?“

„To je taková místní tradice - místní *příjemná* tradice, řekl bych.“

„Monica,“ vyslovila Monica své jméno, jako by ho slyšela poprvé.

„Hezké jméno - hezčí než Norberta, není-liž pravda?“ dal jsem jí pusu na tvář.

* * *

Zatímco Corgen přebíral Kaluzovy pravomoci vrchního velitele ozbrojených složek (pomáhala mu slečna Hayesová, a hlavně to, že dostal ovládací kódy ke sto třiceti dvěma nejnovějším vojenským tézet) a zatímco se nová Monica vydala ke své nové rodině oznámit brzkou svatbu s pánem Majesty, já jsem si sedl do Lloydovy kanceláře k Lloydovu stolu. Do *mé* kanceláře k *mému* stolu. Je sedm čtyřicet a oknem je vidět na Ovál - rozednívá se.

Tuhle kancelář zná z novoročních projevů každý - každého hlavně zajímá, co je ve velké vyřezávané skříni za Lloydovým - *mým* - křeslem. Říká se, že je to pravý důvod existence Archeologického ústavu - sbírka předledového alkoholu. Vstal jsem, otevřel dvířka a opravdu ano: lesk skla s omšelými etiketami a dávno minulými daty - v učebnicích se tomuto období říká Kultura hranatých lahví. Zavřel jsem skříň a sedl si - čeká mne práce.

* * *

Srovnal jsem si kravatu, odkašlal si a zmáčkl tlačítko interkomu.

„Ano, pane?“ okamžitě se ozval uhlazený hlas. To, že mám sekretáře, vím od Corgena. Od něj také vím, že se jmenuje von Dickfeld a že to Velký Lloyd vyslovoval jako Dóckfeld - že bude (budu) mluvit normálně, tím mi sice Lloyd hezky nahrál, ale prozatím (v soukromí (v rámci budování důvěry)) si ještě pár lloydismů ponechám.

„Dóckfelde, za půl hodiny chci mít projev na všech kanálech - od sebe z kanceláře.“

„Ano..., pane.“ Ta odmlka byla jasně slyšitelná (na můj hlas si bude muset zvyknout), nicméně, za dvanáct minut mi osobní asistentka přišla ohlásit, že přijeli technici ze studia - asistentka na mne stále zírá jako na zjevení, a to se dnes vidíme potěti.

„Copak, slečno Pánkinová? Nedíváte se snad na televizi? Na má zásadní prohlášení? To by vám taky nemuselo projít,“ umírněně jsem se usmál.

„Promiňte, pane barone, jste takový..., takový *jiný*,“ sklopila oči.

„To proto, že jsem jiný - pusťte sem ty kamery.“ Udělala pukrle a pozadu odešla - umí to, jako by měla na zátylku radar. Ještě jednou jsem se za ní podíval – škoda, že se budu ženit.

Během chvilky stál před stolem stativ, a režisér v obleku tiše sekýroval kameramana v obleku, měřil světlo, chytal úhly a pudroval mi čelo.

„V osm deset začínáme, hoši,“ poklepal jsem prstem na stůl a hoši zdvojnásobili rychlost.

„V pořádku, pane?“ nakoukl dovnitř šéf mé ochranky - od Corgena vím, že mu Lloyd říkal Búldok. Přestože je určitě osobně prohledal, probodnul kameramana i režiséra malýma podezíravýma očkami - váčky pod dolními víčky má skoro do půli tváří. Už jsme se dnes také viděli - to když v půl páté spolu s pěti hranatými chlapy vpadli do mého obýváku, ověšení samopaly, granáty a pistolemi.

Zrovna jsem pil čaj (pravý čaj, žádné řasy), tak jsem jen pozvedl obočí.

Elektromagnetická puška a Camillin sestehovaný vzhled je zbrzdil v rozletu a donutil pustit zbraně a zvednout ruce.

„V pořádku, Cámille,“ řekl jsem a poslal bodyguardům do senzorů svůj identifikační kód - sejmul jsem ho Lloydově mrtvole, ještě než Corgen zavolal Jonase - a všichni v Majesty vědí, že změnit si identifikační kód je naprosto, ale *naprosto* nemožné. Usmál jsem se nad Lloydovou prozíravostí, napil se čaje a půlpátý Buldok zakoktal:

„Pane... pane barone... promiňte, ale nevěřil jsem, nevěřil... p-potom, co se tu v... v noci dělo... potom...,“ úplně rudý zmlkl.

„V pořádku, hochu,“ řekl jsem a znovu se napil čaje - ať v Luxoru nebo z Lloydových zásob, stále nevěřím, že existuje něco tak lahodného. Strážci sebrali zbraně, zle se podívali na Camille, věrně na mě a zmizeli. Ted' se Buldok snažil, abych si nemyslel, že je zbytečný.

„Osm deset za dvě minuty, pane,“ jemně mne vytrhl ze zamyšlení režisér.

„Prosím? Ano. Hlídejte, ať už sem nikdo neleze.“

„Ano, pane.“

Pak bylo osm deset a červené světélko na kameře se rozzářilo.

* * *

O tomhle projevu jsme v Luxoru dlouho přemýšleli a diskutovali -jak lidem vše řeknu, vše vysvětlím, vše uvedu na pravou míru.

Nadechl jsem se.

* * *

„Vážení spoluobčané, přátelé. To, že vypadám jako nový, neznamená, že zmizely staré problémy. Bohužel,“ odmlčel jsem se: „Stroncía máme na tři dny. Stavby technických zaměstnanců jsou hluboko pod minimem. A nebudu vám lhát - válka se Svobodnými se vyvíjí nedobře. Ale!“ naklonil jsem se ke kameře a bodl ukazovákem do stolu, „nyní se vše otočí! Dnes v noci jsem skoncoval se zrádci a znovu pevně uchopil moc,“ odmlčel jsem se významně.

„Ted' jen musíme společně pracovat, nebát se obětí a být silní nad ztrátami. Bok po boku, rameno na rameni.“

Pokračoval jsem ještě deset minut a lži a fráze mi šly, jako bych byl skutečný Velký Lloyd.

* * *

Luxorští mne trpělivou argumentací přesvědčili, že pravda by přinesla chaos a zkázu. Když jsem ji teď veřejně popravil - *veřejnoprosměšně* -, už si tím tak jistý nejsem. Zdaleka, *zdaleka* ne.

Zamrkal jsem.

A ještě jednou.

Tak jako by se rozsvětlo - se *mi* rozsvětlo: nečekaně, ale o to intenzivněji. To asi zažije každý, kdo se o něco dlouho snaží, a když je to najednou hotové a když už to nejde vzít zpátky:

Kdo vlastně vyhrál???

* * *

Já? - Ani náhodou.

Někdo jiný v Majesty? - Ne.

Svobodní? - Ne.

Luxor?

Luxor???

Luxor???

Jako ve filmu mi před očima proběhly ty měsíce plánování, analyzování veškerých detailů, vážení všech možností... a to šlo jen o to, dostat mě z pout a srovnat jednu nesnesitelnou zelenookou ženskou. Když jsem si představil to téměř nekonečné moře času, které Luxorští mají k dispozici, klidně se mohli pustit i do zdánlivých nemožností - třeba jak zevnitř von Haberovy fáze zmanipulovat svět venku, aby si myslel, že řeší své problémy, a přitom by řešil ty jejich. Třeba jak si naivní vůdce naivní megakorporace nechá vyrobit nezničitelné tělo, které naivní japonská tajná služba získá s pomocí naivního mladíka, který pak odstraní naivního vůdce naivní megakorporace a sám naivně usedne na jeho naivní trůn.

Začaly mi docházet všechny ty náznaky, všechny ty jemné nesrovnalosti, všechny ty úsměvy, plácání po ramenou... Proč by na potenciální příchozí měla čekat nejhezčí žena v Luxoru? Proč by jim (mně) měla okamžitě padnout kolem krku? Proč by měla souhlasit, že se vzdá nesmrtelnosti a odejde do vichrné reality? Ty slzy naší poslední luxorské noci možná kanuly z úplně jiného důvodu, než

jsem se domníval. I když *slzy*... teď je sice smrtelná, ale dcerou jednoho z nejbohatších mužů světa, smrtelná, ale brzy manželkou svrchovaného Vládce, Vlastníka Médií, vlastníka názorů, vlastníka všeho. Mě.

Jestli jsem si ještě před deseti minutami připadal jako Velký Šéf, tak právě teď jsem si začal připadat jako VELKÝ DIKTÁTOR.

A zhoršovalo se to.

Začalo se mi tmít před očima.

Říká se, že umírajícím v posledním okamžiku proletí hlavou celý život. Jestli je to pravda, tak ve mně právě něco umíralo, ale já to nebyl. Nemohl být, protože to nebyl můj život, co mi létlo hlavou, byl to život loutky, život panáčka na drátcích.

Začalo to tím, jak mne *náhodou* napadlo jít sám na sirénu. Jak mne reklama ve výťahu *náhodou* nasměrovala do BARU RAKETA. Jak se mi v pravý okamžik *náhodou* vybavilo Otvírákovo jméno. Jak mne Otvírák *náhodou* našel. Jak mne *náhodou* napadlo „vyrobit“ Monice nové oko, a jak mě *ani náhodou* nepřekvapilo, že to šlo. Jak Kaluza *náhodou* dorazil ke Svobodným tak na čas. Jak jsem ve vězení z tisíců zpráv *náhodou* zachytil zrovna tu o sobě. Jak mi nepřipadalo nijak zvlášť divné, že se Svobodní dostali k astronautům, když to nedokázala ani japonská tajná služba. Jak profesor Sterling *náhodou* znal poměr vnějšího a vnitřního času, když jsem mu o vnějšku řekl až já. Jak Camille *náhodou* byla na okraji Oválu, právě když se to *náhodou* nejvíc hodilo. Jak Norberta *náhodou* šla přesunout do Moničina těla, a přitom to musí jít jen s organismy, jako mám já, protože jinak by šel přesunout kdokoli do kohokoli. Jak Luxorští *tak* trvali na komplikaci, že musím Moničinu „duši“ poslat do Hellu, když *náhodou* právě tam vymysleli mé tělo. Jak...

Tmělo se stále tmavěji.

A tmavěji.

Co když... Co když už Monica...

Všechna ta zranění, modřiny na zadku, monokl, opilost, *to oko*... Také dokážu přerušit regeneraci libovolného orgánu, také bych dokázal nasimulovat vše, co ji „postihlo“... Jak by sakra mohla přežít bitvu u Svobodných jen v *košilce*?!

Přestože stále nemusím dýchat, hlasitě jsem zalapal po dechu.

* * *

Ale protože stále žiju, opravdu to nebyl můj život, co mi prolétlo hlavou - nemohl být - loutka zemřela, *ale já žiju - už jen já* - svobodná bytost nadaná svobodnou vůlí, svobodnou volbou a svo...

...jenže oni vědí, že nepřipustím zkázu Majesty, že nepřipustím *změnu* - co *vědí*, asi mne tak sami naprogramovali - a kdybych přece jen selhal, moc po vůdci přejde na vdovu.

Uslyšel jsem slabý ševlivý zvuk.

Drátky.

Loutky neumírají. Loutky nežijí.

Přestal jsem lapat po dechu - přestal jsem dýchat úplně.

Možná jsem už poprvé nebyl v Luxoru, ale v luxorském Stínu, který je jako filmová smyčka, a kde se dál bojuje s Velkými Červy a kam: „...občas pošleme nějaký jednoduchý vynález.' *Možná?!* Jak jinak vysvětlit rozdíl v časech, rozdíl mezi první a druhou luxorskou realitou - jednou bylo jedenáct hodin deset let, jednou dvacet pět vteřin třičtvrtěrok.

Poprvé v životě jsem se začal dusit.

Drátky ševlily: levá - pravá - levá...

* * *

Zamrkal jsem.

A ještě jednou.

Nadechl se.

A ještě jednou.

Technici balili vybavení a režisér na mne zíral s obdivem, který mi připadal nefalšovaný... Beru zpět: už nikdy nic mi nebude připadat nefalšované.

„Výborně, pane barone, výborný projev,“ řekl už asi pošesté. Asi jsem se moc neusmíval, protože se mu strašně třásly ruce.

* * *

Když konečně vypadli, neuplynula ani čtvrt hodina a vzpamatoval jsem se. Jsem to ostatně pořád já, tvrd'ák, který přežil ztrátu těla i pád na Titan, já, který... Znovu jsem zmáčkl tlačítko interkomu - teď přijde to nejdůležitější, to, na co se těším už týdny, to, co ve světle posledních úvah bude můj první nikým a ničím nezmanipulovaný čin - můj úplně první *svobodný* čin v životě.

„Ano, pane barone? Snídani? Máte připravenou vaši oblíbenou ořechovou...“

„Ne, Dóckfekle, žádné ořechy - ať mi přinesou Švábík.“

„Švá-co????!! Co-cože?!“

„Švábík. Přesněji NOVÝ ŠVÁBÍK. A tři. A chlazený.“

* * *

Člověk prostě bez svobody, svobodné vůle, ale hlavně svobodné volby nedokáže žít.

Malá knižní řada Poutník č. 45
Jiří Kulhánek: Stroncium
Ilustrace na obálce a frontispis: Dorian Cleavenger
Grafická úprava obálky: Mirek Dvořák
Vydal Klub Julese Vernea Praha v roce 2006
<http://www.poutnik-knihy.cz>
redakce @ poutnik-knihy.cz
Odpovědný redaktor: Egon Čierny
Adresa redakce: Matěchova 14, 140 00 Praha 4
Sazba: SF SOFT, Praha
Tisk: DaTaPrint, Nopova 13, 615 00 Brno
Doporučená cena včetně DPH: 299 Kč